

Chồng Tôi Rõ Là Lão Quái Thai

Contents

Chồng Tôi Rõ Là Lão Quái Thai	2
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2: Vương Gia Đến Trường	5
3. Chương 3: Sự Kiện Xi Xi	11
4. Chương 4: Phạt Đứng	15
5. Chương 5: Thị Phi Ngập Trần	20
6. Chương 6: Người Ta Gọi Tôi Là Phúc Tấn	24
7. Chương 7: Ô Phối Ngẫu	28
8. Chương 8: Sự Khác Biệt Giữa Con Trai Và Con Chó	33
9. Chương 9: Sự Thay Đổi Của Ánh Mắt	37
10. Chương 10: Hối Lộ Em Vợ	42
11. Chương 11: Chính Thức Quan Hệ	50
12. Chương 12: Chuyện Giường Chiếu	58
13. Chương 13: Tác Hại Của Thuốc Kích Thích	63
14. Chương 14: Anh Vẫn Còn Bể Được	67
15. Chương 15: Bắt Đầu Trung Học	74
16. Chương 16: Tình Dục Xuất Hiện	80
17. Chương 17: Giảm Cân Cũng Phải Chừng Mực	88
18. Chương 18: Nhất Định Là Người Vũ Trụ	93
19. Chương 19: Nụ Hôn Đầu Tiên Mất Tiêu Rồi	99
20. Chương 20: Kem Que Và Bò Cầu Chín	104
21. Chương 21: Không Thề Tặng Quà Bấy	108
22. Chương 22: Ước Mơ Của Khang Duật	114
23. Chương 23: Ba Năm Sau	120
24. Chương 24: Vương Gia Trở Về	124
25. Chương 25: Con Dâu Xấu Cũng Phải Gặp Mẹ Chồng	132
26. Chương 26: Con Đường Cầu Hôn Dai Dẳng	141
27. Chương 27: Khúc Quân Hành Hôn Lễ	151
28. Chương 28: Đình Yêu Cầu Quá Cao	160
29. Chương 29: Đôi Uyên Ương Mới Cưới	165
30. Chương 30: Thời Kỳ Thai Nghén	172
31. Chương 31: Cách Cách Chào Đón	180
32. Chương 32: Nhóc Con Người Vũ Trụ	186
33. Chương 33: Một Nhà Ba Người	191
34. Chương 34: Đóa Đào Héo	197
35. Chương 35: Thì Ra Là Con Lừa Ngốc	205
36. Chương 36: Muốn Bền Nhau Tới Kiếp Sau	215
37. Chương 37: Phần Kết	224
38. Chương 38: Phiên Ngoại 1 – Những Mẫu Chuyện Nhỏ Nhà Tôi	226
39. Chương 39: Phiên Ngoại 2 – Khang Duật Báo Thù	233
40. Chương 40: Phiên Ngoại 3 – Ba Năm	237
41. Chương 41: Phiên Ngoại 4 – Cách Cách Và Phò Mã	247

42. Chương 42: Phiên Ngoại 5 – Trai Già Nhả Ngọc	250
43. Chương 43: Phiên Ngoại 6 – Kịch Ngắn ‘khang Hi Đến Đây’	257
44. Chương 44: Phiên Ngoại Mini	262

Chồng Tôi Rõ Là Lão Quái Thai

Giới thiệu

Trích dẫn kinh điển của nam chính Ái Tân Giác La Khang Duật: “Cậu vốn có thể sai bảo con trai chứ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-toi-ro-la-lao-quai-thai>

1. Chương 1: Tiết Tử

Khang Duật và tôi chẳng những là chung lớp từ những năm cấp 2, mà còn ngồi cùng bàn. Hai đứa được xem như cặp đôi truyền thuyết yêu sớm nhất lớp. Bền nhau 9 năm, cuối cùng, vào 14 tháng 2 năm 2004, Khang Duật cũng đã cầu hôn tôi.

Vì Khang Duật không phải là người Thượng Hải, trong khi mẹ tôi lại là một phụ nữ trung niên Thượng Hải điển hình, đối với quê quán gốc gác lại cực kì coi trọng, bởi vậy, nhất quyết phản đối quan hệ hai đứa.

Phải làm gì đây? Bụng chứa vượt mặt rồi tính sau? Bỏ trốn? Quên đi, tôi không đời nào làm chuyện ngốc nghếch như vậy, chỉ có thể kiên trì thuyết phục, hi vọng rồi có ngày mẹ sẽ cho phép mà thôi.

Với chuyện này, dù Khang Duật chả nói hay tỏ thái độ gì, nhưng tôi biết anh vẫn có sĩ diện của đàn ông.

Lúc đó, Khang Duật chỉ là một phi công thực tập làm ở công ty hàng không LTU nổi tiếng toàn cầu của Đức; đối với phi công có quốc tịch Trung Quốc mà nói, luôn yêu cầu đặc biệt nghiêm khắc. Nói cách khác, không có gì đảm bảo anh chắc chắn sẽ được lên chính thức.

Vì thế, dù cho anh có thể rằng nhất định sẽ làm cho tôi hạnh phúc bao nhiêu đi chăng nữa, mẹ tôi vẫn chả xem ra gì.

Có lẽ Khang Duật muốn chứng minh anh sẽ thực hiện tất cả những lời hứa của mình, cũng có lẽ vì anh là một gã sĩ diện quá cao, một năm sau, vào 14 tháng 2 năm 2005, anh mua chiếc nhẫn kim cương một ca-ra, cầu hôn tôi lần thứ hai.

Khi nhìn thấy chiếc nhẫn này, đầu óc tôi hoàn toàn mờ dần.

Lại còn là nhẫn của Cartier nữa chứ! (một hiệu trang sức nổi tiếng của Pháp)

“Bao... bao nhiêu tiền?” – Tôi không dám nghĩ tiếp, nhìn thấy ánh sáng của viên kim cương chói lóa muốn mù cả mắt.

“Ồ Thượng Hải toàn mấy cái bình thường nên anh đã nhờ một đàn anh trong công ty trực tiếp mua ở Thụy Sĩ, 17 vạn. ” (560tr Đ 27,000\$)

“Cái gì!!” – tôi hoảng mình đứng phắt dậy, quơ ngã cả đồ uống trên bàn.

Phản ứng của tôi khiến cho Khang Duật cau mày – “Em không thích?”

Tôi lắc đầu liên hồi, lúc này không dám nói không thích. Nhưng mà... nhưng mà....

“Tiền ở đâu vậy anh?” – Bây giờ Khang Duật chỉ đang trong giai đoạn thực tập, tuy tiền lương cũng khá cao, nhưng định để dành mua nhà, lại còn sinh hoạt phí, làm cách nào mà có thể xoay được tới 17 vạn.

“Đi vay.”

“Cái gì nữa!!!” – Tôi thét lên chói tai.

“Em bình tĩnh đã.”

“Anh có bị ngốc không vậy!! Đi vay tiền để mua nhà, lại còn mua cái mắc thế này. Có phải anh bị máy bay đâm vào đầu rồi không??”

“ ... ”

“Trả lại, mau mang trả rồi lấy tiền về cho em. Mau lên!! Ngay lập tức!!” – Tôi nắm cổ áo Khang Duật đến nỗi lộ ra cả áo thun bên trong, hét như điên.

“Anh lo được mà.”

“Điều, tiền đâu ra mà trả? Anh bán thân kiếm tiền hả?” – Nói vậy chứ phải công nhận rằng, Khang Duật vốn đẹp trai, rất có tố chất làm trai bao.

Có vẻ Khang Duật cũng không nghe nổi, mặt tối sầm, trong hung dữ hết sức – “Em chỉ cần nói muốn – hay – không!”

Nếu dùng cách so sánh bình thường của tôi là giống chó Ngao phát điên.

“Em biết là anh muốn được mẹ xem trọng hơn, nhưng tại sao lại cứ nhất thiết là dùng cách này?”

“Muốn-hay-không?” – Chó Ngao Khang Duật bắt đầu nhe nanh.

“ ... ”

Giằng co với nhau cũng phải ba phút đồng hồ, cuối cùng tôi cũng đồng ý nhận chiếc nhẫn. Tôi biết, tuy rằng của cải vật chất chẳng nói lên được bao nhiêu, nhưng với mẹ tôi, thì đây lại cách tốt nhất.

Nói là vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lẩn tránh.

“Cái nhẫn này, không biết là có thể mua được bao nhiêu con chó đây ta...” – Từ nhỏ tôi đã là đứa cực kì yêu chó.

“ ... ”

“Có thể mua được chó Ngao lặn đó!”

Gân xanh gân đỏ của Khang Duật bắt đầu nổi chằng chịt.

Tôi vẫn không để ý, mãi nhìn vào chiếc nhẫn lấp lánh trên tay, cứ tiếp tục lảm bảm – “Nếu mà không mua chó Ngao Tạng(1) thì chừng này cũng có thể mua được tám con chó kéo xe trượt tuyết Alaska lặn.”

Khang Duật trầm giọng, nhẹ nhàng vang lên – “Vay em là muốn có chó, hay muốn anh!!”

Tại đang mải tính toán xem 17 vạn thì có thể mua được bao nhiêu con chó, tôi nhất thời theo phản xạ, buột miệng – “Chó.”

Khang Duật lập tức nổi điên, đập bàn cái rầm.

Tôi giật mình hoảng sợ, biết là do mình đã nói sai. Nhưng mà lời đã thốt ra, Khang Duật giận đến nỗi đầu muốn bốc khói.

“Không đúng, không đúng. Cho em giải thích... Ấy, anh đừng đi!!”

Khang Duật vừa mở cửa bỏ đi, không lâu sau đã nhanh chóng quay lại, dù sao thì nơi này vẫn là phòng ngủ tại công ti của anh mà.

Tôi vừa định mở miệng thì Khang Duật đã cướp lời – “Em về đi, về rồi thì chép phạt ‘anh quan trọng hơn chó’ 100 lần thì mới hòng anh tha cho.”

“...”

“Nếu không thì, anh sẽ đi bắt cóc con Lassie rồi đánh đập nó, còn muốn hành hạ nó trước mặt của em nữa.”

Lassie là con chó Berger Đức(2) tôi nuôi suốt 11 năm nay, tôi thương nó lắm.

“...” – Thật dã man! Gì vậy chứ, đúng là ‘bốc thuốc đúng bệnh’.

Nhưng dù sao thì, nhờ cái nhẫn ngang ngửa với một con chó Ngao hoặc tám con chó kéo này, đã làm mẹ tôi có cái nhìn khác được một chút về Khang Duật.

Ngày 14 tháng 2 năm 2006, hai đứa đã bên nhau được 11 năm, cũng là ngày thứ hai Khang Duật lên làm phi công chính thức. Tôi và anh, chính thức trở thành vợ chồng.

Một tuần sau, hôn lễ được định tổ chức vào tháng 11. Nghe nói, vì năm nay là năm có hai ngày lập xuân(3), năm tốt hiếm thấy cho việc kết hôn trong vòng 10 năm tới.

Tôi sinh năm con chó, rất thích chó, năm nay là năm Tuất.

Năm Tuất, tôi cầm tinh con chó, muốn được gả về nhà chồng.

Nhưng mà...

Từ đó tới giờ, trong đầu chỉ thôi thúc một ý nghĩ, muốn đem chiếc nhẫn này ra tiệm cầm đồ, lấy tiền đi mua chó.

Chỉ là...

Tôi càng sợ rằng Khang Duật sẽ hành hạ Lassie.

Vì thế, cứ mỗi lần nhìn thấy cái nhẫn này, tôi chỉ có thể tự ám thị.

Đây là một con chó Ngao. Đây là tám con chó kéo xe trượt tuyết Alaska.

Đây là một con chó Ngao. Đây là tám con chó kéo xe trượt tuyết Alaska.

Đây là một con chó Ngao. Đây là tám con chó kéo xe trượt tuyết Alaska.

Đây là một con chó Ngao. Đây là tám con chó kéo xe trượt tuyết Alaska.

Trời ơi... tôi chỉ còn biết tự trách sao mình quen lão này rồi âm thầm khóc hận mà thôi.

(1) Chó Ngao Tạng: Chó Ngao Tạng có những đặc tính như lì lợm, đặc biệt là chỉ trung thành với một chủ nhân duy nhất. Một con chó Ngao Tạng được tuyển chọn kĩ lưỡng, từ 2-6 tháng tuổi thì được bán với giá 50-200 triệu D, con trưởng thành là khoảng 680 triệu. Con trong ảnh là có giá 1,6 triệu USD.

(2) Chó Berger Đức: Chó chăn cừu Đức, hay còn gọi là Bẹc-giê Đức. Chó chăn cừu Đức thuộc nhóm chó chăn gia súc, ban đầu được gây giống để chăn cừu. Do có sức lực, thông minh, trung thành và có khả năng tuân thủ mệnh lệnh trong huấn luyện, chúng thường được dùng trong lực lượng cảnh sát và quân sự.

(6) Hai ngày lập xuân – QT nguyên văn là ‘song đầu xuân’:

Trong năm 2006 này, chu kì mặt trăng kéo dài tới 385 ngày, có 13 tháng với một tháng nhuận giữa tháng 7 và 8; có hai ngày lập xuân vào mùng 4 tháng 2 năm 2006 và ngày 4 tháng 2 năm 2007. Hiện tượng này chỉ xuất hiện 12 lần trong suốt 2300 năm. Hầu hết những người cao tuổi đều tin rằng một năm có hai ngày lập xuân lại có một tháng nhuận là thời gian vàng ngọc để lập gia đình. Vì thế, năm 2006, Bình Tuất được xem là năm rất tốt cho cưới xin.

2. Chương 2: Vương Gia Đến Trường

Tên tôi là Âu Dương Miểu Miểu, người Thượng Hải, gia cảnh cũng là thường thường bậc trung, ngoài bố mẹ, còn một em gái sinh đôi – Âu Dương Diễm Diễm. Bố doanh nhân, mẹ là bác sỹ pháp y, một gia đình hết sức bình thường.

Thứ Hai ngày 11 tháng 9 năm 1995 – năm đó tôi 14 tuổi, vì đi học sớm một năm nên lúc này đã học đến năm thứ hai cấp trung học cơ sở – ngày hôm đó, tôi và anh lần đầu gặp nhau.

Tôi vẫn nhớ rõ, ngày hôm đó, mưa phùn rơi, lất rắt như tơ trời, cả buổi sáng không hề thấy tia nắng nào, cứ mờ mờ mịt mịt. Hôm đó cũng chính là tưởng niệm ngày mất của Mao Chủ tịch. Theo thường lệ, chúng tôi được miễn tập thể dục buổi sáng, thay vào đó là ở lại phòng học nghe chương trình phát thanh, nội dung là những đóng góp vĩ đại của ông khi còn sống, cụ thể là gì thì tôi chẳng nhớ rõ, vì khi đó... tôi đang ngủ.

Chính lúc ấy, anh xuất hiện.

Anh tên là Khang Duật, một nam sinh đến từ vùng Đông Bắc. Đáng nói nhất là có một cái họ vô cùng đặc biệt – Ái Tân Giác La, trong tiếng Hán viết là Kim (Họ Ái Tân Giác La – thông tin đầy đủ ở đây). Ngày nay tiểu thuyết thời nhà Thanh rất phổ biến, nói không chừng nếu vương triều Mãn Thanh vẫn còn tồn tại, con cháu Thân vương như anh, nhất định là một tiểu Vương Gia chính hiệu.

Thế nhưng, đối với bọn học sinh vào những năm đầu thập niên 90 như chúng tôi khi ấy, Ái Tân Giác La vẫn là dòng họ nào đó rất xa xôi. Khi đó cũng không có nhiều tiểu thuyết hay kịch truyền hình triều đại nhà Thanh để xem, cùng lắm chỉ xem Khát vọng trường thành, hoạt hình Cảnh sát mèo đen, hay Hoa tiên tử, Doraemon, Công chúa Shera;... chưa hề có phim kịch lịch sử nhà Thanh, mà cho dù có, cũng sẽ không hay như bây giờ.

Ngay khi giáo viên giáo viết tên anh lên trên bảng, dưới lớp liền thốt lên từng đợt ồ à kinh ngạc, tôi bưng tỉnh dậy.

Ái Tân Giác La?

Suy nghĩ đầu tiên của tôi chính là, má ơi, họ của người này so với mình – đã là họ kép – mà còn dài hơn thế kia, đến lúc thi chẳng phải tốn rất nhiều thời gian để viết sao.

Đang nghĩ ngợi, tôi vừa lau nước miếng bên khóe miệng vừa nhìn về phía bục giảng nơi có cậu nam sinh đang đứng nghiêm trang.

Ack... Khỏi phải lau thêm nữa, có lau cũng vô ích, rõ là nước miếng bắt đầu chảy tràn lan rồi.

‘Nhìn rất nam tính’, những ý nghĩ như vậy nhanh chóng xuất hiện trong đầu tôi, có khi không nên dùng từ nam tính, mà lẽ ra phải là từ cá tính thì thích hợp hơn nhiều. Khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan rõ ràng, sắc sảo, da màu tiểu mạch, đáng nói nhất là đôi mắt, nhìn sáng nhưng vẫn có vài phần kiêu ngạo, mới nhìn cảm thấy rất khó ưa. Anh sinh năm 1980, so với tụi bạn cùng lớp thì lớn hơn một tuổi, so với tôi thì những hai tuổi, ai bảo tôi lại học sớm một năm. Nghe nói anh chuyển trường được là nhờ quan hệ, nên bây giờ phải học lại năm hai (tức là lớp 8 như ở Việt Nam). Có khi vì anh là người Mãn ở Đông Bắc, nên dù mới 16 tuổi, Khang Duật đã cao tới 175cm; do vậy ở Thượng Hải, một thành phố phía Nam, giữa một đám con trai lúc nhúc chưa trở mã dậy thì, anh rõ ràng nổi lên như một con chó săn giữa một bầy chó Nhật lông xù, dù là chó con, thì cũng vô cùng nổi bật.

Nước miếng của tôi cứ liên tục chảy lộp độp, tôi đã quên mất việc lau nó từ đời nào. Có lẽ vì tôi nhìn quá chăm chú, anh phát hiện ra, đảo trông mắt đen láy về phía tôi, vừa vận lúc hai cặp mắt giao nhau.

Ngay lúc đó, trong đầu tôi không hiểu từ đâu vang lên một trăm tiếng chó hoan ca ngập tràn – mùa xuân đã đến rồi sao? Mùa xuân ở nơi nào? Mùa xuân ở nơi núi rừng xanh biếc, có cả hoa hồng nha, có cây cỏ, còn có tiếng chim hoàng oanh hót líu lo, líu lo líu lo líu lo líu lo líu lo...

Tôi không hiểu những hình ảnh ấy là gì, mãi cho đến sau này khi trưởng thành, tôi mới biết được ý nghĩa của chúng.

Điều đó có nghĩa là – tôi, phơi phơi xuân tình.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai dường như không hề có ý định chớp mắt, mà trong đầu tôi, giai điệu ‘Xuân ở nơi nao?’ vẫn còn đang không ngừng vang đi vang lại, chỉ là, thay vì lú lo lú lo lú lo lú lo, thì lại thành gâu gâu gâu gâu...

Tôi cật lực tự đánh vào đầu mình một cái, trong lòng hét lớn: tính không để yên cho bà yên à, cứ ầm ĩ mãi.

Có lẽ là thấy tôi tự đánh vào đầu mình, anh cau mày, tôi nghĩ chắc lúc ấy anh cho rằng, con bé này có vấn đề thần kinh.

Tôi lại điên cuồng đánh vào đầu mình, hoàn toàn không để ý đến chuyện cô giáo đang nói cái gì, cô vừa giới thiệu anh xong, sau đó nhìn về phía tôi, “Lớp trưởng...”

Tôi lúc đó còn mãi tự đánh vào đầu mình, cầu cho có thể khiến giai điệu ấy mau mau biến mất, tuyệt nhiên không nghe thấy gì.

“Lớp trưởng...”

Tôi không nghe gì thật mà.

“Âu Dương, cậu không nghe à, cô giáo gọi cậu đấy, Âu Dương...” Bạn cùng lớp ngồi phía trên tôi gõ gõ bàn.

“Hả?”

Bạn học của tôi trợn trắng mắt, – “Cô giáo gọi cậu.”

Tôi như bừng tỉnh ngay lập tức, đứng lên hét lớn, “Có!”

Tiếng hét lớn quá, cả lớp ai cũng cười ha hả.

Cô giáo nhíu mày, nói – “Đây là học sinh chuyển trường, để bạn ấy ngồi cạnh em nhé.”

Vì tôi dậy thì sớm nên so với mọi người thì khá cao, thành ra lại ngồi ở bàn cuối cùng. Nhìn sang bên cạnh còn trống chỗ, tôi lật đật từ trong học bàn bên cạnh lôi ra một mớ rác, nào là vỏ hạt dưa, nào là hột mơ, còn có cái khăn tay tôi dùng để hỉ mũi hồi sáng, trên đó vẫn còn một quả ‘trứng chần’ cỡ đại, biết làm sao được, người ta bị viêm mũi. Nhưng dù gì thì, trước tiên vẫn là phải dọn cho sạch sẽ đã. Bằng tốc độ ánh sáng, tôi nhanh chóng sắp xếp tất cả gọn gàng, sau đó gãi gãi đầu.

“Cô ơi, có thể được rồi ạ.”

Cả lớp lại được dịp phá ra cười.

Sau đó, anh đi tới, nhìn tôi, quay qua bộ bàn ghế đã được dọn sạch, đột nhiên khẽ nhíu mày nhưng rồi cũng không nói gì. Mãi đến vào học, mới thấp giọng, ghé qua tai tôi thì thào – “Lớp trưởng, cậu quên cầm theo đồ dùng cá nhân kia.”

Đồ dùng cá nhân?

Tôi đưa mắt về học bàn của anh.

Á... còn miếng băng vệ sinh chưa mang đi.

Tôi vội vàng mang cái gói màu hồng nhạt cất đi, chỉ hận không thể nuốt nó vào bụng.

Suốt cả một ngày trời, tôi không dám liếc nhìn qua anh một lần nào, xấu hổ chết được.

Ngày hôm đó, anh chuyển trường đến trung học cơ sở Hồng Kiều ở Thượng Hải, thành một học sinh cấp hai, cùng tôi ngồi chung một bàn.

Bây giờ ngồi nghĩ lại, cái tên Khang Duật, họ Ái Tân Giác La này, đúng thật là khắc tinh của tôi. Từ khi tôi gặp anh đến mãi về sau, không ngừng có những chuyện xấu hổ liên tiếp xảy ra, mà càng ngày càng quá đáng, càng lúc càng mất mặt. Tôi có thể chống lại vương quyền? Phật tổ Như Lai chứng giám, Quan âm Bồ Tát chứng minh, con xin thề, từ trước khi gặp anh tới bây giờ, con đích thực vẫn là một đứa nhỏ thông minh lanh lợi.

Chớp mắt, Khang Duật chuyển tới lớp tôi cũng đã được một tuần. Đúng là người Đông Bắc, anh quả thật rất cởi mở, chẳng bao lâu đã có thể hòa nhập với tụi con trai trong lớp. Cũng bởi là hậu duệ của vương triều Mãn Thanh nên tụi nam sinh đều gọi anh bằng một biệt danh – Vương Gia.

Hai tiếng ‘Vương Gia’ này đúng là làm tôi bị cười một trận.

Lúc đó đang là giờ ăn trưa. Trường tôi khi ấy không có canteen, thật ra ban đầu cũng có, nhưng vì nhà trường muốn tăng thêm số phòng, nên đã dỡ bỏ, chỉ còn giữ lại một nhà bếp, ở đó có nồi hấp. Mỗi ngày đi học, chúng tôi đều mang hộp cơm của mình đặt trong nồi, đến trưa thì đã có bữa cơm nóng hôi hổi, vừa nhanh vừa tiện.

Quan hệ của tôi với mọi người cũng đều rất tốt. Trong tốp năm đứa đứng đầu lớp thì cả năm đều là bạn thân của tôi – từ hồi nhà trẻ lên trung học cơ sở, đều chung lớp. Tụi nó lúc nào cũng giữ năm vị trí đầu, còn tên tôi ở thứ sáu. Không những thế trong ban cán sự lớp, đều là chị em tốt của tôi. Vậy mà trong khi đó, tôi và em gái sinh đôi lại không cùng trường. Cũng do tôi theo hộ khẩu của mẹ, còn nó theo hộ khẩu của bố, chẳng phải cùng khu vực cho nên không chung trường. Dù sao thì có nó hay không cũng chả khác mấy, thế nào nó cũng sẽ chỉ giỏi ăn hiếp tôi mà thôi.

Con gái với nhau, vẫn thích nhất là ngồi một chỗ ăn cơm với nhau, sau đó cùng tâm sự, bàn tán nhau nghe về phim truyền hình hoặc hoạt hình tối qua. Thời đó không có nhiều chuyện để nói cho lắm, tâm tư tụi tôi rất trong sáng, những từ như bà tám hay nhiều chuyện không phải dành cho tụi tôi đâu nha. Mà cũng phải nói, cùng tụi bạn ngồi ăn chung cũng có cái lợi, đó là những món mình không thích ăn có thể đưa cho đứa khác, sau đó lại lấy đồ ăn của nó mà mình thích bù vào, đôi bên đều được lợi. Chỉ có điều tôi không phải đứa kén ăn, nên lúc nào cũng ăn nhanh nhất.

Mẹ tôi nói, con người tôi nói nhanh, ăn nhanh, lớn cũng nhanh hơn người khác quả là chính xác. Tôi vẫn luôn giữ danh hiệu đệ nhất, chẳng ai có thể bị tảo bón.

Nếu mà đã ăn cùng nhau, thì tất nhiên là phải ngồi cùng chỗ, chung một bàn, thế nên bàn tôi thường được đem ra trưng dụng. Có điều lúc trước, bàn này chỉ ngồi một mình, nay lại có thêm Khang Duật, tôi đành phải tìm cách đuổi anh đi. Hội con gái người ta nói chuyện, con trai không nên nghe.

Khang Duật cũng chả thèm quan tâm, dù sao thì anh cũng có đồng bạn rủ đi ăn cơm.

Một trong những đứa bạn tốt của tôi, Tiểu Phàn, tên đầy đủ là Phàn Tuyền, nhỏ nhắn xinh xắn, mỗi cái tình tình lại rất nóng nảy, nên chúng tôi đều ngầm thống nhất với nhau, gọi nó là Tiểu Lạt, vừa nhỏ, vừa cay, nhưng cũng rất dễ thương, hí hí, hèn chi làm đồ ăn cũng cay theo. Nhưng không sao, tôi vẫn rất thích, đồ ăn mẹ nó làm là số một.

Từ Doanh, mắt nhỏ, tóc xoăn tự nhiên, xinh đẹp duyên dáng. Học giỏi đến nỗi tới bây giờ tôi cứ cho rằng, chắc thế nào cái gì trong đầu nó cũng chỉ dùng phục vụ mục đích học tập, mỗi lần thi cử gì đều đứng hạng nhất. Có điều lại ăn rất chậm, tôi thường giúp nó ăn bớt chút để nó ăn một mình thì chắc chắn không kịp giờ học buổi chiều.

Lưu Lý Quân, nhìn chung cũng thanh tú, có điều lại có đôi mắt hơi xéch ở đuôi nên trông giống hồ ly, thế nên, đôi khi cả bọn đều cảm thấy nó rất đẹp. Có lúc chỉ cần quay đầu lại cười một cái, trông rất quyến rũ, đồng thời, nó cũng là đứa vui tính nhất hội.

Còn nữa, nó có chức vụ mà lúc ấy tôi nghĩ rõ là rất oách – Đại đội trưởng kiêm bí thư chi đoàn.

Ngoài ra còn một cặp chị em sinh đôi nữa, ngoại hình thôi. Tiểu Phàn cũng hay bảo hai đứa tụi nó nhất định là sinh đôi cùng trứng, từ nhỏ đến lớn giống nhau như đúc từ một khuôn, y chang nhau. Nhỏ chị tên Úc Văn Tịnh còn nhỏ em là Lý Văn Di. Có điều chơi chung lâu đến vậy, nhắm mắt tôi cũng có thể chỉ ra ai là chị, ai là em. Tụi nó một theo họ mẹ, đứa còn lại theo họ của bố. (Cặp chị em sinh đôi, một tên Văn Tịnh, có nghĩa điềm đậm, dịu dàng, còn Văn Di là vui vẻ, hoạt bát.)

Còn tôi, thật mà nói, lại rất bình thường. May ra còn vớt vát được đôi mắt khá đẹp, vừa to lại vừa sáng. Vậy mà cái điểm đáng tự hào duy nhất đó lại bị một cặp kính vừa to vừa dày che mất. Cái cửa sổ tâm hồn lại bị hai miếng thủy tinh cong queo đóng lại, có to hơn đẹp hơn nữa thì cũng có ý nghĩa gì. Ai da, càng nghĩ càng không thể nén tiếng thở dài.

“Miếu Miếu! Hôm nay sao lại vẫn ăn trứng sốt cà nữa thế hả?” – Tiểu Phàn chán ghét nhìn bộ dạng suy dinh dưỡng của tôi đang mở hộp cơm.

Là thế này, mấy tuần nay ngày nào cũng ăn trứng sốt cà cả, đến người ngoài nhìn vào cũng còn muốn ớn, nhưng thành thật là tôi cũng hết cách rồi. Mẹ tôi là bác sĩ pháp y, ngày nào cũng phải làm việc với xác chết, bố thì bận... kiếm tiền. Trong nhà ngoài tôi thì chỉ còn con em lười biếng kia, thành ra tôi đành phải tự làm, mà món vừa nhanh vừa dinh dưỡng thì chỉ có mỗi món trứng chiên với cà chua này thôi.

“Nếu mày đã nói vậy thì cho tao miếng sườn của mày là được mà.” – Tôi nhìn chăm chăm vào miếng thịt trong cà mên của nó nói.

“Mày cố ý mà.” – Miệng thì nói thế, nhưng nó vẫn gấp miếng sườn qua cho tôi.

Quả thật là bạn bè chí thân, lòng tôi cảm động dâng trào. Tiểu Phàn, chờ mai mốt tao làm lớn, kiếm được tiền sẽ trả lại cho mày. Thương quá, mỗi lần ăn cái gì đều cho tao một phần, hại mày bao lâu nay chỉ cao có 148cm, mày thật là vĩ đại.

Nói thế thôi, nhưng tôi vẫn ăn rất nhiệt tình, thiếu điều muốn nhai nát, nuốt cả xương, hơn nữa, còn nhân tiện gấp thêm đồ ăn từ mấy cái cà mên khác để no bụng. Bữa cơm này ăn thật ngon.

Còn trứng sốt cà chua này chỉ để trưng với cơm cho đẹp thôi.

Đang ăn, tôi thấy Khang Duật cùng tụi nam sinh trong lớp định ra ngoài chơi đá banh, bỗng nghe có người nói – “Vương Gia, lần này đến cậu làm thủ môn.”

Anh ‘ừ’ một tiếng.

Tự dưng tôi thấy thật khó hiểu, tại sao lại gọi anh là Vương Gia? Chuyện này một phần cũng là do tôi, không thể nào nhớ được biệt danh của người khác, nhiều khi cũng chả nhớ tên. Bình thường với họ và tên ai đều râu ông này cắm cằm bà kia. Nhất là với mấy thằng con trai, tôi toàn đều gọi bằng ‘này’. Lúc mới chuyển trường, cô cũng có giới thiệu tên anh nhưng tôi đã sớm quên sạch, cả tuần rồi cũng toàn gọi là ‘này’ mà thôi.

Nghĩ thế, nên tôi ngu ngốc hỏi lại – “Vậy ra là cậu ta họ Vương à? Thế tại sao còn có chữ Gia? À, tao biết rồi nha, thì ra cậu ta tên là Vương Gia hả? Cái tên này thật là đẳng cấp ghê, kiểu gì thì vai vế cũng cao hơn người khác. Ồ, thế sao không đặt là Vương Gia Gia luôn đi, thế thì càng cao hơn nữa luôn đó.” (Gia Gia có nghĩa là ông nội)

Tôi vừa nói xong thì nghe lũ bạn nó phì một tiếng rồi cả đám đều nhất loại phá ra cười sảng sặc.

Chả biết là do tôi nói lớn tiếng hay do lỗi tai Khang Duật cực thính mà sau khi vừa nói xong, anh nhìn về phía tôi, đôi mắt chả khác yêu quái là mấy.

Tôi cũng trừng mắt nhìn lại. Tôi có nói sai cái gì sao? Tôi quay sang lũ bạn trong khi anh đang đưa mắt nhìn xung quanh.

Sau cùng, anh cũng nhìn thẳng vào tôi.

Tôi ngẩng đầu lên. Á... Thật là biết dọa người mà.

Anh nheo mắt nhìn, còn tôi cứ chăm chăm vào cổ họng anh, nghe thấy một câu – “Lớp trưởng, trên mặt còn hột cơm kia.”

Tôi vô thức sờ lên mặt, quả thật là còn dính một hạt. Le lưỡi ra liếm một vòng quanh môi rồi đưa hạt gạo vào miệng. Không được lãng phí thức ăn mà các bác nông dân đã vất vả làm ra đâu.

Giờ nghĩ lại cái hành động đó quả thật rất giống con ếch.

“Lớp trưởng...” – Anh nói thêm.

Trên mặt còn dính hột cơm nào nữa hả? Tôi đưa tay lên mặt sờ vài cái, không có, hết rồi mà. Tim tôi đập loạn, nhìn anh. Anh cũng nhìn tôi một cách rất đáng sợ.

“Cậu... rất ngốc!” – Nói xong, anh xoay người bỏ đi, bước ra khỏi phòng học. Khi đó, còn nghe một tên nào đó trong lớp nói – “Thôi bỏ đi, ngay cả tên tụi này lớp trưởng cũng không nhớ. Phải nói hẳn là tên của nam sinh thì cổ nghe qua một lần sẽ quên ngay, huống chi là cậu...”

Chờ bọn họ đi cả rồi, tôi mới có thể phản ứng lại được. Trợn tròn hai mắt, không thể không nổi tức mà hướng về tụi bạn méo máo – “Cậu ta... Cậu ta nói là tao rất ngu kìa...”

Vậy mà bọn họ chẳng ai thèm an ủi ta một câu, đồng loạt dùng một ánh mắt mà nhìn vào tôi như muốn nói — ‘Mày thật sự rất ngốc’.

Này là ý gì, ý gì đây hả?

“Miếu Miếu, cậu ta nhập học cũng được một tuần rồi.” – Tiểu Phàn nói.

“Mày ngồi cùng bàn với cậu ấy một tuần rồi.” – Từ Doanh nói.

“Trí nhớ của mày quả thật là kém đến đáng ngạc nhiên.” – Lưu Lý Quân nói.

Tôi cau mày, bọn họ là đang nói về cái gì?

Tiểu Song và Đại Song lấy ra một quyển sách từ bên dưới bàn của anh, bìa sách viết thật to hai chữ – KHANG DUẬT.

Tôi ngây người ra – “Vậy ra đây mới là tên của cậu ta à?”

Bọn họ gật gật đầu, ánh nhìn như thể đang mặc niệm cho chỉ số IQ của tôi.

Tôi cười gượng, tụi nó cũng cười – cười rất giả là đằng khác.

Vì thế, tôi nhớ kỹ tên anh. Lần đầu tiên tôi nhớ tên của một thằng con trai trong lớp, trong khi ngay cả những bạn học chung lớp suốt một năm ròng tôi còn chưa nhớ mà gọi tên bọn họ.

Đến giờ học buổi chiều, anh mới bắt đầu vào lớp, ngồi vào chỗ. Tôi rất muốn xin lỗi anh một câu, nhưng nghĩ đến việc do anh mà tụi bạn nói tôi ngu ngốc là cổ họng nuốt không trôi, vì thế, tôi chỉ vào tên anh trên vở, nói – “Chữ của cậu xấu quá.”

Anh lại lấy loại ánh mắt dọa người này nhìn tôi.

Chỉ là lúc đó tôi vừa trả đũa được, cảm thấy đang rất vui, không thèm tính toán với anh nữa.

Vậy mà ai ngờ sau đó anh phun ra một câu – “Chữ cậu còn xấu hơn chữ tôi nhiều!”

Tôi nổi điên – “Khang Duật...” – Định gọi tên của anh rồi chửi um lên, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt anh thì tôi vô cùng sửng sốt. Áo giáp à, trong mắt anh như ánh lên tia sáng, có vẻ đang rất hài lòng.

Hài lòng cái gì không biết, hài lòng vì thấy chữ tôi xấu hơn sao?

Lúc ấy, giáo bước vào lớp, tôi cũng không dám chửi mắng gì nữa, quay ra nhìn chữ mình.

Á... đúng là xấu thật.

Huhuhu... Người ta hồi tiểu học không luyện chữ bằng bút máy, hồi hận quá đi, thật là hồi hận mà.

Vậy là, sau khi cùng anh kết thù, Khang Duật hiện giờ đứng thứ 2 trong danh sách những người tôi ghét nhất. Đứng nhất là loại người giết và ăn thịt chó.

Nhưng mà, chỉ một tháng sau, anh liền nhảy vị trí số một.

Vì tôi thấy rất mất mặt. Bây giờ, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy rất xấu hổ, chỉ muốn đào một cái lỗ rồi nhảy xuống cho xong.

Như thường lệ, hôm thứ sáu đó là ngày tổng vệ sinh, tôi và Khang Duật đều cùng quét rác. Nói chung việc này cũng chỉ mang tính hình thức thôi, cầm chổi tùy tiện quét vài cái là xong. Đẳng nào thì sàn lớp lúc nào chả bẩn, chỉ cần quét cho sạch số bụi phấn rơi rớt ở chỗ bảng thì mấy cái khác thầy cô cũng không để ý.

Có điều hôm nay, tôi có ‘bạn tốt’ đến thăm, vậy mà hồi trưa lại ăn kem, nên bây giờ thấy đau bụng kinh khủng. Nhưng mà, tôi là lớp trưởng, phải làm gương tốt cho mọi người, không thể cứ như thế này mà giao đại việc cho ai đó. Tôi phải quyết tâm~ quyết tâm

~~Nhưng mà... nhưng mà...

Ôi... đau quá...

Tôi đau đến đổ mồ hôi lạnh, tay cầm chổi cũng bắt đầu run run. Làm con gái thật đáng thương, mỗi tháng đều phải mất rất nhiều máu. Trao đổi chất này nọ thì tạm chưa nói, đã thế lại còn bị đau bụng. Hôm nay là ngày thứ hai, vậy mà nó cứ ào ào, dây cả ra ngoài.

Thật thảm quá đi, đừng có hành người ta nữa mà.

Mỗi tháng tôi đều thầm khẩn cho người bạn này mau mau đi nghỉ, để người ta có thể quét lớp cho xong, rồi sau đó nhất định sẽ mang băng vệ sinh về cúng, còn có cả nước đường đỏ, cả táo tàu, có cả...

Ui da, đau chết mất!!

Mặt tôi bây giờ vắn vẹo, nhăn nhúm thành một cục.

Lúc này, Khang Duật cầm cái ki hốt rác tiến về phía này, tôi ngẩng đầu lên, ra vẻ không có gì, cười hỏi – “Cậu quét xong hết rồi hả?”

Anh gật đầu, nhìn chằm chằm tôi một hồi rồi hỏi – “Cậu bị sao à?”

Tôi vội vàng lắc đầu, cố gắng đứng thẳng người, – “Sao trắng gì? Tôi khỏe lắm.” – Cái này nghĩa là: Đáng ghét, tránh ra, tránh ra giùm!

Cầm cái chổi trong tay, tôi chăm chú quét, quét cật lực đến nỗi bụi đất bay mù mịt.

“Cậu có chỗ nào không khỏe phải không?” – Anh cứ đi theo sau tôi mà hỏi.

“Đã nói là không phải rồi mà.” – Dù đúng là thế thật nhưng trước mặt anh, tôi nhất định sẽ không nói.

Tính tôi từ trước đến giờ rất ngoan cường, nhất là trước mặt lũ con trai, dù có chết cũng không tỏ ra yếu thế.

Sau đó, Khang Duật bước về phía tôi. Vì tôi cứ khom lưng cúi mặt, anh nhìn không được, nên đành ngồi xổm xuống nhìn lên. Tôi không muốn để anh thấy cái bộ dạng đang cắn răng nhịn đau, quay mạnh người đi, nhưng lại không để ý đến cái ki ở dưới, bước lệch, ngã chổng vó.

Dù sao, ngã thì cũng đã ngã rồi, nhưng cái chính là, tôi mặc váy, nằm trên đất thế này thì kiểu gì thì cũng chẳng đẹp nổi, hai cẳng chân lại nằm bò ra, còn ngay trước mặt anh. Cái váy bị tốc lên, tôi còn chưa kịp làm gì, đã thấy lạnh lạnh ở dưới.

Đến khi định thần thì đã quá muộn, những gì đáng lộ đều lộ hết — kể cả cái quần trong màu vàng, trên còn một chấm đỏ.

Trúng sốt cà — đây là thứ duy nhất tôi có thể nghĩ tới lúc này.

Chỉ thấy, anh ‘thương thức’ xong rồi, ngơ ngác ngẩng lên nhìn tôi, sau đó trên mặt ửng hồng, rồi lan tới cả mang tai, đến khi cả mặt đỏ lựng, anh đột nhiên đứng lên, xoay người.

Tôi đây, tôi còn có thể có phản ứng gì nữa được chứ? Sững sờ hoàn toàn.

Từ lâu đã quên mất cơn đau, bây giờ chỉ còn lại cảm giác xấu hổ.

Xấu hổ đến nỗi ngất luôn...

Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Phàn kêu, có cả tiếng của Tiểu Song và Đại Song, còn có đồng chị em tốt lay gọi, nhưng mà tôi chẳng thể nào trả lời, còn nghĩ, tốt nhất là không nên tỉnh lại nữa.

À mà còn nữa, tôi không bao giờ dám ăn trúng sốt cà nữa đâu.

Lại thêm, Khang Duật kia, bước lên vị trí đứng đầu trong bảng xếp hạng những kẻ tôi ghét nhất một cách rất vẻ vang, cả đời này đừng mong tôi cho xuống.

Còn nữa,...

Thần phạt ơi, sao người không để con chết luôn cho rồi!

3. Chương 3: Sự Kiện Xi Xi

Sau cái vụ ‘trúng sốt cà’, suốt hai tháng trời, cứ hễ nhìn thấy Khang Duật là tôi trốn tiệt, nếu vào học thì cũng chỉ nhìn sách, sống chết gì cũng chăm chăm vào đó, chứ tuyệt đối không hề quay sang anh.

Bởi vì cứ nhìn anh là tôi cảm thấy rất xấu hổ, tuổi thanh xuân, cứ nghĩ rằng cả đời trong sạch đã bị hủy, thì mặt mũi đâu mà gặp người đời nữa chứ?

Khang Duật thì cứ ra vẻ không có gì, như thể đã sớm quên bég chuyện này từ đời nào.

Thế nên tôi cũng nghĩ, từ đó tới giờ cũng đã qua lâu rồi, có lẽ cũng nên sớm quên chuyện ấy, không nên cứ day dứt mãi trong lòng, coi như nó chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Đúng vậy, tôi nghĩ thế là phải, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Giờ cơm trưa, tôi hăng hái xuống căn tin đi lấy cà mên, lúc rẽ ngoặt, vô tình lại đụng phải Khang Duật đang từ hướng khác đi tới.

Lúc phát hiện người đó là anh, trong lòng đang vui vẻ, hớn hờ, lập tức lại thấy nặng trịch trịch. Dù rằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi gặp người thật thì vẫn không khỏi có cảm giác ngỡ ngàng.

Là đứa hiếu thắng, lập tức quay đầu hay xoay người bỏ chạy, cả hai tôi đều không làm được, vì thế, tôi mặt dày làm một trò cực kì mất mặt, giơ chân đá anh rồi bước qua. Khang Duật không ngờ lại bị tôi đá, bực mình hừ nhẹ một tiếng.

Đá người ta xong, tôi còn hét lên – “Tránh ra!”

Khang Duật vừa bị tôi đá, lại còn bị hét vào mặt, ngây cả người. Tôi thấy anh không tránh, cũng nhất định không đi đường vòng, bèn đẩy anh ra, sau đó khí thế hiên ngang, hùng hổ bước tới.

Chẳng có cách nào khác, bốn cô nương vốn là người như thế.

Sau khi đi xa xa một chút, tôi mới cảm thấy hối hận, len lén quay đầu nhìn anh. Cú đá đó, tôi dùng hết mười phần sức, không bị thương mới lạ, nào ngờ quay lại thì thấy Khang Duật ở ngay đằng sau.

Gương mặt lúc này còn khó coi hơn cả Bao Công.

Mắt trợn lên trên, tôi sợ đến mức co giò bỏ chạy.

Mà tôi bỏ chạy thì anh đương nhiên sẽ đuổi theo phía sau.

Tôi sợ đến hoảng loạn, chỉ đơn giản nghĩ anh là vì muốn báo thù, nên càng cố hết sức cuồng chân chạy nhanh hơn, hồng bỏ xa, đầu ngờ anh cũng cất lực bám ngay sau.

Tôi bậ đầu chạy đó, từ hành lang phòng học, cho đến sân thể dục, thế mà anh cũng chạy ngay sát đằng sau. Nhìn tụi tôi như hai đứa thần kinh, đứa trước đứa sau cứ xăm xăm chạy trên sân thể dục.

Chạy một vòng, lại thêm một vòng.

Người không biết không khéo còn tưởng chúng tôi đang tập chạy 400m nữa ấy chứ.

Từ trước đến giờ, thể lực tôi đều rất tốt, nhưng từ từ thì cũng dần kiệt sức, khó mà tiếp tục chạy nhanh, quay đầu nhìn lại Khang Duật thì thấy anh đã đang nhanh chóng bắt kịp.

Lúc này tôi đã hoảng sợ cực điểm, bắt đầu ứa nước mắt, vừa chạy vừa la lớn – “Mọi người đến mà xem, giết người, Khang Duật muốn đánh con gái!!” – Vừa hét xong, Khang Duật đã đuổi kịp, đưa tay chụp lấy vai tôi.

Tôi hoảng hồn nhảy dựng lên, quay đầu đá anh thêm một phát.

Hình như đã đoán được trước, Khang Duật giữ tay, khiến tôi phải ngừng lại.

Tôi đành phải dừng, còn nghĩ anh nhất định sẽ đánh tôi, bèn rút tay về, hoảng sợ ngồi sụp xuống đất, đưa hai tay ôm đầu. Ấy vậy mà đợi cả buổi, cũng chẳng thấy anh động tay động chân gì.

Tôi mở tay ra, ngẩng đầu lên, thấy anh đang cau mày trừng mắt nhìn – “Ai nói là tôi muốn đánh cậu? Tôi không có đánh con gái.”

“Vậy tại sao cậu đuổi theo tôi làm gì?”

“Thế sao cậu lại bỏ chạy?”

Hỏi thừa, tôi đá cậu, ngu sao mà không chạy?

Tôi xấu hổ không hề xin lỗi anh một câu, chỉ nói – “Tôi rèn luyện sức khỏe, không được sao?”

Ồi, cái lí do của tôi... ban nãy còn tri hô nào là giết người, đánh người, giờ thì tráo trở phủ nhận.

Anh cũng chẳng muốn tranh cãi với tôi làm gì, chỉ nhìn tôi nói – “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“A! Vậy bây giờ nói luôn đi!” – Vẫn ngồi chồm hồm trên đất, tôi trả lời.

Anh chắc lưỡi một cái, thấy tôi đang ngồi chồm hồm, thế là cũng ngồi xuống đất, sau đó tiếp tục nói – “Thế này, hôm đó, tôi chẳng thấy gì hết cả.”

Không thấy gì? Tôi chưa kịp phản ứng, đang ngồi ngẫm lại, nhớ tới mặt anh khi ấy đỏ như ớt khi – “Nói xạo! Rõ ràng lúc đó cậu thấy hết cả rồi... Nếu không thì tại sao lại đỏ mặt chứ!”

Bị tôi nói đúng rồi. Anh gãi gãi đầu, trên mặt cũng ửng hồng.

“Vậy thì cậu cũng đừng để tâm đến chuyện vụn vặt đó nữa. Cứ cho là đã bị thấy đi, cậu cũng đâu mất miếng thịt nào đâu.”

Ê này này... Tôi có thể xem thế là lời an ủi được không?

“Coi như tôi đã xin lỗi cậu rồi. Cậu lại còn đá tôi nữa, xem ra chúng ta huề nha. Được không?”

Tôi cũng không dám nói không được. Ngẫm lại, anh cũng không phải cố tình, tôi lại mang hết tội lỗi đổ lên đầu anh. Nói thế nào cũng là tôi không đúng, đã vậy còn đá đấm, anh quả thật vô tội.

Đối với con gái mà nói, trong độ tuổi dậy thì lúc ấy, đã có thể hiểu được thế nào là nam nữ, thế mà lại xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, trong lòng thế nào thấy cũng không ổn, ngẫm đi ngẫm lại vẫn thấy anh được lợi hơn.

Nhưng ở tình huống rắc rối thế này, tôi lại trở thành kẻ bụng dạ hẹp hòi.

Nếu anh đã xin lỗi rồi thì chuyện này cũng nên cứ như vậy mà trôi qua.

“Hồi nãy tôi đá cậu có sao không?” – Cũng nên quan tâm tới người ta một chút.

Anh lắc đầu – “Quần dày lắm, không sao đâu.”

“Vậy... vậy... vậy đi ha!” – Tôi đứng dậy. Chạy lâu vậy, đói đến nổi da bụng dính da lưng rồi. – “Tôi muốn đi ăn.”

Tôi tiến về phía căn tin, Khang Duật cũng bước theo phía sau.

“Cậu theo tôi làm gì?”

Khang Duật trừng mắt liếc tôi một cái – “Cậu muốn ăn còn tôi thì không à? Ai hại tôi chưa ăn cơm đã phải chạy khắp sân thể dục hả?”

Tôi rút cổ, trong bụng nghĩ thầm, tôi cũng đâu bảo cậu đuổi theo.

Cầm cà mên, hai đứa trở về lớp. Lúc đó cũng gần vào giờ học buổi chiều, tụi bạn đã ăn cơm xong sớm từ lúc nào, không ai ăn cùng tôi. Tôi đành phải về lại chỗ ngồi, cùng Khang Duật ăn cơm.

Ăn xong, đến buổi chiều, đầu giờ là tiết thể dục, tôi vội vàng vào nhà vệ sinh để thay quần thể dục.

Thời đó, con gái cũng không thích mặc đồ thể dục tí nào, vì trông khá xấu. Màu xanh lam trông quê vậy rồi, dọc quần lại còn có thêm hai đường biên màu trắng, mặc với áo nào trông cũng xấu cả. Vì vậy, đa số tụi nữ sinh đều chỉ mang và thay đồng phục thể dục khi đến tiết mà thôi.

Ra sân tập, mọi người đều ngay ngắn xếp hàng, sau đó lần lượt điểm danh. Thầy giáo để ủy viên thể dục bước đến, kiểm tra tác phong từng người, nếu không mặc quần thể dục hay mang giày thể thao đều bị đuổi ra khỏi hàng, phạt đứng một bên. Sau khi kiểm tra xong, giáo viên thể dục mới từ từ tiến đến.

Vừa nhìn qua tôi, bỗng thầy liền cười tít mắt, khiến tôi cực kì ngơ ngác.

Tiếp đó, thầy quay xuống cả lớp, nói – “Hôm nay có hai trò, làm cho tôi cảm thấy rất vui. Tranh thủ giờ nghỉ trưa lại đi tập chạy 400m, hơn nữa chạy rất nhanh. Cho nên tôi quyết định, Đại hội thể dục thể thao cấp khu vực diễn ra vào tuần sau, đều cho cả hai tham gia, mang vinh quang về cho trường.”

Tôi rùng mình, giáo viên nói hai người, không phải là tôi và Khang Duật chứ.

Thầy giáo còn nói – “Các trò cũng cần noi theo gương hai bạn trên. Muốn học lý hóa cho tốt thì phải năng tập thể dục. Không nên suốt ngày chỉ cắm đầu vào đọc sách, thân thể cần khỏe mạnh mới được.”

Có một người bỗng hỏi – “Thầy nói tới ai vậy ạ?”

Tôi không nhin được mà bước lui về sau một bước, trong đầu cứ lẩm nhẩm niệm chú, không phải mình, không phải mình.

“Chính là Âu Dương Miếu Miếu và Khang Duật. Hôm nay hai trò ấy giữa trưa nắng đổ mồ hôi tập chạy trên sân thể dục, làm thầy đây rất cảm động, vô cùng vui mừng.” – Họ Ái Tân Giác La này quá dài, cũng khá đặc biệt, nên các thầy cô giáo bình thường cũng chỉ gọi anh là Khang Duật.

Trong lòng tôi khóc không ra nước mắt.

“Bắt đầu từ ngày mai, giữa trưa hai trò ra sân tập, tôi sẽ toàn tâm huấn luyện hai trò thật giỏi.” – Thầy giáo nhìn tụi tôi, trông cứ như đã tìm được mục tiêu phấn đấu cả đời, nắm chặt tay, long lanh khoe lẹ.

Tôi không dám từ chối, chuyện đã thế này thì đành phải đồng ý, rồi nhân tiện mắng chửi Khang Duật trăm nghìn lần.

Thật sự là có miệng mà không thể giải bày mà.

Tôi cũng không thấy Khang Duật từ chối, mà chắc anh cũng không làm thế. Tôi thấy, anh có vẻ rất thích các hoạt động thể thao, giữa trưa ăn cơm xong thì cùng tụi nam sinh ra ngoài đá bóng. Dù sao thì đá bóng cũng phải chạy, đối với anh thì thể nào cũng chả có vấn đề gì.

Nhưng mà tôi thì không, ăn cơm xong, tôi còn muốn ngủ một giấc nữa cơ.

Thế này thì xong thật rồi, trong lòng lại đem Khang Duật ra mắng tiếp.

Tại sao đời tôi lại thành ra thế này hả giờ...

Chuyện này làm tôi rất là buồn. Mấy tiết kế đều trôi qua trong chán chường. Gục đầu trên bàn, nằm dài ra, tôi đem sách dựng thẳng lên, che lại, giáo viên có dạy cái gì cũng chẳng nghe được một chữ.

Cuối cùng thì cũng đến giờ tan trường, tôi mau chóng thu dọn sách vở như mọi người. Lúc chuẩn bị ra về, nhìn Khang Duật đang từ từ xếp cặp, nét mặt có vẻ rất vui sướng, tôi thấy rất chướng mắt.

Tiểu ác ma trong lòng bắt đầu mò ra.

Mắt tôi bắt đầu hiện tia ác ý, chờ anh quay lưng về phía tôi, liền hung hăng đưa chân đá một cái.

Anh rít một tiếng, ngã sấp đập vào cạnh bàn bên cạnh.

Thấy thế, tôi liền nhanh chân chạy biến, ngay có thói quen đi toilet sau giờ học cũng không nhớ tới, tội bạn rủ đi về chung cũng không trả lời, vội vội vàng vàng chạy như bay về phía cổng trường, sau đó mới dám ngửa mặt lên trời cười ha ha.

Hết tức rồi, thật sự là rất thỏa mãn.

Nắm tay thành nắm đấm rồi vung lên trời.

Lòng tôi cảm thấy rất phấn khích, vui vẻ đi về nhà.

Các trường trung học Thượng Hải đều chia theo khu vực. Hộ khẩu ở đâu thì học trường khu đó, cho nên cũng không có quá xa nhà, đi bộ là đến trường lựa chọn hàng đầu của tội học sinh trung học. Đương nhiên cũng có một số trường hợp, chưa đủ 14 tuổi đã đạp xe tới trường.

Tôi cũng nằm trong số trường hợp vi phạm pháp luật kia, có điều do hôm nay xe đạp được mang đi tra dầu, nên thành ra không dùng.

Tôi theo hội khẩu của mẹ, nên địa chỉ và hộ khẩu không cùng một khu, nhưng may mà cũng không xa, ngay chỗ giáp ranh, được chia bởi một cái đường ray bỏ hoang, ngày nay được dân Thượng Hải biết tới là khúc đường Duyên An Tây – đoạn từ Hồng Hứa đến Hồng Tĩnh.

Suốt hồi trung học cơ sở, hai bên đường ray đều là ruộng đồng bỏ hoang, cỏ dại mọc thành bụi, cao hơn đầu người. Mỗi lần tôi đi ngang qua đây, đều tiện tay ngắt một cây cỏ đuôi chó, vừa hát vừa vung vẩy vừa đi, có khi hứng chí lên thì nhảy dọc các ô trên đường ray về nhà.

Hôm nay cũng như mọi ngày, chỉ là... đang chơi, đang ngắm, tôi cảm thấy rất mắc tiểu.

Đồng hồ sinh học của tôi rất chính xác. 6 giờ sáng nhất định phải đi tiểu, lúc tan học cũng phải đi gặp anh WC, vậy nên vừa cảm thấy mót đã không nhịn được.

Tháng 11 những năm 90 khi ấy, Thượng Hải cực kì lạnh. Trời lạnh mà còn mót tiểu quả là một kiểu tra tấn. Tưởng cứ chạy về nhà giải quyết là xong, nhưng mà cái chính là chạy không nổi. Hai chân cứ khép chặt vào nhau, chỉ sợ thả lỏng ra một cái là sẽ không dùng được.

Không được, không được, thật sự là không nhịn được, đành mặt dày tè bậy vậy. Nghĩ thế, tức thì tôi bước một bước dài, chui vào trong một bụi cỏ, trước thì lăm lét nhìn trước xung quanh kiểm tra, phát hiện không có ai thì lập tức cởi quần.

Vừa ngồi xổm xuống, đang định thở một cái, bất ngờ thấy người chạy vội tới đây.

Tôi không dám núp sâu trong mớ cỏ dại rậm rạp này, sợ đụng phải mấy con nhện như sâu, chuột nên chỉ chọn nơi vừa vừa, đủ cỏ để che. Ai ngờ ma xui quỷ khiến thế nào, người kia cứ một mực hướng về phía tôi đang ngồi mà bước tới.

Thấy có người tới, tôi hoảng hồn, mặt mũi trắng bệch.

Đừng nói đến chuyện nín tiểu, kéo quần lên. Chưa kịp làm gì, vì giật mình, tức thời nước đã chảy ào ào.

Nước tiểu nóng, trời lại lạnh, thế là liền có khói trắng xuất hiện. Được xả ra thật là thoải mái, nhất là vào mùa đông, thật là không rét mà run. Tôi cũng lạnh run. Run gấp hai lần.

Bối kể kia, không ai khác, chính là Khang Duật.

Thấy trong mắt anh ánh lên vẻ kinh ngạc, tôi biết chắc anh đã thấy hết rồi, còn thấy một cách rất chân thật.

Tôi chỉ muốn chết ngay mà thôi.

Trong đầu cố nghĩ ra lí do nào đó để anh không nghĩ tôi đang tè bậy ở đây mà làm gì đó để phục vụ cộng đồng, tưới ruộng chẳng hạn...

Cuối cùng, mọi suy nghĩ chỉ chuyển thành một oán niệm cực bực —— tại sao bây giờ trái đất không bị hủy diệt luôn đi cho rồi!!

Đương nhiên trái đất này không theo mong mỏi của tôi mà bị hủy.

Vì thế, tôi giả ngơ.

“Ấy... cậu có muốn tới đây đi nhỏ luôn thể không nè...”

“...”

4. Chương 4: Phạt Đứng

Tôi không biết là mình đã về nhà bằng cách nào, đã mặc quần hay chưa? Hay là không mặc cầm quần chạy về? Mà hai cái này có khác nhau sao? Cái gì cũng đã bị thấy hết thì mặc hay không mặc khác nhau chỗ nào??

Mặt mũi mát sạch, quảng tới đời tổ tông nào rồi.

Về đến nhà, tôi chạy ngay lên lầu, xông thẳng phòng của mình, bỏ nhào lên giường rồi sau đó lăn qua lăn lại. Lăn từ trên giường rồi xuống đất, từ đất lại mò lên giường lăn tiếp.

Tôi cho rằng đời tôi đến đây là hết.

Là báo ứng. Nếu tôi không đá anh thì sẽ chẳng xảy ra chuyện xấu hổ đến thế này.

Giờ thì có hối cũng đã muộn.

Tôi cứ tiếp tục lăn lộn, tiếp tục động đất rầm rầm, tiếp tục khóc nức nở.

Đột nhiên tôi sức nhớ ra, không biết ngày mai là thứ mấy, có cần đi học hay không? Liếc qua lịch treo tường một cái, khóc càng tợn.

Ngày mai là thứ sáu, là thứ sáu, thứ sáu chết tiệttttttt.

Tôi phải làm sao bây giờ? Ngày mai còn mặt mũi nào mà gặp Khang Duật nữa trời?

Hay là giờ tôi chạy ra khỏi cửa, mò ra đường cái, sau đó đứng ở giữa đường chờ xe tới... Tôi thấy cách này rất hay, hiệu quả rất nhanh!!

Nhưng mà, tôi không có gan làm liều...

Bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một con chó berger từ từ mò vào. Được bố và tôi chăm sóc kỹ lưỡng, so với mấy con chó săn bình thường, Lassie to khỏe hơn nhiều, lông đen lại có màu xám như sói rất dày, mỗi tuần đều tắm một lần nên càng mượt mà. Lông ở cổ dày, tản đều trông giống khăn lông chồn. Nó cụp tai, hớn hờ nhìn tôi, thấy tôi đang lăn qua lăn lại trên đất, hững hờ sủa vài tiếng.

Tôi không quan tâm tới nó, ngồi dậy, phẩy tay, ý bảo, chủ mày đang rất buồn, tự chơi một mình đi.

Chắc do tôi làm hư nó rồi. Thấy tôi không để ý gì tới, nó càng phấn khích, giơ hai chân trước lên, bỏ nhào vào người tôi.

Mẹ ơi, nó ít nhất cũng 50 kg, đè tôi đến ngộp thở, xem tôi như cây kẹo mút mà liếm. Lát sau, mặt tôi toàn là nước dãi.

“Lassie, tránh ra! Tránh ra!!” – Tôi đẩy nó.

Những năm ấy, rất nhiều người nuôi chó, đặt tên là Lassie, theo như bộ phim điện ảnh ‘Lassie, come home’. Ai cũng muốn con chó của mình được như Lassie, trung thành như thế. Mọi người đều thích đặt tên chó của mình là Lassie, tôi cũng vậy.

Lassie rất bướng, nó còn hiểu nhầm thành tôi muốn chơi cùng nó, càng hăng hơn, ra sức liếm láp. Tôi bị nó liếm phát nhột, không nhịn được bật cười.

Thế là nó càng phấn khích, vẫy đuôi như mô-tơ.

Tôi chịu hết nổi, đành ra lệnh, nói – “Lassie, ngồi xuống.”

Chó berger Đức đúng là loại chó nghiệp vụ, được tuyển chọn kĩ càng, khôn cực kì, chỉ cần kiên nhẫn thì dạy cái gì nó cũng học được. Vừa ra lệnh, nó ngay lập tức ngồi xuống, thè lưỡi thở dốc.

Trên người bỗng nhẹ hẫng, cảm thấy thoải mái hơn, tôi ngồi dậy, nhìn nó.

Mà phải công nhận một điều rằng Lassie nhà tôi cực kì bảnh trai. Con mắt hình quả hạnh, màu đồng sẫm, rất sáng, ánh lên vẻ thông minh, cái mũiươn ướt, vừa đen vừa bóng. Nói chung là vô cùng oai vệ, khí phách cực kì.

Tôi hài lòng, vỗ vỗ đầu nó – “Giỏi, ngoan lắm.”

“Gâu gâu!!”

Bị nó quấy thế này, tôi lập tức quăng ngay cái ý định ngu ngốc ra đường cho xe đụng đi đâu mất, nắm lấy phần bông cổ nó mà nghịch. Lassie khoan khoái phát ra tiếng thở khò khè, chẳng chốc nhe răng ra gặm gặm tay tôi. Không đau, là đùa thôi, dù rằng nó hơi sắc một tí. Hồi tiểu học tôi từng bị chó cắn một lần. Nhưng không phải lỗi con chó mà chẳng qua do tôi nghịch ngợm, xem chút là đốt sạch lông nó, không trách được.

Nếu người thật sự thích sẽ không sợ bị chó cắn. Chó cắn người, không kể do bệnh dại, thì chẳng qua cũng chỉ là vì tự vệ, cắn một hồi thành thói. Hơn nữa, nếu để chó hay cắn bậy thì lỗi không phải ở nó, mà do chủ không dạy dỗ tốt.

Cho nên tôi chẳng sợ cái hàm răng trắng hếu của nó tẹo nào, ngược lại, trong đầu vừa nảy ra một sáng kiến.

Tôi duỗi ra, đưa cái cánh tay trắng mềm cho Lassie, nói với nó – “Lassie, tới đây, cắn tao đi.”

Lúc này, tôi chợt cảm thấy mình đúng là thiên tài.

Lassie ngoẹo đầu suy nghĩ, nhìn tôi, kêu ư ử, ra vẻ không hiểu lệnh mới này.

“Đến mau! Đến cắn tao này! Giò lợn tươi ngon này!” – tôi lắc lắc cái tay trước mặt nó.

Lassie quấy đuôi, con mắt lóng la lóng lánh hẳn lên. Hình như hiểu được, há mồm ra...

Tôi mừng rỡ.

Lassie thè lưỡi... liếm...

Tôi tái mặt – “Ai cho mày liếm, cắn!!”

Lassie: Gâu gâu!! (Liếm rồi mà...)

“Cắn!!” – tôi quát lớn.

Nó, liếm...

“Cắn mau!!” – Tôi nạt.

Nó, vẫn tiếp tục liếm.

Tôi im lặng... bỏ ý này đi vậy. Tôi nằm lăn ra trên giường, khóc lóc đau thương cho cái kế hoạch không thành.

Người ta chẳng qua là muốn bị nó cắn một cái để mai có thể đăng hoàng xin nghỉ phép, không cần đến trường mà.

“Mày là đồ ngu!” – Tôi chỉ thẳng vào mũi nó.

Lassie thấy ngón tay tôi, lại liếm phát nữa...

Tôi cảm thấy thật vô vọng, nằm sõng soài trên mặt đất, cứ như đã chết rồi.

Hình như chơi cũng đã, Lassie thông thả bước đến cạnh tôi, nằm xuống, đem đầu gác lên bụng chủ.

Tôi muốn cứ thành một cái xác thế này rồi quên hết...

Ấy thế mà lại không đầu được cơn đói, vừa nghe mẹ gọi xuống ăn cơm, lại là đứa chạy xuống nhanh nhất.

Một nhà bốn miệng ăn, cơm canh nóng sốt, nhưng tôi lại chẳng cảm nhận được vị gì, trong đầu mãi tìm cách nào để ngày mai không cần đi học.

Tôi cúi đầu nhìn xuống bát cơm của mình, thỉnh thoảng lại nhìn lên bố mẹ một cái. Hành động lén lút như vậy khiến con em tôi phát hiện được. Nó đá tôi một cái, thấp giọng hỏi – “Sao vậy?”

Tôi trả lời – “Chị muốn trốn học.”

“Điên à!!” – Nó gấp một miếng thịt, thả vào bát tôi – “Thiếu muối rồi, ăn nhiều giùm chút đi!”

Học sinh cao trung muốn trốn học, chán sống!!

Bố tôi cũng nhận thấy biểu hiện kì lạ của con gái, lo lắng hỏi – “Sao vậy, cục cưng?”

‘Cục cưng’ là từ được dân Thượng Hải để gọi yêu con gái.

Tôi lắc lắc đầu, không dám nói.

“Không đủ tiền tiêu vặt phải không?” – Với tôi và em gái, bố rất rộng rãi, không keo kiệt tẹo nào.

Tuy sự thật không phải thế, nhưng tôi vẫn mặt dày gạt đầu.

Gì chứ, học sinh tuổi này đứa nào mà chả muốn có nhiều tiền tiêu vặt hơn.

Bố tôi tỏ vẻ rất thông cảm, gấp rất nhiều đồ ăn cho tôi – “Cơm nước xong thì bố sẽ cho, con nói muốn bao nhiêu? Ăn cơm đã, ăn nhiều một chút.” – Sau đó quay sang con em tôi, cũng nói như thế.

Đứa này có thì đứa kia cũng vậy, trước giờ bố tôi luôn công bằng, không thiên vị.

Ăn cơm xong, tôi tìm bố xin tiền, trong lòng nửa vui nửa buồn. Trở về phòng, hứng thú với tiền bạc cũng bay biến đâu hết, tôi càng sợ đến trường vào ngày mai hơn.

Mẹ nó, tiền đâu phải vạn năng.

Nhắc mới nhớ, tôi vẫn chưa làm bài tập về nhà, thế là càng đau đầu đau dữ dội. Có điều là đứa tự giác, lập tức lôi sách vở từ trong cặp ra, nằm dài trên bàn rồi bắt đầu làm bài.

Chữ nghĩa trong đầu tôi chảy ào ào, giống như muốn trút hết lo lắng buồn rầu này giờ vào bài tập.

Bài tập cấp hai không phải quá khó, tôi cũng thuộc loại học tốt, nên cũng nhanh chóng làm xong.

Làm bài xong, tôi định xem tivi. Nhưng vừa mở tivi, lại xem không vào, thế là tắt, mò đến tủ sách tìm quyển truyện tranh. Tôi rất thích đọc truyện tranh, nhất là truyện tranh Nhật bản. Lúc tôi còn học cấp hai, truyện tranh Nhật Bản bắt đầu phát triển, bởi thế, tôi mua không ít, ‘Nữ hoàng Ai Cập’, ‘Áo giáp vàng’, ‘Bảy viên ngọc rồng’, ‘1/2 Ranma’ đều có đủ. Khi đó, truyện tranh được nhà xuất bản Hải Nam phát hành, quyển truyện không dày như bây giờ, mà lại mỏng, có thể cuộn lại được nữa là. Phần lớn một tập có năm chương, chia làm nhiều quyển, vì thế nên tủ sách cũng nhanh chóng chật chỗ.

Tôi rất mê xem truyện, chỉ cần vừa cầm quyển truyện lên thì lập tức quên hết thấy mọi việc, dù cho đã đọc quyển này rồi hay chưa cũng như nhau.

Như thường lệ, tôi đọc xong, quay đi quay lại đã ngủ mất từ khi nào.

Khi đồng hồ báo thức reo thì đã là sáng sớm hôm sau.

Sáu giờ sáng, thời khắc đau khổ làm sao.

Tôi buồn bã rời khỏi giường, ăn sáng, sau đó đeo cặp lên lưng, ra khỏi nhà.

Suốt dọc đường đi, tôi cứ vất óc suy nghĩ, không biết gặp Khang Duật thì nên nói gì?

Mà anh sẽ nói cái gì với tôi nhỉ?

Hôm qua khi bị anh nhìn thấy hết, tôi có nói cái gì quái dị không? Không biết sao lại mất một đoạn kí ức, nghĩ kiểu nào cũng không nhớ nổi.

Cứ đi một mạch như thế, nhanh chóng đến cổng trường.

Tôi cảm thấy rất run, đứng lì ở trước cổng, không dám bước vào.

Tụi học sinh đến trường đi ngang qua, đều nhìn tôi kì lạ nên đành giả vờ đứng đợi bạn.

Lúc này đã là bảy giờ mười phút, đành phải bước qua cổng, bằng không sẽ bị tính là đi trễ.

Tôi cứ kéo dài tới giây phút cuối cùng mới bước vào cổng trường, sau đó đi thật chậm, giống một con robot cần tra dầu từ từ bước vào phòng học. Đến cửa lớp, tôi đứng nép bên cạnh cửa, lén nhìn vào trong. Cả lớp đã tới đủ cả, bắt đầu giờ truy bài.

Tôi cũng thấy Khang Duật, đang lấy tay đỡ, nghiêng đầu về phía cửa sổ. Đang nhìn cái gì không biết?

Tôi lập tức ý thức lại, xây dựng tư tưởng cho mình.

Tôi tự nói với bản thân, chẳng qua là bị người khác thấy mình đang đi tè mà thôi, có gì đặc biệt đâu, ai mà chả phải đi tè? Ở nhà vệ sinh tôi còn không bị nhìn thấy nhiều hơn ấy chứ?

Ừ, đúng vậy! Không sao đâu, Âu Dương Miểu Miểu. Vĩ nhân ai cũng đều từng làm chuyện điên khùng nào đó, hay nói cách khác, chỉ có làm chuyện ngu ngốc rồi mới có thể trở thành vĩ nhân.

Tôi nhấc chân lên, hướng vào trong, còn chưa chạm đất đã rụt chân về.

Tôi tự chửi mình, thật là đồ vô dụng, chưa kịp vào đã vội vàng rút chân rồi.

Thế là cứ đứng ngay ở cửa, hết đuổi ra lại thụt vào.

Một bạn cùng lớp của tôi ngồi gần cửa nhìn thấy, lập tức hỏi lớn – “Lớp trưởng, đang làm cái gì thế hả?”

Đang bực mình, tôi quát lên – “Không cần cậu quan tâm!!”

Âm lượng quá lớn khiến cả lớp đều hướng về phía tôi, Khang Duật cũng quay đầu lại.

Bỏ tay, tôi đành đau khổ bước vào.

Đến chỗ ngồi, tôi để cặp sách xuống, nhưng không dám nhìn, lại nghe anh chào – “Sớm ha!!”

Sớm cái đầu cậu chứ sớm. Tôi chửi thầm nhưng ngoài mặt không dám biểu lộ gì, cười gượng một cái, trả lời – “Ồ... Sớm... Cậu cũng đến sớm quá ha... haha...”

Tôi lôi hộp bút, sách bài tập, còn có môn chính của tiết này, sách ngữ văn, sau đó ngồi xuống.

Anh cũng không nói gì thêm, tôi càng cảm thấy xấu hổ, lại nghĩ nếu mà không nói gì thì hình như có lỗi với tinh thần truy bài đầu giờ.

Không biết có phải do tôi nhạy cảm quá hay không, lại có có cảm giác rằng Khang Duật đang nhìn mình, nhưng với người đang không dám nhìn mặt anh thì càng cảm thấy khó chịu, bứt rứt.

“Ngày hôm qua...” – Im lặng một hồi, Khang Duật cũng bắt đầu mở miệng.

Tôi vừa nghe tới hai chữ ‘hôm qua’, lồng ngực lại nảy lên một cái. Ngày hôm qua thì sao, hôm qua có cái gì??

Tôi nóng nảy, vội vàng cắt lời anh, đổi đại sang một đề tài khác, vốn là muốn hỏi ‘sáng nay cậu đi ăn chưa?’

Đây chính là câu chào hỏi phổ biến nhất của người Trung Quốc.

Đúng vậy, chính nó!

Tôi trong đầu rõ ràng là muốn hỏi câu này, nhưng lại nhớ tới sự tình đi nhỏ hôm qua của mình, kết quả lời nói ra lại trở nên lộn xộn.

Tôi cứng lưỡi, lắp bắp nói – “Thế cậu... cậu... sáng nay đã... đi... xi chưa?” (Từ ‘ăn - ’ phiên âm là [chī], còn ‘đi tè, đi xi’ - ’ phiên âm là [shǐ], nên Miểu quíu quá, nói lộn.)

Lời vừa nói ra, tôi nhìn anh như bị sắc nước miếng, ho khan một trận.

Mấy phút đồng hồ sau tôi mới nhận ra mình vừa nói cái gì.

Mặt tôi lập tức đỏ ửng, lan tới tận mang tai.

Tôi thật là ngu.

Là vạch áo cho người xem lưng, là tự bôi tro trát trấu lên mặt mình đây mà.

Nhất định anh sẽ cho rằng tôi là sinh vật ngu ngốc nhất thế giới.

“Ha ha ha ha ha!!!”

Không như dự đoán của tôi, Khang Duật bỗng phá lên cười, cười cật lực, còn gục đầu xuống, lấy tay đập lên bàn rầm rầm, cười như điên.

Giọng cười của anh khiến các học sinh khác quay xuống nhìn. Một lần nữa, tôi lại trở thành trung tâm của cả lớp.

Tôi thấy xấu hổ chết đi được, đầu càng cúi thấp hơn nữa.

Thấy mọi người đều quay xuống nhìn, không còn cách nào khác, tôi đành đưa tay qua bàn bên, kéo kéo tay áo anh.

Anh nhận thấy, cười nhỏ hơn. Mọi người thấy cũng không còn chuyện gì nữa, quay lên làm chuyện của mình.

Hình như Khang Duật nhin cười rất khổ, cả người cứ run bần bật. Tôi trong lòng thấy rất khó chịu, nhưng lại không dám nói gì. Nếu như anh nảy ra ý đồ gì, đem cái chuyện xấu hổ này của tôi nói cho người khác biết thì tôi còn nhìn mặt ai được nữa.

Bây giờ rồi, ngoài trời bắt đầu mưa lâm râm, chúng tôi được ngồi trong lớp nghe phát thanh chương trình thể thao. Động tác của tôi cứng ngắc, cẩn thận từng tí một, không dám đụng chạm, không để cho anh có cơ hội kiểm soát.

Truy bài xong, nghỉ một chút, tiếng chuông đầu tiên trong ngày vang lên, môn thứ nhất, ngữ văn, bắt đầu vào tiết.

Thầy giáo ngữ văn của chúng tôi cũng là phó chủ nhiệm của lớp, vì làm chủ nhiệm cấp hai sẽ khó lên cấp, giáo viên chủ nhiệm hiện tại dạy anh văn.

Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ chăm chú nghe giảng như trong tiết ngữ văn hôm nay, vô cùng chăm chú. Mỗi câu mỗi chữ đều ghi lại rất kĩ càng, cẩn thận đến từng nét bút.

Thế mà Khang Duật vẫn không tha cho tôi, nhích lại gần, nói khẽ – “Không muốn hỏi tôi hôm qua nhìn xong thì có cảm nghĩ gì à?”

Nghe xong, ngồi bút tôi chệch một cái, thành một đường cong kì dị.

“Cậu muốn... Cậu muốn gì?” – Tôi nghe kiểu gì cũng thấy rõ ràng là anh đang định đe dọa.

“Cậu nói thử xem?” – Tiếng anh rất êm, dễ nghe, nhưng vào tai tôi, lại thấy rất đáng sợ.

Da mặt tôi mồng, đã thế lúc đó còn nhỏ nên cực kì ngây thơ. Nếu để chuyện đó vào mười năm sau, tôi hoàn toàn có thể trả đũa lại, khếp anh tội nhìn lên con gái đi vệ sinh.

Nhưng lúc đó tôi chỉ là một đứa nhóc cấp hai, không có sâu xa được vậy, chỉ nghĩ chuyện mặt mặt này do tự mình gây ra, không dám để cho người khác biết.

Khi trả lời, giọng tôi cũng run lên, căng thẳng nhìn anh – “Cậu muốn thế nào... thì... thì thế ấy... được hết...”

Tôi thấy Khang Duật đang nheo nheo mắt, hình như đang xem xét câu trả lời của tôi có mang tính khả thi hay không, lúc mở to ra, lại cảm tưởng như thấy tinh quang chợt lóe.

Tại sao cặp mắt này nhìn gian như vậy chứ?

Anh nhìn thẳng vào tôi, đối diện, khiến tôi càng sợ hơn.

Qua một giây, hai giây, ba giây, anh mới từ từ mở miệng – “Tốt lắm!!”

Tôi không hiểu lắm, tại sao con mắt anh lại ánh lên sự hài lòng thỏa mãn như thế?

Là ý gì??

Chẳng lẽ từ đầu anh đã giăng lưới rồi đợi tôi tự chui vào hả?

Chưa kịp suy nghĩ kĩ thì đã cảm thấy trên đầu có bóng người.

Ngẩng lên, là giáo viên ngữ văn.

Thầy nhìn tôi và Khang Duật, run run bóp vụn viên phấn, sau đó đưa tay đẩy cái gọng kính sáng chói.

“Tốt cái gì? Các trò nói tôi nghe thử.”

Á...

“Đi học không nghe giảng, lại ngồi trong lớp nói chuyện riêng, thế là cái thể loại gì?”

Tôi cúi đầu, điệu bộ hối lỗi.

“Anh chị đến bục giảng, đứng đó tự kiểm điểm bản thân cho tôi ngay.”

Thời đó các hình phạt hầu như là phạt đứng.

Ngay sau đó, tôi bị bắt đứng bên bục giảng cùng Khang Duật, chịu bao ánh nhìn của cả lớp.

Dù gì tôi cũng là trưởng lớp mà, bao nhiêu uy nghiêm trước giờ mất sạch hết cả rồiiiiiiiiiii.

5. Chương 5: Thị Phi Ngập Tràn

Tôi nghĩ mình không khác nào nô dịch của Khang Duật. Đi học tôi phải hầu (vì hai đứa ngồi cùng bàn), trưa nắng phải theo anh chạy bộ (bồi thường vụ bị tôi đá), sau đó còn cun cút ăn cơm chung (vì anh nắm điểm yếu nên tôi không dám giành bàn với anh nữa, cũng không dám để anh ăn cùng người khác, nhớ khi ăn, nói chuyện vô ý, tai bay vạ gió thì chết à.)

Nhân quyền của tôi ở đâu mất rồi???

Chẳng lẽ đời cấp hai của tôi phải trôi qua như thế này sao?

Không được, không được, tuyệt đối không thể nào!!

Hay là giờ tôi cũng tìm cách nhìn anh đi nhỏ...

Ồi...

Ý kiến này thật kinh khủng, không cẩn thận, thể nào cũng sẽ bị người khác xem là biến thái.

Mỗi ngày tôi đều luôn tự hỏi, tìm cách gì để giành lại nhân quyền, đòi lại uy phong cho mình.

Không có cách gì khác, từ trên xuống dưới Khang Duật đều không để tôi tìm ra cơ hội để thị uy lần nào. Anh học hành giỏi, chơi thể thao khá, quan hệ với mọi người cũng tốt, hoàn toàn không thể tìm được điểm yếu.

Lại còn cao nữa chứ...

Đắm ngực, đập bồm bộppppp.

Trước đây, vào giờ nghỉ tiết, tôi thường đi xuống cùng tụi bạn ngồi một chỗ tám chuyện, nhưng dạo này một chút tinh thần cũng không có, gục mặt xuống bàn, đau đốn quá, chảy nước mắt – ینگ. (Tiền tố -ing trong tiếng anh, diễn tả hoạt động tiếp diễn, do tác giả viết, mình giữ nguyên.)

Tụi nó nói cái gì tôi không tham gia, nhưng chủ đề câu chuyện thì bắt đầu liên quan đến tôi.

“Miểu Miểu, dạo gần đây mày với Khang Duật thân thiết quá nha!” – Tiểu Phần nói với cả đám.

“Ừ, bạn học chung cả năm trời nó không nhớ nổi, vậy mà lại đặc cách lại nhớ riêng tên của Khang Duật.” – Từ Doanh tiếp lời.

Đến lượt Tiểu Song – “Rõ rồi, rõ rồi. Đã thế còn nói chuyện riêng với cậu ta trong giờ học đến nỗi bị phạt đứng, trước giờ chưa từng thấy.”

“Lại còn ăn cơm trưa cùng nhau.” – Lưu Lý Quân đồ thêm.

“Rồi thì giữa trưa cùng nhau chạy 400m nữa chứ!” – Đại Song chốt cú chốt.

Sau khi nói xong, cả bọn đều im lặng.

Tụi nó mặc niệm được vài giây thì nghe thấy tiếng hít thở kèm theo sự phấn khích, đột nhiên tôi cảm thấy những ánh mắt hừng hực đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tôi không chắc lắm nên quay lại nhìn thử.

Á, cái gì đây? Kiểu nhìn gì thế này?

Sáng lóe lên, lại tràn đầy mờ ám, làm tôi muồn mù mắt.

Tôi chảy mồ hôi lạnh, – “Tụi mày... tụi mày định làm gì?” – Ánh nhìn tụi nó đáng sợ quá, khiến tôi nói cũng lắp ba lắp bắp.

Tụi nó đều đồng thanh – “Nói chuyện của mày và Khang Duật đó!”

“Khang Duật?”

Cả đám đều gật đầu, gật cái rụp.

“Tao với Khang Duật có cái gì mà bàn?” – Từ trước tới giờ tôi với anh nào phải bạn bè thân thiết gì.

Tiểu Phàn đột nhiên đập bàn một cái thật mạnh, như định bức cung – “Nói mau! Mày và Khang Duật có quan hệ gì?”

Quan hệ? Quan hệ gì mới được cơ chứ?

Chỉ có thể là quan hệ giữa kẻ thù với nhau thôi.

Có điều tôi nào dám nói ra, lỡ tụi nó hỏi lí do thì biết làm sao.

“Đúng rồi! Nói mau, nói mau!” – Mấy đứa khác cũng tò mò quay đầu lại nhìn tôi.

“Nói cái gì bây giờ? Tao với cậu ta thì có thể có quan hệ gì? Quan hệ ở chung lớp, quan hệ ngồi cùng bàn chứ gì. Tụi mày sao vậy, hỏi gì mà linh tinh thế? Cứ như thể tao với cậu ta có gì không bằng...” – Nói đến đây, tôi giật nảy mình.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của tụi nó, tôi chợt hiểu.

“Tụi mày đừng... đừng có mà nghĩ linh tinh, không phải thế đâu.” – Tôi đỏ ửng mặt, xua tay lia lịa.

Có câu – giải thích chính là một sự che giấu.

Thật ra nếu tôi là tụi nó thì cũng sẽ hiểu lắm.

Không chỉ không tin... có mấy đứa còn cười nham nhở.

Tôi càng xua tay mạnh hơn – “Không phải vậy, không phải vậy mà.”

“Vậy mày nói đi, ở tiết ngữ văn trước mày đã nói gì với Khang Duật, nói say sưa đến nỗi thầy tới, đứng ngay bên cạnh mà cũng không biết hả?”

Tiểu Phàn lúc nào cũng vậy, mới câu đầu tiên đã đi ngay vào vấn đề chính.

Cái gì gọi là dọa người, là bức người rành rành nè!

Tôi bị dồn tới đường cùng.

Tiểu Phàn hừ mũi, cái mặt nhỏ nhắn cười nham hiểm – “Xem nè xem nè, quả nhiên là có vấn đề.”

Thầm than khổ, không có gì mờ ám thật mà.

Tôi bị oanmn.

Để tôi nói về cái thời trung học những năm đó một chút. Thời đó không cởi mở dạn dĩ như bây giờ, nhưng cũng có yêu sớm, dù cùng lắm chỉ là tỏ tình, ở giai đoạn đầu, không thì lại rất sâu đậm.

Tuổi chúng tôi khi đó, không có nói yêu, chỉ là thích thôi.

Chỉ đơn thuần là thích, cùng xây đắp tình cảm với một người khác phái, mơ mơ màng màng tận hưởng cảm giác ngọt ngào.

Tình cảm khi ấy trong sáng như tuyết, nhưng với chúng tôi lúc đó mà nói, cũng là một loại cấm kỵ.

Nhưng càng cấm thì người ta càng tìm cách phạm luật, cảm giác vừa kích thích lại hấp dẫn. Chúng tôi không dám, nhưng cũng thích lắm.

Bên cạnh mình lại có đứa phạm vào chuyện cấm kỵ này thì càng làm cho chúng tôi cảm giác phấn khích, ngay cả giờ học chán đến mấy cũng có động lực.

Vì thế nên, đám chị em thân thiết này của tôi cũng không hề ngoại lệ

“Mày thích cậu ta đúng không?” – Từ Doanh hỏi tôi, mắt lộ vẻ chờ đợi.

Đại Song và Tiểu Song cũng nhìn tôi mong ngóng.

Trời ơi, mẹ ơi, nhầm to rồi.

Tôi vội vội vàng vàng đến nỗi mặt chuyển màu như gan lợn, hấp tấp giải thích – “Tôi không có thích cậu ta mà, không thích, tuyệt đối không thích chút nào hết. Khang Duật là đồ khốn, ai lại... lại thích nổi chứ.”

Nói hết, tôi gật đầu thật mạnh, bày tỏ lập trường.

Ấy thế mà vừa xong, tôi lại bất ngờ thấy Khang Duật đang ở đằng sau đám bạn, nhìn tôi u ám.

Á...

Thảm rồi, hình như đã nghe được.

Tôi quên mất là bị anh nắm nhược điểm trong tay, lại nổi nóng, vừa rồi tôi lại mắng anh là đồ vô lại, nhất định là đã nghe hết rồi.

Tim tôi bất ngờ lỗi nhịp, bắt đầu nhớ lại thử gần đây tôi có làm chuyện gì khiến anh bực mình không.

Hẳn là không có phải không? Chỉ có lúc ăn thì tôi cố tình gấp rút miếng gà, bắn dầu mỡ lên người anh, đi học lại cố tình lấn sang đường biên chia bàn hại anh không viết chữ được, khi chạy bộ thì cố tình uống hết sạch nước.

Mặt tôi càng ngày càng tái mét, thì ra ngay cả khi bị nô dịch tôi vẫn còn làm nhiều chuyện phản động đến vậy.

Cuối cùng lại để anh nghe thấy tôi mắng anh là đồ khốn.

Tôi nghĩ, kì này, tôi chết chắc rồi.

Anh cứ đứng yên lặng mãi như thế, tụi bạn không phát hiện ra, còn tôi thì thấy mặt anh đang rất khó chịu.

Nói thừa, có người mắng tôi là đồ khốn, không có ai thích, thì mặt tôi cũng không thể tươi nổi.

Tôi nghĩ hình như anh đang rất tức giận, có khi là định đem chuyện xấu hổ của tôi ra tố cáo cũng nên.

Mồ hôi tuôn như tắm, tôi đang vắt kiệt óc, cố tìm biện pháp nào để cứu vớt tình hình thì thấy Khang Duật từ từ tiến đến trước mặt tụi kia, nói – “Cảm phiền, cho qua chút.”

Tiểu Phàn hoàn toàn không nhận ra sự thiếu tự nhiên của tôi, thấy anh liền hỏi – “Khang Duật, giờ ngữ văn trước cậu và Miểu Miểu nói chuyện gì thế hả?”

Cách sau Khang Duật một chút có vài nam sinh, bình thường cũng chơi thân với Khang Duật, nghe Tiểu Phàn hỏi xong, ngạc nhiên tiến lại gần, muốn cùng nghe câu trả lời rõ ràng.

Tôi nghe nó hỏi xong, trong bụng quặn đau từng hồi.

Cái này là trời muốn hại tôi, còn cho anh thừa cơ lợi dụng nữa chứ.

Đầu tiên Khang Duật lộ vẻ sững sốt, sau đó, anh đem cặp mắt đen thui của mình quay sang nhìn tôi suy nghĩ gì đó.

Đây... là ý gì?

Đang dần mặt tôi hả?

Thật là oan nghiệt, là oan nghiệt quá đi!

Đau đớn tận tâm can, cả người tôi đều cứng ngắc.

Chỉ thấy mắt Khang Duật lóe lên, nhìn gian manh, đáp – “À, chuyện đó à, cũng không có gì...”

“Không có gì là sao?” – Tiểu Phàn kiên trì truy hỏi tới cùng.

Anh ngồi vào chỗ, bình tĩnh lấy ra một quyển sách giáo khoa, không có ý định trả lời.

Tôi cảm thấy rất là kì lạ.

Không lẽ anh định tha cho tôi thật?

Tôi đang nghĩ vậy thì Khang Duật có vẻ như không chịu nổi Tiểu Phàn cùng tụi bạn đang truy xét, thần nhiên – “Đó là bí mật của tôi và lớp trưởng, không nói, không nói được đâu.” – Nói xong lại còn quay sang nhìn tôi – “Đúng không, lớp trưởng?”

Cái thái độ đó, cách nói đó nữa. Cứ như là tôi với anh có cái gì thật ấy!

Thấy anh trả lời băng quơ như vậy, Tiểu Phàn cùng tụi kia, có cả đám nam sinh đều quay sang nhìn tôi.

Nhìn tao làm gì, cái gì tao cũng chưa làm.

Đúng lúc tôi không biết phải nói cái gì thì may mắn thay, chuông vào học lại reo.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng ngóng tiếng chuông như thế này, mừng muốn khóc.

Chuông vừa reo một hồi, cả đám liền tản ra.

Tôi cũng thở dài một hơi.

Khi vào học, tôi cứ đợi Khang Duật quay sang hỏi tại sao lại vắng anh nhưng lại không có. Anh cực kì bình thần, cứ như thật sự tập trung vào bài học. Cũng chả hiểu sao, tôi lại càng thấy khó chịu, nhưng không dám chủ động hỏi, thế là hoàn toàn không tập trung vào tiết học.

Lại là tiết ngữ văn, sau lần trước, thầy Tôn đặc biệt chú ý tôi và Khang Duật, hơn nữa luôn thích hỏi bài cả hai đứa, hoặc là đọc bài.

Lần này cũng vậy, đúng lúc tôi đang lơ đãng, lại gọi đến tên tôi, bắt tôi đọc bài tiếp theo.

Từ nãy đến giờ, tôi toàn chú ý tới Khang Duật, không biết kể tiếp là đoạn nào, chia đoạn ra sao hết.

Thầy Tôn nghiêm nghiêm mặt nhìn tôi – “Nãy giờ trò không thèm đọc hả?”

Đầu tôi như muốn phình ra, không ngừng chảy mồ hôi.

Khang Duật tốt bụng cầm sách hướng về phía tôi, chỉ vào một đoạn trên sách.

Lần này thì tôi đặc biệt cảm kích anh, nhìn nhanh tới đoạn anh chỉ, đọc ngay cho thầy.

Thầy Tôn nghe xong, nhìn hai đứa chúng tôi thật kĩ rồi nói – “Quan hệ của hai trò thật không phải là bình thường.”

Cả lớp nghe xong câu này, liền đồng loạt hướng về phía hai đứa.

Mặt tôi lập tức đỏ ửng, không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, Khang Duật lại nhân dịp đáp – “Thưa thầy, phía sau mỗi phụ nữ thành công đều có một người đàn ông thành đạt, đây là điều em nên làm, phải cùng cố gắng thì mới có thể thúc đẩy nhau cùng tiến bộ.”

Thầy Tôn vui vẻ bảo – “Nói đúng, đúng lắm. Hai trò cứ tiếp tục cố gắng, tiếp tục tiến bộ đi.” – Nói xong, thầy cười ha hả.

Cả lớp cũng cười theo.

Tôi cười không nổi, thế này là sao hả?

Quay về bài học, tôi cứ cảm thấy rằng có người hay quay xuống liếc trộm tôi và Khang Duật, nhìn đến nỗi tôi phát ngượng.

Chờ đến hết tiết, tôi chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút cho thoáng, lại bị Khang Duật kéo lại.

“Cái gì đây?” – Tôi hỏi.

Anh xoa xoa mắt, nói – “Hình như có gì rớt vô mắt, cậu coi thử hộ tôi, đau quá.”

Tôi không biết tại sao lại tìm tôi, nhưng lại nghĩ ban nãy anh đã giúp tôi thì tôi cần phải cảm ơn anh một tiếng nên cũng ngồi xuống giúp anh coi thử.

“Trong mắt à? Mắt nào?”

“Hình như cả hai mắt. Cậu xem thử có phải không đi.”

Tôi ngồi xuống, nhìn thẳng vào con ngươi anh. Anh cũng nhìn thẳng vào tôi.

Nhưng mà tôi không nhìn thấy gì trong mắt anh hết, rất là bình thường, đen thẫm, trong vắt.

Nhìn nhau cũng hơn mười giây, đến khi tôi định bảo không có gì cả thì Khang Duật lại nói – “Hình như không có gì thật.”

Tôi cau mày, lúc bảo có, lúc bảo không là thế nào? Mặc xác, đi vệ sinh trước đã.

Vừa xoay người đã thấy đám bạn cùng lớp nhìn chăm chăm vào tụi tôi, thầm thì.

“Thấy không? Hồi nãy hai đứa tụi nó rõ ràng là đang liếc mắt đưa tình.”

“Thấy, có thấy.”

“Hình như tụi nó đang thần giao cách cảm đó.”

Tôi hoảng hồn quay lại lần hai, nhìn về phía Khang Duật, lại thấy anh đang chống tay, nghiêng đầu, nhìn tôi cười tủm tỉm.

Đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Từ đó, tin đồn thị phi về tôi và Khang Duật cứ thế mà lan truyền.

Rate this:

6. Chương 6: Người Ta Gọi Tôi Là Phúc Tấn

Vào tuần cuối cùng của tháng 11, lớp chúng tôi phụ trách trực trường. Ngoài yêu cầu đi học sớm hơn so với bọn bạn, mang phù hiệu đỏ ở tay áo, đứng ở cổng chào đón tụi học sinh đang đến, thì còn phải trực vệ sinh, lao động không công cho nhà trường, sau đó, tiện thể thay trường bắt lỗi những người ăn mặc sai quy định. Điều an ủi duy nhất chỉ là ‘không cần lên lớp đầu giờ’.

Như thường lệ, tôi đeo cái băng đỏ lên tay. Khi còn bé, vẫn luôn cho rằng như thế thật oai phong, nhưng lớn lên rồi mới nhận thấy, cái băng đỏ chẳng phải là cái máy thím ở tổ dân phố hay mang hay sao? Chớp mắt, kỉ niệm thuở ấu thơ trở nên thật trần trụi.

Đợi cổng trường đóng cửa lúc 7 giờ 45 phút, lớp chúng tôi chia nhau làm mấy tổ, bắt đầu quét dọn vệ sinh trường, khi điểm danh lại phát hiện kẻ thù của mình không có mặt.

“Khang Duật đâu rồi?” – Tôi hỏi.

Một đứa con nhả trả lời – “Bẩm Phúc Tấn, Vương Gia đến sân nhỏ rồi ạ.”

Nói xong, tất cả mọi người đều cười, quay sang nhìn tôi rất thân thiết.

Tôi và Khang Duật dường như đã bị ngầm coi như là một đôi, cam chịu bị như thế. Khi có mặt giáo viên thì cả đám ngậm chặt miệng, có nói gì thì cũng chỉ khi có tụi học sinh với nhau. Lúc đó thì đứa nào cũng thế, học trò thấy thầy cô như chuột gặp mèo. Lén lút chơi đùa phá phách một hồi nhưng khi có mặt giáo viên, đứa nào đứa nấy đều tự giác ngoan ngoãn.

Thật sự rất có tinh thần đoàn kết, đã vậy còn nghĩ rằng yêu sớm là bí mật chung của tập thể, phải tuyệt đối giữ kín, nhất định không có chuyện đâm chọt mách lẻo.

“Đi chết đi, Phúc Tấn cái đầu cậu ấy!! Không được gọi tôi là Phúc Tấn!!” – Tôi bước nhanh tới chỗ tên nam sinh kia, hung dữ quát.

Thời cấp 2 khi ấy, mọi người đều thích gọi nhau bằng biệt danh. Ví dụ như Phan Tuyền thì là Tiểu Lạt, Lưu Lý Quân thành Ngưu bà bà, Úc Văn Tịnh gọi Đại Song còn Lý Văn Di là Tiểu Song, đôi khi cũng thành Tiểu Lý Tử. Không rõ sự tích của những biệt danh ấy là thế nào, có điều người này gọi, người kia kêu, cuối cùng thành ra ai cũng gọi như vậy.

Từ đầu tôi quả thật không có biệt danh gì cả, chỉ từ khi tin đồn chuyện của tôi và Khang bắt đầu nổi lên thì mọi sự đều thay đổi...

Đau đớn nữa là phim truyền hình rất biết cách hại người, nhất là phim của Quỳnh Dao. Hồi trước là ‘Uyển Quân Tiểu Muội’, lớn hơn một chút thì có ‘Ngọn cỏ ven sông’, tiếp đó là ‘Hoa mai bạc mệnh’. Ngày ấy, phim truyền hình còn nghèo nàn, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ vài những mô tuýp giống nhau, lặp đi lặp lại đến phát chán. Lẽ ra con nít không được xem những loại phim này, chỉ có người lớn mới coi, bọn nhóc tụi tôi chỉ chăm chăm chờ đến 6 giờ rưỡi mỗi tối để xem phim hoạt hình mà thôi. Có điều, người lớn họ say mê coi, hằng hái khóc nên chúng tôi cũng tò mò.

Không xem thì không rõ, chứ mà xem rồi, thì biết một chuyện, thì ra, vợ cả của Vương Gia gọi là Phúc Tấn, còn thê thiếp thì là Trắc Phúc Tấn.

Lúc đầu gọi tôi là Phúc Tấn chỉ có vài tên con trai hay đi cùng Khang Duật, khi ấy, chỉ đơn thuần là đùa dai, gọi cho vui, bọn họ cứ hể nhìn thấy tôi là gọi toáng Phúc Tấn Phúc Tấn, sau rớt, đến lượt cả lớp đều hằng hái gọi, cùng nhau kêu, cùng hô hào, thế là chỉ mấy ngày sau, dần dần biệt danh ấy lên trán, làm tôi đến cơ hội phản bác cũng không có.

Tức nhất là cái tên Khang Duật kia, mỗi ngày tôi đều cố gắng giải thích cho rõ mối quan hệ của mình và anh, nhưng chẳng ai thêm tin, tôi đành bắt anh phải ra mặt nói rõ.

Vậy mà anh hỏi vặn lại tôi – “Cậu nói nhiều như vậy, thấy có tác dụng nào không?”

Tôi thành thật lắc đầu – “Nói muốn rách miệng mà chẳng ai thêm tin.”

Hấp lại nói – “Đấy, có một số việc càng giải thích càng rối, chi bằng cứ mặc kệ để họ gọi đi.”

Càng giải thích càng rối là thế nào? Bây giờ mà không giải thích thì có mà rối hơn ấy.

Tôi còn đang cố thuyết phục thì anh lại khoát tay, vui vẻ đi đá bóng.

Thế là tôi nhịn không được, chạy theo, đá anh một cái.

Mặt anh tối sầm, đuổi theo tôi.

Không ngờ, lời đồn lại được nâng thêm một cấp nữa.

Không còn là ‘liếc mắt đưa tình’ nữa mà trực tiếp trở thành ‘ve vãn tán tỉnh’.

Thời đại gì thế nào? Đùa giỡn thôi mà cũng không được à?

Tôi khóc nức nở.

Nhưng mà lúc ấy, tôi phát hiện rằng, những chuyện ghép cặp này nọ cũng không chỉ mình tôi bị dính.

Cùng lớp tôi còn có một cặp anh em song sinh khác nữa, người anh tên Trương Kỳ thì theo đuổi Đại Song còn người em Trương Lâm lại thích Tiểu Song, nhưng mà Tiểu Song lại đang có cảm tình với Mạnh Hiểu Đông của lớp bên cạnh. Tiểu Phan và tên ngồi chung bàn Hoàng Nghiêm Dũng, cùng cô bạn Vương Giai Vĩ đang có tình tay ba, cuối cùng ai thích ai, đến tận sau khi tốt nghiệp rồi, tôi cũng không rõ. Lưu Lý Quân thì cùng cậu bạn cùng lớp với vẻ ngoài đặc biệt Lỗ Nguyệt Vĩ có quan hệ mờ ám. À, còn nữa, hơn một nửa số nam sinh trong lớp tôi đều theo đuổi Tử Doanh, lại còn đến lần lượt từng lớp khác để điều tra tình địch.

Nói nửa ngày, chung quy lại, lớp chúng tôi đúng thật là một lũ mèo mả gà đồng (chạy mò hôi, mặc kệ thành ngữ này đi ha), chẳng qua là do tôi không biết mà thôi. (Nguyên văn của câu thành ngữ trên là – nam đạo nữ xướng (nam trộm cắp, nữ bán dâm), chỉ những kẻ ăn không ngồi rồi, ở đây, mình chuyển thành một câu thành ngữ tương tự của Việt Nam là mèo mả gà đồng, để bối cảnh gần gũi mà ngữ nghĩa cũng nhẹ nhàng hơn.)

Tôi đột nhiên cũng cảm thấy an ủi phần nào.

Coi như không tính toán gì nữa.

Nhưng nghe tụi nó cứ gọi Phúc Tấn mãi thì tôi vẫn thấy rất khó chịu.

Dù sao thì cũng cảm thấy hơi... hơi xấu hổ.

Tên kia thấy tôi ra bộ hung dữ thế, ngược lại chẳng sợ tẹo nào, còn cười hì hì, cứ Phúc Tấn, Phúc Tấn mãi khiến mặt tôi càng thêm đỏ. Hồi sau, tôi đột ngột nói một câu – “Cầu nô tài, đi dọn nhà vệ sinh cho tôi!”

“Hả?” – Mặt ai kia liền ửng rồ.

Tôi nhếch mép – “Ai bảo cậu gọi tôi là Phúc Tấn. Bây giờ Phúc Tấn bảo cậu đi dọn toilet, thế có đi không?”

‘Cầu nô tài’ cúi đầu, cun cút đi thật.

Cơ mà tôi vẫn chưa hết giận, quay sang đám còn lại, hung dữ quát – “Gọi đi, xem ai còn muốn đi dọn toilet nữa?”

Ai lại muốn cơ chứ? Nhà vệ sinh trường tôi nổi tiếng cũ kĩ, chà bằng bàn chải thì có mà đau thắt lưng đến phát bệnh.

Mọi người nghe thế ngay lập tức liền ra vẻ bận rộn, lo đi làm chuyện của mình.

Cả đám tản bót rồi tôi mới bót bực một chút, nhưng nghĩ tới Khang Duật thì lại nổi điên, hồng học đi tìm anh, đòi tính sổ.

Trường tôi có hai sân thể dục. Sân lớn là nơi chúng tôi tập thể dục buổi sáng, khởi động cho tỉnh người, nửa trên để vào tiết dạy học. Cái còn lại là sân nhỏ đã bị bỏ hoang. Hồi trước thì cũng có dùng, nhưng do ban lãnh đạo nhà muốn để xây thêm dãy lầu mới để dạy học, bèn mang hết dụng cụ ở đấy đi hết, vậy mà đến tận bây giờ, không chỉ là chậm thôi, ngay cả một cái móng cũng chưa đào. Nơi này bị bỏ hoang trong một thời gian dài, cỏ dại mọc um tùm, khắp nơi vương vãi gạch vữa, đường đi rất gập ghềnh.

Tôi vừa đi vừa thở hồng học nhưng vẫn ngoan cố quyết tìm cho ra Khang Duật. Dù sức khỏe xuống cấp nhưng giác quan lại cực kì nhạy, nhất là với kẻ thù, giống như cái ra đa, chẳng chốc tìm được anh đang nằm một góc dưới bóng liễu.

Đang vào đông, liễu cũng không sống được, chỉ còn mấy nhánh cây trơ trụi, rũ xuống, Khang Duật đang nằm đó, ngửa mặt lên trời phơi nắng.

Nhìn bộ dạng anh tỏ ra rất thoải mái làm cho cơn giận của tôi không có chỗ trú, muốn thành chó, bỏ nhào lên người, cắn anh, cắn cho chết...

Nhưng vì không phải chó, tôi chỉ có thể bước tới.

Vừa đến cạnh anh, tôi quát lên – “Khang Duật, cậu ngồi dậy cho tôi!!”

Anh không chút phản ứng, tôi nhú mào, cúi đầu nhìn thử thế nào.

Cái tên khốn này, ai cho ngủ chứ.

Không nhẫn được, thật sự là không nhịn được!!

Tôi ngồi xổm xuống bên cạnh, định bụng bóp mũi để anh tỉnh lại. Vừa định làm thật, nhưng nhìn gần anh một hồi lại cảm giác không nỡ.

Tôi vẫn biết Khang Duật cũng rất đẹp trai, là hấp dẫn chứ không chỉ đẹp bình thường. Vì tuổi cũng còn nhỏ nên đường nét chưa rõ ràng nhưng vẫn có vẻ khôi ngô từ bé. Từng tia nắng nhẹ nhàng ánh trên mặt anh, càng thấy rõ ngũ quan tinh tế, cứ như được tạc ra từ tượng. Không biết là do ánh nắng hay sao mà trông thấy làn da anh so với tôi cũng không đến nổi, trông vừa trơn vừa mềm.

Tôi không kiềm được, muốn sờ một cái.

Tức thì, Khang Duật bất thành linh thức dậy, mở mắt nhìn thẳng vào khiến tôi không kịp rút tay về, cứ bất động như vậy trên không.

Do nắng chiếu thẳng nên bị chói, anh hơi nheo nheo mắt, đợi khi quen rồi mới mở to ra. Đôi mắt anh như phản chiếu được ánh sáng, màu nâu ánh vàng, trông rất đẹp.

Đột nhiên tôi có cảm giác bị hút hồn.

Đầu cứ ong ong, tim đập thình thịch.

Tôi nghi ngờ mình có phải khi không lại bị trúng nắng vào mùa đông.

Khang Duật thấy tôi, hơi ngẩn ra một chút, sau đó lại nhìn tôi một hồi, ngấm chán chê rồi hướng về cánh tay đang bất động ở không trung của tôi, cười hỏi – “Cậu định làm gì thế?”

Làm gì?

Tôi nhìn sang cánh tay của mình, nghĩ đến ban nãy lại sờ lên anh, cả mặt lập tức nóng đến nỗi có thể bắc chảo đồ trứng, não cũng như bị đun sôi, cả người cứ ngu ngu khờ khờ. Tôi giơ hai tay lên, như hổ báo đang nhe răng giương vuốt – “Tôi muốn ăn thịt cậu!!”

Còn sợ chưa đủ, tôi bắt chước con hổ, ‘grào grào’ thêm hai tiếng nữa.

Làm xong rồi tôi mới nức nở trong lòng, mình quả là thứ đầu đất nhất vũ trụ.

Khang Duật sững người. Tôi nghĩ hẳn là bị tôi dọa sợ rồi, nhưng không biết sao vẫn chưa bỏ đi, vẫn nằm trơ trơ ở đó.

Tôi cực kì xấu hổ, nhưng không bỏ tay xuống được, cứ giương nanh múa vuốt mãi như thế.

Càng lúc tôi càng xấu hổ, muốn chạy đi cho xong thì cuối cùng, Khang Duật cũng mở miệng, nói – “Vậy à... thế cậu định ăn phần nào trước?”

Sau đó, anh còn khề nhướn mào, – “Hử?”

Trời ơi, con xin thề với người, con chưa từng nghĩ đến điều này, nhưng tại sao anh cứ muốn khiến cho con phải nghĩ tới cơ chứ??

Là dụ dỗ!

Tôi cảm nhận được rằng, mình bị người ta quyến rũ mất rồi.

Anh nằm ngửa ra, những tia nắng chiếu lên người, như thể mọi thứ đều tan biến hết, ngay cả áo quần cũng mờ ảo, tựa như không mặc gì.

Ảo giác kiểu này thật đáng sợ quá đi, như thể tôi đang nhìn thấy Khang Duật đang ở trần, nằm trước mặt tôi, còn đưa tay vẫy vẫy.

Trong đầu còn nghe được tiếng anh đang gọi, tới đây, tới đây, tới đây mà ăn này.

Đầu óc tôi bắt đầu có vấn đề mất rồi, nửa muốn trốn đi, nửa lại muốn bỏ... bỏ nhào tới.

Tôi đen tối, đen tối quá đi mất.

Cả người, đang rất không biết làm gì, ấy vậy mà có thể bình tĩnh lại được.

Tôi là người như thế.

Thật sự bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Bình tĩnh đến nỗi choáng váng, khờ ra, đơ như tượng... hồi lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Chuyện sau đó, mãi sau khi kết hôn với Khang Duật rồi, tôi cũng không nhớ ra được lúc đó mình đã làm gì.

Tôi hỏi anh, đầu tiên Khang Duật trừng mắt tức giận nhìn thẳng tôi thở phì phò, thấy tôi quả thật không nhớ nổi, thì mặt lại đỏ ửng.

Tôi tò mò quấy mãi, anh bị hỏi đến phiền phức, liền kéo hai má tôi lại gần.

Tôi còn tưởng anh muốn nói gì cho tôi nghe, không ngờ anh lại hôn nhẹ trên má một cái.

Hôn xong, tung ta tung tẩy bỏ đi.

Hả?

Tôi lại khờ người ra, lại đơ như tượng...

7. Chương 7: Ô Phối Ngẫu

Tin đồn về chuyện của tôi và Khang Duật vẫn như vậy, mà không chỉ thế, càng lúc càng hoành tráng hơn.

Tôi và anh được thầy thể dục cho đi thi Đại hội thể dục thể thao trong vùng, chả biết hay hay dở lại giành được chức vô địch, mà thật ra cũng có gì lạ, tôi vốn cũng khá môn thể dục, nhưng vào lớp, lại bị biến tướng thành thể này.

Không biết tên khốn nào đã khơi mào, nói – “Đây chính là sức mạnh của tình yêu.”

Sức mạnh tình yêu con khỉ mốc... rõ ràng là do thực lực của tôi.

Biết thế, tôi chạy về hét cho rồi.

Khóc-ìng

Ngoài ra, bởi ở tiết ngữ văn, tôi từng bị thầy Tôn phạt đứng một lần, để thầy quên đi, cuối kì không phê bình nên tôi rất chăm chú nghe giảng. Trước đây, môn ngữ văn của tôi chỉ ở mức tầm tầm, nhưng bài kiểm tra lần này tên tôi lại đứng thứ ba, không dám tin vào mắt mình, thật sự rất vui, thành ngữ ‘có công mài sắt có ngày nên kim’ quả rất chí lý.

Thầy Tôn cũng như vậy, còn nhớ Khang Duật từng nói câu – ‘phía sau mỗi phụ nữ thành công đều có một người đàn ông thành đạt’ – đi học, lại lấy cái này làm đề văn, trước mặt cả lớp, chỉ điểm tôi và Khang Duật nói rằng mọi người phải học tập tụi tôi mà giúp đỡ lẫn nhau, học tập tình cảm tốt đẹp của tụi tôi, chỉ có thế thì thành tích mới khá lên được.

Tại sao gọi là tình cảm tốt đẹp, là giúp đỡ lẫn nhau vào tai tụi bạn cùng lớp lại nhanh chóng chuyển thành tôi và Khang Duật thân thiết ân ái nên thành tích học tập mới được nâng cao cơ chứ?

Vì thế, cái ‘sức mạnh tình yêu’ này tôi trốn không nổi, đi đến đâu nó theo tới đó.

Cái biệt danh Phúc Tấn này cũng không vứt được, tôi có biện minh thế nào cũng uổng công.

Lại thêm việc cả hai chúng tôi đều học hành tiến bộ, thầy Tôn còn đặc biệt đề nghị với giáo viên chủ nhiệm để cho Khang Duật tạm thời nhận chức lớp phó học tập. Ấu cũng do lớp phó học tập Tông Lê Quân (biệt danh là Tông Da) bị bệnh, xin nghỉ dài hạn, khiến cho chức lớp phó học tập này bị bỏ không mãi, đề xuất này đưa ra, toàn bộ nam sinh trong lớp đều hưởng ứng.

Ban cán sự lớp tôi, trừ lớp phó thể dục không có quyền hành gì là nam thì toàn bộ số còn lại đều là nữ. Khang Duật học tốt, lại thêm số học sinh nam chiếm hơn nửa lớp, ngay lập tức, liền trúng cử.

Lớp phó học tập là gì?

Khi đó, lớp phó học tập là trợ thủ đắc lực nhất của lớp trưởng.

Chưa nói đến tôi và Khang Duật ngồi cùng bàn, bây giờ còn phải làm việc cùng nhau.

Tức là, sau nay, hề có hợp hành gì thì Khang Duật đều ở cạnh tôi, đôi khi còn đột ngột xuất hiện nữa.

Thảm quá, thảm quááááá!!

Vào cuối tháng mười hai, sắp tới thi cuối kì, khoảng thời gian này là lúc tất cả tụi học sinh học hành chăm chỉ nhất, tôi cũng không ngoại lệ, lại thêm là đứa ‘nước tới chân mới nhảy’ điển hình nên lúc này luôn cảm thấy áp lực.

Khang Duật thì không, một chút áp lực cũng chẳng có, lúc ra về hoặc nghỉ trưa, đều chơi đá bóng như trước.

Giận ghê nha.

Hết tiết hai chiều hôm nay, một nam sinh nào đó chạy đến chỗ Khang Duật hỏi bài anh. Ai bảo ai đó học giỏi, trước giờ cũng sẵn lòng giúp mọi người, bây giờ lại là lớp phó học tập, người ta tìm anh hỏi bài cũng nhiều hơn.

Tôi thấy có người muốn hỏi bài, liền chủ động đứng dậy nhường chỗ.

Bạn nam đó tên là Kế Kiệt Hạnh, rất chăm đọc sách nên chúng tôi đều gọi là Một Sách, bởi rất rất thích học, không hiểu phải hỏi là thói quen của cậu ta.

Cậu ta thấy tôi nhường chỗ ngồi, liền nói – “Cám ơn lớp trưởng.”

Đây là người duy nhất trong lớp tôi hiện nay chưa từng gọi tôi là Phúc Tấn như người khác.

Thiếu chút nữa là tôi cảm động đến rơi nước mắt, lâu lắm rồi không nghe ai gọi là lớp trưởng, thật là hoài niệm, thiện cảm với cậu ta tăng thêm hai trăm phần trăm.

Cậu ta mở sách bài tập ra, quay qua Khang Duật hỏi – “Khang Duật, tôi muốn hỏi cậu bài này, chỉ tôi với.”

Tôi đứng một bên gật đầu hùa theo, quả là người tốt, phải nhiệt tình giúp đỡ mới được.

Vậy mà, Khang Duật lại làm vẻ mặt cau có – “Không rảnh!!”

Tôi cảm thấy khó hiểu, bình thường anh không như vậy.

Kế Kiệt Hạnh càng khó hiểu hơn tôi – “Tại sao vậy?”

Tôi cũng muốn biết Khang Duật bị cái gì, vì sao lại có cái bản mặt khó chịu như thế.

Bấy giờ, Tiểu Phàn quay sang tôi nói – “Miểu Miểu, ngày mốt là sinh nhật của Đại Song và Tiểu Song, chiều nay tao và Từ Doanh đi mua quà, mày đi không?”

“Sinh nhật?” – tôi nhớ lại một chút, tính đi tính lại quả đúng là vậy, ngày 23 tháng 12 này đúng là sinh của Đại Song và Tiểu Song, vội vàng trả lời – “Đi, đi chứ. Tao đi!!”

Quả thật tôi là một đứa rất dễ bị xao nhãng, ngay lập tức liền quên chuyện của Kế Kiệt Hạnh qua một bên, đi với Tiểu Phàn qua chỗ Từ Doanh bàn chuyện nên mua quà gì.

Đang bàn luận nhiệt tình, Kế Kiệt Hạnh lại đột nhiên chạy tới, đứng thẳng, quay về phía tôi gọi to – “Phúc Tấn, Phúc Tấn, Phúc Tấn, Phúc Tấn,...”

Tôi sửng sốt, trò gì đây?

Thần kinh à?

Sau khi gọi chừng đủ mười mấy cái ‘Phúc Tấn’, tôi thấy Khang Duật vẫy vẫy tay về phía cậu ta.

Không đứng rống nữa, cậu ta ngoan ngoãn quay về.

Tôi còn nghe thấy tiếng Khang Duật – “Bài này thì phải giải như sau....”

Không hiểu gì cả nên tôi quay về chỗ ngồi, định hỏi Kế Kiệt Hạnh vậy là có ý gì.

Chờ giải bài xong rồi, cậu ta nhìn tôi, cợt nhả nói – “Phúc Tấn, tôi xong rồi, mời ngài ngồi, mời ngồi.”

Tôi càng không hiểu được, tại sao cậu ta cứ luôn miệng gọi tôi là Phúc Tấn không ngừng, liếc mắt trừng, mong cậu ta sửa lại cách xưng hô.

Thế nhưng cậu ta không thềm để tâm, còn nghĩ tôi bực vì cậu ta ngồi chỗ của mình, liền lấy tay áo chùi chùi cái ghế, nói thêm – “Phúc Tấn, ngồi đi.”

Ngồi cái đầu cậu ấy! Tôi càng trừng mắt nhìn cậu ta hơn.

Sửa xưng hô ngay, cậu là người duy nhất không hòa theo người khác mà, phải tiếp tục duy trì chứ.

Nhưng cậu ta chẳng hề có chút phản ứng nào, gom sách vở lại, gãi gãi ót, bỏ đi như thể không có chuyện gì.

Lông mày tôi quăn lại thành một cục, rối tung.

Ý gì, là ý gì vậy hả?

Tôi nhìn sang Khang Duật, dù sao cũng cảm nhận được có gì đó không đúng cho lắm.

Khang Duật đang thông thả gom lại bút viết vào hộp, không biết có phải do tôi bị ảo giác hay không mà cứ thấy trông anh rất vui vẻ, so với cái bản mặt cau có hồi nãy là một trời một vực, biểu cảm rất thoải mái. Hình như cảm nhận ánh mắt của tôi, anh quay qua hỏi – “Sao vậy?”

“Sao vậy?? Tôi cũng muốn biết tại sao lắm?” – Tôi chỉ về phía Kế Kiệt Hạnh – “Cậu làm gì với cậu ta thế hả?”

Khang Duật liền trưng ra vẻ mặt ngây thơ, chớp mắt nhìn tôi – “Thì chỉ bài cho cậu ta.”

“Không phải nói chuyện đó, tại sao cậu ta lại gọi tôi là Phúc Tấn?”

Anh lại càng nhìn tôi với vẻ vô tội hơn – “Thì ai cũng gọi cậu là Phúc Tấn cả mà.”

“Không đúng... tôi không nói chuyện đó. Tôi nói, tại sao ban nãy vừa gọi tôi là lớp trưởng, tại sao đột nhiên lại đổi cách gọi?” – Từ đầu đến cuối chỉ hơn nhau có mấy phút đồng hồ, mà suốt vài phút đồng hồ đó Kế Kiệt Hạnh vẫn luôn ngồi bên cạnh anh.

Khang Duật tỏ vẻ không hiểu nhìn tôi, sau đó nói – “Sao tôi biết được, tôi có phải cậu ta đâu. Sao cậu không đi hỏi trực tiếp đi.”

Ý kiến hay.

Tôi còn định đi hỏi cậu ta thật.

Nhưng là Kế Kiệt Hạnh vừa thấy tôi, không đợi hỏi, cứ như đang đọc thuộc lòng, gọi tôi Phúc Tấn, Phúc Tấn.

Đến cái Phúc Tấn cuối cùng thì tôi cũng không còn hơi sức đâu mà hỏi.

Ủa xui về lại chỗ ngồi.

Chuông vào lớp vang lên, tôi vội vàng lấy sách giáo khoa ra. Trong lòng vẫn còn mãi nghĩ tới chuyện kia, muốn hỏi Khang Duật nhưng anh ta lại đem bản mặt như một đĩa nhóc, đem đôi mắt đen to tròn trong vắt kia, như thể đang nói, em là trẻ ngoan, là đứa rất rất ngoan, chuyện gì em cũng không làm.

Tôi bị ánh mắt đen thui này hoàn toàn cản lại.

Lòng dạ tiếp tục rối bời, nhưng lại không tìm ra được đáp án nào thích hợp.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu thi cuối kì, tôi càng không có cơ hội nghĩ lung tung, bao nhiêu tâm tư đều đặt ở kì thi này.

Thi xong, trong lòng vui vẻ. Hơn nữa, tôi làm bài cũng không tệ, những chuyện xảy ra đều đã quên sạch.

Nhưng gần đến đợt nghỉ đông, tôi lại bắt đầu lo lắng.

Tuổi thơ tôi, chín mươi chín phần trăm tôi học trò đều cùng sợ một thứ.

Đó chính là – sổ liên lạc giữa nhà trường và phụ huynh.

Đừng nhìn vào cuốn sổ màu hồng (đôi khi là màu xanh lục) chỉ bằng lòng bàn tay mà coi thường, sức ảnh hưởng rất ghê gớm đó nha.

Phần trên là kết quả thi cử, còn ở dưới là lời phê của giáo viên, chúng tôi có thể nghĩ vui vẻ hay không, tết âm lịch có thể nhận nhiều tiền lì xì hay không, sâu xa hơn là chuyện xác thật, nó quyết định việc bố mẹ có cầm chổi lông gà, dép hay những vật dụng sinh hoạt tương tự khác có khả năng chăm sóc tôi hay không đó.

Bình thường thì, dù chưa tính ra, nhưng chắc chắn lớp nào cũng có một hoặc hai cái hạnh kiểm yếu.

Vì cô chủ nhiệm ngã bệnh, thầy phó chủ nhiệm liền đem cái chuyện vô nhân đạo này giao cho tôi.

Lời phê trên sổ liên lạc, do tôi viết.

Còn nói, vì trò là lớp trưởng, hiểu rõ bạn cùng lớp, trò viết thì thích hợp nhất, có điều không thể vì tình cảm bạn bè mà lại gian dối, phải viết sự thật.

Không được ăn gian nói dối, thôi thì thầy cũng đừng để con viết làm gì.

Sau khi tan trường, chỉ có tôi và Khang Duật ở lại phòng. Anh là lớp phó học tập mới nhận chức, tự dưng lại muốn ở lại phụ, ngay từ đầu tôi cũng thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà, nhìn quyển sổ liên lạc này thì...

Lòng tôi lạnh ngắt, đầu rảnh mà xem có tự nhiên hay không.

Tất cả đều là dấu đỏ, điểm số đều chỉ xấp xỉ năm mươi, không cần nhìn tên cũng biết là ai rồi.

Đại ca lớp tôi, Chu Dũng Cường.

Cậu ta nổi tiếng là phần tử bất hảo, suốt ngày ở trường chỉ có đánh nhau, đánh rất ác. Mẹ cậu ta vì chuyện đánh lộn của thằng con mình mà suốt ngày phải tới trường nghe mắng vốn, mà chỉ mới tuần trước chứ đâu? Nhưng bà chiều con, dù chuyện có to đến đâu cũng không kể tội. Bố cậu ta là huấn luyện viên quyền anh, bình thường không có ở nhà, nên khi cậu ta gây chuyện, ông cũng không biết, đến khi biết rồi, năm ngoái còn đánh cậu ta sưng mặt, rách lỗ tai cậu ta đến trường, tìm bạn học bị đánh để xin lỗi.

Khi ấy, bố cậu ta còn nói – “Thành tích học không tốt là do mày dốt, tao không trách. Nhưng để tao biết mày đi đánh người ta là tao đánh gãy chân.”

Mẹ cậu ta cưng con, lại thêm khi ấy điện thoại cố định chưa có thông dụng, không có cách nào để liên lạc thường xuyên, nên bố cậu ta mong giáo viên cứ mỗi cuối kì gửi thẳng sổ liên lạc qua bưu điện cho ông.

Thành tích học tập của cậu ta không tốt, bố cậu ta biết, không sao cả, nhưng lời phê thì... Đến lúc đó có khi ông đánh gãy chân của cậu ta thật.

Khi ấy, tôi sẽ là kẻ gián tiếp.

Làm lớp trưởng, là bạn cùng lớp, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ thân thể và sinh mạng của bạn mình.

Nhưng với cái thành tích huy hoàng này, tôi biết viết lời phê thế nào đây, lại còn phải phù hợp với thực tế nữa chứ.

Rồi đến bạc cả tóc.

Bất chợt, mắt ánh xầu xa xuất hiện.

Tôi nói với Khang Duật – “Cái này cậu viết đi.”

Anh là lớp phó học tập, tất nhiên cũng có quyền viết lời phê.

Tôi vội vàng thấy qua, để anh cũng phải đau đầu phiền não. Tôi mặc kệ đấy, vội lấy quyển khác viết tiếp, người ta còn muốn về sớm để còn coi ‘Nhiệt huyết tuổi thanh xuân’ nữa.

Tôi đang viết, nửa chừng còn liếc sang Khang Duật, thấy anh đang nhú chặt mày, trong lòng cảm thấy rất vui, còn nghĩ thầm, thì ra cậu cũng có ngày hôm nay, để xem cậu viết thế nào, haha!!

Khang Duật suy nghĩ một hồi, sau đó, liền cầm lấy cây bút, vung lên, viết hí hoáy, vừa xong liền ném qua cho tôi.

“Xong rồi!”

Xong rồi!! Sao xong được?

Tôi đau đầu nửa giờ, tại sao anh chỉ cần vài phút là xong cho được.

Tôi không tin, bỏ bút xuống, mở sổ liên lạc của Chu Dũng Cường ra coi, lia nhanh xuống ô lời phê.

Trên đó, chỉ vồn vện mấy chữ – Thành tích học tập ổn định, khả năng đánh nhau rất mạnh.

Cái gì gọi là gian dối cơ chứ, cái này cũng là gian dối nhưng tìm hoài mà không ra điểm vô lí đấy thôi.

“Thế nào? Viết không đúng à?” – anh hỏi.

Tôi vội vàng lắc đầu, viết thế này thì không chèn vào đâu được.

“Vậy thì mau kí tên đi!”

“À, ừ!” – Lời phê do tôi viết, nên tất nhiên người kí phải là tôi.

Tôi liền kí tên mình vào, sau đó đưa cho Khang Duật để anh tiện sắp xếp lại.

Anh nhìn chữ kí của tôi, nhú mày nói – “Chữ cậu thật khó coi, sau này khi kí tên vào ô phối ngẫu (nơi kí tên trong bản đăng kí kết hôn) cùng nhau, mắt mắt tôi lắm. Về nhà luyện chữ chăm chỉ vào.”

Ô phối ngẫu?

Tôi sững sốt một hồi, chỉ nghĩ anh đơn giản chê chữ tôi xấu mà thôi, ngây ngốc hỏi lại – “Khang Duật, ô phối ngẫu là gì...” – Tha cho tôi, học sinh trung học của năm 80 cái gì cũng không biết.

Mặt Khang Duật tức thì đen thui, đen như đất nồi.

Anh mang cái bản mặt dọa người như thế quay sang, ghét tôi vì chữ tôi xấu thì cũng hơi mất mặt một chút, nhưng cũng không cần phải dọa người thế này chứ.

Khang Duật thấy vẻ dốt đặc cán mai của tôi, đeo cặp vào lưng, quay người bỏ đi.

Trước khi đi, còn quay lại mắng tôi một câu – “Đồ ngốc!”

Ồ kia, vậy thôi mà cũng chửi tôi cho được.

Tôi còn định cãi lại nhưng anh đã đập cửa đi rồi. Cửa lớp bị anh đá vẫn còn vang âm âm.

Tôi vẫn ngồi ở vị trí cũ, há hốc mồm mà thở.

Ngày mai tôi nhất định phải chờ anh bù lại.

Nhưng mà... ô phối ngẫu là cái gì mới được.

Tôi thật sự không có biết.

Thật là rồi quá đi.

8. Chương 8: Sự Khác Biệt Giữa Con Trai Và Con Chó

Tôi là đứa không có sở thích gì đặc biệt, thích cái gì thì cũng chỉ khoảng ba phần mà thôi mà thôi, nhưng riêng với đọc truyện tranh và nuôi chó là không biết ngần, không thể bỏ.

Vừa được nghỉ đông, tôi liền ru rú trong hang chuột, cả ngày trong thế giới truyện tranh của mình, tới mức bỏ ăn quên ngủ, thi thoảng thì nhảy waltz với Lassie để tự cân bằng.

Khiêu vũ với Lassie, như lời em tôi nói, chỉ có loại sinh vật đơn bào như tôi mới nghĩ ra được.

Mà thật ra cũng có kĩ thuật cao siêu gì đâu, cái cần là nâng hai chân trước của Lassie, gác lên vai tôi. Đứng nhìn lúc nó đứng bằng 4 chân, chỉ cao tới hông tôi, đến khi giờ hai chân trước lên thì...

Trời ơi, dùng một cái thành anh chó đẹp trai cao 1m70 cùng với tôi cao 1m63, đẹp đôi chết được.

Tôi ôm ngang cái thắt lưng của Lassie, tung tăng ở trong vườn hoa nhà mình, bắt đầu nhảy. Gọi là điệu waltz cho sang vậy chứ thật ra cũng chỉ là nhảy bừa mà thôi.

Mặc dù chả có nhạc nhẽ gì nhưng tôi vẫn nhảy rất vui.

Lassie cũng thích trò này lắm, mỗi khi tôi thấm mệt, nó vẫn chưa hết vui, chờ tôi xoay người xong liền đột nhiên nâng chân trước của mình khoác lên vai tôi, đem cái thân mập của nó đè xuống, sau đó thè lưỡi ra xin chơi tiếp. Tôi không còn cách nào, nhảy với nó một hồi, sau đó, tranh thủ lúc nó không để ý, chạy biến.

Kì nghỉ đông của tôi, bỏ truyện tranh và chó thì hết ăn rồi ngủ, ngủ chán lại ăn, dùng tay tính từng ngày, ngóng tết mau đến, trông tiền lì xì.

Ngày ấy cũng không có nhiều khu trò chơi, muốn đi đâu thì cũng chỉ đến thảo cầm viên mà thôi, bởi ở đó có sân băng, có trò đơn giản đến không thể đơn giản hơn là xe trượt, cũng là trò mà đám con nít tụi tôi lúc đó thích nhất.

Thứ hai tuần sau của kì nghỉ đông theo lệ là hôm tập trung. Đến trường ngoài việc nộp bài tập ra thì cũng không có gì, chủ yếu là để tụi học sinh gặp mặt, nói chuyện phiếm cùng nhau. Lúc đó điện thoại chưa phổ biến, trường học là nơi liên lạc duy nhất của chúng tôi.

Trên đường về nhà, Tiểu Phàn nảy ý ngày mai đi sở thú Tây Giao tham quan, hỏi có đi không, tôi gật đầu tấp lự, ở nhà cả ngày mãi sẽ ngu người mất, chỉ mong có thể mọc cánh bay đi mà thôi.

Nhưng đến ngày hôm sau, tôi lập tức ân hận.

“Tại sao cậu cũng đến hả?” – Đứng trước cổng vườn bách thú, tôi chỉ thẳng tay vào Khang Duật.

Mặt anh vẫn rất bình tĩnh – “Tại sao tôi không được tới?”

“Vì hôm nay là ngày con gái tụi tôi đi với nhau.” – Anh là con trai, đi làm gì.

Hừ một tiếng, Khang Duật nói – “Cậu quay đầu lại mà xem, thế này mà gọi là con gái các cậu đi với nhau à?”

Tôi hơi ngạc nhiên, sau đó cũng quay đầu nhìn lại, lập tức tái mặt.

Cái này...

Chỉ thấy Tiểu Song đang đứng cạnh người mà trước nay cậu ta vẫn hay liếc mắt đưa tình, bạn cùng lớp Mạnh Hiểu Đông. Phàn Tuyền thì với cậu bạn ngồi chung Hoàng Nghiêm Dũng... Cứ tạm thời coi như là

đang dò đưa nhau vậy. Đằng sau Đại Song là tên đang trồng cây si Trương Lâm, bên cạnh Lưu Lý Quân là cậu bạn kì lạ Lỗ Nguyệt Vĩ. Từ Doanh là ngẫu nhất, có tới bốn tên cùng lớp với chúng tôi đang vây quanh nó.

Còn có tôi và Khang Duật.

Ngay lập tức, tôi có cảm giác như bị sét đánh.

Khang Duật quay sang sang tôi, hỏi – “Thế đã hiểu chưa?”

Tôi khờ người ra, cứ thế mà gật đầu.

Hiểu chứ, đây không phải ngày chị em đi với nhau, rõ ràng là các cặp đi với nhau thì có.

Tôi ngồi chồm hổm xuống, vẽ nghịch ngoạc vòng tròn trên đất... không nhận được mà lầm bầm – “Vây còn cậu...”

Anh ta nghe được, nói lại – “Tôi tới chơi trượt băng, không được à?”

Tôi làm gì dám nói không được, đành bĩu môi, không thèm đếm xỉa gì tới.

Chỉ muốn rời đi cho xong, nhưng Khang Duật lại mang bộ mặt như nói ‘ai mà trốn về là đồ nhát gan’ khiến bàn chân đang hướng về nhà của tôi lập tức bị rút về.

Mua vé hết năm hào, mọi người lần lượt tiến vào. Đang đông, vườn hoa cũng không có gì hay mà xem, bãi cỏ vàng héo như đồng ruộng vừa thu hoạch, nếu không thì chắc vẫn còn nhiều người, cảm thấy khá hoang vắng. May thay ở hồ nhân tạo có trồng vài cây mai vàng đang ra hoa, tô điểm một ít màu sắc. Trời đang đứng gió, mặt hồ xanh biếc tựa như cái gương khổng lồ, soi bóng quần áo của mọi người, thêm chút tươi sáng.

Mọi người đang bàn không biết nên đi đâu trước còn tôi thì lại tìm một cái ghế dài mà ngồi xuống, than thở cho cái tật lóc chóc của mình.

“Hay là tội mình đi trượt băng trước đi.” – Tiểu Phan sốt ruột đưa ra ý kiến.

“Tao muốn chơi xe đạp.” – Lưu Lý Quân chỉ tay về phía cái mái nhà mái đỏ to đùng đằng xa.

“Tội tao muốn xem gấu trúc trước cơ.” – Đại Song và Tiểu Song đồng thanh.

Từ Doanh không nói gì, khuôn mặt xinh xắn đang nhăn nhó, buồn bực vì bốn tên lằng quằng xung quanh.

Xem ra, nó cũng giống tôi, đều là người bị hại.

Mọi người đều có ý kiến riêng, nhất thời không biết nên nghe theo ai, trong lớp trước giờ, Khang Duật vẫn luôn được lòng mọi người, thế nên khi Tiểu Phan thấy anh không nói gì, liền hỏi – “Khang Duật, còn cậu?”

Khang Duật dựa vào thân cây phượng cạnh tôi, lưỡi biếng tỉnh dậy, bị hỏi tới, anh cố mở mắt ra, mọi người đều rất tín nhiệm, chờ ý kiến của anh.

Đột nhiên anh liếc mắt sang tôi, con ngươi như lóe ra tia sáng, tôi bất gặp thấy, không hiểu sao lại giật nảy mình.

Anh ta từ từ nói – “Tách nhau ra là được rồi, ai muốn đi đâu trước thì đi, hai giờ sau, mọi người...” – Anh chỉ vào bản đồ – “Mọi người tập trung ở quầy bán quà vặt là được.”

Tách nhau ra chơi? Tôi thấy hưng phấn hơn một chút, cảm giác rùng mình ban nãy bị tôi quên sạch, cho rằng ý kiến này quả rất hay.

Tiểu Phan lại nói – “Không nên, mọi người đến đây chơi, sao tự đi được...”

Tiểu Song và Đại Song cũng thấy không được – “Ừ, hay là mọi người chơi đoán số ai thắng thì đi đến nơi người đó nói trước?”

Những người còn lại cũng hòa theo, tôi thấy, không được, ý định ban nãy sắp bị hủy, vội vàng đạp chân, nhảy lên ghế.

“Được rồi, cái gì không được nào? Hay là vậy đi, đã đi chơi thì chơi phải vui, tao là lớp trưởng, mọi người nghe tao đi.”

Mọi người thấy tôi nói có vẻ đúng, đều gục gặc đầu, xem như cũng đồng ý.

Trong lòng mừng thầm, khắp khối, muốn tách Khang Duật cho xa, hứng chí giơ tay mà nói – “Tao muốn qua khu thú cưng, ai đi với tao nè.”

Khu thú cưng có đám chó con, có tình yêu to bự của tôi, chắc Khang Duật sẽ không đi, ban này nói muốn tới đây chơi trượt băng mà.

Tôi hăm hở, nhưng không ai phản ứng theo.

Tiểu Phàn đáp – “Tao đi trượt băng là được rồi.” – Nói xong, lôi Hoàng Nghiêm Dũng bỏ đi.

Tiểu Song và Đại Song cũng kéo hai cái đuôi của mình theo, tiến về chuồng gấu trúc – “Tụi tao đi xem gấu trúc.”

Lưu Lý Quân cùng Lỗ Nguyệt Vĩ cũng vậy, chọn đi xe đạp, vẫy tay chào tôi – “Hai giờ sau gặp lại hen!”

Từ Doanh áy náy nhìn tôi, hiểu hiểu, nó rất sợ chó, không thể đi cùng tôi được, bị bốn tên đi cùng thuyết phục, tiến về đoàn xiếc thú.

Đột nhiên tôi cảm thấy có làn gió lạnh thổi qua... lòng lạnh ngắt, bất ngờ phát hiện Khang Duật vẫn chưa đi, không phải anh muốn đi trượt băng sao? Tôi quay đầu nhìn anh.

Thế nhưng Khang Duật lại cười tít mắt, nói – “Đi nào, đến khu thú cưng.”

Nháy mắt, tôi đơ người như tượng.

Khu thú cưng của công viên Tây Giao Thượng Hải vừa được xây từ sau năm 1989, chủ yếu bán chó và mèo, có điều cũng chẳng phải giống quý hiếm gì. Khi ấy, Thượng Hải chưa có cửa hàng bán thú đúng nghĩa, chỉ có mỗi ở đây. Tuy nói là bán, nhưng có thể ôm tùy ý, đùa giỡn thoải mái với nó, như trong khu trò chơi vậy, không giống các cửa hàng ngày nay, nói không mua rồi thì ngay cả lồng sắt cũng không mở.

Năm 1997, cửa hàng bán thú cưng số một Thượng Hải – Gia Đình Tinh Nghịch khai trương, với các giống chó quý và hậu mãi tốt nên được nhiều người biết đến, khu thú cưng này sa sút dần, mãi tới năm 2003, nghe đâu bắt đầu buôn bán lại, cụ thể thế nào thì tôi không rõ, bởi sau này lớn lên, không đi sở thú nữa.

Mấy chuyện như vậy để nói sau.

Tôi đang ngây như tượng đến nỗi gió thổi cũng mòn thì Khang Duật quay lại, lôi tôi tới khu thú cưng.

Với con mắt hiện tại, khu thú cưng này trang trí rất đơn giản. Tiến vào cổng là một cái cổng hình vòm bằng gỗ, cao cao bên trên là ba chữ tròn tròn màu quýt – ‘Khu thú cưng’, vào sâu nữa là mấy hình vẽ chó mèo, dù đánh số nhà nhưng bên trong là một bãi cỏ rất lớn, dùng hàng rào chia nhỏ, bình thường trời ấm thì chó và mèo được thả ở đây, nhưng hiện tại đang là mùa đông, nên tụi nó đều được chuyển vào hai cái phòng khoảng hai, ba mươi mét vuông bên trong.

Vừa thấy đám cún con tròn tròn mập mập, tôi nhanh nhẹn xông thẳng vào, cực kì phấn khích. Bố trí trong phòng cũng rất đơn giản, dùng hàng rào gỗ nhỏ dựng lên, mọi người có thể đi vào, có điều phải cẩn thận, nếu không sẽ dẫm phải phân chó. Vì đang lạnh, trên cửa có gắn một tấm lông nên không khí ở đây không được lưu thông, rất bí, có mùi hôi, khai kinh khủng. Người ta nói ai nuôi chó thường có mùi rất lạ, cái này tôi thừa nhận, nhưng mà là người yêu chó, tự dưng lại không ngửi thấy, không quan tâm có thối hay không, đơn giản chỉ là thích mà thôi.

Tôi ôm lấy một con chó trắng, không phải quả cầu lông sao, xù xù beo béo như quả bóng, ôm trong tay cực kì dễ chịu. Chơi đến hăng say, sớm đã đem vứt Khang Duật một bên.

Khang Duật ngồi xổm xuống cạnh tôi, lấy tay chọt chọt vào quả cầu lông – “Sao cậu có thể thích cái thứ này đến thế nhỉ?”

“Gì mà thứ này? Chó là người bạn tốt nhất của con người đó.” – Tôi vẩy móng vuốt của trái banh lông này về phía anh.

“Cùng lắm chỉ là bạn bè mà thôi, có thể nuôi cậu được sao?” – Anh búng ngón tay, ngay chính giữa của mũi con chó, lực vừa phải, nhưng cũng làm nó rụt mũi.

Tôi trừng mắt nhìn anh – “Cần gì nuôi, tôi nuôi nó là được.”

Anh khẽ mấp máy môi, có vẻ như còn đang muốn nói gì đó, tôi chẳng thèm nghe, đi trốn sang một bên, đột nhiên khloe mắt thấy một con chó tuyết Alaska. Tôi biết nó, nó tên là King, chó cưng của chủ khu thú này, cả người cảm thấy thật xúc động.

Thời ấy, chó Alaska không có phổ biến, được xem như là loại hiếm, cái mặt và bộ dạng ấy trong mắt tôi thì thành đẹp trai nổi trời, tôi xúc động bỏ quả cầu lông này xuống, chạy như bay về phía nó.

King được dạy tốt lắm, ngoan ngoãn ngồi xuống để tôi vuốt ve.

Tôi quên tất thấy mọi thứ trên đời, trong đầu chỉ có anh chó đẹp trai này thôi, lắm nhảm – “Đẹp trai quá đi, tại sao em có thể đẹp trai như vậy hả? Lông mượt, thịt mềm, còn có đệm thịt nữa chứ, á, xem cái tầng thịt ở cổ này này. Đẹp quá đi! Em đúng là hoàng tử của đời chị.”

Mắt tôi sáng lên, nếu là trong phim hoạt hình, tôi nghĩ rằng chắc nó sẽ biến thành hai trái tim hồng hồng đập bình bình. Tôi cọ mặt vào má nó, muốn bắt về quá.

Lúc này, tôi đã vứt Khang Duật ngoài thế giới của mình từ lâu.

Mắt Khang Duật cũng sáng lên, có điều không giống như tôi, mà là lóe lên tia nhìn hung dữ.

“Chó có điểm tốt như con trai không?”

“Xi, con trai là gì cơ chứ?” – Bốn cô nương đây chỉ yêu chó.

Khang Duật đi đến cạnh tôi, thở phì phò cực kì giận dữ, sau cùng thấy tôi không làm gì, đột nhiên bình tĩnh lại.

Anh chăm chú nhìn tôi hồi lâu, sau đó thở dài, nói như giởn – “Sao cậu ngốc thế, ngay cả điểm khác nhau ấy mà cũng không biết.”

“Khác chỗ nào?” – Tôi nghiêng đầu – “Khác chỗ nào chứ.”

Anh tiến gần lại tôi, thông thả nói – “Cậu nói thử xem, cậu có một anh chồng, có thể sai như chó, nhưng cậu dám đem chó về làm chồng không?”

Tôi cau mày, câu này nghe thế nào cũng thấy kì cục.

“Vậy nên...” – Anh đứng dậy, kéo tôi theo – “Cậu tách chó ra một chút cho tôi.”

Tôi thấy khó hiểu – “Khang Duật, cậu không thích chó sao?” – Tôi còn tưởng anh thích chứ, nếu không thì tới đây làm gì.

“Trước thì cũng có, nhưng giờ thì bắt đầu ghét rồi.”

“Tại sao thế?” – Tôi cố hỏi đến cùng.

Anh quay đầu lại, mặt mũi đen thùi lùi, hung hăng liếc, sau đó quay đi cứ như không hề thấy tôi vậy.

Thái độ như thể đang bị tôi nợ tiền.

Tôi giận dữ bước lên trước Khang Duật. Anh không muốn nhìn hả, có mà tôi không muốn nhìn thì có!

Khang Duật đúng là một tên nóng tính, thấy tôi bước lên trước, cũng nhanh chóng chạy lên.

Tính tôi cũng nóng, không chịu thua, chạy qua mặt anh.

Tôi nhất định phải vượt qua anh, chạy bạt mạng, có điều anh to xác hơn, muốn vượt lên không dễ dàng gì, trông thấy phía trước có khúc cua, tôi giả trò đẩy anh qua đường nhỏ, cuối cùng cũng vượt lên được.

Lúc này, anh cũng không đuổi theo tôi nữa, mặc tôi đi trước. Cảm thấy có gì đó, tôi len lén quay đầu lại nhìn anh.

Anh đi cách tôi không xa, mặt có vẻ rất phiền buồn, miệng còn lẩm bẩm – “Nếu tình địch tương lai lại là một con chó, thử hỏi tôi còn mặt mũi nào nữa hả? Đồ ngốc!!”

Hả...Lòng dạ tôi cũng rối bời lần thứ n...

9. Chương 9: Sự Thay Đổi Của Ánh Mắt

Tôi thừa nhận mình hơi ngốc một chút, cũng hơi khờ một tẹo nhưng cứ ba ngày việc nhỏ, năm ngày chuyện to, rồi rầm đến mức độ này, đột nhiên tôi nhận thấy một điều...

Ý nghĩ tức thì, tôi cũng muốn choáng váng.

Lẽ nào... có lẽ nào...

Trong đầu chỉ mới thoáng qua đã khiến cả mặt đỏ ửng, tôi che mặt mình lại, không dám nghĩ tiếp, lắc đầu như điên, muốn vứt ngay cái ý nghĩ này đi lập tức.

Nhưng mà... càng cố không nghĩ tới thì nó càng lượn lờ.

Có khi nào... là... Khang Duật... thích... tôi?

Tôi ngượng chín như muốn bốc hơi, vội úp vào gối, che mặt mình lại rồi tự mắng bản thân.

Âu Dương Miếu Miếu, mày thật là hoang tưởng quá rồi, cái chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra cho được.

Mắc cỡ quá, mắc cỡ chết đi được.

Úp mặt xuống gối một hồi lâu, mãi đến khi không nín thở được nữa tôi mới ngẩng mặt lên, rồi sau đó lại tiếp tục lắc đầu liên tục, tự nói với bản thân, không thể, không thể nào có chuyện đó được đâu, đã làm bao nhiêu chuyện xấu hổ như thế trước mặt thì làm sao cậu ta có thể thích mình được chứ.

Nhưng mà... nhưng mà...

Sau khi Khang Duật nói những lời ấy, bây giờ nghĩ lại, quả thật rất... mờ ám.

Mờ ám... cái từ này nói ra thôi cũng đã thấy xấu hổ lắm rồi.

Tôi ngượng chín, cứ ôm cái gối lăn lóc trên giường, hết lăn qua rồi lăn lại, lăn tới lăn lui.

Lăn một lúc lâu tôi mới ngừng lại, tóc tai cũng làm một ổ bù xù trên đầu. Tôi ngồi xếp bằng trên giường, càng không dám nghĩ tới thì càng lúng túng.

Hay là cứ hỏi trực tiếp Khang Duật cho rồi.

Không được, không thể được. Nếu nhờ đâu không phải thật thì tôi còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa chứ.

Nhưng nếu mà không hỏi, cứ nghĩ trong đầu như vậy hoài, khó chịu muốn chết.

Tôi thừa nhận mình đúng là đứa gặp chuyện liền trốn, không dám làm gì, nhát gan kinh khủng.

Chuyện này chẳng qua cũng chỉ là do tôi tự tưởng tượng, anh cũng chưa từng nói thẳng ra. Chỉ sợ đến lúc mang chuyện xấu hổ này ra hỏi, tôi không chỉ ngồi cùng bàn với anh, lại còn cùng lớp, cũng phải đến ba năm trời, nói ra rồi sau này biết phải làm sao.

Lại nói, nếu anh thật sự thích tôi thì có gì hay đâu chứ?

Nghĩ đủ kiểu rồi mà cũng không thể nào lý giải được, tôi có xinh tí nào đâu, lại ngồi vò các góc của cái gối một hồi. Mà nói đi nói lại, hồi còn bé, tôi cũng thuộc dạng dễ thương đáng yêu lắm nha, ai gặp cũng khen tôi như búp bê, tóc xoăn xoăn, mắt vừa to vừa tròn, là một tiểu mỹ nhân. Nhưng mà càng lớn thì... tôi không kiềm được, chạy tới trước gương để nhìn.

Ngồi cả buổi, đau đớn là nhận ra – vẻ dễ thương ngày xưa biến đâu mất rồi!!

Không thể nào tìm ra nét đáng yêu thời bé đâu hết cả. Vì sức khỏe không tốt, khiến gương mặt tròn ngày nào giống như bị gọt, nhọn đến dọa người, đã thế mắt lại rất to, khuôn mặt bị teo tóp vậy mà đôi mắt này lại chả khác gì mắt trâu, bự kinh khủng. Mặc dù da trắng, nhưng lại chẳng hề hồng hào, nhìn cứ như đứa bị suy nhược. Hơn nữa, cơ thể lại không hấp thu được dinh dưỡng, tôi cao 1m63 nhưng chỉ nặng khoảng 42,5kg, nhìn kiểu gì cũng như cây sào tre. (Đơn vị cân nặng trong toàn truyện được dùng là – cân; 1 cân = ½ kg. Từ nay, mình sẽ chuyển trực tiếp về kg để quen thuộc và dễ hình dung hơn.)

Nhìn bản thân mình trong gương, đầu tóc bù xù, trông như một nữ quỷ.

Tôi ngồi quỳ, úp mặt xuống đất trước cái gương, đau đớn nghĩ, thật là bất hạnh quá.

Bất ngờ, cửa phòng bị đẩy vào, em tôi, Âu Dương Diễm Diễm, miệng còn ngậm kẹo mút bước đến – “Chị, cho em mượn cây bút xóa Bạch Tuyết một chút đi.”

Tôi đang hoài niệm cho tuổi thơ xinh xắn của mình, không rảnh để ý đến nó.

Diễm Diễm liếc một cái sắc lém, tôi quá quen với cái kiểu này của nó, nói – “Lại phát khùng chuyện gì thế?”

“Không phải!!” – Tôi quay đầu, nhăn nhó.

Diễm Diễm từ từ bước tới tiện tay lấy cây bút xóa trên bàn, vẽ chế giễu, nói – “Không điên thế sao tóc tai lại như ổ gà thế kia?”

Tôi vợ vội cái gương để soi tóc, sau đó đứng lên thở hồng hộc – “Ai cần em lo!!”

Đang đau buồn trước nhan sắc của mình, lại nhìn Diễm Diễm, trong lòng càng thêm ảo não. Hai đứa rõ ràng là giống nhau, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy nó xinh đẹp hơn tôi. Không chỉ đáng người cân đối, da dẻ còn trơn mịn trắng hồng nữa chứ. Tuổi dậy thì gì chứ, chả biểu hiện chỗ nào trên tôi, toàn thấy trên người nó.

Đúng là thủy hỏa bất dung(*), một trời một vực mà.

(*) Ở đây tác giả có cố ý chơi chữ một tẹo, nhân tiện mình giải thích tên nhân vật. Nhân vật nữ chính là Âu Dương Miểu Miểu – Từ Miểu - – nằm trong bộ Thủy, ở đây có nghĩa là mệnh mộc, mù mịt (chỉ nước) – Bạn cũng có thể thấy, nó gồm ba chữ Thủy – ghép lại. Còn cô em sinh đôi, Diễm Diễm, với Diễm - – nằm trong bộ Hỏa – mang nghĩa ngọn lửa – tương tự, cũng gồm ba chữ hỏa – ghép lại. Câu trên, nguyên bản là ‘thủy hỏa bất dung’ chỉ sự khác biệt, tương khắc về tính cách, cũng như cả về tên gọi của chị em nhà này. – Ngoại truyện 2 sẽ có lặp lại.

Thật đúng là bi kịch.

Diễm Diễm thấy tôi rất ít khi nổi giận, thấy hơi kì lạ, hỏi han – “Sao vậy? Sao lại có cái bộ hận đời thế kia?”

Tôi quay ngoắt – “Hừ!”

Nó nhún vai định bỏ đi.

Tôi kịp thời giữ chặt nó lại.

Diễm Diễm quay đầu, nhú mày hỏi – “Chuyện gì?”

Tôi ấp úng nói – “Có... có chuyện... chuyện này muốn hỏi... muốn hỏi em một tí.”

Bây giờ tôi đang rất cần người để tâm sự, nếu không, chắc chắn tối nay không thể ngủ được.

Diễm Diễm đảo mắt nhìn tôi một vòng. Tôi và nó đúng là sinh đôi cùng trứng, cặp mắt vừa chuyển động là tôi biết nó định làm gì.

“Chị sẽ giúp em làm bài tập nghỉ đông.” – Tôi đau đớn nói.

Nó cười hề hề, cặp mắt sáng trưng tức thì – “Thỏa thuận thế nhé!!” – Nói xong, đá đôi dép lê, đi đến bên giường, ngồi xếp bằng, xong xuôi, liếm liếm que kẹo, nhìn tôi cười tít mắt – “Trình bày đi!”

Tôi lại bắt đầu do dự, chuyện này chưa có xác định, nói ra thì xấu hổ, nhưng không nói thì lại rất càng khó chịu hơn.

“Em nghe xong, không được để với bố mẹ đó!!” – Phải đề phòng trước mới được.

Thời này, yêu sớm thì có mà chết à!!

Nó gật đầu.

Tôi hơi lưỡng lự một chút, sau cùng cũng đem chuyện của Khang Duật kể hết cho nó nghe.

Diễm Diễm vừa nghe, vừa cắn cây kẹo mút, trong miệng phát tiếng nhai rộp rộp.

Kể hết một lượt, tôi quay sang hỏi – “Mày nói thử đi, có phải cậu ta thích chị không?”

Diễm Diễm suy nghĩ một hồi, trả lời – “Cũng có thể lắm.”

“Em cũng nghĩ là có thể à?” – Tôi giật mình hét to, bò lên trên giường – “Vậy em nói thử xem, cậu ta thích chị vì cái gì chứ?”

Diễm Diễm nhìn tôi, nhíu mày nói – “Em cũng thấy khó hiểu, anh ta thích chị vì cái gì mới được?”

Đây là lời em gái nên nói hả? Lại còn là cùng một mẹ sinh ra nữa chứ.

Tôi sa sầm nét mặt – “Ý em là sao?”

Nó thấy tôi đang muốn nổi điên, vội chữa cháy – “Đừng giận đừng giận, em cũng nói sự thật thôi mà, sinh vật đơn bào như chị...”

Tôi vung tay phang thẳng vào ót nó – “Có em mới là động vật đơn bào ấy!!”

Diễm Diễm xoa đầu, nhếch miệng nói – “Có gan thì đi mà hỏi, hỏi anh ta, thích chị vì cái gì đi?”

“Ai mà dám, mất mặt chết được... ai biết cậu ta có thật sự... thật sự thích chị hay không... Nhỡ đâu là hiểu nhầm thì sao, biết đâu là cậu chỉ muốn đùa với chị thôi thì sao? Em không biết đâu... cậu... cậu ta toàn bắt nạt chị thôi.”

Diễm Diễm ra vẻ khinh thường nói – “Đấy, rõ là nhát cáy, không dám đi hỏi, vậy mà còn giả vờ.”

Tôi đưa nắm đấm, nhắm vào đầu gối nó, không ngờ nó lại tránh được.

“Nếu không thì vậy đi...” – Nó nháy mắt với tôi – “Em giúp chị đi xem thử thế nào nhé?”

Tôi nghi ngờ hỏi lại – “Xem? Xem thử kiểu gì?”

“Hí hí, không phải thứ ba tuần sau chị phải lên trường tập trung lần hai sao? Em đi theo chị, trốn ở cổng trường, giúp chị quan sát anh ta.”

Tôi không thể để nó dễ dàng lừa gạt – “Đúng là khó tin, chị thấy em muốn xem cậu ta là người thế nào, không chừng đang thầm nghĩ, không biết là đồ ngốc nào lại đi thích chị thì có.”

Diễm Diễm làm bộ mặt oan ức – “Sao chị có thể nói với em gái mình như vậy, người ta rõ ràng là muốn giúp chị mà.”

“Bỏ cái mặt ấy đi! Em tưởng mình có hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không chắc?” – Tôi tức giận phản bác.

Nó làm ra vẻ hiểu biết – “Chị không biết gì cả, muốn tìm hiểu con trai có thích mình hay không là phải nhìn vào ánh mắt của tụi nó.”

“Ánh mắt!? Nhìn thế nào?” – Cách này thật là mới mẻ, tôi cực kì ngạc nhiên, nếu như là biết rồi, tôi sẽ tự mình đi mà nhìn, cần gì nó nữa.

“Chị ngốc lắm, có giảng ra rồi thì cũng không hiểu đâu. Thế giờ, muốn hay không, nói một câu thôi.” – Nó hất mặt lên nhìn tôi, ra vẻ ra đây.

Tôi có hơi phân vân, cứ cảm thấy Diễm Diễm đang có âm mưu nào đó, nhưng lại không nói rõ ràng được là gì. Cơ mà, thành ngữ cũng có câu ‘người ngoài thì sáng người trong thì quáng’. Nói không chừng nó có thể phát hiện ra điều gì đó thì sao.

Nghĩ đi nghĩ lại, thử thì vẫn tốt hơn là không biết gì hết.

“Được rồi, nhưng mà em cũng không được giở trò gì hết đó.” – Tôi không thể không đề phòng.

“Không thành vấn đề, cứ vậy mà làm.”

“Ừ!”

“Thế chừng nào chị làm giúp bài tập nghỉ đông cho em?”

“...”

Tổ sư nó ra, tôi quên bém chuyện ấy.

Buồn ơi là sầu!!

Đến hôm thứ ba, trong lòng cứ có cảm giác không yên tâm, lên trường tập trung, Diễm Diễm nói sẽ núp sau bụi hoa ở cổng, chờ tôi đem Khang Duật tới, chỉ cần đứng nói mấy câu là xong.

Tất nhiên là tôi nghe theo, chỉ là vừa nhìn thấy anh, liền có cảm giác xấu hổ.

May sao, anh không nhận ra.

Nộp hết bài tập nghỉ đông, nghe thầy giáo dặn dò mấy câu như vui tết nhưng cũng phải ăn nói chú ý cẩn thận, thế coi như đã xong buổi tập trung.

Cùng đi ra cổng không phải chuyện khó, muốn về nhà thì ai mà chả phải bước qua cổng, vấn đề là phải nói cái gì mới được. Tôi cố tìm đề tài, nhưng nói thật, nghĩ mãi không ra.

Thấy chỉ còn vài bước là ra đến cổng, tôi hốt hoảng, trong đầu cứ tìm ra cái gì đó, rút cuộc lại không nhìn đường, đi sai hướng...

Đột nhiên có ai đó kéo cổ tôi, quay đầu lại, quả là Khang Duật.

“Cậu làm cái gì thế, đi đường mà không nhìn à.” – Anh lôi tôi qua một bên, bước thẳng tới cổng trường.

Lúc này tôi mới nhận ra, mình đang đứng cách ao sen nhỏ có một bước, nếu không có Khang Duật giữ lại, chắc chắn sẽ ngã ùm vào đó.

Tôi gãi gãi đầu, không dám nhìn thẳng. Mà không chỉ hôm nay, trước đây tôi cũng chưa từng nhìn thẳng anh bao giờ, cứ cảm thấy ngại ngùng thế nào ấy, nhớ tới phải nói chuyện cùng anh, chợt phát hiện đây đúng là cơ hội tốt.

Tôi nói lớn – “Cám ơn, cám ơn!!”

Cứ coi như đây là nói chuyện đi.

Khang Duật nhìn tôi ngờ vực, làm tôi càng cảm thấy chột dạ.

Tôi cười khan hai tiếng, nói – “Haha, về nhà, về thôi!!” – Tôi bước vội về trước.

Khang Duật cũng chẳng hỏi han gì, cùng mấy tên bạn gần đấy nói vài câu, hình như là định đi đá banh ở đâu đó. Tôi liếc mắt sang bụi hoa, thấy Diễm Diễm chìa tay, ra dấu ‘OK’

Nãy giờ cứ thấp thỏm không yên, cuối cùng cũng an tâm hơn.

Nhưng mà cứ nghĩ đến việc Khang Duật có thích tôi hay không, tim lại đập thành thịch, không hiểu sao, hơi sợ hãi, nhưng cũng có cảm giác phấn khích.

Thừa lúc mọi người không chú ý, tôi lủi ngay vào khóm hoa. Bụi hoa ở trường rất dày, đúng là chỗ trốn rất tốt, có thể quan sát được hết mọi chuyện ở cổng mà không bị phát hiện. Tôi cùng Diễm Diễm múp trong bụi hoa, chờ bọn Khang Duật đi khỏi mới bước ra.

“Thế nào rồi?” – Tôi hỏi dồn dập.

Diễm Diễm lại nói – “Em đói, muốn ăn đậu hũ thúi.”

Tôi rối rít giậm chân – “Đậu hũ thúi cái đầu em, mau nói đi.”

Nó không thèm quan tâm, tự ý đi qua đường, đến thẳng hàng bán đậu hũ.

Tội vội vàng đuổi theo, rõ ràng là nó cố tình.

Không còn cách nào khác, đành phải móc tiền ra, mua một phần đậu hũ cho nó. – “Nói được chưa?”

“Em còn muốn ăn thịt dê nướng nữa!”

Tôi nắm chặt tay, tự nhủ mình phải kiềm chế, nó là xài hết tiền tiêu vặt, thèm ăn vặt nên muốn đụng vào tiền của tôi đây mà.

Chị mày mua!

Thời ấy, quanh trường học có rất nhiều hàng bán quà vặt và mấy quán bán đồ ăn bình dân nữa, giá cũng rẻ. Đậu hũ tám hào năm viên, thịt nướng một xâu một hào, còn có quả sung, ô mai, kẹo mạch nha, chỉ một hào thôi, theo như tiền tiêu vặt hàng tháng của tôi, có thể hầu nó ăn no.

Ấy vậy mà tôi lại không nghĩ Diễm Diễm có thể ăn nhiều đến vậy, ăn suốt đường về, thương cho ví tiền của tôi, xẹp lép.

Vừa về tới nhà, tôi kéo ngay nó vào phòng, chống nạnh, mắt tóe lửa – “Thế giờ mày có nói hay không!!”

Diễm Diễm chùi chùi cái miệng đầy dầu mỡ, uống một ngụm nước quýt tôi mua cho, vẻ mặt thỏa mãn, nhìn tôi nghiêm túc, nói – “Em thấy rồi!!”

“Thấy cái gì?” – Tôi kéo cái ghế ngồi trước mặt nó, hồi hộp lắm rồi.

Diễm Diễm ợ một cái, mùi... hỗn hợp của bao nhiêu thứ trộn vào, khiến tôi không thể không bước lui về sau.

Cuối cùng nó cũng nghỉ một chút, nhìn vào mắt tôi, cực kì nghiêm túc, nói – “Anh ta — quả thật rất — đẹp trai!!”

Tôi nhảy dựng từ trên ghế, lấy tay bóp chặt cổ nó – “Chị bóp chết mày, cái đồ không có lương tâm!!”

Nó giãy dụa, vội phân bua – “Sao chị hời dử vậy, em còn chưa nói xong mà.”

Lần này tôi khôn hơn, tay vẫn để ở cổ nó không bóp, – “Nói mau!! Nếu không chị sẽ bóp chết mày!”

“Được rồi, được rồi mà, em nói... – Nó ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất nghiêm túc – “Em thấy rồi, nhìn thấy sự thay đổi trong con mắt anh ta.”

Tôi nhú mày – “Thay đổi thế nào?”

“Lúc Khang Duật nhìn người khác, đôi mắt đều trong như nước tiểu, nhưng chỉ cần nhìn đến chị, thì mắt lại gợn như cục đờm.”

Tôi chết mất!! Vẫn biết khả năng ngôn ngữ của Diễm Diễm có vấn đề, nhưng mà... cái kiểu dùng từ thế này đúng là ghê phát kinh lên được, thật tình là...

Đến mẹ tôi còn không hiểu nổi!!

“Mày làm ơn nói tiếng người hộ chị.”

Nó ra vẻ như muốn nói chị đúng là đồ ngốc, nói thế mà vẫn không hiểu!

Tôi thật sự chả hiểu gì, lắc lắc đầu.

“Anh ta thật sự thích chị đó, bà chị của em ơi!!”

Câu này, thì tôi hiểu.

Hiểu rồi thì... cả mặt ửng đỏ.

Ai tới nói đi, tôi phải làm gì tiếp nữa đây?

Đầu óc như ngừng hoạt động, tôi đỏ mặt giữ chặt cổ của Diễm Diễm – “Chị còn phải bóp chết mày nữa!!”

“.....”

10. Chương 10: Hồi Lộ Em Vợ

Khang Duật thích tôi... Khang Duật thích tôi... Khang Duật thích tôi...

Những lời này như lời nguyên, khiến tôi luôn chờ tết Nguyên Đán lâu thế rồi, vậy mà lúc nhận tiền mừng tuổi, việc khiến người bình thường rất phấn khích cũng trở nên thật vô vị.

Anh thật sự thích tôi sao?

Thích? Có thích thật không?

Diễm Diễm nói là có, nhưng cũng đâu phải tự anh nói ra...

Rối quá diiiiiiiiiii!!

Vì thế, một đứa đã đọc rất nhiều rất nhiều truyện tranh lãng mạn thiếu nữ như tôi, đang bắt chước y chang, ngồi phá hoa cỏ lá cành.

Một cánh là thích, hai cánh không thích...

Sau đó chuyển sang lá cây, một lá là không thích, lá tiếp theo là thích...

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại suốt.

Cái sự phá hoại cây cảnh này không chỉ làm nền đất vương vãi đầy xác hoa mà còn khiến hai tai tôi phải chịu sự tra tấn của mẹ suốt ba ngày. Bố nhìn cây vạn tuế đã trồng suốt 12 năm nay dưới sự tàn phá của tôi, trơ trọi không biết đã thành thứ gì, đứng hững hờ mà rớt nước mắt.

Kết quả toàn bộ tiền lì xì của tôi đều bị tịch thu.

Bất hạnh đến nỗi không thể bất hạnh hơn.

Tôi cũng rối rắm không thể rối rắm hơn, như một cái xác nằm dài ở trên giường.

Vào bữa tối, bị mẹ kéo tai dắt tới phòng khách, trước mặt là nào thịt nào cá nhưng tôi ăn mà chẳng cảm nhận được vị gì, cứ nghĩ sắp phải nhập học, càng lo lắng không biết phải cư xử thế nào mới được, nhai nuốt qua loa hai ba miếng, định trở về phòng tiếp tục nằm sải lai thì đang ăn, mẹ tôi bất ngờ thông báo một tin khiến người ta muốn chết ngất.

“Miểu Miểu, từ kì sau Diễm Diễm sẽ chuyển đến trường con!”

Thiếu chút nữa là tôi đút cơm vào lỗ mũi rồi – “Hả?”

“Hả cái gì mà hả, lo ăn cơm đi!!” – Mẹ tôi trừng mắt.

“Không phải, tại sao lại muốn chuyển trường cơ chứ!” – Tôi bỏ chén cơm xuống, không để ý đến ánh mắt sát thủ của mẹ, hỏi lớn.

Mẹ tôi trả lời – “Trường ở ngoại thành, sau này, muốn thi vào trường trung học thì điểm sẽ rất cao, trình độ giảng dạy cũng kém, trường trong thành phố thì không, vậy nên tranh thủ mới đầu học kì hai thì chuyển đi.”

Chuyện này thì tôi hiểu, ngày xưa tôi theo hộ khẩu của mẹ, Diễm Diễm thì lại vào hộ khẩu của bố, ở quận Mẫn Hàng. Thời những năm 90 khi ấy, Mẫn Hàng bị coi là ngoại thành, nói khó nghe một chút thì gọi là nông thôn, nào ai biết sau này lại trở thành quận sầm uất nhất nhì của Thượng Hải đâu. (Mẫn Hàng nay

là 1 trong 8 quận của thành phố trực thuộc trung ương Thượng Hải, vây quanh các thị xã xung quanh, các vùng ngoại ô, nông thôn cách xa trung tâm thành phố.)

Thượng Hải cũng vậy, trình độ giảng dạy trong nội thành rõ ràng tốt hơn vùng ngoại ô nhiều, trong kì thi sát hạch, sẽ có phân biệt đối xử, được cái sau này thì hết rồi, tất cả đều công bằng.

Tôi hiểu nỗi khổ của mẹ, lúc Diễm Diễm nhập vào hộ khẩu của bố, mẹ đã kiên quyết phản đối, nhưng bố thấy cả hai đứa con gái đều khác hộ khẩu, khiến người làm bố như ông thấy không an toàn, tranh cãi rất lâu, mẹ tôi không thay đổi được, đành phải mặc kệ.

Tôi cũng có quan tâm mấy đâu, Diễm Diễm học cùng trường với tôi, chuyển thì cũng được thôi.

Nhưng mà với cái tính của nó... mỗi ngày đến trường đều muốn sai bảo tôi, nếu không... nếu không làm, có khi nó đi tìm Khang Duật...

Nghĩ đến đây, tay chân tôi lạnh ngắt.

Tôi ngó qua Diễm Diễm, vẫn đang ăn cơm ngon lành, cứ như chuyện chuyển trường chả liên quan gì với nó.

Không thể, tuyệt đối không thể được!

Tôi có thể tưởng tượng được, cuộc đời học sinh trung học sau này của mình rất thê thảm.

“Diễm Diễm, em cũng đồng ý à?” – Trong lòng run rẩy, tôi hỏi.

Nó nhét đầy một miệng thịt kho tàu, không nói được, nhưng gật gật đầu.

Tôi hoảng hốt thét lên – “Không được, tuyệt đối không thể được!!”

“Không được cái gì!!” – Mẹ tôi quát – “Hai chị em học hai đứa một trường thì có gì là không được. Dạo sao thể hả con, đến Diễm Diễm cũng đồng ý thì mày lẩn tẩn chuyện gì?”

Tôi khóc không ra nước mắt, đương nhiên là vì quyền lợi sau này của con chứ còn gì.

Tôi bắt đầu giở giọng đàm phán – “Diễm Diễm à, em đổi trường như thế, sau này không thể chơi cùng với những bạn cùng lớp cũ, em không buồn sao?”

Chuyển trường, toàn bộ mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, ai cũng biết, đi học sẽ rất buồn, tuy tính của Diễm Diễm có thể kết bạn rất nhanh, nhưng nó và bạn cùng lớp hiện tại, thế nào cũng có tình cảm với nhau, nếu cứ vậy mà chuyển thì chắc chắn trong lòng sẽ rất khó chịu.

Ấy vậy mà Diễm Diễm nuột trôi cục thịt kho tàu xong, mở miệng nói – “Không đâu.”

Khỉ gió, con này đúng là đồ máu lạnh.

Nó quẹt tay ngang miệng, tiếp tục nói – “Đâu phải là không thể, hai ngày cuối tuần vẫn có thể rủ tụi nó đi chơi được mà, với lại...” – nó đảo mắt một vòng, – “Em thấy chuyển trường cũng rất hay, chắc chắn sẽ có chuyện vui cho mà xem.”

Chuyện vui?

Tôi đổ mồ hôi lạnh, không phải chuyện tôi đang nghĩ đây chứ.

“Cứ vậy đi nhé!” – Mẹ tôi gõ bàn quyết định chính thức, có muốn phản đối cũng không được, sau đó còn quay sang nói với tôi – “Con là chị, phải làm gương cho em, bắt đầu từ học kì sau phải chăm học vào, cũng cần phải chăm sóc em cho tốt nữa nghe chưa.”

Chăm sóc con khi ấy, nó mà cần chăm sóc à? Đến lúc đó có mà con là đứa được ‘chăm sóc’ thì có ấy!

“Mẹ à, con thấy...” – Tôi cố gắng đấu tranh đến hơi thở cuối cùng.

Mẹ tôi trừng mắt quát – “Không nói nhảm nữa, lo ăn cơm đi!”

Tôi bưng bát cơm mà rót nước mắt, tôi không hề có tiếng nói nào trong nhà này hết!

Ăn cơm xong, tôi kéo Diễm Diễm vào phòng mình, hỏi thẳng nó – “Em có thể chuyển trường, nhưng tuyệt đối không được tìm Khang Duật, nghe chưa!!”

Diễm Diễm nhai táo rôm rộp, ngây thơ vô tội nhìn tôi.

“Em đừng tưởng chị không biết! Rõ ràng... rõ ràng có âm mưu!!”

Nó gặm hết quả táo, quăng thẳng vào thùng rác, sau đó lại tiếp tục lôi một quả lê khác ra tiếp tục cắn rôm rộp, vẫn ra vẻ ngây thơ như trước, rõ ràng chẳng coi lời tôi nói ra gì.

“Chị mặc kệ em, có điều là dù thế nào, cũng không được đi tìm Khang Duật, rõ chưa hả!” – Tôi chỉ sợ mỗi chuyện này.

Nói không chừng nó sẽ lấy lý do ‘có lòng tốt’ giúp tôi đi hỏi chuyện không nên hỏi mất.

Nó ăn xong quả lê, ném chính xác vào thùng rác, tiếp tục móc ra thêm...

Tôi nổi sùng, giựt lại quả chuối chẳng biết nó moi từ đâu ra, thở phì phò như hổ vồ.

Sao con này có thể ăn lăm thế!!

Nó chẳng giận tẹo nào, cười tít mắt, đưa tay ôm lấy vai tôi, – “Biết rồi, biết rồi mà, sao chị giống bà già quá vậy, cứ lải nhải không ngừng, em sẽ ngoan ngoãn đi học, chị cứ yên tâm.”

Tôi yên tâm được mới là lạ, nhưng nhìn vẻ mặt và giọng điệu của nó làm tôi không phát hiện chỗ mờ ám nào cả, chẳng lẽ do tôi nghĩ quá nhiều?

“Có thật em sẽ không làm gì không?” – Tôi nghi ngờ hỏi.

Nó gật đầu – “Chắc chắn mà, chị yên tâm đi.”

“Thật không?” – Tôi vẫn rất lo.

“Thật mà!!” – Nó khẳng định chắc cú.

Tôi thoáng cảm giác yên lòng, rốt cuộc vẫn cảm thấy cái gì không đúng, nhưng có lời hứa bảo đảm của Diễm Diễm, sẽ không mó tay vào chuyện của tôi. Làm chị cũng không nên quá nhỏ nhen, tôi tha cho nó vậy.

Tới lúc nhập học, thủ tục chuyển trường của nó thuận lợi vô cùng, tung ta tung tấy đi học cùng tôi, có điều không chung lớp. Bởi chuyển trường, vì sao đó, lại xếp vào lớp năm của khối. (Miếu Miếu học lớp ba.)

Vậy nên tôi cũng an tâm hơn nhiều.

Nhưng mà, chuyện tôi có chị em song sinh đã khiến đám bạn cùng lớp, nhất là tụi con trai, giật mình. Tiểu Phiền, Đại Song Tiểu Song, Lưu Lý Quân, Từ Doanh đã học chung với tôi từ hồi mẫu giáo, biết từ lâu, nên chẳng phản ứng gì.

Còn Khang Duật, biết chuyện tôi có em sinh đôi, phản ứng của anh... Nói là bất ngờ, cũng đúng, nhưng lại không giống lắm, cảm tưởng như thấy con chó mình đang nuôi không biết sao đó bỗng đẻ con, nói thế nào cũng thấy anh có vẻ rất vui.

Chả hiểu nổi, tôi có chị em sinh đôi, anh vui vì gì không biết.

Hết tiết thứ nhất, cả đám con trai lớp tôi đều kéo nhau chạy qua lớp năm, nhìn em tôi, sau khi trở về lại bàn luận về ngoại hình hai đứa. Tụi nó đều nhất trí rằng nó xinh hơn tôi nhiều.

Tôi cay cú đến nỗi bẻ mất ba cây bút.

Khang Duật cũng vui, lúc quay lại, thấy anh còn vẩn vơ cái cầm chưa mọc râu, bộ dạng đang suy nghĩ chuyện gì đó, bỗng dưng tôi cảm thấy rất căng thẳng, tay bẻ thêm một cây bút khác.

Anh liếc sang tôi một cái, không nói gì, càng làm tôi thấp thỏm không yên.

Đến giờ vào học, tôi nhìn lên sang, thấy anh vẫn đang trầm tư suy nghĩ gì đó.

Anh suy nghĩ chuyện gì thế nhỉ? Có phải đang so sánh Diễm Diễm xinh hơn tôi nhiều, cho rằng đã thích nhầm người rồi?

Tôi tự nhéo mình một cái. Thích cái gì mà thích chứ! Cũng chưa từng nói thích, mình hồi hộp cái gì không biết, hơn nữa mình cũng có thích cậu ta đâu, có thích ai thì có liên quan gì?

Nghĩ là thế nhưng trong lòng cứ cảm thấy khó chịu.

Kéo lý trí về, tập trung chép bài, nhưng lục lọi hộp bút một hồi thì...

Không có bút!!

“Cầm lấy nè!” – Khang Duật chìa ra một cây.

Tôi chần chừ vài giây, nhưng cũng nhận lấy – “Cám ơn!” – Sau đó ra vẻ chả có gì, bắt đầu ghi chép loạt soạt.

Bây giờ là tiết Sử, trong giờ này giáo viên vừa vào tiếp sẽ bắt đầu kể một câu chuyện nào đó, nói rất say sưa, bất kể tụi học trò ở dưới có nghe hay không.

Tôi ghi bài kĩ càng, đột nhiên Khang Duật quay sang hỏi – “Bình thường em cậu thích cái gì?”

Tim đập mạnh, thiếu chút nữa là cũng bẻ luôn cây bút của anh, trong lòng cảm giác nhoi nhói, để che giấu, tôi hơi lên giọng, ánh mắt hung hăng.

“Cậu hỏi làm gì?”

Anh ta trả lời như thể chuyện đương nhiên – “Hỏi để biết.”

Tôi quay mặt sang, trong lòng hơi khó chịu, tức tối nói – “Tại sao tôi phải nói với cậu chứ?”

“Không lẽ cũng thích chó à?” – Anh tiếp tục hỏi, tựa như chẳng thèm để ý đến giọng điệu của tôi tí nào.

Trong lòng tôi càng thêm xót xa, trong mắt cũng hơi cay cay, tôi siết chặt cây bút trong tay, tập trung viết bài, phớt lờ lời anh.

Viết thêm được vài dòng, tôi phát hiện ra cái mình biết không phải bài lịch sử, mà là ba chữ cực kì lớn – ĐỒ XẤU XA.

Tôi quýnh quáng, đưa tay xé giấy cái roẹt.

Khang Duật thấy tôi đang dở chứng, cũng không hỏi nữa, tiếp tục suy nghĩ gì đó.

Hết tiết, tôi thấy anh lại đi tới lớp năm.

Vậy càng giận hơn, tôi đem xé nát quyển vở chép bài môn sử của mình.

Khi đã bình tĩnh rồi, tôi nhìn lại mớ giấy vụn, lúc này mới hoảng sợ, toàn bộ bài vở cả học kì đều nằm trong đây, cuối tuần này còn có kiểm tra, lập tức khóc không ra nước mắt.

Tối giờ cơm, tôi lập tức lao ra khỏi phòng, tìm Diễm Diễm tính sổ... à không, không phải, ăn cơm!!

Đứng ở cửa lớp năm, tôi phát hiện không thấy Diễm Diễm đâu cả.

Tôi cảm thấy khó hiểu, ăn trưa ở trường, nó ăn nhiều như vậy, lại không quen ai ở đây, không thể không đợi tôi. Mấy bạn ở lớp năm cũng không biết nó đi đâu rồi, tôi cũng chịu thua, đành phải tới căn tin lấy hộp cơm đã được hấp trước. Trên đường về, không ngờ lại thấy Khang Duật và Diễm Diễm hai người đang đứng một tàng cây ở cách đó không xa, cùng nhau đang nói chuyện gì đó rất thân thiết.

Hành động đầu tiên của tôi là trốn đi, tìm một chỗ để nhìn trộm.

Sau đó lại nghĩ, tại sao tôi phải trốn, tại sao phải nhìn lén cơ chứ, nghĩ vậy lại đập hộp cơm lên đầu mình một phát, đôi mắt cứ nhìn trân trân vào hai người kia... tại sao trông lại ngứa mắt đến thế... nhìn hai người khiến mắt tôi cay cay.

Trong đầu nghĩ, không biết, hai người đang nói chuyện gì.

Bỗng dưng sức nghĩ tới một chuyện.

Khang Duật định thay lòng đổi dạ?

Nhận ra mình đã nghĩ quá xa, tôi lại đập vào đầu mình mấy phát nữa, cái gì mà thay lòng đổi dạ chứ, cậu ta cũng chưa từng nói thích mình bao giờ.

Nhưng mà.... Anh định làm gì?

Hay là anh thấy em tôi xinh hơn chị nó nhiều, muốn quay sang dụ dỗ nó?

Tôi ngồi xồm xuống đất, cảm thấy trong ngực đau nhói. Chua xót cái gì, đau buồn cái gì? Tôi tự giạt tóc, không ngừng tự hỏi, mình bị sao vậy nè?

Bọn họ đang nói chuyện gì mà hăng hái quá vậy? Tôi nhìn mà chỉ muốn chọi thẳng hộp cơm vào hai người. Nhưng tôi không làm thế, đứng dậy, chạy thật nhanh về hướng khác.

Coi như không thấy!!

Về đến lớp, tôi vào chỗ ngồi của mình, nhìn cà mên toàn thức ăn ngon, ấy vậy mà lại không nuốt nổi.

“Miếu Miếu, sao vậy? Khó chịu chỗ nào à? Sao nhìn chằm chằm hộp cơm thế? Ăn kiêng hả?” – Tiểu Phàn quan tâm.

Tôi lắc đầu – “Không sao. Chỉ là không muốn ăn thôi.”

“Không ăn thì để tao giúp mày ăn. Tao thích thịt kho tàu lắm.” – Tiểu Phiền cầm muống nhắm vào cà mên của tôi múc miếng thịt đi.

“Đừng ăn hết, Diễm Diễm cũng thích ăn đó.” – Tôi dùng đũa giữ cái muống của Tiểu Phàn lại.

“Nhắc Diễm Diễm mới nhớ, sao không thấy nó tới ăn?” – Tiểu Song ngồi bên cạnh lấy nước nóng từ trong bình thủy ra uống, hỏi tôi.

Tôi lăm bằm – “Ai mà biết!”

Trong lòng lại cảm thấy khó chịu, tôi bực mình gấp hết thịt cho Tiểu Phàn – “Thôi ăn hết luôn đi, mặc kệ nó.”

“Sao thế? Giận dữ gì thế?” – Từ Doanh đang từ tốn ăn cơm hỏi, nhai kĩ nuốt chậm là thói ăn trước giờ của nó, một muống cơm mà không nhai hơn 20 lần thì chưa nuốt.

Tôi dùng đũa đâm đâm thức ăn trong cà mên – “Không có gì!!”

Lưu Lý Quân quan sát tôi một hồi, nhưng không nói gì. Có điều nhìn ánh mắt nó như thế tôi lại cảm thấy không được tự nhiên.

Đang định hỏi nó nhìn cái thì Diễm Diễm bất ngờ xuất hiện.

“Chị, em đến ăn cơm.” – Trong tay nó vẫn còn cầm xương thịt hun khói.

Vừa nhìn thấy cà mên không còn miếng thịt nào, nó tru tréo – “Ai? Là ai ăn hết thịt của em rồi!!”

Tiểu Phàn vỗ về – “Ở đây, còn này. Tao mới ăn mấy miếng hà.”

Tôi nhìn xương thịt trong tay nó, hỏi – “Thịt đâu ra thế?”

“Mua ở quầy bán đồ vặt đó.”

Hàng ăn vặt trường tôi dành cho những đứa chưa ăn sáng, hoặc trưa không mang theo cơm, bán bánh ngọt, trứng luộc nước trà, thịt hun khói, đậu hũ giả gà, còn có snack Tiểu Hoán Hùng ăn chống đói. Mùa hè bán đồ lạnh, nào là kem búp bê, kem ướp muối, đá bào các loại. Bình thường chúng tôi luôn chờ hết giờ học thì chạy đến đó mua ăn cho đỡ thèm.

Nếu tôi nhớ không nhầm, trên người nó làm gì có tiền. Bao nhiêu tiền mừng tuổi đều để dành mua xe đạp mới cả rồi, hôm qua còn xin bố tiền mua chocolate nữa mà, đâu ra mà mua thịt hun khói chứ?

Diễm Diễm thật sự rất thích ăn, vừa nói chuyện với mọi người, còn cầm đũa tấn công kịch liệt vào cà mên của Tiểu Phàn. Căn bản Tiểu Phàn không phải đối thủ, không chỉ bị cướp hết thịt kho tàu mà ngay cả thịt chưng của nó, Diễm Diễm cũng không tha.

Tôi cũng không để tâm đến cái xâu thịt ấy nữa, trong lòng vẫn còn lẩn tẩn, hỏi thẳng – “Vừa rồi chị đi tìm, nhưng không thấy, em đi đâu thế?”

Diễm Diễm tập trung vào cà mên, không chỉ thế còn rửa đồ ăn của Từ Doanh nữa chứ, cũng tại nó ăn chậm, nghe tôi hỏi, đảo mắt một vòng.

“Em đi dạo ngoài sân thể dục, đi cho biết ấy mà.”

“Một mình à?” – Tuy hơi ngập ngừng, nhưng tôi vẫn hỏi.

Miệng một họng thức ăn, không nói được, nhưng gật gật đầu.

Trong lòng tôi lạnh ngắt, nó nói dối tôi, rõ ràng là đi chung với Khang Duật.

Tôi định mở miệng vạch trần lời nói dối của nó... nhưng tôi có quyền gì đâu. Em gái mình có kết bạn với ai thì người làm chị như tôi cũng đâu được ý kiến gì, Khang Duật cũng đâu phải hạng côn đồ hay du đảng, tôi lấy lý do gì để phản đối cơ chứ.

Tôi ngồi yên, cảm thấy mắt mình ướt ướt.

Diễm Diễm ăn cơm xong, đẩy cà mên qua trước mặt tôi, – “Em ăn xong rồi.”

Nói xong, chạy thẳng.

Tôi cũng không thấy Khang Duật quay về lớp.

Trước mắt mờ mịt một tầng nước, chẳng nhìn rõ được gì...

“Miểu Miểu, sao lại khóc vậy?” – Tiểu Song luống cuống hỏi.

Tôi sờ tay lên mặt, cảm thấy gì đó ướt ướt, bản thân cũng tự giặt mình.

Tôi khóc.

Khóc vì cái gì chứ?

Cảm xúc của chính mình còn không hiểu nổi, tôi nằm dài lên bàn, không dám ngẩng đầu lên.

“Miểu Miểu, sao vậy? Có phải đau ở đâu không?” – Tiểu Phàn cũng hỏi.

Tôi buồn buồn trả lời – “Không có gì, hình như... tim hơi nhoi nhói.”

“Viêm cơ tim tái phát à? Uống thuốc, uống thuốc mau!” – Đại Song chạy qua bàn tôi tìm cặp sách.

“Tao đi lấy nước nóng cho!” – Từ Doanh cũng bỏ ăn, cầm cái chén nhỏ chạy ù ra ngoài hành lang.

Chờ Từ Doanh mang nước ấm quay về, Tiểu Phàn ngửa cổ tôi ra, đổ thuốc vào.

Khi còn tiểu học, chuyện thể này từng xảy ra một lần nên tụi nó đều có kinh nghiệm.

“Muốn tao đi gọi giáo viên không?” – Từ Doanh vốn nhát gan, thấy tôi khóc nó cũng bắt đầu rưng rưng.

Lưu Lý Quân lại nói – “Nó hử, không phải phát bệnh gì đâu, phát ghen thì có!”

Tôi hoảng hốt – “Ai... ai ghen!!”

“Chết đến nơi mà còn mạnh miệng!!” – Nó khinh thường nói, ra vẻ chị hai, đạp một chân lên ghế. Nó thích dùng cái kiểu này để thuyết giáo, dù gì cũng là bí thư chi đoàn, vậy mà bây giờ cứ như giang hồ đâu đâu.

Nhưng đối với tôi lại có tác dụng, lập tức ngồi thẳng lưng, nghe nó nói.

“Mày có dám nói, thấy Khang Duật cùng Diễm Diễm, không hề cảm thấy khó chịu gì cả không? Không thì tại sao lại đi nhìn lén?”

Tôi kinh ngạc nói – “Mày... cũng thấy à?”

Lời nói ra, chả khác nào thừa nhận.

Số còn lại đều đồng loạt quay sang nhìn tôi – “Miếu Miếu, mày ghen thật sao??”

“Không có, tao không có!!” – Tôi chối bay chối biến.

“Mày có!!” – Lưu Lý Quân dậm chân mạnh hơn lên ghế, mấy đứa khác còn gật đầu phụ họa.

“Không hề có!!” – Tôi vẫn kiên quyết phủ nhận.

“Mày — có!!” – Lưu Lý Quân nheo nheo mắt nói, đám còn lại cũng phụ họa, gật cái rụp.

“Tao — không — có!!” – Tôi đứng lên, gân cổ cãi.

Tụi nó không hề chịu thua, cũng gân cổ lên mà gào – “Nhất định là có!!”

Thành ra, hai bên cứ cãi nhau giữa có và không.

Tôi thì không, còn tụi nó nhất định cứ bảo là có.

Như vậy là sao? Định bức cung à?!

Cãi nhau đến nổi đỏ mặt tía tai.

Vậy mà gọi là nói chuyện đó hả?

Nhưng mà cũng nhờ tụi nó, tôi không khóc nữa, quên đi sự khó chịu ban nãy.

Có đánh chết tôi cũng không thừa nhận là mình ghen!!

Tôi ghen làm gì?

Tôi... tôi... không hề thích... Khang Duật!

Cãi từ trưa đến khi vào chuông đầu giờ chiều vang lên mới tạm đình chiến.

Lưu Lý Quân cay cú nhấc nhân ra khỏi ghế, trở về chỗ ngồi, quay đầu nhìn tôi, nói thêm – “Cứ chờ đó!!”

Tôi chảy mồ hôi hột, ép người ta thừa nhận là có ghen thì vui đến vậy thật sao?

Chuông học reo hết một hồi mới thấy Khang Duật quay vào lớp, mặt mày vui vẻ.

Tôi như mụ vợ già thức cả đêm đợi chồng về, vừa thấy anh thì tức tối hỏi – “Đi đâu thế?”

Khang Duật chớp chớp mắt – “Không đi đâu cả.”

Tôi lằm bằm – “Có gan làm mà không có gan nhận.”

“Sao vậy?” – Khang Duật về lại chỗ, nhìn tôi.

“Chết đi, đi chết đi!!” – Tôi quay sang anh, quát tướng.

Khang Duật nổi cáu, hình như cũng bức mình lên rồi, nhưng tại giáo viên vừa vào lớp, anh cũng ráng nhịn.

Mấy tiết sau, tôi và anh chiến tranh lạnh, chả ai thèm đếm xỉa gì tới ai, khuỷu tay càn cựa nhau đường phân chia của bàn.

Vắt vả lăm mới hết giờ, tôi vung cặp bỏ đi, không hiểu sao lại sượt qua đầu anh.

Tôi không cố ý, nhưng lại chả thèm giải thích, liếc anh một cái, bước ra cổng.

Vừa ra khỏi phòng thấy Diễm Diễm như bướm vờn hoa tung tăng chạy tới, tưởng là tìm tôi, vậy mà câu đầu tiên nó nói lại là – “Khang Duật, em muốn ăn đậu hũ thôi!!”

Mặt tôi xám xịt.

Chuyện gì vậy chứ?

Khang Duật bước ra từ phía sau tôi, trả lời ngay lập tức – “Được thôi!!”

Mặt tôi càng đen thui hơn.

Như vậy là sao? Đã nhanh chóng công khai rồi hả? Không băn khoăn lo lắng tẹo nào sao?

Vừa định nổi giận, Diễm Diễm đã kéo Khang Duật bước qua cổng, tới trước hàng đậu hũ.

Khang Duật để mặc nó lôi đi.

Tôi đột nhiên nhận ra ,rõ ràng chả thèm để tôi vào mắt!! Tức tối đi theo.

Diễm Diễm thật sự ăn rất nhiều, mua đậu hũ thúi, thịt nướng xong thì thôi đi, còn mua rất nhiều sung, ô mai nữa, đã vậy toàn do Khang Duật trả tiền.

Hai người bọn họ tới quan hệ này từ lúc nào?

Ngay sau đó, tôi cay cú bước tới, chỉ vào cây kẹo mạch nha Khang Duật vừa mua cho Diễm Diễm, đẩy nó ra, đứng trước mặt Khang Duật nói – “Tôi cũng muốn ăn!!!!”

Khang Duật hơi sững sờ, sau đó lại sa sầm mặt, nói – “Cậu không được ăn!!”

Tôi phát cáu, hét lớn – “Tại sao? Sao lại phân biệt đối xử vậy hả!!”

Anh cũng hét lên với tôi – “Đã gầy như vậy rồi, lại còn ăn vặt là thế nào! Ngoan ngoãn về nhà ăn cơm cho tôi!!”

“Tôi không cần cậu lo!!” – Tôi quát vào mặt anh.

Anh tức đến nổi tóc cũng dựng đứng, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cũng không chịu thua, anh trừng thì tôi cũng trừng.

Rất nhiều học sinh cũng tới mua đồ ăn, thấy hai đứa đấu mắt nhau như vậy, đều vây quanh lại xem.

Diễm Diễm đứng một bên, hình như cảm thấy rất xấu hổ, đẩy đẩy tôi – “Chị à, đừng đứng trừng nhau nữa, về nhà thôi.”

“Tao không về!!” – Tôi nói, sau đó tiếp tục thi gan với Khang Duật, lại bị Diễm Diễm sống chết gì cũng cố lôi tôi đến một góc yên tĩnh khác.

Khang Duật cũng đi cùng.

Tôi chả còn tỉnh táo nổi nữa, hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ ràng, cả đầu bốc hỏa, nắm lấy cổ áo anh kéo xuống mà hét – “Cậu nói đi, rốt cuộc cậu có thích tôi không!!!”

Khang Duật thoáng sững sờ, ánh mắt đang cau có lập tức mất tập trung, thay vào đó như muốn phát ra tia sáng rất đẹp, anh nhìn tôi, nhưng vẫn không hề trả lời.

Tôi nổi nóng – “Cậu là đồ chó chết, đồ thay lòng đổi dạ!!”

“Thay lòng đổi dạ?!” – Trong mắt Khang Duật mất dần đi tia sáng ban nãy, lại bắt đầu trừng tôi, giọng lạnh tanh – “Ai?”

Tôi gào lên – “Em gái tôi!!”

Diễm Diễm cũng choáng váng, mớ đồ ăn trên tay cũng rớt xuống đất.

Tôi rất nhát, nếu đã nhớ nói cả rồi, đành giả khóc để che giấu sự xấu hổ của mình thôi, đành ngồi xổm xuống đất, vừa khóc vừa kể lể – “Hai người bắt nạt tôi!! Cậu mua đồ ăn Diễm Diễm, nhưng lại không mua cho tôi. Vậy thì gọi là gì? Không gọi là coi thường thì gọi là gì?!”

“Chị à, không phải vậy đâu, chị hiểu lầm rồi!!” – Diễm Diễm cũng ngồi xuống.

“Tao có mắt, tao thấy hết rồi!!” – Tôi nói với nó như thế, rồi quay sang nhìn Khang Duật, không biết tại sao anh lại không nói lời nào.

Không thấy thì thôi, vừa nhìn thấy đã dọa người ta nhảy dựng lên, Khang Duật đứng đó y như ma vương.

Anh tức tối nhìn tôi chằm chằm, giận đến long trời lở đất, cuối cùng quát thẳng một câu.

“Đồ ngốc, không thấy là tôi đang hỏi lộ em vợ tương lai sao?”

Ai cơ!?

Tôi ngồi xồm trên đất, choáng váng.

Trong đầu thật hỗn loạn, ý này là....

“Em vợ?”

Em vợ là em là gái của vợ đó hả?

Diễm Diễm là em gái tôi!

Vậy thì tôi... không phải là...

Mặt tôi tái mét, trong đầu bắt đầu hồi tưởng.

Hình như ban nãy tôi có hỏi anh, rốt cuộc cậu có thích tôi không!

Tôi hỏi hả?

Là tôi hỏi hả?

Hảảả!!!!!!!!!!!!!!

Có tiếng dây thần kinh nào đó vừa đứt cái phụt.

Tôi đứng lên, đỏ ửng mặt, đối diện anh mà bước thụt lùi... sau đó xoay người, chạy như bay về nhà...

11. Chương 11: Chính Thức Quan Hệ

Tôi dùng khả năng bao ngày tập luyện trau dồi lúc trước chạy như bay về nhà, từ trường về nhà bình thường là 25 phút, ấy vậy mà tôi chỉ tốn khoảng một nửa thời gian đó, chần chẫn linh dương cũng chẳng nhanh bằng. Trở về nhà, nhảy bước ba bậc cầu thang leo thẳng lên lầu, chui ngay vào phòng mình.

Đóng cửa phòng, khóa cửa, nhảy lên giường, trùm chăn, che kín lại, không để hở ra chỗ nào.

Mặt mũi nào nữa hả trờiiiiiiii!!! Mặt sạch cả rồiiiii!!

So với việc lộ áo lót thì cũng chả hơn gì đâuuuu!!!!

Tôi tự lấy tay đập vào đầuuuu....

Cứ trùm chăn tránh né như thể chưa có gì xảy ra như thế suốt mười phút đồng hồ thì lại nghe thấy giọng Diễm Diễm vang vang ngoài cửa phòng.

“Chị ơi! Mở cửa!!”

Tôi trốn ở trong mềm, có hơi run, nhưng vẫn trả lời – “Còn lâu!!”

Ngoài cửa đột nhiên không có tiếng động nào nữa, nhưng chỉ lát sau, tôi nghe thấy tiếng chìa khóa lạch cạch.

Tôi xóc chăn lên, nổi điên nhìn Diễm Diễm đang cầm cái chìa khóa trong tay, là chìa khóa dự phòng mẹ tôi cất trong ngăn tủ ở phòng khách đây mà.

Tại sao con nhỏ kia không để chị nó được yên tĩnh một chút chứ!

Diễm Diễm cho tay vào chùm chìa khóa, xoay xoay trên tay, nhìn tôi bật cười – “Lại nổi điên cái gì nữa đấy?”

Tôi vừa tức giận vừa buồn bực chui lại vào trong chăn.

Tuy đã chui vào chăn nên không nhìn thấy gì, nhưng giọng cười khảnh khảnh của Diễm Diễm thì vẫn vang rõ.

“Chị à, ghen có vui không?”

Mặt tôi nóng như bị đốt, lập tức vùng dậy, xốc chăn, hét – “Chị không có!!”

“Không có mới lạ!! Nhìn cái bộ ban nãy của chị thì biết, lúc xô em không biết dùng bao nhiêu sức, bây giờ khuỷu tay vẫn còn đau đây này” – Nó xoa xoa chỗ bị tôi đẩy, vừa cau mày vừa nói.

“Chị... chị.... Chẳng qua nổi... chẳng qua bực mình thôi!!” – Tôi lắp bắp giải thích – “Chỉ tại cậu ta mua đồ ăn cho mày, thế mà... không... không mua... mua cho chị!!”

Diễm Diễm ở trên ghế, đưa chân ngồi bắt chéo, bộ dạng như thể là chuyện đương nhiên – “Bực cái gì? Anh rể mua đồ ăn cho em vợ thì có gì là sai hả?”

Anh... r... rể??

Cách xưng hô này như dội bom, bùng bùng khói lửa. Đầu tôi chả khác gì đầu tàu hỏa, khói bốc lên tận não – “Mày... không được... không được gọi lung tung!!”

Diễm Diễm cười nói – “Tục ngữ có câu, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm(*). Anh rể muốn em gọi như thế, nếu không gọi, sau này làm gì có đồ miễn phí mà ăn nữa chứ.”

(*) Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn: nã nhân thủ đoản có nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng rút tay lại với người ta. Cật nhân chủy nhuyễn có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn. Ý cả câu: để được lợi cho mình thì cũng phải biết làm sao cho khéo léo.

“Mày... vì... mấy bịch đồ ăn mà mang tao đi... bán?”

“Hí hí...” – Diễm Diễm chẳng áy náy tẹo nào, kéo ghế tới gần, nhìn tôi cười nham hiểm – “Chị, đoán thử xem, khi chị chạy rồi, anh rể đã nói gì?”

Mặt tôi lại ửng đỏ – “Không cho mày gọi là anh rể nữa nghe không, sao còn dám gọi!!”

Kiểu xưng hô như thế... Ghê quá đi!!

Diễm Diễm bĩu môi – “Hừ, không muốn biết thì thôi.” – Nó đứng lên, đuổi người – “Em về phòng đây.”

Diễm Diễm xoay người tính bỏ đi, tôi không nhịn được... không kiềm được, đưa tay kéo nó lại.

Nó cúi đầu nhìn tay tôi.

Tôi rút tay lại, vân vê các ngón tay, cảm tưởng bao nhiêu máu trong người đều dồn hết lên mặt – “Cậu ta... cậu ta... nói gì?”

Diễm Diễm chìa tay trước mặt tôi – “Năm đồng!! Cho đi rồi em nói!!”

Thảm quá, sao tôi lại có đứa em như thế này cơ chứ.

Nhưng mà, tôi cũng không thể không đưa.

Đau đớn lấy đủ năm đồng đặt trong tay nó, khóc không ra nước mắt – “Giờ thì nói đi!!”

Diễm Diễm liếm ngón tay rồi bắt đầu đếm, vừa đếm vừa nói – “Anh rể nói, bảo em về nhà đi hỏi chị, xem chị YES hay NO!! Nếu như YES, thì anh sẽ cho em năm đồng!”

Tôi tái mặt, Khang Duật, cậu thật giỏi mua chuộc lòng người.

Có điều, vấn đề bây giờ không phải là ở câu hỏi mà là ở Diễm Diễm kia.

Tôi hét một tiếng chói tai – “VẬY mà mày còn lấy của chị những năm đồng!!”

Diễm Diễm kiếm được tiền, tâm tính rất vui – “Vì, bốn tiểu thư em làm ăn không thể để lỗ được. Phải chuẩn bị sẵn phương án dự phòng, nếu chị nói NO thì ít ra em vẫn còn mấy đồng chứ!”

Tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, con nhỏ này thật là quá đáng!

“Chị, giờ thì sao, là YES hay là NO?” – Diễm Diễm ngồi trên giường, sốt ruột nhìn tôi.

Rõ ràng là nó sốt ruột vì năm đồng tiền của Khang Duật thì có!

“Không biết!!” – Tôi xấu hổ trùm chăn che kín mình lại.

Tôi thật sự là không biết có phải mình thích anh hay không, quen biết nhau mới bốn tháng, ngoại trừ biết anh tên là Khang Duật – Ái Tân Giác La, biệt danh Vương Gia, hơn tôi hai tuổi, rất thích bắt nạt tôi, nhưng chẳng có khái niệm gì về những điều khác cả. Nếu vậy mà gọi là thích, thì cái kiểu thích này thật kì cục.

Nhưng mà cũng phải nói, tôi hiểu nhầm chuyện của nó và Khang Duật, trong lòng cũng rất khó chịu.

Năm nay tôi mới 14 tuổi, vẫn còn non nớt, tình yêu là gì, tôi thật sự không biết.

Nói không thích, quả thật, tôi không hề ghét anh tẹo nào, nhưng nói thích thì....

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, đột nhiên phát hiện rằng dạo gần đây, cứ hay nhớ tới anh.

“Cái gì mà không biết, bộ dạng khóc lóc la lối của chị ban nãy y chang chó mẹ lên cơn, thế mà còn nói không biết!!”

Trình độ liên tưởng và miêu tả của Diễm Diễm, đôi khi khiến người ta... quả thật ăn không tiêu.

“Hí hí, lúc về em còn gặp Lưu Lý Quân, chỉ nói với em, buổi trưa chị khóc! Chị khóc vì thấy em đi cùng anh rể.” – Ánh nhìn Diễm Diễm như thể nó biết tổng hết rồi.

“Nói xạo!” – Tôi hoảng hốt – “Rõ ràng là viêm cơ tim tái phát!!”

“Viêm cơ tim mà có thể chạy như chó đực đuổi con cái, chị thật giỏi quá đi!!” – Diễm Diễm chế nhạo.

Tôi sốt ruột đến quỳnh cả lên – “Mày đừng có mở mồm ra là chó mẹ với cả chó cái được không, dù chị có là chó thì cũng là chó Ngao Tạng đảng hoàng!”

Diễm Diễm búng ngón tay – “Cũng vừa đúng, em thấy Khang Duật cũng giống chó Ngao lắm, hai người quả xứng đôi!”

Tôi cảm thấy dạ dày đau quặn, thật mồm mép, tôi căn bản không phải đối thủ của nó.

Thế là đành thành thật nói hết những gì mình đang nghĩ – “Tao không ghét cậu ta, nhưng mà có thích hay không thì quả thật không biết.”

Diễm Diễm ra bộ như muốn nói chị rõ là đồ ngốc – “Không biết, sao chị cứ không thử?”

Tôi ngây ngốc lặp lại – “Thử?”

Diễm Diễm cúi xuống để thích – “Vây nè, chị cứ giúp em kiếm năm đồng kia đi...”

Tôi giận đến nổi nắm tay thành nắm đấm rồi cú ngay vào đầu nó – “Chết tiệt, mày chỉ biết có năm đồng kia thôi. Nghe chị nói đây, không được tìm Khang Duật đòi tiền nghe chưa!”

Nó xoa xoa đầu – “Coi kìa, vậy mà còn nói không biết, rõ ràng thế rồi còn gì, bây giờ trong lòng chị, anh còn hơn cả đứa em gái này nữa. Người chưa gả đi mà đã xót tiền thay anh rồi.”

Tôi then đến đỏ cả mặt, cả người nhảy dựng lên – “Còn nói bậy nữa là chị bóp chết mày!!”

Diễm Diễm nhảy lùi về sau – “Giết người, vì chồng mà cả em gái cũng không tha.”

“Âu Dương Diễm Diễm, mày có gan thì đứng lại đó cho tao!” – Tôi chạy đuổi theo.

Tiếng chân rầm rầm cùng tiếng hét quang quác động đến mẹ tôi đang ở dưới lầu. Mẹ cầm con dao đi lên, quát lớn – “Đi học về sao không lo làm bài đi, tụi mày muốn phản à?”

Mẹ tôi là bác sĩ pháp y, dù có cầm dao gì, chỉ cần là dao thì cũng đều rất đáng sợ. Sợ đến mức tôi và Diễm Diễm nhanh chóng thẳng lại, cúi nhanh về phòng mình làm bài.

Đến tối, làm thế nào tôi cũng không ngủ được, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, bồn khoăn, ngày mai phải đối diện với Khang Duật như thế nào đây.

Cả đầu cứ mãi nghĩ về YES và NO, tựa như bọt khí của nước ngọt, sủi bọt ầm ầm.

Tôi không ngủ được chút xíu nào, mang cặp mắt thâm như gấu trúc đi học. Trên đường đi, Diễm Diễm cứ liên tục thuyết phục tôi giúp nó kiếm được năm đồng, tôi giận không chịu được, đi cùng nó, đánh đuổi nhau từ nhà tới tận trường.

Nó thì dễ rồi, có ngồi cùng bàn với Khang Duật đâu, cần gì đối mặt với anh. Tôi thì đâu được như vậy, không chỉ cùng lớp, mà còn lại cùng bàn nữa chứ. Từ hành lang đến khi vào lớp học, tôi cứ cúi đầu mà đi, người ta còn chưa chuẩn bị đằng hoàng mà, nghĩ lại, sao tôi không bắt nờ té xỉu luôn đi cho rồi.

Vào lớp rồi, tôi cứ cầm mặt xuống đất mà bước, đến chỗ ngồi, thứ đầu tiên nhìn thấy lại là đôi chân dài ngoằng của Khang Duật.

Không hiểu vì sao lại đỏ lựng cả mặt...

“Chào cậu!” – Giọng anh nhẹ nhàng, nói với tôi.

Tôi lắp bắp đáp – “Chào... chào cậu...”

Tôi vội vàng ngồi xuống, vô thức kéo cái ghế ra ngoài, hôm nay tôi đã định né cái đường phân chia của bàn càng xa càng tốt.

Khang Duật cũng hỏi ngay vào trọng tâm, không để cho tôi kịp suy nghĩ – “Hôm qua...”

Vừa nghe tới chữ hôm qua, tôi hốt hoảng rút sách bài tập từ trong cặp, chạy nhanh tới chỗ của Tiểu Phàn, giọng the thé ré lên – “Tiểu Phàn, bài tập về nhà hôm qua, tao có chỗ muốn hỏi!!”

Tiểu Phàn đang gặm bánh bao bị giọng của tôi dọa đến mức bị nghẹn, đấm ngực như điên. Tôi càng tìm được cơ hội để trốn tránh, chạy đi lấy nước, vỗ lưng phụ nó.

Sống chết gì tôi cũng ngồi chỗ Tiểu Phàn, hại cậu bạn cùng bàn Hoàng Nghiêm Dũng của nó phải đứng tự học.

Mãi đến khi xếp hàng ra ngoài sân tập thể dục buổi sáng tôi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng có thêm nghi thức kéo cờ chiếm đến 20 phút, vèo một cái là hết một tiếng đồng hồ, vừa xong là phải mau chóng vào lớp.

Tôi nhìn thấy tường hành lang, bỗng đứng lại nảy ra sáng kiến, nếu mà đập đầu vào rồi ngất xỉu, có khi cũng không phải chuyện không tốt.

Về đến lớp, tôi ngồi, Khang Duật cũng ngồi vào.

Im ắng.

Một hồi sau, Khang Duật mới mở miệng – “Hôm qua...”

Tôi thấy cán bộ ngũ văn đang đi ra khỏi lớp, chợt nhớ ra tiết đầu hôm nay có kiểm tra ngữ văn, đoán rằng nó định giúp thầy mang bài thi vào. Đột nhiên bị kích động, nhanh chân chạy ra ngoài cửa, vì bị đi trước, tôi đẩy cán bộ ngũ văn qua một bên.

Tôi gào to ở hành lang – “Thầy Tôn, để em mang hộ thầy!!!”

Thực tế mà nói không phải tôi giúp thầy mang hộ, mà rõ ràng ràng là giật lấy!

Nên làm thì đã làm, cái gì không nên, tôi cũng làm nốt.

Tụi học sinh đều biết quy tắc lúc kiểm tra không được nói chuyện, tôi cảm thấy hơn bình tĩnh hơn một chút, nhưng sau khi bình tĩnh hơn thì đột nhiên nhận ra, cả ngày hôm qua tôi không ôn bài!!!!

Đề toàn bắt giải thích thể văn cổ.

Mẹ nó, đời quá bất hạnh!!

Tôi bần thần viết bừa vài chữ vào bài làm, trong khi bạn bè ai cũng làm tốt, còn tôi, cứ chậm chậm, rề rà từng chữ cho đến hết tiết.

Tiếng chuông đầu tiên vừa vang lên, tôi nhanh chóng lên bục nộp bài rồi chạy ra khỏi lớp, dù có một phút đồng hồ thì cũng phải trốn cho hết 60 giây... Nghỉ giữa tiết 15 phút lận.

Đang chạy, tôi bất ngờ cảm thấy đằng sau mình cũng có tiếng chân, quay đầu nhìn lại, đích thị là Khang Duật, mặt mũi hầm hầm đuổi theo. Tôi sợ đến mức mặt trắng không còn chút máu, chạy càng nhanh hơn.

Do ngủ không đủ, chạy chưa xa đã bị bắt kịp, Khang Duật kéo tôi vào một góc vắng.

Đương nhiên tôi phải giãy dụa, vừa thấy một cái cây nọ, sống chết gì cũng ôm chặt nó.

Anh còn cao tay ấn hơn, ngồi xuống rồi bế bổng tôi lên.

Bế... Anh ta bế tôi!!

Tôi sợ kinh lên được, nhìn xung quanh xem thử có người hay không mới phát hiện ra ban nãy tôi hoảng quá nên chạy không nhìn đường, lại chạy đến sân thể dục nhỏ. Lúc này thì làm gì có ai, nghĩ vậy, tôi thả lỏng tay, để mặc anh ẵm đi.

Tôi oán hận nghĩ, đáng lẽ phải ăn thật nhiều vào, để anh không bế bổng gì được mới phải.

Đến một góc xó nào đó trong sân, Khang Duật mới thả tôi xuống. Vừa đặt chân xuống tôi đã nghĩ quay đến việc bỏ trốn, nhưng chỗ anh chọn rất bất lợi với tôi. Sau lưng là góc tường, trước mặt là anh đang đứng canh, đành bước lùi từng bước một, bước đến khi lưng chạm tường, không thể di chuyển đi đâu được, mới dừng lại.

Tôi cảm thấy mình giống con thỏ bị dọa, Khang Duật thì từ từ bước tới như một con sói xám. Rầm một tiếng, anh chống hai tay lên tường, kẹp tôi ở giữa, hoàn toàn không có chỗ nào để trốn.

“Cậu... cậu... cậu muốn... làm gì!!” – Tôi run rẩy hỏi.

Mặt anh hầm hầm quát lên – “Tôi cũng muốn hỏi, cậu đang làm trò gì!!”

Tôi hết nhìn trái, lại nhìn sang phải, nhất định không nhìn anh, tìm đại một lý do – “Không phải thế, chẳng qua muốn đi bộ một lát thôi mà!”

Khang Duật cắn chặt răng, đưa mặt lại gần hơn, khiến tôi không thể không đối diện với anh.

“Cậu đừng tới gần nữa, có chuyện gì từ từ nói” – Tôi gắng sức đẩy anh ra, chỉ muốn chui vào trong tường luôn cho rồi.

“Ngày hôm qua...” – Anh vừa mới nói mấy chữ đầu, tôi đã lấy tay bịt tai lại. Hình như đã đoán được trước, Khang Duật giữ lại chặt vai, không để tôi nhúc nhích xiu nào – “Tôi muốn cậu trả lời cho ngày hôm qua!”

Mặt tôi tức thì vừa nóng lại vừa hồng, bắt đầu nhẩn nhó. Tôi thừa nhận là tôi có tính xấu, gặp chuyện lớn là lại tìm cách tránh né.

“Trả lời... trả lời gì chứ... tôi... tôi không biết!!”

Nhưng Khang Duật chẳng né cũng không tránh, đi thẳng vào vấn đề – “Cậu thích tôi, hay là không!!”

Tôi muốn hét thật to, tại sao lại hỏi trực tiếp như vậy chứ, sao không cho tôi cơ hội nào để giả ngu hết vậy?

“Tôi hỏi một lần thôi!! Trả lời đi!!” – Anh hung hăng lắc tôi.

Thành thật tôi vẫn luôn nghĩ về chuyện này, anh chỉ lớn hơn tôi hai tuổi chứ mấy, tại sao những chuyện thế này thì lại cố chấp đến thế, cách theo đuổi con gái nhà người ta cũng như người lớn vậy, không biết sau này anh sẽ trở thành người thế nào.

Tôi cũng vẫn phun ba chữ kia – “Tôi không biết!!”

“Không biết!?” – Anh nổi giận, mặt đen như đáy nồi.

“Không biết thật mà, tại sao cậu lại hung dữ vậy hả!” – Tôi quát anh.

Bình thường tôi chả quát ai bao giờ, nhưng từ khi gặp anh, như đã được rèn luyện khả năng hét vào mặt người khác.

“Âu Dương Miểu Miểu, cậu thật sự có thể ngốc đến thế sao!!” – Anh cực kì tức giận, nghiến răng mà nói.

Tôi ghét nhất bị người khác nói mình ngốc – “Tôi không ngốc, thật sự là... tôi thật sự không biết!”

Cảm giác thích một người thì như thế nào, tôi quả thật không biết, anh có ép tôi cũng vậy thôi.

Đôi mắt đen của anh bừng bừng lửa giận như muốn chém tôi trăm ngàn nhát – “Hay cho câu không biết, chẳng qua cậu chỉ muốn trả lời qua quýt thôi.”

“Không phải, không phải là trả lời cho có, tôi nghe Diễm Diễm nói, trước tiên... trước tiên...” – lừa cậu, tôi không thể nào nói ra hai chữ này,

Hơn nữa, hỏi người ta có thích anh hay không, đáng lẽ đầu tiên anh nên nói, rằng anh thích tôi trước chứ.

Tôi chưa từng nghe anh chính miệng nói ra... vậy là sao? Mọi chuyện chẳng qua đều là từ người khác nói lại.

“Nói chung là không biết!” – Tôi tức tối trả lời.

Hình như Khang Duật bị tôi chọc giận rồi, không nói tiếng nào, bỗng dưng thả tôi ra, quay gót bỏ đi.

Ơ?

Tình huống này tôi chưa từng nghĩ tới,

Anh ta chẳng hề quay đầu lại, cứ mặc tôi khó chịu bực bội trong lòng.

Đúng là đồ khốn, mới như thế đã bỏ đi rồi!!!

Tôi điên cuồng đâm vào tường.

Chuông vừa reo, tôi không kịp nghĩ thử anh giận thật hay giả vờ, nhanh chóng chạy vào lớp.

Khang Duật ngồi ở chỗ của mình, từ đầu buổi đến cuối buổi, chả thèm nhìn tôi đến lấy một cái, trong lòng thế là càng khó chịu hơn trăm lần.

Như vậy là sao? Có ý gì?

Không chỉ không thèm nhìn mà sau đó, cũng chả thèm nói với tôi tiếng nào, như thể tôi không tồn tại vậy.

Tiết thể dục buổi chiều, lớp tôi và lớp bốn học chung, tôi cũng luôn nhìn lên Khang Duật, bất ngờ phát hiện anh đang nói chuyện cùng một cô bạn lớp bốn ở một góc nọ.

Nhìn bộ mặt tươi cười vui vẻ đó làm tôi chỉ muốn đập con bé đó một trận.

Tiểu Phàn đi tới sau tôi, hỏi – “Miểu Miểu, vợ chồng cãi nhau à?”

Tôi trừng mắt – “Ai... Ai nói tao với cậu ta là vợ chồng hả?”

Đúng là nó bị nhiễm phim truyền hình nặng lắm rồi, nói một câu – “Tao thấy, hình như Vương Gia muốn nạp thêm Trắc Phúc Tấn thì phải!”

Trắc... Trắc Phúc Tấn!!!

So với lúc Diễm Diễm gọi Khang Duật là anh rể thì còn làm tôi thấy tởm hơn.

“Nhỏ lớp bốn đó tên gì ấy nhỉ?” – Hình như Tiểu Phàn không hề để ý đến sắc mặt khó coi của tôi, quay sang Hoang Nghiêm Dũng đang đứng cạnh hỏi.

“Cao Đình Đình, hình như là thích Vương Gia đó.”

Có phải hai đứa tụi nó cố tình không để ý tôi phải không?

“Hai người biến ngay cho tao!!” – Tôi tức giận đẩy họ ra.

Lúc tôi nổi sùng lên thì có hơi giống mẹ, chỉ nghĩ tới việc tìm hung khí, ví dụ như... dao bén!!

Tôi phải chém chết hai con chó đực lẩn cái này!!

(Nguyên văn là ‘cẩu nam nữ’ thì chắc ai nghe cũng hiểu rồi, nhưng mình chuyển thành ‘chó đực chó cái’ để câu văn hài hước, vừa cũng để bắt chước theo cách so sánh của Diễm Diễm ở đầu chương.)

Nhưng ở trường làm gì có dao cổ nào, tôi tìm đến hết tiết cũng không thấy.

Về lớp rồi vẫn thấy bóng dáng của Cao Đình Đình, càng nổi khùng, lập tức bước qua.

Tính tôi và Diễm Diễm tuy khác nhau, nhưng thói côn đồ thì y như đúc. Một tay chống tường, mặt mũi hầm hầm, hơn nữa, tôi cũng cao vượt trội, đi... chặn cô bạn 1m58 này lại.

Tôi thuộc dạng đã nóng lên rồi thì ăn nói rất lung tung, mở miệng liền nói một câu – “Không được động vào chồng của bà đây!! Nghe rõ chưa, nếu dám, là bà đánh!!” – Thuận tiện còn giơ nắm tay lên dọa.

Cao Đình Đình lập tức bật khóc.

Khóc cái đầu mày, mắc mớ gì mà khóc?

Hừ, rõ ràng là không giống tôi tẹo nào, nhưng cũng không vì thế mà tôi tha cho nó.

Trùng mắt hung dữ nhìn nó khóc lên khóc xuống, thấy tôi hung dữ, cô nàng chạy biến đi mách với giáo viên.

Ngay sau đó, tôi bị gọi vào phòng giáo viên, tội đe dọa bạn.

Tôi đoán nhỏ kia cũng không dám nói chuyện này có dính dáng tới chuyện trai gái, cũng chỉ dọa nạt nhau thôi, tôi cúi đầu nghe giáo viên chủ nhiệm dạy bảo.

Suốt một tiết, tai muốn mọc kén.

Nghe thầy mắng xong thì cũng đến giờ tan học mất tiêu.

Tôi thở hồng hộc chạy về lớp, muốn tìm Khang Duật tính sổ, nhưng chả thấy anh đâu cả, còn Từ Doanh vừa thấy tôi, lập tức chạy tới lo lắng hỏi han – “Miếu Miếu, mày làm gì mà để bị gọi lên phòng giáo viên vậy?”

Tôi lắc đầu – “Không có gì, Khang Duật đâu rồi?”

“Hôm nay phải làm báo tường, nhưng tranh ảnh phần viết đều không có nên thầy sai Khang Duật ra văn phòng phẩm gần trường để mua rồi.”

“À!” – Tôi ngớ ra, bây giờ mới nhớ đúng là hôm nay phải viết báo mới cho trường.

“Tiểu Phàn đâu rồi? Lưu Lý Quân nữa?” – Hai đứa tụi nó cũng phụ trách làm báo.

“Ban nãy nói dói bụng, đi mua đồ ăn rồi, định chờ Khang Duật mua đồ về sẽ bắt đầu làm.” – Từ Doanh đưa tay lau băng.

Cả đám tụi tôi, gồm cả Đại Song và Tiểu Song, mỗi lần làm báo đều ở lại với nhau, mua chút đồ ăn vặt, sau đó tâm sự nhau nghe, nhân tiện giúp Tiểu Phàn và Lưu Lý Quân đồ tranh hay tô màu gì đó.

Bây giờ Khang Duật đang là lớp phó học tập, đương nhiên cũng phải ở lại.

Đến văn phòng phẩm mua đồ à...

Tôi trùng cả hai mắt, xoay người ra khỏi cửa lớp.

Lúc này tôi chả nghĩ tới chuyện xấu hổ gì cả, chỉ chăm chăm đi tìm anh tính sổ.

Tên khốn khiếp!!

Một mặt thì theo đuổi tôi, mặt khác lại nói vui vẻ với đứa khác, rõ là đồ sở khanh.

Tôi tức điên người chạy qua đường, chưa đến chỗ văn phòng phẩm kia thì đã thấy Khang Duật hai tay xách hai túi nilon bước tới.

Nhìn thấy tôi nhưng anh lại làm ra vẻ chả thấy gì, khiến tôi tức đến bốc hỏa, nhưng mà chả chửi nổi câu nào, chờ anh đi qua rồi mới lẻo đẻo theo sau.

Hình như đồ nặng lắm hay sao mà Khang Duật bước rất chậm, tôi giận đến bốc hỏa nhưng mà chả nói được câu nào, chờ anh đi trước, theo đó bước sau.

Trời về chiều, không hiểu sao tôi lại thấy lưng anh rất đẹp, ánh nắng nhuộm vàng cả thân. Lúc qua đường, anh ngừng lại, nhìn xung quanh một lượt, các đường nét trên mặt vốn đã đẹp nay được phủ thêm màu vàng, như chàng kị sĩ đẹp trai trong phim hoạt hình vậy.

Nhìn một hồi, cả mặt đều ửng đỏ, tim cũng đập thình thịch.

Đôi mắt trong cũng bị nhuộm, như viên kim cương vàng, lại có tia sáng như màu ngọn lửa, càng khiến tim tôi dồn nhịp đập hơn.

“Không được động vào chồng của bà đây, phải không?”

Hả? Mặt tôi đỏ đến tận mang tai.

Sao anh nghe được!!

“Có gan nói như thế, tại sao lại không dám thừa nhận!!”

Đỉnh đầu tôi lại tiếp tục bốc hơi, ngón tay không ngừng vôn vôn vào nhau.

“Tại sao cậu không nghĩ, như thế có nghĩa là gì?”

Ý gì là ý gì?

Tôi sửng sốt, cả đầu cũng nóng ran, tuy rằng vẫn còn mông lung, nhưng mà quả thật tôi đang bắt đầu tự hỏi mình, như vậy có nghĩa gì đây.

Vì sao tôi thấy anh và Cao Đình Đình ở chung với nhau sẽ tức giận, nổi cơn tam bành, lại còn dám đe dọa người ta, hơn nữa... trước đó thấy Diễm Diễm với anh cũng...

Đột nhiên, chữ GHEN xuất hiện trong đầu tôi rồi to dần, đè lên những thứ khác.

Là GHEN!!

Tôi GHEN!!!

Tôi... ghen với Cao Đình Đình, cũng ghen với cả Diễm Diễm.

Đó là ghen.

Vậy nên hôm qua tôi mới xô Diễm Diễm, hôm nay lại dọa nạt Cao Đình Đình.

Tôi... vì sao lại ghen... tôi...

Tôi ngẩng đầu nhìn Khang Duật, chẳng biết anh đến trước tôi từ lúc nào.

Giọng anh rất dễ nghe, tựa như tấm vải nhung, bao trọn tất cả mọi tâm tư suy nghĩ của tôi lại, nỉ non mà dịu dàng.

“Thích mình, phải không?”

Trong phút chốc, tôi bỗng có câu trả lời.

Thích.

Tôi... thích anh.

Trong lòng cảm thấy ấm áp, tê tê, đôi mắt lóe lên vẻ thông suốt.

Khang Duật nhìn thấy, lộ ra nụ cười còn đẹp gấp trăm lần ánh chiều tà kia – “Vậy là biết rồi, phải không?”

Tôi đỏ ửng mặt, gật gật đầu, rồi lại gật đầu, gật đầu liên tục.

Anh đứng bên cạnh tôi, đột nhiên nói – “Nhưng có điều kiện...”

Điều kiện!?

Tôi nhìn xuống hai bị nilon nặng trĩu trong tay anh.

“Tôi... em giúp anh mang!!”

Anh liếc mắt nhìn tôi, hiện lên một tia sáng trong đáy mắt – “Nặng lắm!”

“Biết mà!! Để em cầm giúp anh một cái.” – Nói nhiều vô ích.

Tôi nghĩ rằng Khang Duật sẽ đưa tôi một túi nhưng sau cùng anh chỉ đổi tay mà thôi, một tay mang hết hai bịch nilon kia, rồi đưa tay không cho tôi.

Tôi ngẩn người.

“Cho em, cầm đi!!” – Anh lắc lắc cái tay không.

Tôi nhìn bàn tay to kia, ngón tay thon dài như được chạm khắc, khuôn mặt chẳng biết đỏ đến mức nào rồi, không biết có phải do ánh chiều chiếu vào hay không, nóng đến độ có thể luộc trứng.

Tôi từ từ đưa tay mình hướng về phía anh.

Cúi đầu, cảm giác ấm áp, anh nắm chặt bàn tay tôi.

“Nghe đây, anh cho phép em thích anh. Nhưng mà, ngoại trừ việc bên nhau hạnh phúc đến già, em tuyệt đối không còn con đường nào khác!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, anh cũng đang nhìn tôi, đôi mắt tràn ngập sự tin tưởng, tin rằng đây là chuyện anh phải hoàn thành cả đời.

Tôi ngưng ngưng ừ một tiếng nho nhỏ, cũng nắm chặt lấy tay anh.

Sao mà chặt chẽ đến vậy...

“Đi thôi!!”

“Ừm...”

Từ ngày hôm nay, chúng tôi thành người yêu.

(*) Vài lời: Bắt đầu từ chương này, hai bạn trẻ chính thức yêu nhau rồi *tung hoa*.

Như mọi người đã biết, ngôn xưng trong tiếng Trung cũng như tiếng Anh, chỉ có ta – người mà thôi, nên khi edit sang tiếng Việt, việc khá đau đầu là tìm ngôn xưng phù hợp. Mình đã nghĩ đến điều này nhiều, cho rằng, khi chưa yêu là tôi-cậu; yêu rồi, nhưng vì chỉ đang tuổi học sinh thì cậu-mình thôi là được rồi, sau này lớn lên mới hăng anh-em. Nhưng bắt tay vào edit chương này lại nghĩ, Khang Duật hơn Miểu Miểu hai tuổi, chưa yêu đương gì mà gọi anh-em cũng còn được nữa là, hơn nữa, chẳng các bạn trung học yêu nhau bây giờ cũng gọi nhau là anh em còn gì? Vậy nên, Nguyên đối nhân xưng thành anh-em cả để câu truyện có cảm giác dịu dàng hường phấn hơn, phù hợp với nhu cầu chìm đắm trong sến súa của gia chủ, hi vọng mọi người cũng tán thành :’).

12. Chương 12: Chuyện Giường Chiếu

Tôi yêu, đã thế còn yêu sớm.

Đó là sự thật.

Tôi là học sinh trung học, sắp tới mùa thi cử, cũng là sự thật.

Vì thế, tôi luôn cố gắng cân bằng chuyện yêu đương và bài vở.

Yêu thì cứ yêu nhưng bài vở cũng không thể xao nhãng, nếu không sẽ gặp rắc rối to.

Đó là mục tiêu phấn đấu đặt ra, thời chúng tôi những năm ấy, nếu muốn yêu sớm mà không bị bắt, cách tốt nhất là phải đạt thành tích học tập thật tốt, tuyệt đối không thể để rớt, dù chỉ là mười mấy phần trăm thôi cũng không được.

Giáo dục Trung Quốc có một điểm, đó là, muốn học tốt phải giỏi toàn diện tất cả các môn.

Tuy nói là yêu nhau, nhưng tôi và Khang Duật cũng chỉ mới ở mức nắm tay mà thôi. Thời ấy, về chuyện “vượt rào” không phải là không dám làm mà từ đầu đã không hề nghĩ tới. Chưa nói tới chuyện ấy, ngay cả hôn cũng bị liệt vào mức độ đen tối rồi.

Thời đó, nắm tay nhau đã là rất có vấn đề rồi, là chuyện phải tranh thủ từng giây từng phút đó.

Ví dụ như lúc vào lớp, vì ngồi cùng bàn, tranh thủ nắm tay nhau dưới bàn, chỉ một cái thế thôi, nhưng chạm tí da tí thịt một tí cũng đỡ thèm. Hoặc lúc tan trường, nói là về nhà, vậy mà phải chia ra làm hai ngã, sau đó mới hẹn nhau đến một chỗ vắng vắng, không thấy ai, mới ngoắc ngoắc đầu ngón út vào nhau, tung tăng dắt nhau về, nếu như phát hiện có ai đang đến là lập tức giật mình như thỏ, kì thật không biết hành động đó quả thật rất ngây thơ, chỉ thấy người nọ đi qua rồi sẽ lại sắp gần nhau. Cứ vậy, cuộc chiến đường về nhà quả là một thử thách rất lớn, dù chỉ là một biến động nhỏ, phải luôn chuẩn bị từng giây từng khắc.

Cuộc sống ngọt ngào đến mức muốn lên men.

Cứ tình cảm mặn nồng như thế, tôi cũng bắt đầu hiểu thêm những điều chưa biết trước đây về Khang Duật.

Từ khi anh mới ba tuổi, cha của Khang Duật từ khi đã qua đời, theo lời Khang Duật nói, vì thuộc dòng họ Ái Tân Giác La, trong thời kì cách mạng văn hóa cha anh bị khép tội, khi đó nhà anh bị khép vào phần tử xấu, cả ông nội lẫn cha đều bị cưỡng chế đi cải tạo lao động. Ông nội qua đời trong trại giam, còn khi cha anh được thả ra thì bệnh tật đầy người, sau này cũng không tìm được việc làm, đành lấy nghề sửa xe đạp kiếm sống qua ngày, đến 35 tuổi thì cưới một cô vợ nhỏ hơn mình tới 12 tuổi, cũng là mẹ Khang Duật. Mẹ của Khang Duật là một phụ nữ làm nông, tiêu biểu cho tầng lớp lao động hiền lành chất phác. Ở thời kì cách mạng văn hóa khi ấy, nông dân bị coi là tầng lớp thấp, bà gả cho cha anh, vốn là người trong gia đình hoàng thất nên bị coi là tèo cao. Nghe kể khi ấy nhà ngoại anh không đồng ý, thiếu chút nữa là đánh gãy chân bà rồi, nhưng không ngờ bà lại bỏ trốn cùng cha anh bỏ trốn, khiến cho nhà ngoại anh cũng không nhận người con gái này đến tận bây giờ. Năm cha anh 40 tuổi, Khang Duật ra đời, nhưng vì cơ thể suy nhược, nên đã mất không lâu sau đó. Anh được mẹ một tay nuôi nấng nên người.

Những chuyện lịch sử ấy, tôi cũng không hiểu lắm nhưng mà bỗng dưng khi nghe Khang Duật kể về mẹ mình lại hết như một giai thoại.

Tôi thường nghe nói, người Đông Bắc rất xem trọng con trai, mẹ Khang Duật cũng vậy, rất kì vọng vào anh. Mẹ Khang Duật nghe bảo giáo dục ở Thượng Hải rất tốt, cũng nhiều cơ hội hơn, liền gửi đứa cháu đích tôn của cả dòng họ đi. Bà phải nhờ cậy rất nhiều quan hệ, cũng tốn rất nhiều tiền mới gửi được anh đến Thượng Hải học, còn mình thì vẫn ở lại Đông Bắc.

Ở Thượng Hải có một ông cậu, anh vừa tới thành phố, không thể chuyển trường ngay, đành phải ở nhờ nhà ông ta, nhưng cậu anh lại không phải người tốt, nhận tiền nhận lễ nhưng cũng chẳng quan tâm đến đứa cháu bên ngoại này chút nào, tuy nói là sống nhờ nhưng tôi thấy, Khang Duật giống như lao động trẻ em.

Cậu anh có một quầy tạp hóa, sau khi tan trường mỗi ngày và thời gian rảnh Khang Duật đều phải phụ giúp, vì được cho ăn, có chỗ ở nên không hề có tiền lương.

Nhưng mà Khang Duật rất thông minh, khi nhập hàng có quan hệ tốt với bên cửa hàng cung ứng, kiếm được tiền chiết khấu. Lại thêm, chủ đại lí ấy là một bác già cô đơn, cực kì thích Khang Duật, bình thường lúc nhập hàng thường nhét cho anh vài thứ lặt vặt. Cứ như thế, đến khi Khang Duật thấy rằng mình chẳng khác kẻ bị bóc lột sức lao động là mấy, chỉ bằng tới làm việc cho nhà bác kia còn tốt hơn.

Vì thấy, sau khi bàn chuyện với mẹ, Khang Duật bỏ đi, chuyển nhà.

Anh là trẻ mồ côi, phải tự lo liệu quán xuyến mọi việc từ nhỏ, bảo sao lại không trưởng thành sớm như vậy.

Bác kia, sau này tôi mới biết bác họ Thẩm. Khang Duật gọi ông là bác Thẩm. Theo cách nói của dân Thượng Hải, bác Thẩm đúng là một tay lão làng, rất biết hưởng thụ, hồi trẻ đã học lên tới đại học, trong tay có chút vốn liếng từ cha mẹ, nghe đâu hồi còn trẻ bác cũng từng du học bên Mỹ, kiến thức khá rộng, bạn bè cũng rất nhiều, về già không hiểu sao vẫn cô đơn. Có lẽ do bác là một người rất đào hoa, đối bạn gái liên tục, cuối cùng lại thành quá tuổi, đành sống đơn thân như thế, có điều là một người có học thức cao, tư tưởng của bác cũng rất thoáng. Khang Duật theo đuổi con gái nhà người ta, rành rẽ chuyện nam

nữ như vậy đều nhờ bác Thắm dạy cho, chẳng lo Khang Duật còn chưa trưởng thành, không ngại đầu độ một mầm non tương lai của đất nước.

Á, tôi lại đông dài nói lạc đề rồi, dù sao thì chuyện ấy cũng không quan trọng.

Lại nói, bác Thắm đối với Khang Duật rất tốt, cũng bao ăn bao ở như thế mà mỗi tháng còn cho Khang Duật 100 đồng tiêu vặt, so với bây giờ thì nhiều đó tiền ít ỏi đến đáng thương nhưng với tụi trẻ con những năm 80 tụi tôi, nhiều đó đúng là một gia tài.

Bởi tư tưởng bác Thắm rất thoải mái, nên tôi và Khang Duật qua lại với nhau không cần giấu giếm trước mặt bác, thỉnh thoảng còn bị bác trêu nữa là. Chẳng như hồi hè năm hai, lần đầu tiên tôi đến nhà Khang Duật cùng anh, bác Thắm còn vui vẻ bảo – “Tiểu Duật, tiến bộ ghê nhỉ, mang cả vợ về nữa.”

Từ đầu đến chân tôi đều đỏ lựng, thiếu nữa là bị sung huyết ngất xỉu.

Thế mà Khang Duật lại trả lời rằng – “Vâng, vợ cháu, có điều da mặt mỏng lắm, bác đừng chọc, cô ấy mà chạy là bác phải đi tìm lại cho cháu đấy.”

Bác Thắm nghe xong, cười phá lên – “Được lắm, được lắm, thôi lên lầu chơi đi, hôm nay không cần trông hàng đâu, bác tự trông là được rồi. Thôi thôi, đi lên chơi đi, bác không quấy rầy hai đứa nữa. Hahaaaa...”

Tôi trốn ở sau Khang Duật, mắc cỡ đến không nói được lời nào, nắm gấu áo anh đi theo sau.

Anh hiểu, nắm tay tôi, đưa thẳng lên lầu.

Chỗ bác Thắm đứng là kiểu nhà điển hình của Thượng Hải, y chang như trong bộ phim '72 khách trọ'(*), có điều nhờ điều kiện tốt, được hẳn hai lầu. Khang Duật được chiếm dụng một căn phòng 15 mét vuông ở lầu hai, tuy nhỏ nhưng cũng đầy đủ. Anh đúng là người thích sạch sẽ, sắp xếp rất gọn gàng, trái ngược hẳn với phòng của tôi.

(*) Mình nghĩ dù chưa coi phim thì ai cũng đều có thể tưởng tượng ra được kiểu nhà như thế nào rồi, có thể nói cũng cũ kỹ, kiến trúc xưa như các ngôi nhà ở phố cổ ấy. '72 khách trọ' là bộ phim hài của Triệu thị được sản xuất năm 1973, sau này cũng có rất nhiều bản remake, như bản của TVB, có diễn viên Xa Thị Mạn đóng.

Tôi thấy một giá sách trong phòng, trên đó có đầy mô hình máy bay, còn cả sách về máy bay nữa. Nhưng mà quyển ấy đối với tôi như sách nước ngoài, đọc mà chả hiểu gì cả.

Tôi hỏi – “Khang Duật, anh thích máy bay lắm à?”

Anh đang khui chai nước ngọt, trả lời – “Ừ!”

Tôi nhận lấy món nước ngon lành, hút một hơi dài mới thấy không có đá, khê cau mày.

Nước ngọt có đá uống mới ngon.

Khang Duật quay lại, cũng lấy cái ống hút tôi dùng ban nãy để hút một ngụm, sau đó lại nói – “Đừng có uống lạnh, như vậy đau dạ dày lắm. Bác Thắm có nói con gái đến kì không nên uống lạnh.”

Mặt tôi lại đỏ lựng, ừ đây... tại sao tên này lại nói thẳng chuyện ấy ra như thế chứ? Còn bác Thắm nữa, dạy người ta cái gì thế không biết.

Tôi chỉ mới hiểu về anh một chút thế mà bây giờ ngay cả kì kinh của tôi thế nào người ta cũng nắm kĩ?

“Sao... sao anh biết?” – Tôi lắp bắp hỏi.

“Em em nói, anh cho nó hai gói ô mai đường thì chuyện gì cũng kể, còn nói đi ngủ em có tật nguyền rằng nữa kia.” – Anh vừa nói vừa gọt táo.

Tôi tức giận nắm tay thành nắm đấm, chửi thề trong bụng Áu Dương Diễm Diễm, mày đúng là tham ăn như quỷ!!

“Miếu Miếu, ăn táo đi!” – Anh cắt táo thành từng miếng để lên đĩa rồi bưng tới.

Tôi vâng một tiếng, bỏ balo xuống, không ngừng tự nhắc bản thân, dù làm gì thì mục đích tôi tới đây là để làm bài tập hè!

Đầu tiên tôi lấy sách bài tập ra trước. Tiếng Anh của tôi cực kì kém trong khi Khang Duật lại rất giỏi, tôi nghĩ chuyện này một phần là nhờ bác Thẩm, dù gì bác cũng từng ở Mỹ một thời gian mà.

Hai đứa tôi ngồi rất gần nhau, nhưng hoàn toàn chẳng có ý niệm nào, tinh thần đều dồn hết ở việc học.

Muốn yêu sớm thì phải học cho tốt, hai đứa tôi đã thống nhất với nhau như vậy từ trước rồi.

Nhờ Khang Duật chỉ bài, bài tập Anh văn được hoàn thành nhanh chóng, làm xong thì cũng đã hai giờ chiều, tôi bắt đầu cảm thấy thấm mệt.

Khang Duật bảo tôi lên giường anh ngủ một chút để ra ngoài mua đồ.

Giường anh... Tôi đột nhiên cảm thấy hơi ám muội...

Nhưng mà, ngượng ngùng vậy thôi chứ vẫn mặt dày nằm lên.

Cũng do bình thường tôi hay đọc truyện tranh Nhật Bản, bị tiêm nhiễm, đầu óc cũng hơi đen tối.

Ngủ, ngủ thôi! Tôi vội vàng nhắm chặt mắt.

Khang Duật cũng bỏ đi mua đồ.

Thế mà tôi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh lại, ngoài trời nhá nhem tối, quay sang nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã hơn sáu giờ chiều, tôi ngủ say thật.

Khẽ duỗi người, nào ngờ thấy Khang Duật đang ngồi trên ghế nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi sợ đến mức không dám cử động, đứng hình trong bộ dạng duỗi người đáng xấu hổ.

Tự nhiên tôi lại nghĩ, có khi nào tôi ngủ mà chảy nước miếng không?

Có không???

Tôi không dám sờ tay kiểm tra, sợ nếu mà có chảy thật thì càng mất mặt hơn.

Khang Duật vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, lại còn vuốt cằm, đắm chiêu suy nghĩ cái gì đó.

Tôi cảm giác mình giống như con gà sắp bị làm thịt. Có khi nào anh nghĩ tương ngủ tôi xấu quá chẳng? Nhưng mà quả thật thói ngủ của tôi rất đáng xấu hổ, bình thường toàn dang hai tay hai chân, chiếm hết cả cái giường.

Trời ơi, muốn chết quá đi! Tại sao tôi lại quên mất điều ấy chứ!

Bỗng dưng, anh bật cười, nói – “Giường lớn như vậy mà em còn ngủ kiểu này, sau này chắc phải mua giường cực lớn thì may ra anh mới có chỗ ngủ!”

Cả mặt tôi nóng ran, đột nhiên nhận thấy thì ra tôi chẳng đen tối tí nào đâu, tên kia mới gọi là đen tối!!

Mới đó mà đã nghĩ tới chuyện giường lớn giường nhỏ rồi.

Chuyện giường chiếu...

Mẹ nó, chuyện này thật quá sức đen tối!

“Em xấu hổ cái gì? Đây là vấn đề hết sức nghiêm trọng, là nơi chúng ta dùng để...”

Khỉ gió... Tôi quăng thẳng cái gối vào mặt anh, không muốn nghe những lời ám muội như thế nữa.

Dậy ngay, phải ngồi dậy ngay, né cái giường này càng xa càng tốt!

Giống như phải bỏng, tôi nhảy ra khỏi giường, sau đó, cách xa ba thước.

Tôi không biết nói gì, đành bảo – “Em... em... đói!”

Khang Duật cũng không quay lại cái đề tài kia nữa, – “Thịt kho tàu phải thêm một chút nữa mới ngon, em chờ thêm đi.”

“Vậy bác Thẩm đâu rồi?”

Khang Duật ném lại cái gối lên giường, đáp – “Đến phòng khiêu vũ rồi, buổi tối bác ấy thích tập nhảy đầm cùng với mấy bác gái khác, em cứ mặc kệ bác.”

Vậy tức là, chỉ có hai người chúng tôi ăn với nhau mà thôi.

Lại hồi hộp nữa rồi!

Ngồi ở bàn học, chả biết làm gì nên tôi đành quay sang thu dọn mớ sách vở trên bàn.

Khang Duật bỗng hỏi – “Miếu Miếu, cấp ba em định vào trường nào?”

Học kì sau đã vào đầu tháng ba. Sự kiện lớn nhất của tháng ba chính là kì thi trung học phổ thông. Ngày ấy thường có khái niệm, trường cấp ba tốt thì mới có thể thi vào đại học tốt.

Vừa thấy chuyển đề tài, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, nghĩ nghĩ một hồi rồi trả lời – “Mẹ bảo, muốn em và Diễm Diễm thi vào trường cấp ba Nữ Trung.”

Cấp ba Nữ Trung là trường điểm của Thượng Hải, rất khó vào.

Khang Duật hơi trầm mặt – “Nữ Trung?”

Tôi gật đầu, không biết tại sao sắc mặt anh có vẻ hơi đen đen.

Sau đó, Khang Duật đều đều nói tiếp, – “Nữ Trung?(*) Vậy là anh không có cách nào vào rồi!”

(*) Trường Nữ Trung Thượng Hải thành lập năm 1952, chỉ dành cho học sinh nữ.

À... cái này thì tôi hiểu.

Anh muốn thi cùng trường với tôi.

Được học chung một trường cấp với Khang Duật, vừa tưởng tượng tới, tôi đã cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng mà lại không dám trái lời mẹ.

Tôi vội vàng nói – “Đúng là mẹ em muốn thế, nhưng nhất định em không thể nào vào nổi trường ấy đâu!”

Thật đấy chứ, phải trình độ cỡ Từ Doanh thì mới mong đậu, chứ còn tôi thì, rất mạo hiểm.

Tôi hỏi – “Vậy còn anh?”

Khang Duật ngồi lên giường, trả lời – “Chuyển thẳng. Anh là học sinh tỉnh ngoài, lên thẳng là thuận tiện nhất, với lại học phí cũng thấp hơn, có cơ hội giành học bổng.”

Tôi gật gật đầu, anh nói đúng, thí sinh ngoại tỉnh thi vào trường trung học Thượng Hải thì điểm phải rất cao, thế thì chà chuyển thẳng lên cấp 3 của trường hiện tại, nhưng mà... nhưng mà, kì thi cuối năm ở trường phải đứng ở top 5 mới được.

Hơi bộp chộp, bỗng dưng tôi cũng muốn được chuyển thẳng, nhưng với thành tích học tập của tôi thì...

Đau đầu quá!

Đúng là lúc còn trẻ mà không cố gắng thì về già sẽ rất khổ sở.

Tôi hối hận quá đi!!

Khang Duật như hiểu được tôi đang nghĩ gì, nói – “Đừng lo, còn một học kì nữa mà, vẫn còn kịp!”

Tôi gật đầu, gật thật mạnh.

Mẹ cũng bảo phải học cho tốt.

Khang Duật nghĩ một hồi lại nói – “Thi vào trường Nữ Trung cũng tốt lắm.”

Tốt cái gì?

“Thì trường Nữ Trung sẽ không có nam sinh chứ sao, anh sẽ yên tâm hơn nhiều” – Anh nói – “Nếu chuyển thẳng có khả năng không được chung lớp, như vậy tính ra ở trường nữ sẽ tốt hơn nhiều.”

Anh nói xong, coi như là đã quyết định, lôi hết sách toán, vắn ra bảo tôi – “Miểu Miểu, từ hôm nay trở đi, em phải học hành cẩn thận cho anh!!”

Ấ...

Khang Duật! Anh không thể vì mục đích đó mà bắt em thi trường Nữ Trung được!!

Kiểu gì người gì vậy hả?

Nhưng mà, anh quyết định vậy rồi, ép tôi phải thi vào Nữ Trung cho được, mà tôi thì, dưới sự nghiêm khắc của anh, thành tích học tập bắt đầu tiến bộ rất nhiều. Nhưng tôi không thích Nữ Trung, định bụng kì thi học kì sắp tới phải lên được top 5, sau đó sẽ chuyển trường.

Thế là, chẳng chốc, đã tới đầu tháng 3, giữa học kì.

Đáng tiếc, mọi sự không như tôi mong đợi.

Trước kì thi thử, tôi ngã bệnh, lại là bệnh nặng, nên đành bỏ lỡ...

13. Chương 13: Tác Hại Của Thuốc Kích Thích

Đầu tháng ba là đã qua nửa học kỳ, điện thoại bắt đầu được phổ biến trên cả thành phố Thượng Hải, nói là phổ biến vậy chứ, ban đầu, một máy điện thoại lên tới vài ngàn đồng, ngày ấy, quả là số tiền lớn. Số điện thoại vẫn là 7 số như thế, lúc ấy, bạn bè trong lớp tôi nhà đứa nào cũng có một cái, lấp xong liền bắt đầu đi chép lại số máy của tụi bạn, tan học về nhà, lần lượt quay(*) số từng người, gọi được ai sẽ rất là vui.

(*) Thời ấy điện thoại vẫn là điện thoại quay số, chứ không phải loại bấm như bây giờ.

Bác Thẩm dư dả, lại rất thích những thứ mới mẻ, nên cũng sắm một cái. Vì thế, buổi tối yên ắng, tôi thường nấu cháo điện thoại với Khang Duật, kéo dây điện thoại vào tận trong chăn, chưa nói đến tận khuya thì chưa cúp, nội dung thì cũng chả có gì đặc biệt, phần lớn là tôi nói, còn Khang Duật chỉ nghe mà thôi.

Đến khi nhận hóa đơn, mẹ tôi suýt bất tỉnh nhân sự, tôi đành nói xạo là dùng điện thoại để hỏi bài bạn, cũng may thành tích gần đây có tiến bộ thật, mẹ cũng tin nhưng tôi không dám tái phạm lần nào nữa. Thi thoảng hai ngày nghỉ cuối tuần mới dám gọi nhau cho đỡ nhớ, ít ra năm ngày đi học vẫn được gặp nhau ở trường.

Khoảng thời gian ấy qua rất nhanh, chớp mắt đã sang tháng tư, không biết có phải do đổi mùa hay không mà tôi hay cảm thấy tức ngực, đôi khi còn như bị ai bóp nghẹn, nhưng chốc sau lại hết. Tôi nghĩ có lẽ vì thời tiết thay đổi khiến cơ thể tạm thời chưa thích ứng ngay, nên cũng không bận tâm gì đến chuyện ấy nhiều, nhưng lại có cảm giác chán ăn. Chén cơm chỉ hai ba thìa là ăn không nổi nữa, người ngày càng gầy, sụt mất chỉ còn 40kg. Lúc trưa Khang Duật thấy tôi ăn không ngon, sắc mặt khó chịu như thể sáng sớm vừa ra khỏi nhà lại dầm phải phân chó.

Tôi cũng không biết làm sao nữa, chỉ là ăn không nổi.

Trưa thứ bảy ăn cơm xong, tôi nói dối mẹ là qua nhà Từ Doanh học bài, dù thật ra là đến nhà Khang Duật. Nói xạo thì nói cho trót, tôi cùng Diễm Diễm ra khỏi nhà, sau đó, nó rất tự giác, sau khi chìa tay đòi tôi nắm đồng, bỏ đi chơi một mình.

Môn tiếng Anh của tôi rất tệ, nhưng môn này chiếm những 150 điểm, tôi không thể bỏ qua, nghiêm túc đi hỏi bài Khang Duật. Dù sao hai đứa được ở riêng với nhau, anh còn vui hơn cả tôi ấy chứ.

Buổi cơm chiều, bác Thẩm lại đi khiêu vũ, chỉ còn mỗi tôi và Khang Duật ăn với nhau. Tôi cũng không hỏi hộp như trước nữa, lạnh lẽo đi dọn bát đĩa. Khang Duật nấu cơm, các món đều rất đa dạng, hợp với vị giác của tôi hơn mẹ nấu nhiều, nhưng mà vẫn ăn không vô, vừa ăn được vài miếng là gác đĩa, lau miệng rồi leo lên giường Khang Duật, lấy quyển truyện từ trong cặp ra đọc, thư giãn sau giờ học căng thẳng.

Vừa đọc đến cảnh hôn, trong lòng tôi liền cảm thấy hơi hoảng, nhìn trộm qua Khang Duật thấy anh cũng đang nhìn chăm chăm về phía này, ánh mắt đó, nhìn kiểu gì cũng thấy đang có âm mưu.

Đột nhiên Khang Duật đi tới, nắm lấy vai tôi, ngồi yên trên giường.

Tôi lập tức nghĩ tới chuyện đen tối.

Có phải... hình như là....

Á, mắc cỡ quá...

Khang Duật trầm giọng nói – “Miếu Miếu...”

Tôi e lệ trả lời – “S...sao anh?” – Tôi có chút chờ đợi trong ngưỡng ngưỡng, nửa lại muốn chống cự, như có tiểu quỷ và tiểu thiên thần đang đánh lộn trong đầu.

Nhưng mà rất nhanh, những hình ảnh hôn hít bay tán toan trong đầu, không suy nghĩ gì, theo bản năng nhắm hai mắt lại, dù gì chúng tôi đã quen nhau một năm rồi, chẳng như trong truyện tranh đa số đều là vừa gặp đã hôn rồi đấy sao, cũng chỉ là môi chạm môi, có gì đặc biệt đâu chứ. Tôi 15 tuổi, nhân vật chính trong truyện cũng đều xấp xỉ tuổi tôi mà thôi. Nhưng phải thừa nhận một điều rằng tôi bị các thiếu nữ trong truyện tranh Nhật Bản đầu độc rất nghiêm trọng, không biết anh có biết hay không, tôi cũng chẳng rõ nữa.

Ngón tay thon dài của anh hướng về tôi, tim đập loạn như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Tôi đợi Khang Duật hôn tôi. Vậy mà anh chẳng hề nghĩ tới chuyện này chút nào, lại cố sức bóp miệng tôi, dứt một miếng cơm, thiếu chút nữa khiến tôi sặc chết.

“Ăn cơm đi!!”

“Ăn không nổi nữa, đừng ép mà!!” – Cả mồm tôi toả mùi thịt cơm canh trộn lại.

Nhưng Khang Duật mạnh hơn tôi, hơn nữa với cái vẻ hung dữ đó, tôi không dám không ăn.

Chờ khi tôi ăn được non nửa bát, Khang Duật mới tha cho.

Nụ hôn lãng mạn của người ta bây giờ lại ngập mùi canh mùi thịt, trời ơi, huhuuu....

Dù tôi không thèm để ý anh suốt một tuần.

Nhưng cuộc sống thì vẫn tiếp tục trôi.

18 tháng 4 là sinh nhật 17 tuổi của Khang Duật, ngay sau khi được nhận lại tiền lì xì, tôi lập tức chạy đến cửa hàng thể thao mua quà, mua một đôi giày đinh để đá bóng. Khi ấy, Nike, Adidas thuộc vào hàng xa xỉ, gom hết tiền của tôi cũng chỉ mua được một đôi hiệu Hồi Lực (một hiệu giày nổi tiếng của Trung Quốc), vậy coi như cũng tạm được rồi, nào ngờ, từ đầu năm học kì sau năm ba, Khang Duật chuyển sang chơi bóng rổ, tôi rầu thúi ruột.

Anh an ủi ngược lại tôi, biết tôi mua giày đinh, liền bảo – “Em mua giày gì cũng thế, anh đâu nỡ dùng, đều để vậy thôi.”

Tôi nghe xong, trong lòng ngọt chết được, chuyện tôi mua nhầm loại, kể cả việc anh ép tôi ăn đều bị vứt qua sau đầu.

Khi ấy, nhờ đọc ‘Áo giáp vàng’(*), chúng tôi được biết về mười hai cung hoàng đạo, Khang Duật thuộc chòm sao Bạch Dương, tận n năm sau, tôi mới biết đó chính là chòm gian xảo nhất trong 12 cung. Thôi thì mấy chuyện đó sau này hãy nói, nhưng thi thoảng tôi thấy anh quả thật cũng rất quý quý.

(*) Nguyên gốc là Saint Seiya, mình lấy tên truyện được xuất bản ở Việt Nam để các bạn cảm thấy quen thuộc hơn.

Hôm thứ năm, tiết đầu tiên của buổi chiều là giờ thể dục, đột nhiên tôi cảm thấy tức ngực, môi bắt đầu tím tái, Khang Duật lập tức đưa tôi xuống phòng y tế, cô giáo bảo, tôi bị thiếu chất, cho phép tôi được về nhà nghỉ sớm.

Khang Duật chạy đến văn phòng giáo viên xin phép được đưa tôi về nhà, thầy chủ nhiệm khi ấy không tiện rời khỏi trường, đành đồng ý.

Anh lo tôi đi bộ có khi sẽ ngất nên suy tính một hồi quyết định đi xe buýt, may sao vừa tới trạm thì có ngay một xe đang đến. Trên xe khá đông, cửa sổ không mở được, đã thế lại là lúc đầu giờ chiều, mặt trời chiếu gay gắt, cho nên trong xe cực kì nóng, đến trạm thì lại có thêm không ít người lên, khi cửa xe vừa

đóng thì không biết có ai đó đánh rắm, thế là càng làm không khí thêm kinh khủng. Lúc ấy, chẳng ai dám nhận là mình, hành khách trên xe cứ nhìn đi nhìn lại lẫn nhau, đoán thử ai mới là thủ phạm. Nhất định là kẻ vừa ăn hẹ, mùi thối vô cùng, tôi đang tức ngực, nghĩ đến đó chỉ muốn nôn.

Nhân viên bán vé hô lên – “Còn ai chưa mua vé?”

Tôi nhìn về Khang Duật, định bảo anh sẽ xuống trạm tới vì sợ sẽ ói ra trên xe mất, bỗng thấy mặt anh lộ vẻ gian ác, bỗng nhiên nói lớn – “Đồ đánh rắm chưa mua vé!”

Khi đó, mọi người vẫn còn rất thật thà, ai gian dối sẽ bị xem là phần tử căn bã của xã hội. Lời vừa nói ra, bỗng có một gã béo cuồng cuồng cầm cuống vé trên tay giơ lên, hét – “Tôi mua vé rồi!”

Nói xong, mọi người đều nhìn về gã, mắt người nào người đó sắc như dao.

Bấy giờ gã kia mới phát hiện mình bị mắc bẫy, gã gã đầu, chen lấn trong xe, khi tới trạm, không biết có phải là trạm muốn xuống hay không, cũng ảo não bước xuống.

Tôi quên cả cảm giác buồn nôn, cái gì cũng như bị nghẹn lại, chảy mồ hôi như điên.

Khang Duật, đôi khi anh rất ác.

Lại có một ngày cuối tuần nọ, bác Thắm bán rất nhiều sủi cảo cấp đông, khi đó vẫn còn khá mới, không ai dám mua, sợ sẽ không có tươi ngon. Bác Thắm đành lược sủi cảo để mọi người ăn thử, sau đó mới quyết mua hay không.

Sau đó, Khang Duật ở trước nhà bác Thắm, bắc một cái nồi thật lớn, bắt đầu lược sủi cảo.

Tôi không biết làm gì, đành đứng phụ một bên, thấy Khang Duật niềm nở chào mời khách hàng, lại còn tán chuyện với những người đi qua, luôn miệng – “Ăn thử đi!! Thử đi nào!! Đảm bảo rất ngon, không mua cũng không sao!”

Có vị khách hình như không từ chối được, ăn thử một cái, đang nhai rất kĩ thì thôi phát hiện Khang Duật đang nhìn chăm chăm vào người nọ, mà tôi cũng không biết anh đang nhìn cái gì. Người kia bị anh nhìn đến nổi phát ngượng, đợi ăn xong, Khang Duật còn nghiêm túc hỏi lại – “Chín chưa? Chín rồi thì tôi vớt thêm!”

Tôi cùng vị khách kia đổ mồ hôi hột sau gáy, tái xám.

Đột nhiên tôi rất lo cho tương lai của mình.

Tôi... tuyệt đối... nhất định không phải là đối thủ của anh!!

Tim gan không ngừng run như điên...

Cuối tháng tư, tình hình sức khỏe tôi càng có dấu hiệu không ổn, nhịp đập của tim bắt đầu có vấn đề. Tôi không biết có phải do tôi học bài đến khuya, tối không ngủ được gây ra hay không. Đành gắng sức, vì hai tuần sau sẽ có kì thi thử, tôi muốn ráng chịu đựng cho đến ngày đó, chờ khi thi xong rồi, nếu làm bài tốt sẽ được tuyển thẳng, không cần phải tham gia thi chính thức, lúc ấy tha hồ mà nghỉ ngơi.

Thứ hai, tôi không mang cơm theo, vì hôm qua Khang Duật gọi bảo sẽ chuẩn bị phần ăn cho tôi. Dù tôi không ăn được, nhưng dạo này Diễm Diễm ăn rất ngon miệng, một bữa ăn đến ba chén cơm.

Bữa trưa, Khang Duật đưa cà mên cho tôi – “Miếu Miếu, xem này.”

Tôi mở cà mên ra, hít hà mùi cao lương, trên mặt được bọc với một miếng da thái mỏng như giấy, còn có xúc xích và lòng heo, mùi thơm tức thì làm tôi cảm thấy đói bụng.

“Món gì vậy?” – Tôi tò mò hỏi anh.

“Đặc sản Phủ Thuận, mẹ anh làm riêng, ăn thử đi.” – Anh vừa trả lời, vừa chỉ tôi cách ăn – “Mẹ đặc biệt làm bánh chiên và lạp xưởng, ngon lắm đó.”

Khang Duật cuốn hành tây sắt sợi, bánh chiên, thêm ít đồ chua vào, đổ tí tương rồi đưa cho tôi. Tôi lập tức cắn một cái, cảm thấy ngon cực kì, nhai kĩ rồi nói – “Ngon quá!!”

“VẬY Ờ, NGON ĐÚNG KHÔNG? NGON THÌ ĂN THÊM CHÚT ĐI, RÁNG ĂN CHO HẾT!!”

Tôi gạt mạnh, ăn miếng này sang miếng khác nhưng lại không thấy Khang Duật động đũa.

Ăn hết rồi, tôi nhìn sang Khang Duật dọn dẹp cà mên xong, thở ra nhẹ nhõm.

Bất chợt, tôi hiểu tất cả.

“Anh bảo mẹ anh nấu riêng cho em à?” – Tôi hỏi.

Anh để cà mên qua một bên, vỗ đầu tôi – “Anh sợ em gầy đi, gió thổi bay mất, đến lúc đó anh cũng không còn sức đâu mà kiếm thêm vợ khác!!”

Tôi cảm động, xem nữa là òa khóc, nức nở nói – “Anh yên tâm, em sẽ cố ăn cơm, ăn cho thật mập mới thôi.”

Khang Duật gạt đầu cười, cứ vỗ đầu tôi mãi.

VẬY LÀ NGOÀI MONG ĐƯỢC TUYỂN THĂNG, TÔI CÒN THÊM MỤC TIÊU MỚI, PHẢI ĂN CƠM THẬT TỐT, MỖI NGÀY ĐỀU CỐ GẮNG.

Bữa cơm tối ở nhà, tôi buộc mình phải ăn, nhất định không để Khang Duật lo lắng, nhưng không biết tại sao lồng ngực càng lúc càng khó chịu, cả người càng ngày càng nặng nề, đến nửa đêm, bắt đầu phát sốt.

Mẹ tôi đo nhiệt độ, lập tức thét chói tai, không kịp mang dép, hô gọi bố.

Tôi liếc mắt nhìn nhiệt kế, quá kinh, 39,8 độ.

Bố tôi không kịp mặc quần áo, ôm lấy tôi chạy xuống lầu. Diễm Diễm bị đánh thức, lo lắng nhìn tôi, muốn đi theo bố mẹ đưa tôi vào viện nhưng không được. Bố mẹ nghĩ nó mai còn phải đi học, bắt phải ở nhà ngủ.

Khi tôi đến bệnh viện, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, tăng tới 40 độ, cả người nóng như bị thiêu đốt, ý thức cũng mờ mịt dần, trước mắt bỗng tối sầm, rơi vào hôn mê.

Tôi đâu biết đó là do bệnh viêm cơ tim từ nhỏ tái phát, lại tái phát rất nghiêm trọng, không chỉ sốt cao, mà kèm theo là nhịp tim không đều, đập ba nhịp.

Tim người bình thường thì đập ‘bình bịch! bình bịch!’ còn đập ba nhịp là ‘bình bịch bịch!’, sau đó dừng một chút, rồi lại ‘bình bịch bịch!’, dừng, rồi lại ‘bình bịch bịch!’ Vì lẽ đó mà tôi luôn cảm thấy tức ngực, hơn nữa lúc nào cũng cảm thấy tim đang đập dồn.

Sang đến ngày hôm sau tôi vẫn sốt cao không giảm, lên đến gần 41 độ. Sau này khi lớn rồi nghe mẹ kể lại, tôi sốt suốt ba ngày ba đêm, đến tóc cũng bị đốt thành tro, nếu mẹ không dùng túi đá chườm đầu cho tôi, không khéo đến não cũng bị cháy mất.

Tôi cứ hôn mê mãi như thế, nói là hôn mê, đúng hơn là không tỉnh, chứ mọi việc xung quanh tôi vẫn cảm nhận được.

Tôi nghe Diễm Diễm khóc la om sòm, nghe thấy lời nó, suýt nữa tức chết.

“CHỊ ƠI, CHỊ ĐỪNG CHẾT. CHO DÙ CÓ CHẾT CŨNG PHẢI MANG SỔ TIẾT KIỆM TIỀN TIÊU VẬT GỬI CHO EM, EM BIẾT CHỊ ĐỂ DÀNH ĐƯỢC RẤT NHIỀU!!” – Nó khóc đến nổi hầu như không thở được, rồi lại tiếp tục kêu gào – “Em nói với chị, nếu chị mà chết, em sẽ không nhớ chị đâu, truyện của chị em mang đi bán hết, còn đem Lassie đi làm thịt, nấu một nồi lẩu thịt chó, chị nghe không!!”

Nó muốn tôi chết, hay muốn tôi tức quá mà bật dậy. Nhưng tôi hiểu rõ một điều, từ nhỏ Diễm Diễm vốn không thích khóc, khóc rống lên thế này, tôi cố nhớ lại, từ trước đến nay đúng là lần đầu tiên.

Sau đó, tôi còn nghe nó nói vừa khóc vừa nói tiếp – “Nếu chị chết, Khang Duật biết làm sao? Chị không sợ tụi con gái khác nó thừa cơ nhảy vào à? Em kể về chị cho anh nghe, Khang Duật biết chị như vậy thì khóc, lần đầu tiên em thấy con trai khóc, nhưng mà, lúc anh khóc cũng rất đẹp trai. Chị, muốn chết thì trước đó phải cố tỉnh lại, dặn anh, bắt anh lấy em, nước phù sa không được chảy ruộng ngoài” kìa, thật không phải dễ dàng.

Úi giời, ghê thật, nó có thể nói lưu loát câu ‘nước phù sa không được chảy ruộng ngoài’ kìa, thật không phải dễ dàng.

Tôi cũng muốn tỉnh, nhưng hoàn toàn không thể. Tôi cố mở mí mắt, nhưng tựa như bị treo ngàn cân, không mở nổi.

Rất nhanh sau, ý thức tôi bắt đầu mơ hồ, mơ màng nghe được, mẹ và bố quyết định đưa tôi đi Bắc Kinh, có một bác sĩ chuyên gia về cơ tim.

Tôi còn kì thi thử, phải cãi lại không muốn đi mới được, nhưng không thể tỉnh, không làm được.

Đến khi tôi tỉnh lại cũng qua một tháng, không chỉ hụt mất kì thi thử mà còn phát hiện một việc rất kinh khủng.

Tôi béo.

Không phải béo bình thường, mà là rất béo, cực kì béo, béo như quả bóng, mặt tròn đến nỗi mắt híp như cái khe.

Có khi nào là tôi đã chết rồi, giờ là đầu thai kiếp khác? Nhưng nhìn bố mẹ tôi mừng đến nỗi òa khóc làm tôi gạt phất suy nghĩ này.

“Miểu Miểu, tỉnh là được rồi.” – Mẹ ôm tôi khóc lớn.

Có thể vì đã ngủ rất lâu, nói chuyện cũng không còn lưu loát, run run môi hỏi – “Mẹ... béo...”

Tôi nghĩ đúng rồi, tại sao lại trở nên béo như thế này chứ.

Bố tôi lau nước mắt nói – “Đừng sợ Miểu Miểu, không sao đâu, là do tiêm hoóc-môn (hormones), kích thích cơ thể, cũng làm người hơi béo một chút, chỉ một chút thôi, chút thôi.”

Như thế này không phải là một chút thôi đâu! Khi tôi có thể xuống giường, đi cân, nhảy đến 84 kí, còn hơn cả gấp đôi so với cân nặng của tôi ban đầu, lúc nhìn vào gương, tôi cũng không nhận ra nổi bản thân.

Vậy mà là người sao?

Vẫn còn dạng người sao?

Rõ ràng một quả bóng hình người mà!!

Tôi cũng yêu thích cái đẹp lắm chứ, lúc gầy thì bộ dạng không ra sao, nhưng bây giờ béo đến nỗi này.... Tục ngữ nói ba phần mặt mũi bảy phần tài năng, nhưng như tôi bây giờ thì cái gì cũng không có.

Tôi khóc nức nở, nhất định không chịu ăn cơm.

Sau đó cuối cùng tôi cũng gặp được vị chuyên gia đã biến tôi thành khinh khí cầu, ông không an ủi bố mẹ tôi gì cả, biết tôi vì sợ béo mà không chịu ăn, giận dữ hét – “Muốn chết hay muốn đẹp!!”

Một câu thôi, lập tức đá lăn tôi ra đất.

Được rồi, nếu phải chọn giữa mạng sống và nhan sắc thì tôi phải chọn mạng sống.

Tôi sợ chết...

Nhưng khi nhớ đến Khang Duật, lại nghĩ rằng, thôi thì cứ chết đi cho xong.

Ai mà yêu nổi một quả khinh khí cầu cơ chứ.

Bất hạnh quá điiiiiiiiiiiiiiii!!!

Thuốc kích thích chết tiệttttt!!

14. Chương 14: Anh Vẫn Còn Bé Được

Người ta nói bệnh viêm cơ tim rất khó trị tận gốc, chỉ có thể điều trị lâu dài. Tôi bị viêm cơ tim, lại còn bị nhiễm virus, càng nghiêm trọng hơn. Từ đây về sau, chỉ cần một lần bị cảm cúm là bệnh này sẽ lại tái phát.

Nói cách khác, chỉ cần không bị cảm sốt, không quá mệt, bệnh này sẽ không tái phát nữa, sẽ giống như người bình thường, có thể chạy nhảy, ăn ngủ. Nhưng nếu lại bị bệnh, không cẩn thận sẽ biến thành suy tim, đến lúc đó, không chỉ tiêm thuốc kích thích thôi mà còn phải thay tim nữa.

Nghe thế có vẻ hơi đáng sợ nhưng thật ra cũng không đến nỗi. Nói chung chỉ cần bảo đảm sức khỏe thì mọi chuyện đều không có vấn đề gì. Tuy tôi rất bình tĩnh, nhưng mỗi lần soi gương thì cứ nhảy dựng lên.

84 kí chẳng qua là cân nặng ban đầu do thuốc kích thích gây ra mà thôi, càng về sau càng lúc lại nở ra, khi lên tàu trở về Thượng Hải, cân nặng của tôi đã ở mức 90 kí. Do lúc trước sốt cao khiến tóc bị cháy đến bạc màu, đành phải cạo hết, để nó mọc tóc mới.

Vì thế, vừa nhìn thấy tôi, Diễm Diễm đã hét toáng lên – “Thịt viên!!”

Mà cũng chả phải thịt viên nữa, sao mà giống thịt viên cho được. Vì thuốc kích thích gây nên tình trạng mập giả gây hiện trạng phù nước. Cả người tôi như cái bánh bao nhão, chỗ nào cũng là thịt. Tôi thấy thế này thì không đi được, chỉ bằng lăn có phải thích hợp hơn không.

Diễm Diễm gào quang quác như thế khiến tôi càng thêm buồn. Người ta nói chị em thân thiết, xa nhau những một tháng, cũng nên ôm nhau một cái. Tôi không nghĩ vậy, chỉ muốn đập nó mấy phát mà thôi, nhưng không có sức, béo thế này, đi vài bước còn phải thở hổn hển, huống chi là đá.

Tất cả áo quần của tôi cũng phải mua lại từ đầu, đồ cũ thì chắc chắn không thể nào chui lọt nổi rồi. Tôi rầu rĩ bỏ lên lầu, nhốt mình trong phòng, ngồi tự kỉ.

Chứ còn gì nữa, người ta đang tuổi thiếu nữ, là thời điểm đẹp nhất của đời con gái, dùng một cái thành ra thế này, cho dù có thô lỗ cỡ nào đi nữa thì cũng làm sao mà không khó chịu cho được, huống chi, tôi còn có bạn trai nữa chứ.

Nói tới Khang Duật, tức thì sống mũi liền cay cay...

Cửa được mở từ từ, Diễm Diễm cúi đầu đi đến gần tôi – “Chị, em không cố ý đâu.”

Tôi ở trên giường buồn hiu, cũng không biết nói gì hơn.

“Chị, béo một chút cũng hay mà, chị xem chị bây giờ, không cần làm gì mà cũng mập mập béo tốt, cũng dễ thương lắm.”

An ủi, rõ ràng chỉ là an ủi mà thôi!

Đúng là không cần tốn công mà vẫn mập lên thật, sắc mặt so với lúc gầy nhom quả tốt hơn nhiều, vì thuốc kích thích cũng đưa chất dinh dưỡng vào, còn là siêu dinh dưỡng, tiêm một phát như thế, tôi hấp thụ chất như thể tiếp nhận tinh hoa đất trời, thay da đổi thịt, có điều thay vì trở thành một người đẹp thì lại ra một sinh vật giống thịt viên.

“Chị à, đừng nghĩ lung tung nữa, nghỉ ngơi đi, nửa tháng nữa là thi rồi, chị dồn tâm dồn sức vào nó như thế, học giỏi như vậy, bố mẹ cũng rất trông đợi chị mang về vang về cho cả nhà. Mất cái này được cái kia, không chừng lần này chị gặp may, thi một phát đậu thẳng trường Nữ Trung không chừng!”

Không còn lời nào để nói, với tôi thì bây giờ một tháng hay một thế kỉ cũng giống nhau mà thôi, không có chút tinh thần nào cả.

Diễm Diễm cố tiếp tục nói – “Mọi người trong lớp biết chị ra viện rồi, nói ngày nào đó sẽ tổ chức tiệc mừng. À, đúng rồi em phải đi gọi điện cho Khang Duật, báo chị đã về!”

Nghe đến hai chữ Khang Duật, tôi lập tức bật dậy, giữ chặt Diễm Diễm không cho nó đi gọi điện – “Đừng đi!!”

Diễm Diễm ngạc nhiên hỏi lại – “Sao thế? Cả tháng rồi ngày nào ảnh cũng nghĩ tới chị, rảnh ra một chút liền gọi điện hỏi em tình hình chị thế nào. Em đồng ý với ảnh rồi, khi nào chị về thì phải lập tức gọi điện báo cho ảnh ngay.”

Chui đầu vào trong chăn, tôi nói – “Chị chưa chuẩn bị tinh thần.”

Tôi bây giờ đâu còn là Âu Dương Miểu Miểu ‘mình hạc sương mai’ như trước nữa, rõ ràng không khác gì thịt viên vũ trụ, còn anh là người Trái Đất, không cùng một giống nòi. Môn Sinh học có dạy: không cùng một loài mà yêu nhau thì sẽ không có kết quả tốt. Tôi hiện tại rất sợ gặp anh, liệu rằng anh có giống Diễm Diễm, vừa thấy tôi liền hô lớn thịt viên không, đến lúc đó, tôi sợ mình không chịu được, sẽ càng buồn thêm.

Như hiểu được, Diễm Diễm không đi gọi điện nữa, quay lại ngồi trên giường nói với tôi – “Chị à, chị đừng nghĩ lung tung, Khang Duật không phải hạng người như vậy đâu. Chị biết không? Sau khi nhận được thông báo tuyển thẳng, anh cũng chẳng cười được một cái, tờ đơn thông báo như thế mà bị anh xem như thứ rác rưởi nào đó, vứt sang một bên, nếu bố mẹ không trông chừng, em phải đi học không đi được, không khéo anh đã mua vé xe lửa, định đi thăm chị rồi.

Tôi biết Khang Duật đứng đầu trong kì thi thử về rồi, được tuyển thẳng là chuyện đương nhiên, ngoài ra, còn có Phan Tuyền, Lưu Lý Quân cũng ở trong top 5, bây giờ cũng nằm trong danh sách tuyển thẳng của trường. Vốn đây là một chuyện đáng mừng, vậy mà với tôi bây giờ, chẳng vui tẹo nào.

Diễm Diễm lại tiếp – “Khi Khang Duật biết chị không sao, liền vừa khóc vừa cười, em thấy còn vui hơn cả lúc được tuyển thẳng, không có việc gì liền gọi điện hỏi thăm. Cả tháng nay em bị anh gọi đến muốn điên luôn. Anh như con gà mái mẹ, suốt ngày lăm nhảm bên tai, người không biết còn tưởng anh đang theo đuổi em ấy chứ!”

Tôi nghe xong, cực kì xúc động, nước mắt tuôn như suối, nhưng đây là hai chuyện khác nhau, người anh nghĩ đến là Âu Dương Miểu Miểu của một tháng trước đây, không phải cục thịt viên này.

Nếu khi anh gặp tôi... ôi thôi, tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Có khi nào là ghét bỏ, hay làm ghê tởm? Hay còn cái gì khác nữa? Tôi sợ sẽ nhìn thấy sự ruồng rẫy trong mắt anh.

Tôi rất sợ, nỗi sợ này còn hơn cả đối diện với cái chết.

Thấy tôi không nói gì, Diễm Diễm nổi giận, xốc chăn của tôi lên, – “Chị! Chị đừng có cái kiểu tự kỉ như vậy nữa, có tự ti bao nhiêu thì cũng chưa tới lượt chị đâu! Trên thế giới này có biết bao người không tay không chân, chẳng qua chị hơi béo một chút, hai tay hai chân vẫn nguyên vẹn khỏe mạnh, đừng có như vậy nữa!”

“Em chẳng hiểu gì cả!!” – Tôi gạt lại cái mền, đáp.

“Không hiểu cái gì chứ? Em là thấy chị rõ ràng không tin Khang Duật, không tin vào nhân cách của anh!” – Diễm Diễm không tha, cũng giăng lại cái mền cho được, quyết tâm muốn bắt tôi đối diện với sự thật.

Bây giờ tôi hoàn toàn không nghĩ được gì hết, cảm thấy như bị nó bắt nạt, nhìn bộ dạng đáng yêu tươi tắn của nó, rồi soi lại mình, lòng càng buồn khổ.

“Mặc kệ chị, em nhất định phải gọi điện cho Khang Duật, mách anh biết, chị về rồi, không chỉ thế còn định đá anh.”

Tôi nổi nóng, không giữ chân mà quay ra kéo quần áo Diễm Diễm – “Ai bảo thế! Ai bảo chị muốn chia tay với Khang Duật!”

Diễm Diễm đáp – “Trên mặt chị viết rõ ràng ‘Tụi mình không xứng với nhau, em muốn chia tay với anh’”

“Chị không có, nhất định không hề...” – Nói đến cùng, đôi khi Diễm Diễm có thể nhìn thấu tim gan tôi, khiến tôi không biện hộ được lời nào.

“Không có? Em nói cho chị biết, nếu chị muốn chia tay, em mừng còn không hết. Như hôm chị hôn mê em có nói rồi đấy, nếu chị không thích anh nữa thì nhớ đến em trước đã. Em và chị không có giống nhau, dù cho em có biến thành heo nái cũng sẽ bám riết lấy Khang Duật, anh giống như các nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình vậy, nếu bỏ lỡ sẽ mất thật đó. Phải biết quý trọng, liều chết mà giữ lấy, lúc nào cũng phải cột bên cạnh!! Chị không cần nhưng toàn bộ đám con gái trường mình đang xếp hàng chờ đến lượt, có biết không!”

Diễm Diễm không xem truyện tranh nhưng lại hay đọc truyện ngôn tình, nó hay bảo, đọc chữ cần trình độ cao hơn so với xem tranh nhiều, muốn tưởng tượng nam nữ chính thể nào thì thành thể đó, rất tiện!!

Diễm Diễm lại tiếp – “Chị nói thử xem tại sao chị lại may mắn đến vậy chứ, nhiều khi em thấy chị đúng là mèo chết vớ phải chuột mù.”

“Mèo mù vớ được chuột chết mới đúng.” – Tôi không kiềm được, sửa lời cho nó.

Diễm Diễm quát toáng – “Em không cần biết chị là mèo mù hay mèo chết, dù gì thì cũng là mèo, còn Khang Duật đúng là một con chuột, tự mang thân dâng đến, tại sao chị không cần!”

Tôi đầu đầu nói – “Chị đâu có nói là không cần.”

“Chị có, em thấy hai con mắt chị bảo là có!!”

Không thể giải thích cho rõ ràng, lại bị Diễm Diễm làm rối rắm của lên, lòng tôi cũng không u buồn như trước. Nó cứ liên thoảng một tràng, nhưng toàn là nói lung tung, không trúng trật được câu nào.

Thấy tôi nãy giờ không nói câu nào, cảm thấy bức mình, Diễm Diễm kéo lấy cổ áo tôi nói – “Nếu chị đã không cần thì tối nay em sẽ đi cường bạo Khang Duật, khiến... ảnh nấu chuột sống thành chuột chết, lúc đó xem chị làm thế nào?”

Chuột sống thành chuột chết?

Ý của nó là gạo nấu thành cơm chẳng?

Cường bạo, cái từ nghe mới kinh khủng làm sao, tôi đoán có khi nó cũng không hiểu hết ‘cường bạo’ nghĩa là gì.

Tiểu thuyết ngôn tình thời đó vẫn còn trong sáng, không hề có chuyện làm trò trên giường, cho dù có thì cũng miêu tả không rõ ràng, theo kiểu ‘thối tắt ngọn nến’, không như truyện tranh Nhật bản, có hình vẽ rõ ràng.

“Được rồi, chị hiểu ý em!!” – Tôi ngăn Diễm Diễm lại, không để nó thao thao bất tuyệt nữa, nếu không ngăn, có khi nó sẽ nói đến sáng không dừng mắt.

Diễm Diễm không buông tha, hỏi lại – “Hiểu thật không đó?”

Tôi gật đầu, kết luận những gì nó nói nãy giờ – “Được rồi, hiểu rồi, ý của em muốn chị không được chia tay Khang Duật, có đá thì trước tiên phải nhường cho em đã!”

Diễm Diễm cũng gật đầu – “Đúng vậy!!”

Cãi nhau với nó một hồi, trong lòng cũng không còn u uất buồn rầu chi nữa, đều biến mất, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Tôi nhìn Diễm Diễm, đột nhiên cảm thấy, có em gái thật là tốt.

Tôi ôm cổ nó, nói – “Diễm Diễm, chị rất nhớ em.”

Bây giờ tôi mới thấm thía, suốt một tháng không gặp nhau, rất thương xuyên nghĩ tới nó, từ bé tới giờ cả hai đứa chưa từng xa nhau lâu đến vậy.

Ấy vậy mà Diễm Diễm cũng òa khóc, ôm chặt tôi lại – “Em cũng nhớ chị, chị ơi, chị không biết đâu, em sợ chị chết, đến lúc đó...” – Nó sụt sịt – “Em biết mọi tiền tiêu vặt của ai đây, lại còn tiền của Khang Duật nữa...”

Tôi lập tức tái xám.

Nó nói nhiều như vậy, xét cho cùng chẳng qua là vì tiếc rẻ tiền của tôi và Khang Duật mà thôi.

Chết mất thôi, con bé này yêu tiền như vậy, lớn lên rồi sẽ trở thành cái hạng nào đây?

Có điều nhờ Diễm Diễm giảng bài một buổi như thế, tối đó tôi chẳng nghĩ lung tung gì cả, tiền cũng chết, lùi cũng không xong, thì còn sợ cái gì?

Lúc này, tôi chỉ nghĩ tới một câu.

Nếu như con đường tình duyên đời này của tôi nhất định sẽ gặp trắc trở, tôi chỉ mong một điều duy nhất, người đầu tiên làm tổn thương tôi là Khang Duật.

Sáng hôm sau, tôi không đi học cùng Diễm Diễm, chung quy cũng vì nhát chết, dù sao thì cũng phải đổi mặt, cho dù không gặp Khang Duật, thì Tiểu Phàn, Đại Song, Tiểu Song, Từ Doanh, Lưu Lý Quân cũng luôn muốn nhìn thấy tôi. Từ khi tôi ngã bệnh, tụi Tiểu Phàn khóc nức nở, còn muốn nộp đơn xin nghỉ, năn nỉ giáo viên cho học bù để tôi không phải học lại, thì thêm một lần nữa.

Tôi chần chừ hồi lâu, đến 10 giờ, lại nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm, hỏi khi nào tôi đi học, các bạn trên lớp đang chờ tôi đến, muốn tổ chức tiệc mừng. Không còn cách nào khác, tôi đành xách cặp trên lưng, đi ra cửa. Chắc hẳn là do Diễm Diễm bép xép, rõ ràng là thế, thế nào cũng vừa tới trường cũng chạy thông báo khắp nơi!

Tôi đi rất chậm, không phải vì béo không đi nổi mà thành thật là do tôi không muốn đổi mặt, có thể kéo dài một giây thì là một giây, tôi vừa đi, vừa nhìn xung quanh, Nếu Khang Duật đã được tuyển thẳng rồi thì chắc sẽ không đi học nữa đâu, chỉ thành thoi tận hưởng kì nghỉ mà thôi. Tôi sợ anh đến đón, nên đi đường vòng.

Nhưng mà dù tôi chọn đường vòng có xa đến đâu, cổng trường cũng đã ở ngay trước mắt, ngày càng gần.

Rất nhanh sau đó liền thấy một đám người đứng trước phòng bảo vệ, tôi liền trốn ngay vào bụi cỏ cạnh cổng, len lén nhìn ra ngoài.

Tiểu Phàn, Tiểu Song, Đại Song, Từ Doanh, Lưu Lý Quân, cả nhỡ suốt ngày nghỉ vì bệnh – Tông Lê Quân(*) nữa, nó đi học lại từ lúc nào vậy? Còn có đám bạn bình thường hay chơi chung cùng Khang Duật, nhưng không thấy Khang Duật đâu...

(*) Tông Lê Quân, từng được nhắc tới ở chương 6, người bị Khang Duật thể chúc lớp phó học tập vì hay nghỉ ốm.

Vừa lúc đó, tôi thấy có ai xẹt qua bụi cỏ.

“Vương Gia, không thấy Phúc Tấn đâu hết!” – Một nam sinh nói.

Trông Khang Duật như vừa chạy cả ngàn mét, thở hồng hộc một hồi, đến khi có thể bình ổn được nhịp thở, mới nói – “Tôi cũng không thấy! Chạy suốt đường đi rồi mà cũng không gặp. Nghĩ chắc Miểu Miểu đi xe buýt nên vội chạy về, vậy mà cổ vẫn chưa tới à?”

Số còn lại cũng lắc lắc đầu – “Ngay cả bóng cũng không thấy.”

“Có khi nào là bệnh đến gốc rồi, không nhớ đường đi không?” – Một tên lên tiếng.

Tôi trốn trong bụi cỏ, chửi thầm – “Có mà cậu mới bệnh đến gốc rồi ấy!”

Nhìn thấy Khang Duật, tôi càng không có gan đi ra ngoài, chỉ dám trốn trong bụi cỏ nhìn lên anh.

Mới một tháng không gặp, làm thế nào mà anh lại cao như vậy chứ, có khi đã trên 1m80 rồi. Khang Duật phát triển chiều cao còn tôi là phình về chiều ngang, vẫn luôn bảnh trai như thế. Trước kia tôi đã luôn thấy anh rất đẹp trai rồi, bây giờ càng cảm thấy chói mắt.

Có điều, hình như gầy đi nhiều, lại thêm, lông mày quăn chặt, cứ như ông già vậy.

Khang Duật nghỉ thêm một lúc, uống ngụm nước rồi nói tiếp – “Thôi, mình đi tìm tiếp!”

Tiểu Phàn kéo tay anh – “Đừng đi nữa, nói không chừng sắp tới rồi đó, thế thì uống công. Biết là cậu sốt ruột nhưng không nên nóng vội như vậy, cậu không muốn Miểu Miểu nhìn bộ dạng mồ hôi mồ kê của cậu chứ hả? Thôi, đi rửa mặt đi, Miểu Miểu của tụi này ghét nhất là mùi mồ hôi của đám con trai.

Khang Duật cũng cảm thấy nó nói có lý, liền quay gót – “Tôi đi rửa mặt, nếu như cổ đến nhớ gọi tôi ngay lập tức nhé.”

“Biết rồi, biết rồi mà!” – Tiểu Phàn đáp.

Khang Duật chạy đi rửa mặt, còn tôi thì cứ phân vân không biết có nên bước ra hay không. Bây giờ đi ra rồi sau đó chạy thẳng vào phòng học, như thế có khi kéo dài thêm ít thời gian, có điều chỉ sợ nhớ ra lại gặp Khang Duật trên hành lang thì cũng chết.

Tôi đưa tay gãi gãi cái mũ len đội trên đầu.

Tụi Tiểu Phàn đi qua đi lại, nhìn quanh trước cổng một hồi, tôi không thể không biết xấu hổ mà bước ra ngoài, đành tiếp tục núp ở trong.

Một lát sau, khi tụi nó tìm tới ngồi ở băng ghế đá gần cổng, tôi nhìn ra ngoài không thấy ai, mới dám đi ra từ bụi cỏ.

Tôi hít thật sâu một hơi, nắm tay thật chặt tự nói với bản thân, không cần sợ, dù gì cũng phải gặp!

Cùng lắm là chết chứ gì!!

Lúc này Tiểu Phàn nhìn thấy, tôi định chạy tới ôm nó thật chặt, không dè nó lại nhìn tôi chăm chăm, rồi bỏ qua, như thể xem tôi như người xa lạ.

Ở phòng bảo vệ, bác Tề nhìn thấy tôi cũng hỏi – “Con là học trò lớp nào thế? Sao đến muộn vậy? Ngủ quên à?”

Tôi đột nhiên nghĩ ra, Diễm Diễm chưa báo tin tôi đã về, chưa nói tôi bị béo ra, nếu không thì sao bọn họ không có ai nhận ra tôi chứ?

Lúc này, Khang Duật cũng bước đến.

Anh nhìn tôi một cái, khiến tim tôi như bị ai bóp chặt lại, cảm giác như không hề đập cái nào.

Chỉ thấy anh quay qua hỏi Tiểu Phàn – “Vợ mình tới chưa?”

Tiểu Phàn nhún vai – “Chưa thấy đến.”

Khang Duật đã rửa mặt thật sạch, khiến da dễ sáng sủa hơn, nhìn gần thế này... tôi không muốn lặp lại, nhưng mà mẹ nó chứ, lại càng thêm đẹp trai, đẹp đến nỗi tôi chỉ muốn tạt axit cho xong.

Biết làm sao bây giờ, tôi có nên ra chào hỏi mọi người, hay cứ đứng ngây ngốc ở đây cho đến khi bọn họ nhận ra?

Hình như bác Tề thấy tôi rất ử rử, cho rằng là vì chuyện đến trễ, bèn an ủi – “Không sao đâu, đằng nào cũng đã muộn rồi, lần sau ngủ dậy sớm một chút là được. Mau mau vào lớp đi con!”

Đúng là có nỗi khổ mà không nói được nha trời!!!

Tôi đành lê bước qua chỗ Khang Duật, đi từng bước một, hi vọng mọi người có thể nhìn rõ tôi, vậy mà bọn họ lại xem như tôi không tồn tại.

Tôi bước qua bọn họ rồi, nhưng chẳng ai nhận ra, thế là, tôi đành lùi lại về phía cửa, đi lại lần nữa.

Cuối cùng thì mọi người cũng chú ý tới hành động kì dị của tôi.

Tôi nhìn cả bọn cười một cái, cả mặt vị phùng lên, nói là cười chứ thật chất là cố nặn ra – “Chào!!”

Tụi nó nhìn thấy tôi, rồi quay lại nhìn nhau, rõ ràng là vẫn chưa nhận ra.

Đúng là cả lũ ngốc!!

Một nam sinh hỏi gã bên cạnh – “Cái bạn nữ béo béo đó, tụi mày có biết là ai không?”

Mặt tôi tái xám, đứa nào đứa nấy đều lắc đầu.

Nhưng thật ra chỉ có mỗi Khang Duật vẫn đang chăm chú nhìn tôi, sau đó lại chú ý đến móc trang trí gắn trên cặp.

Đó là cái móc có hình lỗ tai con chó tuyết bằng nhung mà anh tặng cho tôi.

Tim tôi lại như bị ai bóp nghẹn, lần này thì ngay cả thở mạnh cũng không dám, khiến tôi lại nảy ý muốn chạy trốn.

Quả nhiên, anh đã nhận ra tôi.

“Miểu Miểu?”

Nghe anh gọi, hai chân tôi đã hướng ra phía cổng muốn bỏ chạy.

Chưa kịp chạy thì Khang Duật đã ngăn tôi lại – “Miểu Miểu...”

Bỗng dưng, không biết tại sao, tôi liền òa lên, khóc nức nở.

Thế là mọi người bỗng minh mẫn hẳn.

“Là Miểu Miểu thật hả? Tại sao lại trở thành thế này?”

“Không phải đâu, chắc là do mắt tao có vấn đề”

Tiểu Song và Đại Song như muốn lòi mắt ra ngoài.

Lưu Lý Quân ra vẻ hài hước, làm bộ đưa tay lên trán như muốn té xỉu.

Đôi mắt Từ Doanh ngày thường rất bé, thế mà bây giờ, tôi cảm tưởng như được phóng đại gấp đôi.

Còn Tông Lê Quân thì từ nãy giờ cũng không hề chớp mắt một cái.

Tụi con trai cũng vây quanh tôi nhìn cho rõ.

Bỗng có tên mở miệng cảm thán – “Đồ ăn Bắc Kinh thật là tốt ha.”

Tôi vẫn còn đang khóc không dừng, Khang Duật đứng gần tôi nhất, trên mặt còn lộ vẻ hoảng hốt.

Chắc hẳn là anh đang nghĩ tôi rất xấu xí.

Tôi nói rồi, đáng lẽ không nên đến trường, cứ trốn trong nhà không bước ra cửa thì hơn.

Cúi đầu xuống, tôi không dám nhìn anh nữa, thậm chí còn muốn bịt tai lại, để không phải nghe cái gì hết.

Vậy mà tôi vẫn nghe được một tiếng thở dài, rất sâu, như thể đã giải tỏa cái gì đó vậy.

Khi ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy gương mặt nhẹ nhõm của Khang Duật.

Tôi không hiểu vậy là có ý gì?

Chỉ thấy anh bước lại gần hơn, hai tay xốc nách, nhắc tôi lên khỏi mặt đất.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

Mặc dù anh vẫn cười tươi, nhưng mà theo tôi, cho dù chỉ hơi cách mặt đất nhưng anh vẫn có vẻ rất mệt mỏi, khuôn mặt cũng đỏ lên, nhưng lại không để ý, còn nói – “Miểu Miểu, không sao đâu, anh vẫn còn bế em được mà!”

Nước mắt của tôi lập tức tuôn như suối, – “Khang Duật!!”

Tôi khóc nức nở, không thèm để ý bác Tề đang nhìn tụi tôi kì dị, ôm chặt lấy cổ anh mà gào thét, luôn mồm gọi tên Khang Duật.

Thì ra, tất cả đều do tôi nghĩ lung tung.

Anh, hoàn toàn vẫn như trước.

Hôm nay, tôi thấm thía một điều, thật ra béo cũng không phải chuyện gì ghê gớm.

15. Chương 15: Bắt Đầu Trung Học

Thật ra béo không phải chuyện gì ghê gớm. Chẳng qua là nói thể thôi, chứ khi ngọt ngào qua, cảm động đi mất, lời đấy cũng chỉ là lời tự an ủi bản thân.

Mỗi ngày soi gương đau khổ thấy mình chẳng khác gì một cục thịt viên, chỉ muốn đập gương vỡ quách cho rồi...

Mập lên rồi, sinh hoạt bình thường sẽ có nhiều chuyện không tiện, chẳng nói đâu xa, quanh quẩn chuyện ăn, mặc, ở, đi đứng thôi...

Này thì chuyện ăn mặc.

Tôi béo, đương nhiên đều phải mua quần áo mới, vì thế, tranh thủ lúc rảnh rồi hiếm hoi đang lúc ôn thi, tôi cùng mẹ và em gái đến cửa hàng bách hóa mua sắm. Tục ngữ có câu, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, tôi cũng hi vọng thế, mong sao ăn mặc đẹp hơn một chút thì có gì là quá đáng.

Thế mà...

Dù tôi đang xem bộ nào đi chẳng nữa, nhân viên bán hàng lúc nào cũng nói như sau – ‘Xin lỗi quý khách, bộ này không có cỡ của chị!’

Sao mà biết không vừa, tôi còn chưa mặc thử thì sao mà biết không vừa?!

Đi dạo hết một vòng, chẳng mua được bộ nào, niềm tin trong tôi bị đả kích nghiêm trọng.

Được lắm, bà đây không thèm mua đồ nữ nữa!

Mua đồ nam!!

Nhưng mà... lại chỉ có đồ thể thao với vừa.

Huhuhu....

Sau ăn mặc thì tới chuyện ăn uống.

Bạn nói đi, tôi béo đến thế này rồi, sao dám ăn uống lung tung nữa? Kem que, bánh ngọt, chocolate, chân gà chiên, thịt kho tàu, những món này vừa béo vừa nóng.

Thức ăn ngon đều say goodbye với tôi.

Đến nỗi tôi ăn gà luộc và phải lột da nữa là!

Đau khổ quá!

Tiếp theo là chuyện ăn ở...

Cái vấn đề ăn ở này đương nhiên không phải nói tới chuyện phòng lớn hay phòng nhỏ, dù có béo thế nào thì diện tích nhà tôi vẫn có thể chứa được cái thân này, nhưng bồn tắm thì lại không. Tôi rất thích tắm bồn, dù là mùa nào, xuân hạ thu đông, đều thích ngâm người trong bồn tắm. Thế nhưng hiện tại thì, ngồi vào thì còn được, chứ muốn nằm xuống thì lại không thể.

Ngày đó, bồn tắm tam giác có massage cỡ lớn vẫn là đồ hiếm, hơn nữa, họa có diên mới mua cái bồn tắm lớn như vậy, tốn rất nhiều nước, tắm trong đó một lần, còn tốn nước hơn nhà người ta tắm ba lần một ngày.

Buồn ơi là sầu...

Cuối cùng là chuyện đi đứng...

Nói một câu, chạy vài bước thôi đã bắt đầu thở hổn hển. Đi cầu thang, mới lên lầu ba thôi đã cảm thấy không lết, như thể quá khứ huy hoàng 400m trước kia của tôi là chuyện từ đời kiếp nào.

Đáng thương cho thân tôi...

“Sống thế này còn ý nghĩa gì nữa chứ!!!” – Tôi ngồi ôn ngữ văn, than thở, than xong, đập đầu vào bàn thật mạnh, – “Chi bằng chết đi cho xong!!”

“Khỉ gió, ít ra chị còn có bạn trai!! Em đã có đâu!!”

Diễm Diễm cũng đang ngồi ôn tập trên giường, thấy tôi ồn ào không yên, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tiện tay lấy quyển bài tập tiếng Anh đã làm xong ném thẳng vào gáy tôi.

Nằm dài trên đồng sách vở ôn tập, tôi ngẩng đầu lên... Phải rồi, tôi còn có một người bạn trai!!

Cực kì đẹp trai...

Lại còn một lòng một dạ với tôi nữa.

Được rồi... bà đây nhin!!

Chỉ cần nghĩ tới Khang Duật, buồn bã oán trách trên mặt này giờ đều biến đâu hết, chỉ nghĩ mình cần phải sống thật tốt, cầm quyển sách giáo khoa ngậy ngô cười trong vô thức.

Diễm Diễm đảo mắt, bộ khinh bỉ – “Chị cứ thế đi, lúc thì khóc, chốc thì cười, ra ngoài đừng nhận là chị em, dọa người lắm!!”

Tôi chả thèm quan tâm tới nó, trong lòng nghĩ, ngày mai là thứ bảy, sẽ được ôn bài với Khang Duật. Nhìn lên đồng hồ báo thức ở trên bàn, á, đã 11 giờ đêm rồi sao. Không được, không được, ngủ đủ giấc rất quan trọng, nếu không sẽ có quãng thâm mất.

Tôi vội vàng dọn lại bàn học, chạy đi rửa mặt, sau đó về phòng, nhảy thẳng lên giường rồi nằm xuống – “Ngủ ngon!”

Nhắm mắt lại, tôi cũng chả thèm để ý đến Diễm Diễm đang cay cú lắm bằm ở trên giường. Bây giờ chuyện ngủ nghê là quan trọng nhất.

Ngủ đủ giấc thì mới có tinh thần, da mới đẹp được.

Sau khi mập ra, tôi phát hiện mình càng ngày càng chả khác nào con heo, vừa lên giường đã chìm ngay vào giấc ngủ. Sáng hôm sau chút nữa là ngủ quên, chạy sầm sập như voi động tới lui trong nhà, đánh răng rửa mặt, mặc quần áo, không quên mang theo mũ, đầu tóc tôi bây giờ thuộc nhà họ Trọc, không thể không để ý. Tôi nói mẹ qua nhà bạn ôn bài, sau đó như chim sổ lồng, chạy như bay đến nhà Khang Duật. Không dè mới được vài ba bước, liền ôm cột điện thổ hồn hển.

Sức hút trái đất với người béo thật là một vấn đề đau lòng muôn thuở.

Đây là lần đầu tiên tôi đến nhà Khang Duật sau khi mập lên, đúng lúc bác Thắm vừa ra khỏi cửa đi mua đồ ăn sáng, bác nhìn tôi nhận không ra, thấy tôi chào, hỏi Khang Duật có phải ở trên lầu không, sau đó lùi thúi bước thẳng vào nhà, liền kéo lại hỏi – “Nè cháu gái, cháu là ai?”

Tôi xấu hổ không biết nói mình là ai, sợ làm cho bác giật mình. Từ khi ‘thay da đổi thịt’ đến nay, mọi người sau khi biết tôi là ai liền bị dọa đến phát hoảng. Bác Thắm lớn tuổi thế rồi, nhớ đâu dọa bác ảnh hưởng đến tim mạch thì chẳng phải là lỗi tôi sao.

Thế là tôi vẫn ấp úng, chả biết nên trả lời thế nào.

Thấy tôi chẳng nói gì, chẳng ngờ bác Thắm lại tưởng tượng theo hướng khác, ra vẻ như thấu suốt chuyện tình cảm trai gái, nói với tôi – “Cô bé này, Tiểu Duật nhà bác đã có bạn gái rồi, dù là thời đại mấy cháu có thoáng đến đâu thì chuyện cướp bạn trai của người khác là không được, không được làm. Bác là người từng trải, nhìn cháu, sau này lớn lên sẽ...” – Bác nhìn tôi lần nữa, ngừng một phút như thể đang cố tìm từ, cuối cùng cũng tìm ra, – “Nhìn cháu, lớn lên sau này sẽ rất... trắng trẻo tròn trịa, Tiểu Duật nhà bác gây nham như thế, chẳng hợp với cháu đâu. Ông bạn bác có thằng con trai, rất xứng đôi vừa lứa với cháu, bác có thể giới thiệu hai đứa với nhau...”

Tôi chảy mồ hôi hột, thằng con trai của bạn bác ấy, tôi từng gặp rồi, còn béo hơn tôi ba phần.

Tôi xấu hổ đứng tồng ngồng trước cổng, vào không được, lui không xong, miệng bác vẫn đang hoạt động liên tục, liến thoắng không ngừng nghỉ. Đến lúc tôi không chịu được nữa, định bảo bác tôi chính là Ấu Dương Miếu Miếu thì ngay lúc đó, Khang Duật vẫn còn ngái ngủ, người đang mặc quần đùi áo ba lỗ bước xuống gác, mới giữa tháng 6 nên anh cũng chẳng sợ lạnh.

Cơ mà dù cho chỉ mặc có quần đùi áo ba lỗ thôi thì trông anh vẫn rất đẹp trai.

Vừa thấy tôi, đôi mắt đang nhắm ngủ kia tức thì sáng trưng như đèn pha, – “Miểu Miểu, sao em đến sớm vậy!”

Tôi nghĩ thầm trong đầu, sớm con khỉ mốc ấy, không thấy em đang bị chặn lại đây à, giải thích hộ em đi.

Bác Thắm nghe Khang Duật gọi như vậy, khuôn miệng như bị trúng gió, đứng hình, lệch sang một bên – “Tiểu Duật, cháu... cháu gọi cô bé này là gì?”

Khang Duật như không hề phát hiện ra điều gì bất thường, trả lời tỉnh bơ – “Thì là Miểu Miểu, vợ cháu.”

Như thể không chỉ bị trúng gió không thôi, bây giờ thì cả người bác Thắm cũng run lên. Bây giờ thì Khang Duật đã hiểu chuyện gì, nói tiếp – “À, cháu quên không nói cho bác, Miểu Miểu...” – Anh liếc sang tôi, hình như muốn nói do tôi bị ảnh hưởng của thuốc kích thích nên mới thế, nhưng biết tôi bị ám ảnh mấy chữ ‘thuốc kích thích’, nghe thấy thì như bị động kinh, vì thế liền thay đổi cách giải thích, bảo – “Miểu Miểu dậy thì lần hai, phát triển chiều ngang, cũng bình thường thôi mà.”

Dậy thì lần hai? Dậy thì lần đầu đã xong đâu, dậy thì lần hai là gì!!

Bác Thắm đứng ngây người.

Khang Duật đành giục bác ra ngoài – “Không phải bác bảo đi mua sữa đậu nành sao, coi chừng người ta bán hết bây giờ, bác mau đi nhanh đi!”

Lúc này bác Thắm mới hoàn hồn – “Ồ, ờ đúng rồi, sữa đậu nành...” – Nhưng vẫn tò mò, chốc chốc lại quay nhìn về phía tôi – “Tiểu Duật, không phải đâu, dậy thì đâu có nhanh đến vậy. Mới tháng trước bác gặp còn thấy Miểu Miểu gầy như que tăm, làm sao hôm nay lại...”

“Cũng có phải vợ bác đâu, bác hỏi kĩ làm gì, đi mau mau, đi mua sữa đậu nành đi...” – Khang Duật tiếp tục đẩy bác về hướng chợ.

“Không được, bác muốn biết...” – Bác Thắm không ngừng quay đầu nhìn lại.

Khang Duật cũng không cho bác cơ hội hỏi thêm, ngay lập tức liền kéo cửa đóng lại, không để bác nhìn gì nữa.

Bác Thắm đành ôm một bụng thắc mắc đi mua sữa đậu.

Khang Duật quay sang tôi nói – “Anh đi đánh răng rửa mặt, em lên lầu trước đi.” – Tôi gật đầu, ngoan ngoãn lên phòng ngồi chờ anh.

Chỉ chốc sau, anh vệ sinh cá nhân sạch sẽ thoải mái xong rồi đi lên gác, – “Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” – Tôi đặt cặp sách lên bàn học của anh, lấy sách tiếng anh định ôn ra.

“Tốt, ngoan lắm.” – Khang Duật thân thiết ngồi cạnh bên tôi – “Để anh lấy mấy bài đã làm đưa em xem, mấy đề anh nghĩ có khả năng sẽ ra thi.”

“Thiệt hả? Mau mau lấy cho em xem với!!” – Tiếng anh của tôi rất kém, trong khi quả thật anh lại có khả năng đoán đề rất tốt.

Anh cầm tập đề, chỉ vào mấy phần đã đánh dấu bằng bút đỏ, – “Có mấy chỗ này đây, em xem trước đi, coi như phòng ngừa, cũng chẳng thừa đâu.”

Tôi nhìn chăm chú – “Là chia thì động từ sao? Em ghét nhất là chia thì.” – Các thì trạng thái trong tiếng Anh biến đổi chả biết đâu mà lần.

“Xác suất ra đề trắc nghiệm và điền khuyết là rất lớn, em phải luyện nhiều, tuy điểm không cao, nhưng được phần nào hay phần này.”

Tôi chép mấy đề kia vào sách, dùng bút dạ quang đánh dấu lên, đột nhiên nhớ tới bác Thắm, – “Mà anh lần sau đừng nói thế với bác Thắm, anh xem, ban nãy bác ấy bị anh dọa hết hồn.”

“Haha, thà dọa bác ấy còn hơn là dọa em!”

Nói thế cũng đúng!

Bây giờ tôi đối với những từ như thuốc kích thích, mập béo, viêm cơ tim thì ghét cay ghét đắng, nghe thấy thôi cũng chịu không nổi.

“Nhưng mà... cũng đừng nên. Bác Thẩm đâu phải người ngoài.” – Bác ấy là ân nhân, mà anh còn phải ở nhờ nhà người ta dài dài nữa.

“Không sao đâu, bác ấy hiểu mà. Còn em thì sao, có thấy khó chịu chỗ nào không? Một tuần nữa là thi rồi, em đừng găng quá, không khéo lợi bất cập hại.”

“Anh yên tâm, mẹ em quản lý lắm, em chỉ học đến 11 giờ mà thôi, quá một hai giây rồi mà phòng vẫn còn sáng đèn là mẹ sang ném thẳng lên giường liền.”

Hôm qua nhờ tôi đi ngủ sớm nên mới không có cơ hội ra tay.

“Hôm đi thi, bố mẹ em đưa em đi à?” – Trong mắt anh bỗng lộ vẻ hi vọng.

Tôi nghĩ nghĩ, trả lời – “Em cũng không muốn để bố mẹ đưa đi, chắc chắn hai người đứng chờ trước trường, thế càng làm em thêm căng thẳng.”

“Vậy được rồi! Để anh đưa em đi, anh chờ em!” – Hai mắt anh lộ vẻ cao hứng, sáng trưng cả lên.

“Càng không cần!! Thế thì chẳng làm em căng thẳng hơn à!” – Cứ nghĩ tới việc anh đứng đợi trước cổng trường thì tôi còn tâm trí đâu mà làm bài.

“Căng thẳng gì cơ chứ, anh làm hậu cần chứ có làm gì em đâu? Thi xong, anh đưa em về, nếu tiện thì đi ăn vặt gì đó, rồi dạo một vòng chẳng hạn.”

Tại sao tôi lại cảm thấy mục đích của anh là ở chỗ ‘sau khi thi’ thì có.

Anh muốn hẹn hò, đúng là cái đồ bấp chập cả thời điểm.

Nhưng mà nghĩ cũng đúng, nếu để bố mẹ đưa tôi đi, chắc chắn sẽ đợi tôi thi xong rồi đưa thẳng về nhà, làm sao có cơ hội gặp anh được, thế thì tính ra có ba ngày không được gặp mặt nhau.

Ừ nhỉ... nghĩ đi nghĩ lại càng thấy có lý.

Tôi thỏa hiệp.

“Được rồi, có điều không được về muộn quá đâu!” – Nếu không thì tôi biết giải thích thế nào với bố mẹ mất.

“Em nghĩ anh là cái loại không có chừng mực thế đấy à?” – Anh liếc nhìn tôi, nhưng giọng điệu thì lại có vẻ rất vui.

Đúng là đồ con trai, chỉ biết chờ có nhiều đó.

Sau đó, cả hai đứa chúng tôi bắt đầu ôn tập thật chăm chỉ. Bác Thẩm có mấy lần lên gác nhìn lén tôi, đều bị Khang Duật đẩy xuống. Tối khoảng ba giờ chiều, Khang Duật nói muốn nghỉ giải lao, nên đưa tôi đi dạo vỉa hè một vòng.

Buổi tối đương nhiên là anh đưa tôi về.

Tại tôi không đi học suốt một tháng, bây giờ gần đến kì thi, càng chăm chỉ ôn bài. Không chăm không được. Nguyên vọng một của tôi là vào trường trung học Nữ Trung, tôi cũng biết với thành tích trước giờ của mình thì viết vào như thế cũng chỉ cho đẹp vậy thôi, chứ nguyên vọng hai mới quan trọng – trung học Hồng Kiều, trường cũ của tôi. Đó mới đúng là mục tiêu chính của tôi. Điểm đầu vào trường chúng tôi không thấp, nhưng vì muốn có thể học chung một trường với Khang Duật, tôi nhất định phải cố hết sức.

Chớp mắt đã đến ngày thi, tôi nói mãi thì bố mẹ mới tha cho, không đưa tôi đi thi, vừa ra khỏi cửa tôi liền nhắm thẳng đến bên xe, Khang Duật đang đứng đợi ở đó.

Tôi chạy tới, thở hổn hển, Khang Duật đưa tay đỡ lấy chiếc cặp tôi đang đeo – “Mang bút chưa?”

“Rồi.”

“Tấy?”

“Có.”

“Còn bài ghi chép mấy điểm quan trọng?”

“Cũng mang rồi!!” – Anh thật là dài dòng.

“Phiếu dự thi?”

“Mang rồi!!” – Ai lại dám quên cơ chứ.

“Tốt rồi!!” – Anh mỉm cười gật đầu hài lòng.

Tôi lườm quýt, bộ coi người ta là con nít à?

Trên xe buýt, anh như một vệ sĩ, giành chỗ ngồi, sau khi tôi ngồi xuống mới phát hiện anh đang cầm cái bao gì đó trong tay.

“Anh mang theo cái gì vậy?” – Tôi tò mò hỏi, anh nào có tham gia thi cử gì.

“Nước, khăn mặt, dầu, với đồ ăn vặt.” – Anh trả lời.

“Cho em à?”

“Hỏi thừa, anh dùng sao được. Em yên tâm đi, nước này là đã qua chưng cất, khăn mới, dầu này thì... dù là hiện giờ không nóng, nhưng khi cần thì em dùng để nâng cao tinh thần cũng được, đồ ăn là món bò khô em thích ăn nhất, đảm bảo là thịt bò sạch, không có tinh bột, buổi trưa em ngồi ôn bài buổi trưa có cái nhai cũng được.”

Ngày thi là của tôi, vậy mà anh lại chuẩn bị chu đáo đến thế.

So với bố thì anh còn giống bố tôi hơn.

Nhưng quả thật, tôi rất cảm động.

Chúng tôi không thi ở trường cũ mà ở trường khác, một phần ba tụi học sinh trung học Hồng Kiều chúng tôi được phân đi thi ở trường Thiên Sơn, rất gần trường tôi, mất 30 phút đi xe, một số khác ở trường Tiên Hà, vì Diễm Diễm chuyển trường vào sau nên số thứ tự giấy báo thi không gần với tôi, phải thi ở Tiên Hà, hơi xa so với trường tôi thi, nên phải đi sớm hơn tôi 10 phút.

Khi tới trường, các học sinh khác cũng vừa đến. Tôi nhìn thấy cặp song sinh, Từ Doanh, Tông Lê Quân, thì vội vàng chạy tới chào tụi nó. Lưu Lý Quân và Phan Tuyển thì khỏe rồi, tụi nó được tuyển thẳng, chả cần tham gia thi.

Bình thường, chúng tôi chỉ có một câu để hỏi – “Ôn tập sao rồi?”

Sau đó thì mọi người đều trả lời như một – “Tao chưa kịp coi, nguy rồi, không biết đề có ra đúng phần tao chưa học không nữa.”

Các bạn chú ý nhé, nếu câu này do tụi học sinh học lực trung bình khá, hoặc hơi kém một chút nói thì còn tin, chứ mà lũ học sinh giỏi nói ra thì đừng tin làm gì. Đây là một trong bảng xếp hạng mười lời nói dối nhiều nhất của Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa đó.

Nghe tai này, cho qua tai kia luôn đi.

Tranh thủ lúc trường thi chưa mở cửa, đầu tiên, mọi người dò lại số báo danh của mình, sau đó kiểm tra phòng thi, tiếp theo là tụi lại một chỗ rảnh cứ vớt lần chót – đọc lại sách, xem lại vở ghi bài, xem lại đề, xem lại tất cả mọi thứ có thể có liên quan đến kì thi, chỉ mong sao hai mắt có thể có chức năng như máy quay phim.

Khi cổng trường mở ra, chúng tôi đều lũ lượt kéo vào.

Khang Duật gọi tôi lại dặn – “Đừng căng thẳng!!”

Trước giờ tôi chẳng cảm thấy căng thẳng gì, thế mà mà nghe anh nói xong, lại cảm thấy hơi hồi hộp.

Anh lấy khăn mặt lau mồ hôi cho tôi, nhưng tôi có chảy giọt mồ hôi nào đâu. Lau cho tôi xong, anh lại tự lau cho mình, quả thật anh mới là người chảy mồ hôi.

“Miếu Miếu, nhớ phải làm bài cẩn thận, nhưng làm xong thì cũng đừng kiểm tra làm gì, càng kiểm càng thấy sai.”

Đúng là chí lí, lúc nào thi cũng vậy hết.

Tôi gật đầu.

“Được rồi, em đi đi!!” – Anh nói, nói xong, lại thấy anh đang hướng vào trường tôi.

Tôi giữ tay anh kéo lại – “Em mới là người thi!!”

Anh vỗ đầu một cái, – “À à đúng rồi, em thi, vậy em vào đi mau lên!!”

Tôi thở dài, bảo – “Em không sao đâu, anh đừng có căng thẳng quá như thế.”

“Anh nào có căng thẳng gì!!”

Ừ đúng rồi, không căng thẳng, thế sao còn nắm tay người ta thế làm gì, lại còn run run. Biết thế tôi không cho anh đến đây, ngược lại thành ra tôi cần phải chăm sóc để ý anh hơn.

Lặng nhắng với anh suốt mấy phút đồng hồ, sau đó tôi mới tiến vào phòng thi. Quay đầu lại thấy anh đang đi qua đi lại trước cổng như kiến bò trên chảo lửa. Thật tình, không biết khi tôi thi xong rồi có có kiệt sức mà chết không nữa!

Các thầy cô ở trường vội giục tôi mai tiến vào phòng thi, tôi cũng cố hết sức. Bước vào phòng thi, ngồi vào vị trí của mình, ngoại trừ đặt bút chì, giấy báo thi, tẩy ra thì tôi chẳng bỏ cái gì lên bàn nữa cả.

Trước khi thi, ngoại trừ Khang Duật, tôi vẫn còn nghĩ về bài tập ban nãy chưa kịp xem cho xong.

Chờ giáo viên coi thi bước vào lớp, tôi không dám nghĩ tới cái gì nữa, luôn tự nhắc mình phải hít thở sâu.

Chuông vừa reo, các thầy cô mở đề, đem phát, các thí sinh truyền đề cho nhau, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Kì thi tốt nghiệp vào cấp 3, Thượng Hải thi 6 môn, tổng cộng 510 điểm, trong đó ngữ văn, toán, và tiếng anh mỗi môn 120 điểm, vật lí, hóa học và chính trị mỗi môn 50 điểm.

Ngày thi đầu tiên, buổi sáng thi ngữ văn, chiều là chính trị.

Ngày thứ hai sáng thi toán, chiều thi lí.

Đến buổi thứ ba, sáng tiếng anh chiều thi hóa.

Thông thường khi thi xong, mọi người thường tập trung lại một chỗ hỏi nhau – “Thi được không?”

Thật ra, hỏi câu này xong, ai cũng muốn người khác trả lời rằng thi không tốt. Nhưng nếu Từ Doanh nói thi không tốt, thì trong đầu hãy nghĩ ngược lại đi. Rõ ràng là nó làm bài rất được.

Bình thường toàn thể, rõ ràng là thi rất tốt, nhưng cứ toàn phải bảo làm bài không được để phù hợp hoàn cảnh.

Đây cũng là lời nói dối được xếp hạng trong bảng mười lời nói dối của Trung Quốc.

Sau ba ngày thi, chuyện đầu tiên làm là xé sách, hoặc đem bán quách cho ve chai, trừ khi ở trường hợp ngoại lệ. Tôi cũng nằm trong trường hợp ngoại lệ này, tôi không xé, chỉ đem đốt. Đem đưa cho bà nội làm củi đốt. Tôi hận mấy quyển sách này chết đi được.

Giữa tháng 7, ngày chúng tôi lên trường tập trung, các thầy cô phát phiếu điểm.

Đây là lúc hồi hộp nhất, dày vò tôi suốt từ tối qua đến nay, đến khi nhìn vào kết quả thi của mình, tôi khờ cả mắt.

Không thể nào, sao lại có thể như vậy?

Không, ít ra còn chút hi vọng!!

Ngày 28 tháng 7, khi tôi đang ở nhà gặm dưa hấu, nhận được giấy báo trúng tuyển của trường trung học Nữ Trung.

Tôi cũng không biết mình thi cử may mắn kiểu gì lại đậu nguyên vọng một, không phải ai cũng bảo điểm đầu vào năm nay của trường Nữ Trung sẽ cao hơn mọi năm nhiều sao?

Sao lại như thế!?

Hi vọng sụp đổ tan tành.

Tháng 9 năm 1996, tôi trở thành nữ sinh năm nhất, trường cấp 3 Nữ Trung.

Cuộc sống trung học của tôi, sắp bắt đầu.

16. Chương 16: Tình Định Xuất Hiện

Sau khai giảng được một tháng, nhân ngày quốc khánh, tôi hẹn đám bạn học chung cấp hai ngày trước gặp mặt nhau một bữa. Đại Song thi vào một trong những trường trung học trọng điểm, Kiến Thanh; Tiểu Phàn và Lưu Lý Quân vẫn học ở trường cũ, khác lớp, nhưng thật trùng hợp, Tiểu Phàn lại cùng lớp với Khang Duật. Tiểu Song và Tống Lê Quân – kể nghỉ bệnh suốt từ đầu tháng ba đến giữa học kì, cùng thi vào trường trung học Kỹ thuật Thượng Hải, cả hai đều chọn chuyên ngành anh văn, cũng cùng lớp nốt. Còn Từ Doanh, chắc chắn nó thi vào trường trung học Nữ Trung, tình cờ lại cùng lớp với tôi. Cuối cùng là Diễm Diễm, nó thi vào trường cấp hai cũ, thành ra bạn cùng lớp ở phổ thông cũng là tụi bạn hồi học trung học cơ sở, đúng là trái đất tròn.

Tuy cả bọn đã học khác trường khác lớp, có hơi xa cách, nhưng ai cũng nhớ tới những kỉ niệm ngày trước, liền tụ tập một trận, tăng tình cảm. Mọi người đều mừng cho tôi, bị bệnh một tháng trời, không chỉ tụt hạng mà còn thi đậu vào trường trọng điểm, cơ thể cũng bình phục, coi như là niềm vui nhân đôi, may mắn đến khó tin.

Tôi lại không nghĩ thế, vẫn mong mình có thể học chung trường với Khang Duật, thành ra chẳng có chút xíu niềm vui đậu trường điểm nào, nhưng chuyện đã thế rồi, có nghĩ có mong gì cũng vô nghĩa.

Mà có trách thì cũng là trách Khang Duật, cũng tại anh đoán đề chính xác như vậy, giúp môn Tiếng Anh tôi yếu nhất được kéo điểm lên không ít.

Ôi... giờ thì nói cái gì cũng vậy, quan trọng là phải điều tra xem thử có tình định hay không cái đã.

Lại nói, kể từ sau khai giảng tôi và Khang Duật chưa gặp lại nhau buổi nào, đếm được vài ngày, chẳng chốc đã thành hơn một tháng.

“Tiểu Phàn, lớp mới nhiều nữ không?” – Đừng bảo tôi cứ hay than thân trách phận, chuyện này không thể không đề phòng, đây là xa mặt cách lòng, càng xa càng cách. Thế mới có câu – chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. (*)

(*) Nguyên văn ‘Trước chưa sợ, chẳng qua do chưa gặp mà thôi’. Mình chuyển trực tiếp thành một câu thành ngữ Việt.

Khi hai đứa còn học cấp hai, mỗi ngày tôi đều lượn tới lượn lui trước mặt anh thành thói, giờ không có tôi, đã thế giờ lại vừa mập vừa xấu, cũng chẳng dễ thương, không chừng có một con bé da trắng mặt xinh đáng yêu nào đó xuất hiện trước mặt anh thì tôi chỉ còn là một thời quá khứ mất.

Không thể không yên tâm được.

“Nhiều, nửa lớp đều là nữ, mà nói xem vậy có tính là nhiều không?” – Tiểu Phàn cười nhạo nhìn tôi.

Nói nhảm, trường Hồng Kiều là trường nam nữ học chung, đương nhiên có một nửa là nam, nửa nữ rồi.

“Ý của tao là có nhiều đứa con gái dễ thương, xinh xắn không ấy?”

“Tụi tao cũng lo cho Miếu Miếu lắm, Tiểu Phàn, nể tình chị em bao năm nay, mày phải giám sát Khang Duật cho kĩ. Lốp ba năm ba tụi mình hồi đó chỉ có một đôi Khang Duật và Miếu Miếu, số còn lại đều rụng nĩa rớt thúng cả rồi, nhất định phải giữ cho kĩ.

Tôi cảm kích nhìn Đại Song, đúng là chị em tốt, hiểu được nỗi khổ của tôi.

Tiểu Phàn bặm môi, trả lời – “Mới khai giảng có một tháng, có ngoại tình hay không thì cũng chưa biết được.”

Nói thế cũng đúng, bây giờ chưa quen hết bạn mới, có thể cũng chưa có gì, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, cầm li uống ực một hơi, lộ vẻ mừng rỡ.

“Miếu Miếu, mày đừng lo, Khang Duật cũng không phải loại người như vậy!” – Tiểu Song nhìn tôi, lời nói có vẻ vui tươi – “Tuy cả hai bây giờ không học cùng trường, nhưng nhà mày và nhà cậu ấy rất gần, chưa kể hai ngày nghỉ còn có cơ hội gặp nhau nữa, đừng nghĩ ngợi nhiều, hơi đâu lo bò trắng răng.”

Nó vừa nói xong, chẳng khác nào đâm trúng nỗi đau thâm kín của tôi.

“Tụi tao đã không gặp nhau suốt một tháng nay rồi, ngày quốc khánh cũng không, ảnh nói ảnh bận!” – Tôi buồn bã nói.

“Sao lại thế!?” – Cả bọn mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi nắm chặt li, thấy bọt sủi trong nước – “Tao cũng không biết nữa, Khang Duật nói gần đây chỗ bác Thẩm có hàng mới nhập về, bán rất chạy, ảnh phải giúp nên không rảnh gặp. Hôm qua tao vừa gọi điện, muốn hẹn thứ bảy cuối tuần cùng đi sở thú trượt patin, ảnh cũng bảo không rảnh, chỉ dặn tao phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Có vấn đề thật rồi!” – Lưu Lí Quân nâng mắt kính, cặp kính như lóe sáng, tôi chợt cảm thấy run run.

“Mày đừng dọa tao! Tao vừa bệnh dậy, không chịu nổi cú shock nào nữa đâu.”

“Không phải là hù mày, nhưng phim ảnh thông thường đều thế, một cặp trai gái đang yêu nhau thắm thiết, đột nhiên một người báo bạn đến nỗi không có thời gian gặp mặt, như bình thường thì chẳng bao lâu sau sẽ chia tay ngay.”

Lưu Lí Quân rất ghiền coi phim truyền hình, nhất là phim tình cảm, nghe nó nói thế, trong lòng tôi cũng cảm thấy nao nao.

“Đừng hù Miếu Miếu, mày không thấy mặt mũi nó trắng bệch rồi hả.” – Tiểu Song gấp một miếng gà luộc, nhét thẳng vào miệng Lưu Lí Quân.

“Không phải không có lí, tao cũng thấy chuyện này cũng không hợp lí, trước đây không thế! Lúc trước, hai đứa rất gần gũi, nếu không gặp được nhau, mặt Khang Duật còn đen hơn đáy nồi, cực kì khủng bố.”

Tiểu Phàn nhai miếng nhóp nhép miếng rau cải, dùng đũa chỉ vào người tôi – “Vậy thì đi tìm cậu ta, hỏi cho rõ!”

“Không được!” – Tôi rụt cổ.

“Hỏi rõ rồi, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cho dù muốn chia tay, cũng phải là mày bỏ cậu ta trước, nhất định không để mình bị đá!” – Tiểu Phàn trừng mắt dọa tôi – “Nhờ mà mày là đứa bị đá, thì rất mất mặt tụi này.”

Tiểu Phàn rất dữ, nhưng tôi không ngờ nó hung hãn tới mức này.

“Miếu Miếu, riêng chuyện này thì tao đồng ý với Tiểu Phàn, nên đến hỏi thẳng, đừng để trong lòng! Tao thấy Khang Duật không thế, nhưng nếu quả thật cậu ta thay lòng đổi dạ, thì phải bỏ ngay, lúc chia tay nhớ hai tay hai mắt.”

Vì lúc Tông Lê Quân nghỉ bệnh, Khang Duật giành mất chức lớp phó học tập của nó nên bây giờ nó ghi thù đây mà, làm gì có chuyện nói hộ cho Khang Duật, xem ra chỉ muốn mài răng cho nhọn, tìm cơ hội cạp Khang Duật một cái thì có.

“Đứa nào đồng ý thì giơ tay!!” – Tiểu Phàn giơ tay lên nói.

“Tao đồng ý” – Tiểu Song và Đại Song cũng đưa tay.

Tông Lê Quân thì khỏi nói, đưa cả hai tay.

Từ Doanh cũng gật đầu, giơ tay lên.

Lưu Lí Quân xoa miệng, cũng nhắc tay bảo – “Tao cũng tán thành!”

Cái này... rõ ràng là muốn ép người.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, thấy còn một người không giơ tay lên, vội hướng về Diễm Diễm, đưa mắt cầu cứu.

Nó chả thèm để ý, ngồi gặm sườn xào chua ngọt bặt mạp.

Em như nó, có hay không cũng như nhau.

“Phải đi thật hả?” – Tôi run rẩy hỏi.

Mười cặp mắt nhìn chăm chăm vào tôi, – “Phải đi!!”

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, kẻ thù quá đông và hung hãn, còn tôi đơn phương chiến đấu, không thể thắng, đành run rẩy giơ tay lên, gục đầu xuống.

“Được rồi, tao đi... tao đi là được chứ gì!”

Thứ bảy, tôi hùng hực khí thế, hùng dũng bước ra khỏi nhà, đi thẳng tới nhà bác Thắm, đột nhiên thấy Khang Duật từ cổng đi ra. Tôi lập tức trốn vào một góc theo phản xạ, mắt sạch khí thế ban nãy, cả người run run, hôm qua liệt kê ra nháp những gì muốn hỏi thì bây giờ đã quên sạch sành sanh, chẳng nghĩ được gì.

Hai mắt như radar dò theo Khang Duật.

Anh đi rồi à? Không phải giúp bác Thắm trông hàng sao? Sao lại không đi vào trong quán, đi hướng ngược lại là thế nào.

Có vấn đề!!

Có vấn đề thật rồi!!

Cặp mắt radar nhanh chóng chuyển hệ thành phát hỏa, không chút nghĩ ngợi gì mà đi theo.

Tôi theo anh băng qua chợ rau, thấy anh bước lên một buýt hướng về phía chợ Khinh Phường, tôi cũng nhanh chóng theo sau. Cũng may cuối tuần thiên hạ nhiều người đến chợ Khinh Phường, tôi trộn trong đám đông, không để anh phát hiện.

Tới chợ Khinh Phường, tôi thấy anh bước xuống xe, nên cũng đi theo. Nhìn thấy bốn chữ ‘Cổng Chợ Khinh Phường’ ở cổng chợ trong lòng cảm thấy thật khó chịu, thầm nghĩ, không biết anh đến đây làm gì! Giúp bác Thắm lấy hàng à? Không phải, bác Thắm mua đồ thì phải đến Phố Mười Sáu mới đúng.

Dù sao cũng tới đây rồi, phải tìm hiểu ra ngô ra khoai mới được.

Tôi đi cách anh khoảng 10m, vừa đi vừa trốn, theo anh qua gian này rồi đến cửa hàng khác. Thân hình bây giờ không còn mảnh mai nhẹ nhàng như trước, đi được vài bước thì thở hổn hển, theo chân anh như thế, hai chân cũng bủn rủn, may sao sáng nay trời không nắng gắt, nếu không chắc tôi thở chẳng khác lên suyền là bao.

Cuối cùng, tôi thấy anh bước vào một cửa hàng nọ.

Đứng từ xa nhìn thấy tên cửa hàng – bong bóng Cao Thắng.

Bán bong bóng? Anh tới đây làm gì?

Vì thế, tôi lén lút tiến tới gần cửa sổ có kính của cửa hàng, ngồi chồm hồm cạnh một chậu hoa cao nửa người, nhìn lén vào trong.

Tôi thấy Khang Duật đang cùng một con bé cũng khoảng độ học cấp học, trông anh như đang đùa giỡn gì đó, cả hai vui vẻ cười mãi không dứt.

Hay lắm Khang Duật, đúng là anh ngoại tình, không chỉ thế, còn nhảm trúng ngay một em nữ sinh trung học cơ sở, thật là quá thể. Nghĩ thế nhưng tôi hoàn toàn không nhớ tới bản thân, lúc học cấp hai cũng đã quen anh rồi đấy thôi.

Đang tức giận, bỗng có hai mẹ con nhà nọ đi ngang qua.

“Mẹ coi cái chị kia kìa? Chắc đang đói bụng lắm hay sao mà đến bồn hoa cũng không tha nữa!”

Tôi quay đầu lại, hai mắt phun lửa nhìn trừng trừng thẳng nhóc con.

Thằng nhóc thấy thế sợ đến mức trốn sau đuôi mẹ, len lén nhìn tôi.

“Tiểu Bảo, ngoan, chúng ta đi!!” – Mẹ nó vội lôi thằng nhóc, trước khi đi còn nói nhỏ – “Tội nghiệp ghê chưa, nhỏ vậy mà đã bị điên, không biết con nhà ai.”

Có cô mới tâm thần ấy!

Tôi kêu gào trong lòng, rút một món đồ trang trí trong bồn hoa tức tối bỏ miệng cắn.

Khang Duật, anh là đồ tuyệt tình, không chỉ bắt cá hai tay, đã thế còn khiến người khác cho là em bị điên, anh là đồ khốn!!

“Em gái, muốn bong bóng hả? Chúng tôi vừa nhập về loại bong bóng hình chuột Mickey, muốn mua một cái không!”

Đang tức tối trong lòng thì cửa tiệm vừa mở, một bà dì, thấy tôi đứng mãi bên cửa sổ nhìn vào trong, tưởng nhầm là tôi muốn mua bong bóng.

“Không mua!! Ai muốn mua bong bóng cơ chứ!!”

“Không mua cũng không sao, nhưng đừng phá bồn hoa của dì!” – Hai mắt bà dì đau lòng nhìn bồn hoa bị tôi nhổ sạch mớ dây trường xuân.

Tôi vội vàng buông tay – “Người nào nhổ đó, chứ lúc đầu nó cũng chỉ dài có nhiều dây thôi hà!”

Có chết tôi cũng không dám thú nhận, không chỉ nhổ mà còn gặm sạch lá của nó nữa.

Thảo nào ban sáng chưa ăn, đi đường lại xa như vậy tôi lại không cảm thấy đói bụng, chẳng biết về nhà có bị tiêu chảy không.

“Cái con bé này sao lại nói chuyện như vậy, đúng là đồ không có gia giáo!” – Bà dì kia nóng nảy, mắng tôi.

“Ai... Ai mới là người không có gia giáo chứ, có mà cô đấy, cả nhà cô không có gia giáo!!” – Tôi cũng nóng bốc đầu, nhìn thấy khuôn mặt của dì thấy rõ là giống con bé kia, như một khuôn in ra, cùng một giuộc hồ li tinh.

“Con bé này nói cái gì đó, sao lại chửi người ta như thế!”

“Ai mắng chứ, rõ ràng là cô chửi con trước!”

Sau đó, tôi cùng bà dì cãi nhau om sòm ngay trước cửa hàng, đã thế càng cãi càng hăng. Đương nhiên không cần nói thêm, chuyện lớn như vậy, trừ khi Khang Duật bị mù hoặc điếc, còn không thì không thể nào không nghe không thấy.

Chẳng bao lâu, anh bước ra.

“Miếu Miếu!?” – Anh ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tôi.

Tôi không thèm ngoái đầu, giả vờ không để ý đến anh, nhưng thật ra đã muốn khóc thầm trong lòng.

Người ta một lòng với anh như vậy, thế mà anh lại đùa giỡn, bắt cá hai tay như thế.

“Vương Gia, bố tao tính rồi, số bong bóng với mấy món đồ chơi trẻ em đó bán sỉ 315 đồng, trả mầy 85, cầm đi...” – Từ bên trong cửa hàng có một người bước ra, hình như khá quen mặt, vừa thấy tôi liền sững sốt, sau đó nói – “A, không phải Phúc Tấn đây sao!”

“Tào Mẫn!” – Tôi sợ hãi kêu lên, cậu bạn cùng lớp hồi cấp hai của tôi, hiện cũng học chung lớp với Khang Duật.

“Vương Gia, mầy đưa Phúc Tấn đến mà cũng không nói với tao một tiếng, thiệt tình...” – Tào Mẫn thân thiện hướng về phía tôi – “Phúc Tấn, dạo này Vương Gia bán hàng lời lắm, có đưa cậu không, há há...”

“Cái gì?” – Tôi buồn bực hỏi lại.

“Ể, cậu không biết hả? Hôm lễ Quốc Khánh, nhà tôi thiếu nhân viên, vừa nhập hàng về, định nhân ngày Quốc khánh bán bong bóng và đồ chơi trẻ em ở Quảng Trường, bận lắm. Vừa hay sao đúng lúc ấy gặp Vương Gia đang muốn mua xe đạp Giant, nhưng thiếu tiền, tôi nhờ cậu ấy giúp cho. Cậu biết đấy, mấy dịp lễ tết này bán được kinh! Nào ngờ, Vương Gia đến lấy hàng chỗ tôi, tự bán, thế mà lại bán được nhiều hơn nhà tôi nữa.”

Đương nhiên tôi biết rõ, ngày lễ Quốc Khánh, đường Nam Kinh, quảng trường Nhân Dân đều rất đông, chật ních, đường phố nào cũng đầy người là người. Nào bong bóng, búa hơi, vòng hào quang thiên thần, khí cầu giấy bạc hình nhân vật hoạt hình, mấy món này chỗ nào cũng có người bán, đã thế giá cao gấp đôi bình thường, nhưng vì hợp với không khí ngày hôm đó, đa số mọi người đều mua.

“Cậu nói gần đây Khang Duật qua nhà cậu làm thêm, lấy hàng chỗ cậu, hôm quốc khánh cũng đi bán bong bóng ở quảng trường thật à!!”

“Đúng thế, hôm nay cậu ấy tới lấy tiền nè.”

Tôi há hốc, hai tròng mắt ngây ngốc nhìn mọi người, có chết cũng không dám liếc sang Khang Duật.

Tôi đột nhiên nghĩ tới con bé kia, tôi... tôi vẫn còn nghi lắm, chẳng phải ban nãy hai người bọn họ cười nói vui vẻ lắm sao, không thể nào sai được, tôi còn thấy tận mắt.

“Thế cô bé trong nhà kia là ai?”

“Là em họ tôi, hôm nay cửa hàng vừa nhập loại bong bóng hình chuột Mickey, nó thích nhất là chuột Michkey, nên bố tôi cho nó một cái mang về chơi, có chuyện gì à? Khang Duật cũng biết nó đấy, mấy hôm trước tới lấy hàng, còn dạy nó học tiếng Anh, giúp con bé làm kiểm tra được 90 điểm, khiến nó vui quá chừng.”

Tôi đỏ mặt hời hợt như mưa, vậy ra, là tôi lầm rồi, đã thế còn rất quá đáng.

Gót chân vừa quay, tôi đang tính chuồn đi – “VẬY,... không quấy rầy cậu nữa, tôi về đây, tạm biệt!!”

Tào Mẫn không hiểu gì nhìn tôi – “Phúc Tấn?”

“Em tính chạy đi đâu?”

Tôi vừa mới xoay người, Khang Duật như bức tường sừng sững ngay trước mắt.

Tôi ngược nhìn lên, thấy mặt anh xanh mét, anh thông minh như thế, chắc đã đoán được tại sao tôi bám theo, lại còn hỏi chuyện về con bé kia, hẳn cũng hiểu rõ nguyên do.

Tôi càng đỏ mặt hời hợt dữ dội, vân vê các ngón tay – “Em chỉ đi ngang qua thôi...”

Hừ hừ! Tôi nghe Khang Duật hừ mũi một tiếng.

“Hôm nay trời đẹp nhỉ!!” – Bất thành linh tôi chỉ tay lên trời.

Đẹp con khỉ mốc, giữa trưa đứng bóng vậy mà cũng không thấy tia nắng nào.

“Thành thật khoan hồng, quanh co nghiêm trị!!” – Hai mắt anh hung dữ nhìn tôi.

Tôi bị anh dọa, thật thà khai báo.

“Hơn tháng nay em không gặp anh, anh bảo anh bận. Nhưng hôm trước, em đi gặp Tiểu Phàn và tụi bạn, nói chuyện này ra, tụi nó đều cho rằng là do anh có bồ mới... À không, là em cho rằng anh có bồ mới... tụi

nó bảo em phải hỏi anh cho rõ ràng. Sáng nay em định tìm anh hỏi cho rõ, nhưng lại thấy anh đi đến đây. Em... em bỗng cảm thấy rất bức... nên cũng bám theo. Sau đó, thấy anh thân thiết với con gái nhà người ta như vậy, em tức điên lên được, nhổ hết lá trường xuân của người ta, lại còn bỏ miệng ăn, chẳng biết có bị tiêu chảy không nữa. Còn nữa... em nghĩ đến chuyện anh bắt cả hai tay, trong lòng cực kì cực kì tức giận, cãi nhau ầm ĩ với dì kia. Chung quy, cũng là do em không tốt, không nên nghi ngờ anh, anh..." – Tôi nhìn lên anh một cái, sợ muốn chết, trông còn dễ sợ hơn cả chó Ngao.

"Đều là do em sai, lần sau không dám nữa, nếu không thì anh bỏ em đi cũng được."

Tôi quẩn trí, không biết nghe được từ bộ phim nào, lòi ra dùng đại.

"Bỏ em? Hừ hừ!"

Tôi rụt cổ, không lẽ anh giận thật, muốn đánh đòn tôi nữa hả.

"Anh nuôi em mập mạp được thế này, bỏ em vậy thành ra anh lỗ sao!"

Tôi trầm nghĩ, mình mập như bây giờ là nhờ thuốc kích thích cơ mà.

À phải rồi, một nửa thôi, sau khi biết tôi môn giảm cân, anh càng bắt tôi ăn thật nhiều, đó là lí do tại sao tôi càng ngày càng mập.

Tào Mẫn nghe tôi nói năng không rõ ràng, trợn tròn mắt, đột nhiên lại kêu lên – "Tao cứ tưởng Vương Gia sợ vợ, thì ra là sai rồi, may quá, Vương Gia thật biết để lại mặt mũi cho tụi này!"

Tôi hiểu ý của cậu ta. Hồi học cấp hai tôi toàn áp bức tụi nam sinh trong lớp, chẳng có phúc lợi lẫn quyền lợi gì, bây giờ thấy tôi khuất phục trước uy quyền của Khang Duật thế này, đương nhiên cảm thấy vui vẻ như cảm giác trả được thù.

Nhưng mà dì kia thì không giống thế, không biết có phải là mẹ Tào Mẫn không, sao lại khác thế? Nghe thấy tôi nói lung tung, cả khuôn mặt co giật một hồi.

"Đều là con nít con nôi, trong đầu toàn cái gì đâu không? Nào là ngoại tình bồ bịch, bỏ vợ bỏ chồng, mấy đứa bây chỉ mới mấy tuổi đầu chớ mấy!!"

Khỉ thật, chuyện tình cảm của tôi và Khang Duật bị phát hiện. Đúng là tôi quá thất bại.

Có lẽ Khang Duật cũng nghĩ đứng ở đây nữa thì chuyện càng tệ hơn, lập tức kéo tay tôi rời đi. Đương nhiên tôi không dám chống cự, trong lòng cảm giác chán nản.

Thảm rồi, thấy anh giận như thế, có khi nào định lôi tôi đến chỗ không người nào đó rồi giải quyết không?

Tôi cùng anh ra khỏi chợ Khinh Phường, lên xe buýt nhưng không phải là hướng về nhà bác Thẩm, ngược lại, đến Từ Gia Hối (tên một khu mua sắm ở Thượng Hải), bị anh kéo xuống xe, băng qua đường Triệu Gia Banh, tới Kiến Quốc Tây.

"Tới rồi!!" – Khuôn mặt anh vẫn tối sầm.

Tôi nghe thấy tới rồi, nên cũng không dám nhìn nữa, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy hai đứa đang đứng trước một đại lí độc quyền bán xe đạp Giant.

"Anh muốn mua xe đạp à?" – Tôi nghĩ tới lời Tào Mẫn nói anh muốn mua xe Giant nên mới đến nhà cậu ta làm thêm.

Hừ!

Tôi rụt cổ, vậy là vẫn còn giận à...

Đi vào trong tiệm, Khang Duật nói với nhân viên bán hàng – "Tôi muốn mua xe đạp cuộc loại đổi ba nấc tốc độ."

Tôi ngạc nhiên, từ khi nào anh có nhiều tiền quá vậy, mua cả xe đạp cuộc loại đổi ba nấc tốc độ, lại là xe Giant, như BMW giữa một rừng xe đạp, mắc cực kì. Tôi cũng có một chiếc xe mini giá 600 tệ, nhưng do bây giờ tôi nặng quá, bánh xe không chịu nổi, chạy được vài hôm thì lốp xe mòn mất, cũng không dùng nữa.

Xe đạp cuộc thì không thể, vỏ xe rất dày, rất to.

Khang Duật chọn một chiếc màu đen, để người ta nâng yên, sau đó đạp thử một vòng, có vẻ rất hài lòng, chờ ghi hóa đơn, chọn khóa xe, đèn đi đêm, gắn thêm một cái yên đằng sau, tổng cộng hết 1580 tệ.

Nhiều tiền quá, anh phát tài thật rồi.

Nếu mà biết bán bong bóng được nhiều tiền vậy thì tôi cũng đi.

Dạo gần đây tôi cũng đang thiếu tiền, đổ hết vào mua truyện tranh, bóp xẹp lép.

Trả tiền xong, bơm bánh xe, cài thêm khóa, nhân viên bán hàng niềm nở đưa chúng tôi ra tới tận cửa.

Tôi yên lặng đi theo sau Khang Duật, tự biết mình có lỗi, không dám cãi lại lời nào.

“Lên đi!!” – Đột nhiên anh nói.

Tôi thấy anh đang ngồi trên xe, đưa lưng ngược về phía tôi, nhìn tấm lưng kia, tôi biết anh vẫn còn đang giận lắm.

Tôi vội vội vàng vàng chạy tới, ngồi phía sau.

“Xong chưa?”

“Rồi!”

Anh bắt đầu nhún bàn đạp, chiếc xe vững vàng lăn bánh.

Quả đúng là xe Giant, nếu đã đổi tốc độ thì chở tôi anh không cần dùng nhiều lực. Tôi không biết Khang Duật muốn đưa tôi đi đâu, chẳng lẽ chở tôi đến chỗ nào đó không người rồi xử lí à.

Run run...

Vậy mà chớp mắt một cái, đã thấy đến trước Nữ Trung...

Vậy là sao, tôi thầm nghĩ trong lòng, cho dù hôm nay là ngày nghỉ không bóng người thì chỗ này cũng không phải là nơi phù hợp để giết người cướp của đâu anh ơi.

Khang Duật không đợi tôi hỏi, chở tôi sang nơi khác.

Trong lòng tôi càng buồn bực.

Trên đường đi, anh không nói chuyện, tôi càng không dám, sau đó anh chở cả hai hướng đến đường Duyên An Tây.

Hồi lâu sau, đến ngay trước trung học Hồng Kiều.

Tôi càng ngơ ngác.

“30 phút!!” – Đột nhiên anh lên tiếng.

“Gì cơ?”

“Từ Nữ Trung đến Hồng Kiều mất 30! Được rồi... cũng không tệ!!”

“Cái gì không tệ?” – Tôi lấy hết dũng khí hỏi lại anh.

“Miếu Miếu, bắt đầu từ tuần sau, em đợi anh nửa tiếng, anh tới đón em về!!” – Anh nói.

Tôi ngây người cả ra.

“Sao vậy? Không muốn, không muốn thì nói, anh...” – Anh quay đầu, mặt sa sầm.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, gần đây anh không gặp tôi, là vì muốn kiếm tiền mua xe đạp, sau đó có thể đón tôi tan trường.

Tôi còn nhớ, có lần từng than thở với anh rằng ngồi xe buýt kín mít, trên xe rất đông, chen chúc rất khó chịu.

Anh là vì muốn để tôi...

“Bằng lòng, bằng lòng, bằng lòng một trăm lần!!” – Tôi gật đầu liên tục, mắt ứa nước.

Trông anh có vẻ vui hơn một chút.

“Anh không giận nữa à?” – Tôi nhẹ nhàng thở thễ.

Hừ!!

Được rồi, vậy là còn giận.

“Muốn anh hết giận chứ gì, có cách! Em xuống xe đi!”

Tôi ngoan ngoãn xuống xe, chờ anh nổi giận, cùng lắm là mắng tôi một trận chứ gì!

“Chở anh về! Chở anh rồi thì anh tha cho em!” – Khang Duật giao tay lái cho tôi.

“Vậy thôi hả!” – Tôi ngây ngốc nhìn anh.

“Sao, không muốn nữa à!?” – Mặt anh lại đổi màu lần nữa.

“Không! Không!” – Tôi vội vàng đỡ lấy tay lái, ngồi vào tên xe đạp – “Em lái, em lái, mời lão gia lên xe!”

Hừ!!

Lại hừ, chỉ tổ dọa người.

Nghĩ thế thôi chứ tôi không dám nói.

Chờ anh ngồi yên rồi, tôi đạp mạnh, miệng hét lớn – “Vương gia khởi giá!”

Hừ!!

Cái người này, hôm nay bị cái gì thế, cứ hừ mãi không thôi.

Mà thôi quên đi, quên đi, cũng là do tôi có lỗi, không dám cãi lại.

Tôi ngoan ngoãn chở anh về đến nhà. Xe Giant quả nhiên rất tốt, đạp cảm giác rất nhẹ.

Về tới nhà rồi, anh vẫn còn mang bộ mặt em không tin anh, tôi đành phải theo anh lên lầu, mặt anh vẫn bày ra vẻ tức giận.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng, tôi đành chịu thiệt, hôn nhẹ lên má anh một cái.

Được rồi nhé! Thưa ngài, ngài hài lòng chưa!

Anh thỏa mãn, vỗ đầu tôi, – “Lần này thì tha cho, nhưng không được phép có lần sau, nghe không!”

“Nghe rồi, lần sau không dám nữa!”

Ôi, một hồi bỏ mới với chả ngoại tình hư hư thực thực cuối cùng cũng qua.

Quả thật Khang Duật tới đón tôi tan trường mỗi ngày, như vậy, hai đứa có thể gặp nhau hằng ngày, trong lòng tôi lại cảm thấy ngọt như đường.

Nhưng mà, vẫn còn một chuyện khiến tôi lo lắng.

Hôm gặp mặt nhau lần nữa, Tiểu Phần chìa tay về phía tôi, nói – “Miểu Miểu, đưa ta 50 đồng, tao đảm bảo sẽ trông chừng đừng quần của Khang Duật cho mày!”

Tôi mở bóp tìm bạc, bên trong chỉ còn đúng 50 đồng – “Có bớt tí nào không!”

“Chắc giá!!”

Tôi cắn răng, đặt tiền vô tay nó, – “Xong nhé!!”

“Tao mà làm việc thì mày cứ yên tâm!!” – Nó vui vẻ đếm tiền.

Đúng là tôi đã chọn nhầm bạn mà chơi rồi!

Diễm Diễm dần mặt ra nói – “Lúc đầu em đã định thi vào Hồng Kiều rồi, không dè điểm lại cao vậy, thật quá đáng!”

Thì ra nó cũng có ý định muốn moi tiền tôi từ trước.

Cái lũ này, mẹ nó, thật sự rất quá quắt.

Sau khi đưa tiền, Tiểu Phàn quả thật hoàn thành trách nhiệm, mỗi tối đều gọi báo tình hình Khang Duật ở trường cho tôi, thôi thì tiền này, dùng rất đúng chỗ.

Đột nhiên bỗng một ngày, Tiểu Phàn nói – “Miểu Miểu, có chuyện!!”

Tôi suýt quăng bể ổng nghe.

“Có điều nó là nam thôi...”

Làm tôi sợ hết hồn, Tiểu Phàn, mày đừng có hù người như vậy nữa được không.

“Con trai cũng nguy hiểm...” – Lại hôm gặp mặt khác, Lưu Lí Quân nói.

“Hử?” – Tôi nghe không hiểu.

Nó cầm một quyển tiểu thuyết đam mỹ, dạo này nó đang mê mẩn thể loại này. Con nhỏ này đúng là đồ ăn tạp, chúng tôi riết rồi chả thấy ngạc nhiên. Tác phẩm của Đài Loan, khi đó vẫn còn rất kín đáo, không dễ khiến người đọc chảy máu mũi nhưng vẫn xấu hổ thẹn thùng, tim đập chân run mãi.

Tôi xem quyển sách kia xong, trông mắt như muốn lọt cả ra ngoài.

Sao lại có thể? Nam với nam nhau mà cũng được nữa hả?

Xem xong, tôi bật người, móc ra 50 đồng quăng cho Tiểu Phàn.

“Không chỉ nhìn đũng quần, của mông của ảnh mày cũng phải quan sát cho kĩ!!”

Tiểu Phàn – “...”

Sự thật đã chứng minh, tình địch không chỉ nhất định là nữ, cũng có thể là nam.

Tôi trân trọng cảnh báo các bạn nữ sinh... Tuy là đũng quần của bạn trai các vị rất quan trọng nhưng mông cũng không được bỏ qua!!

17. Chương 17: Giảm Cân Cũng Phải Chờng Mực

Vừa qua nửa học kì, mỗi ngày trôi qua thật sự rất bình yên, chương trình học hiện tại cũng không nặng lắm, hơn nữa chúng tôi mới vừa lên cấp 3, hăng còn thư thả. Vì trường nữ nên ngoại trừ thầy giáo thì toàn là con gái không thôi. Tốt thì cũng có tốt, ví dụ như đến tiết thể dục không phải vội vội vàng vàng vào nhà vệ sinh thay quần áo mà có thể thay ngay trong lớp, nhưng bất tiện ở chỗ, mang vác vật nặng gì, nhìn khắp cả lớp cũng chả lòi ra thằng con trai nào có thể giúp được. Mà xưa nay có cầu, đồng nam đủ nữ, lao động mới vui, nhìn khắp chỉ thấy một lũ cùng giới tính với mình, có đánh cãi cũng không đã ghiền, nói chung là chẳng hứng thú tẹo nào.

Có người bảo vì Nữ Trung toàn con gái, thế nên tụi nữ sinh của trường cũng rất biến thái, hình như có cả đồng tính nữ. Tôi phải làm cho ra nhẽ chuyện này, chẳng đúng tí nào cả, hoặc ít nhất trong suốt ba năm học ở trường, tôi chưa từng gặp một lesbian nào.

Chỉ là, cũng do không có chuyện gì làm, chúng tôi bày ra trò ‘đóng vai gia đình’.

Tôi không biết tụi nữ sinh trung học những năm 80 trở về sau có chơi trò đóng vai này không, nhưng đối với đám học trò chúng tôi ngày ấy là một trò rất vui.

Tôi chơi rất hào hứng. Do có thiên hướng hơi nam tính, lại tùy tiện, nên tụi trong lớp toàn gọi tôi là ông xã, ấy thế mà tôi cũng chấp nhận. Từ Doanh là vợ cả, Tăng Tiểu Thu là vợ hai, Tề Bằng Bằng là vợ ba, ngoài vợ bốn, bà năm, mục sáu còn có cả con gái. Vương Nguyệt nhỏ con nhất lớp, trở thành con gái tôi, cứ như thế mà hợp thành một gia đình lớn. Suốt những năm cấp 3, Vương Nguyệt suốt ngày cứ gặp tôi kêu

ba, thấy Từ Doanh thì gọi mẹ, đám vợ bé của tôi cũng toàn gọi hết chồng ơi rồi lại ông xã à, tiếng nào tiếng ấy đều rất tình tứ.

Dù sao thì cả nhà hòa thuận, làm gì cũng cùng nhau thì quả rất vui. Nhưng chuyện này thì tôi lại không dám kể với Khang Duật, thế nào anh cũng không chịu. Cho dù có chấp nhận thì với cái đồ đen tối như anh ấy mà, thế nào cũng tìm cách chia rẽ tụi tôi cho mà coi, thế nên tôi giấu tuốt. Vừa ra khỏi cổng trường là tôi dặn đi dặn lại tụi nó, nhất định không được gọi tôi là ông xã gì cả, không thì tuyệt giao.

Từ Doanh biết tôi và Khang Duật yêu sớm, sau đó mấy đứa khác cũng biết, mới đầu còn tưởng tụi nó sẽ hết hồn, đổ ánh mắt về tôi, vì có thể đậu vào trường cấp 3 Nữ Trung thì hết tám phần là phường học sinh khá giỏi. Chưa nói đến việc có thể chấp nhận chuyện này hay không, cứ nhìn tụi nó đứa nào đứa đấy học hành chăm chỉ, khiến tôi luôn cho rằng đời đám học sinh trung học này rất một lũ một sách, trước giờ không nghĩ lung tung. Sao mà ngờ từ khi học cơ sở thì tôi đã lén phét với bạn trai rồi.

Hổng dè tụi nó cũng quái chiêu lắm.

Tôi sợ đến mức chẳng dám để Khang Duật đứng chờ trước cổng, nhờ đâu bị tụi nó gặp phải, không khéo quần áo cũng bị lột sạch. Nói không phải chứ, cả trường không có con trai, tụi nó rõ ràng là ế đến đói khát, mặt khác có lẽ cũng do tò mò không biết khả năng của anh ghê gớm thế nào mà lại một lòng một dạ với tôi.

Sau khi tan học, tôi đứng hơi xéo về phía trước quầy bán đồ ăn vặt chờ Khang Duật, vì sợ người khác để ý. Dù bây giờ đã là học sinh trung học, nhưng nếu tôi và anh bị phát hiện yêu sớm, so với lúc còn học cấp hai thì sẽ còn thảm hơn, không thể không đề phòng, mà cũng là để ngăn đám nhiều chuyện lớp tôi, đề phòng tụi nó suốt ngày hi hi ha ha nói lung tung lại lộ chuyện.

Quán kia ngoài bán đậu hũ thối còn có quầy bán bánh củ cải chiên, mỗi ngày tôi đều phải đứng chờ ở đây, ngửi mùi thối thì cũng được, nhưng món này lại nhiều dầu mỡ, là món cấm kị số một trong thực đơn của tôi. Một là do những món này rất nóng, hai cũng vì tôi béo, thường bị nóng trong người, bây giờ lại đang bị nhiệt miệng, cứ bị đi bị lại, làm khổ tôi suốt một tháng trời, ăn cái gì cũng như hành xác, đau đến mức mỗi khi ăn uống đều chỉ muốn lật bàn đập đổ hết cho xong.

Tôi ngửi ngửi, mùi thơm quá đi, xưa có cảnh ‘trông mơ đỡ khát’(*) thì nay có tôi ‘ngửi hương đỡ thèm’.

(*) Trông mơ đỡ khát (Vọng mơ chỉ khát) – Trong tiểu thuyết cổ điển “Tam quốc diễn nghĩa” của Trung Quốc có một đoạn kể về chuyện Tào Tháo dẫn đại quân hành quân đường xa. Dọc đường, trời nóng nực, xung quanh không có nước, tướng sĩ ai cũng khát khô họng. Tào Tháo bèn nghĩ ra một cách, bảo rằng: “Không xa phía trước có rừng mơ”. Mọi người nghe nói, chợt nghĩ đến vị chua của mơ, ai cũng đều ứa bọt, thấy đỡ khát.

Đau khổ quá súc!!!!!!

Đúng nửa tiếng sau, Khang Duật có mặt, không trễ một giây.

Tôi chạy đến gần anh, – “Anh đến rồi!”

“Em muốn ăn à?” – Anh chỉ vào quầy bán cháo, rõ là đã phát hiện bộ dạng tham ăn của tôi.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy – “Nếu ăn thì tối không ăn cơm được.”

“Em biết thế là tốt, cứ thích ăn mấy món không tốt này hoài!” – Anh xoay tay lái, quay đầu, lấy túi xách của tôi đặt vào giỏ xe đằng trước.

“Không tốt?! Thế sao mỗi lần gặp Diễm Diễm, nó nài anh mua, em thấy anh toàn mua cho đấy thôi, có thấy nói tiếng nào đâu.” – Tôi ngồi đằng sau, nhìn không được mà trề môi so bì.

“Nó có béo khỏe hay không thì liên quan gì đến anh, có lo thì cũng là để em rảnh nó làm, anh đâu rảnh. Chờ xem khi anh và em kết hôn rồi, em xem thử anh có mua cho nó nữa không thì biết.”

Gáy tôi đỏ mề hôi hột dử dội. Khang Duật, Khang Duật, em biết dùng từ gì cho đúng đây, đôi khi em thấy anh quả thật rất... hiếm.

Nhưng mà nghe đến kết hôn... trong lòng tôi lại có cảm giác ngọt ngào, thế mà ngoài miệng lại nói điều trái ngược.

“Ai thèm cưới với anh cơ chứ... Đi nào! Phu xe!!” – Tôi lấy hai tay đập lên lưng anh.

Khang Duật cười, nói – “Chẳng phải trong phu xe cũng có chữ ‘phu’ đấy sao, em cứ chờ đấy!”

Tôi chả thèm chơi chữ cùng anh, dù sao cũng không đấu nổi, anh muốn nói yêu, nói gì cũng được.

“Đi thôi!!”

Khang Duật đạp xe tiến về trước, bộ dạng hả hê lắm.

Ái chà, sau này nếu tôi mà kết hôn với anh thật thì,... trong lòng tôi vừa vui vừa sợ, tôi đúng là không phải đối thủ của Khang Duật, nhất định sau này sẽ bị bắt nạt dữ lắm đây.

Buồn quá, quá xá buồn. Yêu sớm thôi thì cũng được đi ha, đường này đến tương lai của mình cũng hai tay dâng lên cho người ta nốt.

Nói vậy thôi, chứ tôi rất cảm động về Khang Duật, nhìn anh ngày ngày hí hụi đạp xe chở tôi về, dù là xe Giant đi chẳng nữa thì với trọng lượng của tôi thì cũng cực lắm chứ.

Vậy nên, tôi phải giảm cân mới được.

Thế là nó trở thành mục tiêu cả đời tôi.

Cũng may, thuốc kích thích chỉ gây nên tình trạng mập giả, sau một thời gian sẽ từ từ giảm dần. Lúc trước tôi nặng 90kg, còn bây giờ thì đã giảm ít nhất cũng 10kg rồi. Hơn nữa hằng ngày tôi quyết tâm không ăn cơm, thay vào đó là mì hoặc phở, nên sau khi vào trung học, tôi tụt thêm khoảng 5kg, thành ra bây giờ không còn bị coi là béo nữa, chỉ hơi thừa cân thôi, có thể nói đã tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Diễm Diễm nói, may mà tôi đủ cao, qua một mùa hè đã trở gò lên 1m68, hơi mũm mĩm nhưng lại vừa với dáng người, tay chân tuy không mập, nhưng ngực, bụng, mông, nhất là ngực thì... theo lời Diễm Diễm, riêng chỗ này thôi chắc cũng tới 5kg không ít.

Riêng tôi cũng thấy cái phần này phát triển hơi quá đà, không biết có phải do thuốc kích thích hay không mà chỉ vừa qua mười sáu cái xuân xanh thôi mà tôi đã mặc tới áo cup D rồi.

Cũng nặng lắm chứ bộ.

Mỗi lần mẹ giặt áo ngực của tôi và Diễm Diễm, lúc đặt hai cái phơi chung một chỗ, trong tôi có niềm xúc động dâng trào.

Áo ngực của tôi, nhìn thế nào cũng thấy có thể mang theo làm mũ đội đầu.

Mỗi lần tôi than thở như vậy, Diễm Diễm lại làm ra bộ như thể muốn giết tôi cho rồi, vớ được cái gì đều nhằm vào chị nó mà ném – “Chị, đừng có nói nữa, muốn kì thị cup A hả!”

Diễm Diễm ăn rất nhiều, thế mà chẳng dư miếng thịt nào, chỉ bổ chiều dài mà thôi, nó cao bằng tôi, nhưng chỉ có 47,5kg, đương nhiên là vòng một sẽ không phát triển rồi. Nhưng có gì đáng hâm mộ đâu, nó có biết lúc chạy bộ trong giờ thể dục, cảm giác như có hai cục thịt đang lúc lắc trước ngực. Mệt lắm luôn đó biết không!

Không được, phải giảm, nếu cứ như vậy thì không chừng một ngày nào đó tôi bị mất thăng bằng mà té đập mặt.

Vì thế, tôi mỗi ngày đều tích cực tập luyện để giảm cân, không chỉ ăn ít đi, mà tôi cũng tích cực vận động thể thao. Ví dụ như sau khi ăn xong thì nhảy dây 30 phút, hoặc dắt Lassie đi dạo, nó vừa chạy vừa thè lưỡi, không kéo lại được.

Tới kì nghỉ đông đầu tiên của thời trung học, tôi giảm thêm được 4kg, bụng cũng nhỏ đi nhiều, tuy vẫn còn ngấn mỡ thịt, nhưng ít nhất khi mặc áo vào cũng không bị lộ. Thế nhưng nhiều đó cũng chưa đủ để thoát khỏi chuyện tôi vẫn còn múp míp lắm. Cao 1m68, nặng 71kg, vẫn mập.

Hừ!

Cách mạng vẫn chưa thành công, tiếp tục kế thừa và phát triển.

Ban đầu, tôi vốn định theo kế hoạch mà làm, thế nhưng lại xảy ra một sự cố ngoài ý muốn, đó là lúc nghỉ đông, khi tôi về thăm trường cũ – Hồng Kiều. Hôm ấy vừa đúng ngày Khang Duật đến trường tập trung, chúng tôi hẹn sẽ đi dạo công viên với nhau, thế nên tôi đến trường đợi anh.

Ở lớp anh, tôi có chơi với Tiểu Phàn và Tào Mẫn, nghĩ lâu rồi không cũng gặp nên tôi định tìm tụi nó để nói chuyện cũ một chút. Tôi đứng ở cửa lớp, ngó vào trong, nhìn khắp nơi chả thấy Khang Duật đâu, đang thắc mắc không biết tại sao anh chưa ra, cả Tiểu Phàn cũng không, giáo viên cũng không, nên cả lớp cứ nhón nháo như chợ vỡ, Tào Mẫn vừa thấy tôi liền gọi lớn.

“Phúc Tấn!”

Tôi chảy mồ hôi hột, sao cậu ta không quên phức cái cách gọi này đi cho tôi nhờ nhỉ. Cậu ta vừa gọi một tiếng, tức thì cả lớp đều chăm chú nhìn về phía tôi. Tôi xấu hổ cực kì, đứng trước cửa mà đỏ ửng cả mặt. Đột nhiên, nghe thấy có một bạn nữ nào đó trong lớp bất thành linh lên tiếng – “Đây là ‘Phúc Tấn’ mà cậu hay nhắc tới đó hả?”

Câu này thì cũng bình thường thôi, nhưng giọng điệu lại có vấn đề, nghe xong cứ khiến tôi cảm thấy khó chịu kinh khủng, cứ có cảm giác nó mang ý châm biếm thế nào ấy.

Tôi nhìn về phía cô bạn kia... A, dù thế nào thì bạn nữ kia trông cũng xinh lắm cơ, da dẻ trắng bóc, tóc đen bóng, mắt to tròn, vóc người cũng cỡ Đại Song và Tiểu Song, dáng rất đẹp, chỗ nào cần lòi thì lòi, chỗ nên lồm thì lồm, nên nhỏ cũng nhỏ, nhất là phần eo. Giống như trong tiểu thuyết mô tả, tựa như thể dùng sức một chút là có thể bẻ gãy. Tôi dám nói, cô bạn này chừng 10 năm nữa là nhất định khiến lũ đàn ông chết mê chết mệt.

Cô ta thấy tôi đang nhìn về phía mình, liền nâng cằm, ra vẻ rất ghét tôi, như thể tôi đã làm gì mình vậy.

Cái này có lẽ là do trực giác nhạy cảm của phụ nữ, đột nhiên tôi linh cảm có chuyện không hay, trong đầu định rời đi, cho rằng cứ đứng ở đây sẽ xảy ra chuyện. Vừa định quay gót thì cô bạn kia liền bước tới về phía tôi, phía sau có hai bạn nữ khác nữa mà tôi không biết mặt.

“Ê này, con béo, không học trường này thì tới đây làm gì!”

Béo... con béo!! Tôi nghe nó nói xong, tròn mắt muốn lọt ra ngoài.

Cái người này, sao lại mất lịch sự đến thế không biết.

Tôi tức giận đến nổi chả muốn bỏ đi, quay đầu trả lời – “Tôi đến tìm Khang Duật!”

“Cậu ấy không có ở đây, đến giúp thầy mang bài tập nghỉ đông rồi, giờ chưa về!” – Cô nàng kia vẫn một bộ hất cằm ra vẻ kiêu ngạo nhìn tôi, từng chữ trong lời nói đều như muốn ám chỉ rằng mình và Khang Duật rất thân thiết.

“Vậy à? Thế tôi đứng chờ ở đây cũng được, anh ấy và tôi hẹn sẽ đi công viên với nhau rồi.” – Tôi cũng không tỏ ra yếu thế, chuyện đâu còn có đó, bình đến tướng ngăn, nước dâng đất chặn. (Ý bảo chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết)

Con bé đó tức thì liền rất-không-vui, khuôn mặt ra vẻ cứng nhắc – “Bạn có thấy xấu hổ không vậy, người ta không có ở đây thì chờ cái gì?”

Gì cơ? Hỏi tôi có xấu hổ hay không? Sao không tự hỏi lại mình trước đi, hỏi xem bản thân có biết xấu hổ hay không.

Tôi tức đến độ mặt mày rúm rỏ, đang muốn chửi lại cho nó biết, nhưng nghĩ đang ở trong trường, bí mật này mà nhiều người biết thì sẽ càng khó giữ, cũng không nên để nhiều người trong trường biết quan hệ giữa tôi và Khang Duật, thế nên tôi không thêm tranh cãi cùng nó nữa.

Bà đây đi là được chứ gì!!

Tôi tức tối giậm chân bước một bước về trước, không thêm quay đầu lại.

Vậy con bé kia đột nhiên lại giữ chặt tay tôi – “Chờ chút!!”

“Chờ gì? Không phải bạn muốn tôi đi khỏi đây sao?” – Tôi quay đầu, liếc nó.

Đang còn thắc mắc, bỗng nhiên thấy trong mắt nó lộ ra vẻ gian trá, không để tôi kịp phản ứng, ả cùng hai con bạn đi cùng ban này, lôi tôi vào lớp.

“Mấy bạn làm gì vậy?” – Ba đứa tụi nó giữ chặt tay nên tôi không có cách nào chống cự lại được.

Con bé kia đứng trước cả lớp quay lại mà nói rằng – “Mọi người nói đi, tớ đẹp, hay cậu ta đẹp hơn!!”

Tôi tựa như bị sét đánh phải, đứng cứng ngắc tại chỗ, nhìn thấy đám con trai đều im bất... nhất loạt quay đầu về phía tôi và cô ả.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc khắp cả người tôi.

Lớn đến thế này, lần đầu tiên hiểu được chuyện bị nhiều người nhìn chằm chằm thế này là một việc cực kì khó chịu, như thể tôi chỉ là một con vật trong sở thú, bị người ta tùy tiện soi mói bình phẩm, không có chút phẩm giá nào.

Lúc trước tôi cũng mặc cảm chuyện mình béo lấm, trong lòng luôn có cảm giác tự ti, nhưng Khang Duật luôn dịu dàng với tôi, khiến cho hạt giống tự ti kia luôn bị chôn kín, không có cơ hội nảy mầm.

Nhưng đến hôm nay thì... nó đột ngột phát triển, chớp mắt đã thành đại thụ.

Ai đẹp ư?

Tôi chỉ cảm thấy mắt mình đang sưng nước, cảm thấy mình đang bị sỉ nhục. Tôi vung mạnh tay, đẩy đám con gái kia ra, chạy ào ra ngoài mà không thêm quan tâm gì nữa.

Chạy đến nửa hành lang, thì tôi đụng phải Khang Duật.

“Miểu Miểu, em đến rồi à, chờ chút, anh sắp xong rồi, tự đứng lại đầu ra một đồng bài tập nghỉ đông... Miểu Miểu? Em... em sao vậy?”

Bấy giờ, mặt tôi đã nhoe nhoẹt nước mắt tự lúc nào, khóc không thành tiếng. Cũng không biết có phải do quá tức giận, chịu không nổi, chỉ muốn trút hết ra hay không mà gặp anh thì lại vừa vụng búng nổ.

‘Chát!’, tôi tát thẳng vào mặt anh một cái.

Tôi đã dùng hết sức, đánh mạnh đến nỗi tay mình cũng tê rần.

“Tôi không muốn gặp lại anh nữa. Các người là đồ khốn!! Đồ tồi!!”

Tôi hét lên như điên, kiên quyết đẩy anh ra, chạy thẳng ra khỏi cổng trường, vừa khóc vừa chạy về nhà.

Mẹ tôi đang nấu ăn, thấy tôi về liền hỏi muốn ăn thịt kho tàu hay sườn xào chua ngọt, nào ngờ thấy tôi khóc lóc sụt sùi, kinh ngạc đến mức làm rớt con dao xuống đất.

“Miểu Miểu... sao vậy? Ai bắt nạt con à? Há? Ai bắt nạt con thế?”

“Mọi người, ai cũng bắt nạt con hết!!” – Tôi gào khóc, chạy ào về phòng. Vừa vào phòng liền đóng sập cửa lại, trùm kín chăn kín mà khóc nức nở.

Một hồi lâu sau, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa – “Chị, mở cửa đi!!”

Trốn trong đồng chăn, mặc cho Diễm Diễm gõ rầm rầm, tôi bịt tai thật chặt, không muốn nghe bất cứ điều gì cả. Ngoài cửa, mẹ tôi cũng muốn tôi mở cửa ra. Tôi còn nghe thấy tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi. Nhưng bây giờ tôi chẳng muốn để tâm đến bất cứ chuyện hết, chỉ muốn ở trong thế giới của mình, không muốn gặp bất cứ ai, không muốn nghĩ tới bất kì người nào nữa.

Đến tối, Diễm Diễm lại đứng ngoài cửa gọi – “Chị, Khang Duật gọi tới mấy chục cuộc rồi, giờ lại gọi nữa này, chị có bắt máy không!”

“Không bắt!!” – Tôi trả lời tấp lự.

“Chị à...”

“Không bắt, cũng không muốn nghe cái gì hết. Mày nói cho anh ta biết, tao bây giờ không muốn gặp Khang Duật, nếu mà anh ta đến tận nhà này thì tao sẽ chia tay cho biết! Âu Dương Miểu Miểu này nói được làm được!” – Tôi chui ra quát lớn, mặc kệ cho mẹ cho nghe được hay không, rống xong liền chui lại vào chăn.

Diễm Diễm không nói tiếng nào, có lẽ là vì nó hiểu tình trạng của tôi hiện tại, có nói gì thì cũng uống công. Bố mẹ tôi cũng không hỏi han gì đến nữa, tôi khóc suốt một đêm ròng, suy nghĩ cả đêm cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Tôi phải giảm cân, tôi phải giảm cân!

Trong đầu tôi bây giờ chỉ có hai chữ ‘giảm cân’ mà thôi.

Và tôi thực hiện cực kì nghiêm túc.

Mỗi ngày tôi chỉ ăn một quả trứng luộc và một trái cà chua, nhất quyết không ăn thêm gì nữa, sau đó tiếp tục nhảy dây như điên, nhảy đến khi mồ hôi mồ kê đầm đìa mới thôi, không chỉ thế, tôi còn chạy bộ, chạy lên chạy xuống cầu thang trong nhà.

Cứ như vậy suốt 10 ngày, tôi giảm đi 6,5kg.

Tôi nhìn mình trong gương, xương quai xanh lộ hết ra ngoài, khuôn mặt như bị gọt nhọn, không hề có miếng thịt nào, đối với người muốn giảm cân thì hài lòng. Nhưng nói cách khác là vẫn chưa đủ.

Tôi ngồi ở trên giường, không ngừng suy nghĩ xem sắp tới mình sẽ giảm tiếp như thế nào.

Căn bản là bây giờ tôi mắc chứng cuồng giảm cân mất rồi.

Sau đó, tôi bắt đầu giai đoạn không ăn không uống, mặc kệ mọi người có khuyên bảo thế nào thì cũng không bỏ cuộc.

Một buổi tối của ba ngày sau, tôi vẫn không ăn không uống gì, đột nhiên muốn xem tivi, tay cầm không chắc remote nên làm rớt xuống đất. Tôi ngồi xồm xuống để nhặt, vừa đứng dậy liền cảm thấy trước mắt mình một màu đen, đầu óc choáng váng, người ngất xỉu, mất hết ý thức.

Tôi bị choáng.

Nửa tiếng sau, nếu Diễm Diễm mà không vào phòng tìm tôi thì có khi cũng chẳng ai biết tôi đã bị ngất.

Mọi người vội vàng đưa tôi đến bệnh viện.

Kết quả chuẩn đoán rằng do dinh dưỡng không tốt, gây ra tình trạng thiếu máu, khiến tôi bị choáng, chỉ thiếu chút nữa thôi là đã nghiêm trọng tới mức suy tim.

Do thể trạng tôi không tốt, bị một trận như vậy khiến hệ miễn dịch giảm mạnh, chỉ nhiễm lạnh chút thôi thì sẽ tái phát bệnh viêm cơ tim. Để đảm bảo để tình trạng của tôi không trở nên tồi tệ hơn, có thể dẫn tới suy tim, bác sĩ đã tiêm thuốc kích thích cho, đương nhiên là lúc tôi không biết, thế là tôi lại giống như quả bong bóng, được thổi phồng lên.

May thay, không phòng lên nhiều lắm, nhưng cũng đủ để công sức giảm cân của tôi đi tong. Đúng là tự mình hại mình, không thể chịu nổi. Qua việc này lại cho tôi thêm một bài học nhớ đời, mà 10 năm sau tôi vẫn không quên. Giảm béo thì cũng phải có chừng mực, bằng không lợi bất cập hại, mất nhiều hơn được.

Mặc cảm thì sao nào, mặc cảm tự ti có quan trọng hơn mạng sống không?

Cuối cùng tôi cũng từ ngơ cụt mà từ từ chui ra... vấn đề tiếp theo chỉ còn là... Khang Duật!

Thế là tôi lại rúc vào trong hốc, giả vờ như không hay không biết gì cả.

Sắp tới, tôi phải đối mặt với anh thế nào đây?!

18. Chương 18: Nhất Định Là Người Vũ Trụ

Nằm viện vài hôm, đến một ngày trước khi ra viện, Khang Duật đến thăm tôi. Mà anh cũng nên đến đi thôi, chứ không thì tim tôi cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Thế mà khi Khang Duật đến, tôi lại không dám gặp. Lúc anh tới, tôi đang nằm kênh trên giường bệnh vừa ăn táo, vừa đọc truyện thì Diễm Diễm đột nhiên xông vào phòng bệnh cùng anh.

“Chị, Khang Duật đến thăm chị nè!”

Tôi sợ tới mức thiếu chút nữa là té xuống đất. Phản ứng đầu tiên là quăng quả táo đang ăn dở cùng quyển truyện qua một bên rồi chui ngay vào trong chăn, nằm ngay đơ trên giường.

“Ngủ rồi, chị ngủ rồi!!” – Tôi nhắm chặt mắt rồi nói.

Rõ ràng Diễm Diễm chẳng tinh ý gì, nó còn chả thèm nghĩ qua chuyện giúp tôi từ chối, lại bảo – “Khang Duật, hai người cứ từ từ trò chuyện, vừa đúng lúc mẹ em mang quần áo về giặt, mới đi nên sẽ không về sớm vậy đâu. Có điều để chắc ăn, em sẽ ở ngoài canh chừng hộ anh chị.

Tuy ngày trước tôi mạnh miệng dám bảo rằng nếu Khang Duật mà tới gặp thì tôi nhất quyết sẽ chia tay, nhưng may mà nhà tôi cách âm tốt, bố mẹ dưới lầu không nghe thấy, vẫn chưa lộ chuyện! May mắn lắm thay!

Tôi nghe đến đó, trong lòng vội gào thét, đừng... đừng để chị mày một mình với anh mà.

Tôi đang ở buồng đôi, nhưng bà bác giường bên vừa đi làm xét nghiệm, không biết khi nào mới về, bác ấy đi rồi thì chỉ còn một mình tôi, tôi... tôi... tôi sợ!

Tiếp tục giả chết! Vờ ngủ!

Khi Diễm Diễm đóng cửa, tôi vẫn cảm nhận được Khang Duật đang đến bên giường bệnh, bây giờ lấy tay thay mắt, nên thính giác đột nhiên rất nhạy. Khang Duật chồm người lên cái tủ đầu giường, hình như là lấy cái gì đó, ngửi mùi thì chắc là chuối tiêu rồi, sau đó, anh kéo ghế, ngồi xuống cạnh giường.

Tôi nghe được tiếng anh hít thở, rõ ràng là đang rất gần, làm tôi càng lúc càng chui vào trong chăn, từ từ rúc vào, đến khi chăn che kín mặt. Đến lúc không cảm thấy gì nữa, tôi mới dám xả hơi một chút.

Thế mà sao Khang Duật vẫn không nói tiếng nào, anh tới đây làm gì?

Nói chuyện? Thế sao lại không lên tiếng, anh không nói thì tôi biết nói thế nào?

Năm phút sau, oxy trong chăn cũng hết, cực kì khó chịu, tôi liều mình chịu đựng, cuối cùng vẫn không làm gì được khi phổi thiếu khí. Không được, tới giới hạn rồi, tôi xốc chăn, ngồi dậy trên giường, hít thở từng ngụm không khí.

Sống... sống... sống rồi!

Ánh mắt lại vô thức nhìn qua Khang Duật...

Á... hù người! Xem cái bộ hung dữ như chó Ngao đang gầm gừ kìa.

Tôi sợ đến không nói được tiếng nào, nghẹn chặt trong cổ họng, tự làm mình bị sặc, tôi giả vờ trợn mắt – “Anh... anh tới lúc nào vậy?”

Khang Duật trừng mắt nhìn tôi – “Lâu rồi!”

Tôi ho khè, – “Á... thế sao... lại không lên tiếng?”

“Ai đó trốn trong chăn, giả vờ không hay không biết gì, anh nói gì thì có nghe được sao?” – Anh lạnh nhạt trả lời.

Tôi hơi run một chút, nháy mắt trán đã đầm đìa mồ hôi.

“Vậy sao không lật chăn lên, làm người ta trốn ở trong như đồ ngốc!” – Tôi lầm bầm.

Nào ngờ anh thính tai, nghe được – “Hơi nào, chẳng phải sớm muộn gì em cũng tự mò ra hay sao, việc gì anh phải động tay?”

Gáy tôi đổ mồ hôi như điên, càng lúc càng dữ dội.

Đồ nham hiểm!!

Tôi vặn xoắn mấy ngón tay trong chăn, sau đó cúi đầu, cúi gằm xuống, cảm chạm ngực.

“Anh cho em thời gian trình bày!” – Anh ngồi bắt chéo chân, nhìn tôi như thể một ông lớn.

Rõ ràng anh cũng rõ là tôi đã biết sai rồi.

Đột nhiên tôi chợt nhận ra, mỗi lần tôi nổi điên thì cuối cùng cũng là tôi nhận sai, lần này cũng vậy. Thế là đành nói chuyện khiến mình cứ âm ức trong lòng.

“Cô ta... gọi em là ‘con bé’, còn nói... không cho em gặp anh...” – Nói ra tôi lại càng thêm tủi thân, chớp mắt vài cái, tức thì nước mắt ngập mi, không nhìn rõ thấy gì – “Nó còn lôi em vào trong lớp, đứng trước cả lớp hỏi... Là nó đẹp... hay em... em đẹp... Cả lớp đều nhìn vào em, em cảm thấy mình như một con vật, không có chút danh dự nào! Tiểu Phàn không có... anh... anh cũng không có... không ai giúp em cả... em rất sợ... Em mặc cảm biết là bao nhiêu!”

Nói xong, tôi sụt sịt mũi, cảm thấy thật sự rất oan ức.

Chuyện này cũng do Tiểu Phàn, đưa tiền để nó giám sát, thế mà chưa từng nói cho tôi biết có một người như thế. Khi tôi nằm viện, Tiểu Phàn tới thăm tôi đầu tiên.

Lúc đó tôi hỏi, nó cũng không thua, đáp ngay một câu ‘Cả tên nó Khang Duật cũng không nhớ thì tao nói với mày chuyện đó làm gì?’ khiến tôi im lặng tấp lự. Thế cũng được đi, thì ra là con bé đó bị ăn dưa bở, trong lòng khó chịu, vợ được tôi liền đem ra trút giận.

Khang Duật thở dài một hơi, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, an ủi.

Nhìn anh có vẻ đã bớt giận hơn, khiến lòng tôi cũng thêm can đảm, nói tiếp – “Em cũng có tự ái, không đâu lại trở thành người bị bắt nạt! Lúc đó, chỉ muốn tát nó một cái, có điều... lại không dám.”

Nửa câu sau đúng là dư thừa, chọc đúng nọc.

“Hừ, không dám đánh nó thì quay sang đánh anh!” – Anh nhìn tôi, mũi xịt khói.

Tôi cứng đờ, len lén nhìn anh, hôm ấy đầu óc tôi rối loạn, tát anh một cái, không biết là má trái hay má phải. Nhiều ngày trôi qua như vậy, cũng không còn thấy vết gì, nhưng lúc đó tôi đánh mạnh lắm, không biết có bị thương gì không.

“Đừng có sẫm soi nữa, là má trái!” – Khang Duật tức giận trừng mắt nhìn.

Tôi rụt cổ – “Em xin lỗi mà!”

Anh hừ một tiếng, với tay bẻ một quả chuối.

“Có đau không?” – Tôi nói vuốt đuôi.

“Em nói thử xem?”

“Lần sau... lần sau em không dám nữa!” – tôi trân trọng hướng tay về phía anh mà thề.

“Lần sau? Còn dám có lần sau nữa hả? Thế nào, em còn tính cho lần sau nữa hả. Lần sau em định làm gì, hay tính lấy dao đâm anh luôn đi cho xong!” – Khang Duật nổi điên, vừa lột hết quả chuối đưa đến miệng tôi thì giật tay lại, hung hăng ngoạm một miếng.

Tôi lập tức lắc đầu, xua tay – “Không mà, em không lấy dao đâm anh đâu!”

Đúng là dễ sợ, vừa tưởng đã nguôi rồi thì lại nổi điên lên thế đấy.

“Được rồi, anh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hết, tiếp đi!” – Anh ăn xong quả chuối, nhào người lấy trái khác, tưởng đâu là lột cho tôi, hồng dè lại tiếp tục ăn một mình. Thật quá đáng, rõ ràng biết tôi thích ăn chuối nhất mà.

Tôi nuốt nước miếng – “Tiếp? Tiếp tục cái gì cơ?”

“Nói xem vì sao đang không việc gì em lại vác xác nhập viện?” – Anh tra hỏi.

Tôi ngập ngừng – “Không phải... thì là...”

Tôi chắc rằng anh đã biết nguyên nhân, thế nào Diễm Diễm cũng huych toẹt hết cả rồi, anh hỏi vậy rõ là đang muốn tôi tự giác kiểm điểm, Khang Duật rất phản đối việc tôi giảm cân.

“Vì... giảm... giảm cân!!” – Ánh mắt mạnh mẽ như thể có dòng điện cao thế chạy qua, tôi kiên quyết trả lời.

Lời vừa thốt ra, trông Khang Duật giận đến nổi tóc cũng dựng ngược.

“Em cũng chỉ muốn trông xinh xắn hơn thôi, nào biết là sẽ thế này...” – Tôi không cam lòng, muốn biện hộ cho mình một chút, nhưng nhìn vẻ mặt tối sầm của anh liền lập tức rớt rít – “Em biết sai rồi, không dám nữa, không dám nữa!! Em đáng giận, đáng ra không nên giảm cân mới phải, em không nên dày vò bản thân, hại... hại... hại anh lo lắng!”

Rõ là tôi rất sợ anh.

Hình như tóc tai Khang Duật cũng đã quay về trạng thái bình thường, nhìn thấy ánh mắt tôi, có vẻ đang suy tính gì đó, có phải là định tha lỗi cho tôi rồi không? Tôi ngồi ngoan ngoãn trên giường, thật sự là đã biết lỗi rồi mà.

Thật lâu sau, anh đưa cho tôi một quả chuối đã được lột sẵn – “Ăn đi!”

Mắt tôi sáng hẳn... đây... đây là tha cho tôi rồi sao.

“Không giận nữa à?” – Tôi cẩn thận hỏi lại.

“Lo ăn chuối của em đi!” – Tuy anh vẫn trừng mắt nhìn tôi, nhưng đỡ hơn ban nãy nhiều. Tôi vui vẻ cắn quả chuối một cái ngon lành. Ngọt, ngon quá! Tôi ăn xong, vẫn chưa đã thèm, muốn ăn thêm – “Em muốn ăn nữa!”

Khang Duật lột thêm, đưa cho tôi. Tôi ăn, bất ngờ nhìn sang, thấy anh để tay ở đầu tủ, chống đầu nhìn tôi.

Bắt gặp ánh mắt đó... tôi liền lập tức tim đập rộn ràng, mặt đỏ bừng bừng. Khi không anh lại dùng ánh mắt như thể tôi là vật quý báu nhất của mình. Tôi vội đảo mắt, tập trung vào chuyện môn – ăn chuối. Anh chẳng biết mình quyến rũ biết là bao nhiêu, cứ như nam chính trong truyện tranh, làm tôi muốn chảy cả máu mũi.

“Miếu Miếu...” – Anh nhẹ giọng.

“Dạ vâng?” – Giọng nói dịu dàng kia chỉ tổ làm tôi ngứa lỗ tai kinh khủng, như thể có cái gì đang ngo ngoáy ở trong.

“Đừng có giảm cân nữa!”

“Em biết rồi! Không dám giảm nữa!” – Tôi cũng không muốn nhìn thấy anh nổi giận.

“Anh thích phụ nữ ngực lớn!!”

“...”

Sau khi xuất viện, tôi biết nghe lời cực kì, ăn ngon ngủ kĩ, tiếp tục vỗ béo bản thân. Cũng chẳng còn cách nào khác, bây giờ, chỉ cần tôi ăn ít hơn bình thường một muỗng cơm thôi thì bố mẹ tôi lại lo sốt vó cả lên, cho rằng tôi lại đang định giảm béo. Tôi nào dám, cũng đâu phải là chưa nhận bài học, không dám nghĩ tới hai chữ ‘giảm béo’ nữa. Cứ thế nên sinh hoạt bình thường cũng chả khác heo là mấy.

Chớp mắt cũng đã trôi qua một nửa kì nghỉ đông, khi sắp đến tết thì lại xảy ra hai chuyện trọng đại.

Việc thứ nhất, nhà của tôi bị chính phủ trưng dụng – phải dỡ bỏ và chuyển đi nơi khác, chuyển vào chung cư cao ốc. Bố tôi muốn một đôi việc, liền lập tức huy động toàn bộ họ hàng, bắt đầu công cuộc chuyển nhà. Tôi vừa bệnh dậy, bố mẹ cũng không nỡ để tôi làm việc nặng, chỉ khổ cho Diễm Diễm, không chỉ phải dọn dẹp phòng mình mà còn phải kiêm luôn phần của tôi, khiến nó suốt ngày than thân kể khổ, la làng lên rằng mình là con được nhặt về.

Mà đã không có phần việc của mình thì tôi càng rảnh rỗi, thường lén chạy đi gặp Khang Duật.

Đêm ba mươi ấy, cuối cùng cũng hoàn thành công cuộc chuyển nhà, vì gấp gáp dọn nhà, mẹ tôi không kịp chuẩn bị đồ ăn gì cả nên bữa tối cũng ăn qua loa. Cả nhà xúm quanh TV cùng xem chương trình chúc tết, nấu đại gì đó cùng mì ăn liền, coi như cũng qua bữa, chưa tới 10 giờ, bố mẹ, cả Diễm Diễm đều mệt rã rời, kéo nhau đi ngủ sớm.

Nhưng ngược lại, tinh thần tôi lại cứ phơi phới. Tranh thủ dịp cả nhà đều ngủ cả, tôi vội vàng chui vào phòng của mình, gọi điện thoại cho Khang Duật, định cùng anh đón thời khắc giao thừa.

Đúng 0 giờ, ngoài cửa sổ như đang phát ‘Chiến tranh giữa các vì sao’, nào là pháo trúc, khói pháo hoa mờ mịt khắp bầu trời, đến là đình tai nhức óc, khiến tôi và Khang Duật không thể không tắt điện thoại, đồng thời cũng đánh thức bố mẹ và Diễm Diễm dậy. Vì thế, ngay sau đó, cả nhà chúng tôi cũng xuống lầu, gia nhập ‘cuộc chiến’, góp thêm rộn rã, cùng mọi người nghênh đón năm 1997.

Năm mới đã trôi qua như vậy đấy.

Chuyện thứ hai, nhân dịp tháng 10 năm 1997, Thượng Hải đăng cai tổ chức Bát vận hội, sau tết, nhà nước đưa xuống thông báo cho hơn 10 trường trung học Thượng Hải phải tham gia đồng diễn thể dục trong buổi khai mạc Bát vận hội. Chỉ thương cho tụi học trò chúng tôi, bị trưng dụng khoảng thời gian nghỉ ngơi quý báu, trở thành lao động giá rẻ, bắt đầu 8 tháng tập luyện nhằm chán cho buổi biểu diễn.

Nếu đã là biểu diễn khai mạc thì đương nhiên trang phục cổ động phải có màu sắc tươi sáng, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ mấy bộ trang phục kia đáng sợ biết chừng nào. Phần trên bó sát, phần dưới thì chỉ có đúng mỗi cái quần xòe đủ che mông. Màu mè lại càng phát kinh, có trường màu lam tươi tắn, có trường dùng cam hoặc hồng, thế mà trường Nữ Trung lại dùng màu xanh lục như ếch. Gọi nó là xanh ếch cũng đúng lắm, mặc lên người, cho dù có đẹp đến mấy cũng thành ếch cái cả. Sau đó lại còn cầm một tấm bảng tròn hai màu xanh – đỏ, để tạo thành hình ảnh chuyển đổi tập thể. Mãi cho đến ngày ra diễn cũng chẳng biết sẽ tạo ra hình gì, bởi vì chỉ có người ngồi trên khán đài trong sân vận động mới có thể nhìn được mà thôi.

Bởi vì dáng người tôi không mặc được những bộ này, thế nên không cần tham gia tập luyện cho buổi biểu diễn, được đưa xuống tổ hậu cần.

May mà được chuyển xuống tổ hậu cần, chứ muốn tôi mặc trang phục như ếch nhái rồi nhảy múa thể kia, mặt mũi tôi biết để vào đâu.

A Di Đà Phật! Thánh Mập Mạp vạn tuế!

Ấy mà trường Diễm Diễm lại không nhận được thông báo, nên không tham gia tập luyện, thế là so với tôi nó càng vui hơn gấp bội. Toàn bộ nam sinh các trường tham gia thì mang vuốt rồng và phần bụng dưới(*), màu mè ra sao thì tôi cũng không cần nhắc lại, rõ là không thể nào xấu hơn được, phục trang cũng là áo bó quần xòe. Còn nhớ lúc đám nam sinh đang tập luyện ở sân vận động Giang Loan, khi Khang Duật mặc bộ đồ như thế xuất hiện trước mặt, lại khiến tôi cảm thấy như nhìn thấy tên đồng bóng nào...

(*) Có lẽ ý bảo biểu diễn múa rồng.

Nhưng mà, nửa dưới... không biết sao lại chật đến vậy..., khiến tôi chảy máu mũi không dưới mười lần.

Thiệt là số khổ!!

Sau này nhìn hoài cũng thành quen, nhưng tính ghen tuông của tôi thì bộc phát, chỉ cần có nữ sinh nào nhìn sang hướng Khang Duật, cặp mắt tôi sẽ bắn thẳng vào nó như súng liên thanh, đợi đến giờ tiếp nước, đứa nào nhìn qua, nhò nào đã liếc tới là tôi lập tức cho muối vào nước của nó.

Hừ! Đây là lợi thế của công tác hậu cần!

Tám tháng tập luyện chán chường kia cũng biến thành thời gian vui chơi của tụi tôi. Mỗi khi đến tập luyện ở sân vận động Giang Loan, thường có thời gian rảnh, dục mặt ngồi chờ không làm gì ở bên, vì thế chúng tôi thường tranh thủ từng giây phút ít ỏi để hoàn thành cho xong bài tập trên trường, giờ nghỉ thì cùng nhau đánh bài giết thời gian.

Đạo cụ biểu diễn – tấm bảng tròn hai màu xanh đỏ xen nhau kia được chúng tôi tận dụng để đánh bài, tụi học sinh gương mẫu thì lại đem ra làm bàn học.

Có tôi, Tiểu Phàn, Đại Song, Lưu Lí Quân, Khang Duật; tất nhiên Từ Doanh cũng có mặt, có điều nó chính là thành phần con ngoan trò giỏi dùng đạo cụ làm bàn học, có mặt hay không cũng vậy, may mà bốn người vừa đủ tay đánh bài, không thêm làm khó nó.

Không biết có phải số chúng tôi không may hay không, phụ trách của cả bọn lại là vị huấn luyện viên siêu biến thái, cực kì nghiêm khắc, vừa hô ‘tập luyện’ là phải nhanh chóng chạy tới, nếu đi trễ, thì sẽ bị lôi ra, đứng ở nơi nổi bật nhất mà ôn lại bài cũ, ai mà dám cơ chứ, tất cả mọi người đều có tư tưởng đục nước béo cò, nên chẳng ai dám đi trễ. Hễ có ai hô lớn ‘tập luyện’ thì tất cả mọi người liền chạy cố sống cố chết đi tập trung. Đánh bài cũng thế, vừa nghe hô tập luyện, chúng tôi lập tức ngưng sát phạt nhau, quăng vọi bài trên tay vào trong giỏ, chạy đi tập trung, mấy lá rút lung tung thì được chân hậu cần, là tôi, phụ trách bảo quản trận địa, đợi mọi người tập luyện xong thì lại tiếp tục tập trung tinh thần sát phạt lẫn nhau.

Lại nói tiếp, thói quen tập luyện kia cũng tốt, chẳng có gì, nhưng cái chính là đi vệ sinh rất phiền toái. Đã đông người thì chớ, đặc biệt là nhà vệ sinh nữ, hễ vừa nghỉ ngơi một cái là nhìn đâu cũng thấy người, ngay cả chỗ chen chân cũng không có. Có lần Lưu Lí Quân muốn đi vệ sinh, nhưng chỗ nào cũng có người, đã thế còn xếp hàng dài trước cửa, đến mức hai đuôi đứng mà như xoắn lại vào nhau, tôi trách nó – “Ban này lúc đi vệ sinh làm gì, sao không giải quyết lúc đó đi.”

Nó xoắn hai chân càng chặt hơn – “Thì ban này không muốn đi mà!”

Tiểu Phàn giúp nó xếp hàng ở nhà vệ sinh bên cạnh quay lại nói – “Cái gì gọi là ‘cơ hội chỉ tới một lần’, giờ mày hiểu rồi chứ hả.”

“Lúc này lại nói ba cái gì đâu không hà, sao tao có thể kiểm soát chuyện này được chứ!”

Tôi liền mạng đưa ra đề nghị – “Nếu không thì đi bên nhà vệ sinh nam đi, có gì nhờ Khang Duật giúp cho!”

“Đi chết đó hả, muốn thì mày tự đi đi!” – Lưu Lí Quân trợn mắt nhìn. Tôi le lưỡi thâm nghĩ, được lắm, mày cứ từ từ mà chờ, tè dầm rồi thì đừng trách tao.

Đợi chừng mấy phút, mấy người trong nhà vệ sinh cũng không đi ra, chẳng lẽ đi nhiều đến vậy sao?

Thật là xúi quẩy.

Cứ ráng nhịn lâu thật lâu như thế, cuối cùng đang rất mát cũng thành ra hết mát luôn rồi.

Đến cuối cùng, Lưu Lí Quân cũng chả buồn đi, có vẻ như muốn cũng chẳng đi được.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Lưu Lí Quân tức tối nói – “Mày nói xem, đại tiện với tiểu tiện có gì khác nhau. Đều là thải ra như nhau, có cần lâu như thế không?”

Tôi và Tiểu Phàn không nói gì, nó không giải quyết được, lại bắt đầu nghiên cứu lên xuống, Đại Song đứng trước cửa nhà vệ sinh chờ chúng tôi, sau khi nghe được, lại thành thật trả lời.

“Thì một cái rắn, một cái lỏng.”

Gì đây? Tìm điểm khác nhau giữa hai đũa tụi nó hả? Thế lúc tiêu chảy không phải cũng là lỏng sao? Tôi không biết nên khóc hay nên cười với tụi nó nữa.

Khang Duật ngồi yên xem bài, giữ chỗ, thấy chúng tôi quay trở lại thì hỏi – “Xong rồi à?”

Tôi lắc đầu – “Đông người, nó hết muốn đi luôn rồi!”

Khang Duật nhú mày, còn chưa nói gì, ngồi lại chỗ cũ, bắt đầu sát phạt, định bụng thắng trọn ván.

Lưu Lí Quân vẫn còn lăm lăm ba lăm bầm – “Có gì khác nhau chứ, đều là từ bụng thải ra, sao lại tốn nhiều thời gian thế hả?”

Khang Duật nhìn về phía tôi – “Sao vậy?”

“Đang trút giận đó, giai đoạn giữa thời kì phát bệnh tâm thần, tám phần là do ăn đồ bậy bạ nên trúng độc, thế nên bây giờ lại bắt đầu nghiên cứu xem đại tiện và tiểu tiện khác nhau chỗ nào!”

Đôi khi tôi cũng đến là bội phục Lưu Lí Quân, cái gì cũng dám nói, hoàn toàn chẳng thêm để ý Khang Duật là con trai. Đột nhiên, nó nổi giận, vỗ bàn một cái, quay về phía anh mà nói – “Cậu nói xem, thằng đại và thằng tiểu khác nhau chỗ nào hả?”

Ót tôi nổi ba vạch đen. Chị hai của tôi ơi, đừng có nổi điên như vậy chứ, là do nhiều người, mà không đi vệ sinh được thì thôi, việc gì lại nổi điên thế chứ?

Tôi nghĩ anh đang xem nó như người điên.

Khang Duật chia bài, diễm nhiên nói – “Tụi nó là anh em một nhà, nhưng thằng Tiểu thì khăng khải hơn, thằng Đại không phải lần nào cũng theo Tiểu, nhưng hễ Đại ra thì Tiểu lúc nào cố gắng đi theo!!”

Nói xong, cả bọn chúng tôi đều á khẩu.

Khang Duật nhú mày – “Sao, nói không đúng à?”

Cả bọn chúng tôi đều lắc đầu lia lịa. Trong đầu mỗi người đều nghĩ, Khang Duật rõ ràng không phải người trái đất, rõ là giống vũ trụ mà xuống. Loại chuyện này mà cũng có thể nói rõ ràng rành mạch, lại càng có lí luận sâu sắc. Cấu tạo kiểu gì thế?

Tiểu Phàn, Đại Song, Lưu Lí Quân đồng thời đều nhìn về phía tôi, trong mắt bộc lộ sự cảm thông, như thể đang muốn nói – Miếu Miếu, chỉ số IQ của mày và Khang Duật cách nhau xa lắm, mai sau sẽ rất thê thảm!

Khỏi cần tụi nó bồi vào, tôi sớm biết từ lâu rồi, rõ ràng là tôi không phải là đối thủ của Khang Duật.

Rất nhanh sau đó, anh lại một lần nữa chứng minh chỉ số thông minh của mình cao cỡ nào.

Đánh bài được vài ván, đột nhiên tôi cũng cảm thấy mệt, chạy thẳng về hướng nhà vệ sinh, vẫn là còn rất đông người như ban nãy, tôi mệt đến độ hai chân cứ xoắn quấy vào nhau, đứng trước cửa nhà vệ sinh, liên tục ngó vào trong.

Đột nhiên, nghe được tiếng Khang Duật rống to – “Luyện tập!!!”

Vừa hô xong, tôi thấy tụi con gái từ trong nhà vệ sinh nữ xông hết ra ngoài, cửa toilet bật mạnh ra, trong đó không thiếu những đứa vừa kéo quần vừa chạy.

Chớp mắt, nhà vệ sinh không còn ai.

Tôi đứng trước cổng, trợn mắt há hốc từ nhà vệ sinh hướng về phía Khang Duật. Anh diễm nhiên dựa vào tường, nhìn tôi – “Nhìn anh làm gì, mau đi!”

Sặc... tôi bị kinh ngạc đến đi nhỏ cũng chẳng buồn đi...

Anh nhất định chính là người vũ trụ.

Nhất định là thế!!

19. Chương 19: Nụ Hôn Đầu Tiên Mất Tiêu Rồi.

Đảo mắt một cái, mới đó mà tám tháng đã trôi qua, lũ học sinh trung học chúng tôi cũng biểu diễn thành công màn đồng diễn thể dục. Thành ra, không chỉ mất kì nghỉ hè của năm nhất mà ngay sau buổi biểu khai mạc cả bọn phải tập trung hoàn thành các bài tập còn thiếu trong hè.

Quá thảm, quá sức thảm thương.

Mà năm ấy, cũng là lúc tôi lên 11, bắt đầu đối đầu với hai anh em vi phân và tích phân!! Đầu tôi... đau lắm. Điểm toán của tôi cứ thế mà tuột dốc không phanh.

Ngược lại là chiều cao của Khang Duật, trong tám tháng qua, như đã ăn phải thực phẩm giúp tăng trưởng chiều cao hay sao, một phát nhảy vọt đến 185cm, trong khi tôi chẳng hề thay đổi tẹo nào, từ góc nhìn 30 biến thành 45 độ, cứ tiếp tục thế này không khéo lại thành 60 độ mất, mà đã thế lại còn có dấu hiệu tăng nữa chứ.

Tôi chịu được, nhưng cổ thì không nha.

“Có phải tuyến yên của anh có vấn đề không?” – không nhận được, tôi hỏi.

“Mẹ bảo cha cũng rất cao, anh giống cha.”

Như thường lệ, Khang Duật vẫn tiếp tục đón tôi khi tan trường, có điều lần này tôi ngồi ở thanh ngang trước xe. Vì tần suất dùng yên sau rất cao, muốn hư tới nơi, tranh thủ thứ sáu tôi có thể về trễ một chút, Khang Duật chở tôi đến tiệm sửa xe, đổi yên mới.

Nhờ chân dài, yên trước cũng được nâng đến độ cao tối đa, ở trong một dòng xe đạp tới lui, trông anh rất nổi bật.

“Thích thật, em chẳng tăng thêm được tẹo nào!” – Tôi ngẩng đầu bĩu môi tỏ vẻ bất mãn.

Khang Duật cúi đầu, nhìn xuống ngực tôi dạo một vòng, sau đó mờ ám nói – “Có tăng!”

“Có hả? Con mắt nào của anh bảo em có tăng, mà nữa, ban nãy anh dám nhìn ở đâu thế hả?”

“Miếu Miếu, anh tăng chiều cao, em tăng số đo ngực, hai chúng ta đều phát triển bình thường.” – Anh nghiêm túc nhìn tôi trả lời.

Mặt tôi lập tức đỏ bừng như mông khỉ – “Khang Duật!” – Tôi vươn hai tay đập vào má anh cái bốp – “Lưu manh không biết xấu hổ!”

Quên mất hai đứa đang trên xe đạp, bị tôi đánh một phát, Khang Duật đau điếng, thiếu chút nữa là buông tay lái, may mà vẫn giữ được thăng bằng, xe lung lay vài cái thì cũng vững vàng trở lại. Tôi không dám đánh anh nữa, trên đường xe đông nghịt, nhờ mà té thật thì không phải chuyện đùa, nhưng vẫn tức tối ngúng nguẩy quay đầu sang hướng khác, chả thèm để ý tới.

Tám tháng tập luyện cho buổi biểu diễn đồng diễn thể dục, tuy tôi là chân hậu cần, nhưng cũng chạy tới chạy lui đến ngắc ngoải, lưng quần đã nhỏ đi ít nhất một số rưỡi, thế mà cân nặng... lại hoàn toàn không xê xích?

Đáp áp chính là... quần nhỏ đi một số, áo ngực lại tăng thêm một cỡ.

Tổ sư nó ra!! Thì ra gầy chỗ này là bù cho chỗ kia!! Tôi không chỉ nghi ngờ cấu tạo não của Khang Duật mà cũng bắt đầu tự hoài nghi bản thân.

Khang Duật khom người, dùng âm thanh ngựa ngáy kia nói vào tai tôi – “Miếu Miếu?”

“Đang giận, có gì thì nói nhanh.” – Tôi gãi gãi lỗ tai, sao cứ thích nói chuyện kiểu này, khiến cho tai người ta ngứa, trong lòng cũng ngọ nguậy không yên.

Anh thở dài nào ruột bảo rằng – “Anh chỉ muốn nói, em có tăng thì cũng tăng vừa thôi, chứ không, anh bị chảy máu mũi đến khó chịu.”

“Anh... anh còn dám nói!!” – Tôi tức điên, ngẩng đầu thật mạnh, không khéo lại động thẳng vào mũi của Khang Duật.

“Kít!” – Tiếng thảng gấp, xe đạp đột ngột dừng lại, anh không nhận được, quả thật là chảy máu mũi.

Tôi vội vàng rút khăn tay cầm máu cho anh, mũi anh bị tui động trúng không phải nhẹ, bực tức nãy giờ bay biến đâu hết, bỗng cảm thấy xót xa, rừng rừng nước mắt.

“Sao vừa mở miệng nói ‘máu mũi’ thì liền chảy thật vậy chứ!!”

“Tích trữ lâu ngày, bị đầu em khai van, tranh thủ chảy cho hết!!” – Anh hít hà lỗ mũi.

“Anh còn đùa được! Ngẩng đầu lên coi, mau!” – Tôi vo khăn tay thành viên, nhét vào lỗ mũi.

“Không sao, được rồi mà!” – Anh vừa ngửa đầu, vừa hít hà hai cánh mũi.

Nhìn bộ dạng hài hước của anh, tôi không nhận được mà phì cười. Vẻ mặt của Khang Duật lập tức sa sầm, phỏng chừng là nghĩ tôi không có lương tâm, bị đụng đến chảy máu mũi thế mà tôi vẫn còn lòng dạ mà cười. Một lát sau thì máu mũi cũng ngưng chảy.

Tiếp tục hướng về tiệm sửa xe, lúc này thì tôi còn tức giận gì nổi, càng buồn cười tợn, tâm trạng lập tức vui vẻ trở lại, chỉ là cứ để ý tới mũi anh suốt thôi. Khang Duật biết tôi đang vui, không làm mất hứng, thân thiết rủ rỉ bên tai, kể lại những chuyện thú vị trong trường hôm nay cho tôi nghe.

Hai đứa vẫn còn mặc đồng phục, cùng đèo nhau trên một chiếc xe, lại còn thân thiết như thế, nếu chẳng phải do ở đây không sợ gặp người quen, tôi cũng không dám lộ liễu thế này, chẳng qua người đến người đi, ngày cuối tuần ai cũng chạy vội vàng về nhà, chẳng thêm để ý đến hai đứa, tôi cũng không cảm thấy mất tự nhiên nữa.

Đang sắp tới đường Kiến Quốc Tây, đột nhiên đằng sau bất ngờ có tiếng còi inh ỏi.

“Xe đạp đằng trước, dính chặt với nhau thế à, tách ra!!”

Tôi và Khang Duật lập tức cứng người, nhìn về phía sau.

Một chiếc W.Santana đang chạy sau chúng tôi, ông chú cảnh sát còn trơ trên cầm bộ đàm hô hoán.

“Học hành cho tốt, ngày ngày tiến bước!!” – Cái còi trên mũ xe như càng khuếch đại lời nói của ông ta.

Hồ hào ầm ỉ trên phố như thế, người qua đường, dù cho có đang đi xe đạp hay đang đi bộ đều hướng mắt chăm chú nhìn về phía chúng tôi. Cả tôi và Khang Duật ngay lập tức trở thành mục tiêu cho mọi người. Có vài người trong bọn thì chỉ trở, một số lắc đầu than thở, số khác thì như đang đứng xem kịch vui. Tóm lại, chuyện này rất gây chú ý.

Tôi sợ đến mức núp trong lồng ngực của Khang Duật mà trốn.

Đột nhiên Khang Duật quay người, hướng về xe cảnh sát mà nói – “ , , ?” [Sumimasen, keikan no ojisan, nan wo imasu?]

Tôi khờ mặt ra, ông chú cảnh sát cũng trợn tròn mắt, người qua đường cũng cảm thấy choáng váng.

Tất cả lại chìm trong im lặng.

Không ngờ Khang Duật vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, vẻ mặt vờ như đang không hiểu rõ tình hình, khả năng biểu cảm đó có thể được cử đi tranh chức Oscars ấy chứ.

“Ồn ào cả buổi, hóa ra là người Nhật Bản!” – Người đi đường nào đó lên tiếng.

“Ái chà chà, làm cái gì thế không biết. Thì ra là người nước ngoài, lại làm cái chuyện không đâu, lại làm cái chuyện không đâu. Rõ là thằng cha cảnh sát kia ăn no rửng mỡ không có việc gì làm.”

“Tụi nhỏ Nhật Bản nhà người ta yêu nhau, quần được sao?”

“Người Nhật Bản 16 tuổi là kết hôn rồi đấy!”

“Tụi Nhật Bản toàn là tụi phát triển sớm!! Kiểu giáo dục thế không ổn.”

“Thằng quỷ nhỏ kia cũng chả tốt đẹp gì, đi đi!!”

Mọi người túm lại vừa thảo luận, vừa bôi nhọ Nhật Bản, sau đó từ từ giải tán.

Ông chú cảnh sát kia trợn tròn mắt, tay vẫn đang cầm bộ đàm, không biết là muốn nói gì, ngậy người hồi lâu, cuối cùng cũng không lên tiếng, ảo não chạy bên cạnh tôi và Khang Duật rồi lái xe xa dần.

“Đi thôi, Miếu Miếu.” – đám người kia đi rồi, anh quay người lại.

Tôi vẫn còn đang khờ cả người ra...

“Khang Duật, anh có thể nói tiếng Nhật sao?” – Mê hoạt hình Nhật Bản như tôi còn chưa học theo được, huống chi người Đông Bắc như anh, đến ngày nay vẫn còn rất hận người Nhật, nhưng câu kia tôi nghe thì hiểu, cũng đơn giản. Khang Duật nói – ‘Xin lỗi, chú cảnh sát, chú đang nói gì vậy?’

“Ít thôi, gần đây bác Thẩm có học tiếng Nhật, định tham gia cái hội giao lưu sinh hoạt gì đó, mỗi ngày đều đọc cho anh nghe, nghe đến độ tai cũng muốn mọc kén tới nơi, thành ra cũng học được một chút.” – được rồi, đã hiểu.

“Vậy anh nói tiếng Nhật làm gì?” – Đây mới chính là điểm chính.

Khang Duật nhú mày, nói như đúng rồi – “Tiếng xấu tất nhiên để cho tụi Nhật gán!!”

Tôi đỏ mặt hời hợt như suối....

Khang Duật không chỉ cao thêm mà râu ria cũng mọc dài, cũng đúng là tuổi dậy thì, chẳng qua do mới nhú nên hơi rậm một tẹo, cứng cứng, khiến anh khó chịu cả người. Mà cũng do da thịt anh mềm, cạo râu kia vừa có ngọn, anh liền cảm thấy ngứa, chỉ muốn gãi. Thật giống con vật cầm tinh – gãi soàn soạt như khi.

Nhịn không được, anh định cạo hết cho xong.

Bác Thẩm liền khuyên can – “Đừng cạo, cứ để nó mọc dài ra đã. Bây giờ thì không được cạo, nếu không càng cạo càng thô càng cứng. Cháu cũng không muốn nó đâm tua tủa, dọa vợ chạy mất chứ hả?” – Tôi ngồi một bên cười khanh khách.

Khang Duật lườm tôi một cái, ai oán nói với bác Thẩm – “Nhưng cháu khó chịu lắm!!”

“Khó chịu gì chứ, đàn ông mọc râu là chuyện bình thường, ráng chịu đựng, đừng có trách bác không nói trước, hừ vợ chạy mất rồi, cháu có đuổi cũng không kéo lại được đâu!” – Bác Thẩm lấy lại chiếc dao cạo râu trong tay Khang Duật, đột nhiên nhìn về tôi một cái, sau đó hướng về Khang Duật, nháy mắt – “Nói đi nói lại, nhìn xem cháu đâu bác kia, người trắng nõn nà, nếu râu này mọc cứng hơn, không sợ đâm trúng người ta sao.”

Gì đó... ý gì đây...

Râu của anh cứng hay không, có đâm tôi hay không thì có liên quan gì tới nhau.

Khang Duật gãi gãi cằm, đảo mắt về phía tôi, nhìn tôi như thể nghiên cứu gì đó cả buổi, sau đó than thở mà rằng – “Được rồi, cháu ráng nhịn!!”

“Giỏi lắm!” – bác Thẩm vỗ vỗ lên vai Khang Duật.

Đột nhiên tôi cảm thấy, hai người bọn họ nói chuyện với nhau, tôi nghe mà như lọt vào trong sương mù.

“Để bác cho cháu lọ Thayers(*), bôi lên sẽ thấy dễ chịu hơn một chút, ráng qua lúc này rồi sẽ ổn thôi.” – Bác Thẩm là người từng có kinh nghiệm, nói.

(*) Tên một mặt nạ hiệu Toner nổi tiếng.

“Vâng!” – Khang Duật trả lời.

Bác Thẩm thu dọn dao cạo râu, chuẩn bị đi ra ngoài – “Bác đi khiêu vũ, hai đứa cứ ở chơi!” – Đi tới cửa rồi, lại quay đầu lại, liếc nhìn một cái kì lạ về phía tôi, sau đó dời mắt về Khang Duật, tựa như đang muốn cảnh cáo anh rồi bảo – “Nhưng đừng có giỡn quá trớn!”

Tôi cứ cảm thấy câu nói của bác Thẩm vẫn còn có ý gì đó khác?

“Được rồi, thím Trương vẫn còn đang đứng chờ bác đây, bác mới là đừng giỡn quá trớn thì có!”

Bác Thẩm liền phun một câu – “Thằng quỷ nhỏ!” – nói xong vui vẻ đi ra ngoài.

Bác vừa rời khỏi, tôi tò mò không nhịn được, hỏi – “Anh với bác Thẩm nói cái gì mà bí hiểm thế? Sao nghe lạ lùng vậy!”

Khang Duật cứ vuốt cằm, hình như có vẻ rất khó chịu. Tôi thấy vậy, cũng sờ tay lên, không ngờ có cảm giác rất thỏa mãn, tuy hơi cứng, nhưng lại mượt mà lắm, sờ lên sờ xuống, cảm giác mềm mềm như bàn chải nhỏ, tôi sờ càng hăng.

Khang Duật ngừng tay, mặc tôi nghịch, như con mèo đang được gãi cằm, híp híp mắt ra vẻ hưởng thụ – “Muốn biết?”

Tôi gật đầu, trong đầu thầm nghĩ, râu này mọc lên còn dễ chịu hơn lông của của Lassie nữa cơ.

Tiếp tục sờ... tiếp tục quấy...

Đôi mắt anh bỗng sáng lên, – “Vậy thì... sát lại đây, anh nói thầm cho em nghe!”

“Chuyện gì? Nói thầm nữa cơ à!” – Tôi chẳng nghi ngờ gì, ghé sát mặt về phía anh.

“Gần thêm chút nữa! Em lùn quá!” – Tôi chỉ đang tập trung vào hàm râu mới mọc của Khang Duật, nào để ý đến ánh mắt của anh càng lúc càng sáng.

Tôi ngoan ngoãn kiễng chân lên, tò mò háo hức muốn nghe kể – “Nói mau, nói mau!”

Vừa ngẩng đầu lên, thừa dịp tôi không chú ý, Khang Duật giữ ót tôi lại, hôn lướt qua môi. Khi tôi vừa ý thức được, môi mình đã bị anh ngậm trong miệng. Tôi lập tức bật người ra, toàn thân đỏ như tôm luộc. Hôn xong, Khang Duật còn chép miệng một cái, liếm môi – “Đừng... được rồi, nói xong rồi!”

Tôi mở to hai mắt nhìn, trong đầu trống rỗng.

“Thế nào? Có bị anh đâm phải không?” – Anh dùng lòng bàn tay vỗ về phần xung quanh viền môi của tôi.

Đâm... đâm...

Trong đầu tôi bỗng xuất hiện vô số chữ ‘đâm’, kiểu nào cỡ chữ nào cũng có.

“Bị đâm đau à? Phải không?” – Khang Duật thấy tôi không nói lời nào, cảm thấy hối hận, đưa tay sờ lên hàm râu của mình.

Cuối cùng tôi cũng định thần trở lại, run rẩy lắp ba lắp bắp – “Anh... anh hôn... em... Đây là... đây là nụ hôn đầu của em mà!”

Đã thế... đã thế lại còn do mình dâng lên tận miệng người ta.

Anh đảo mắt một vòng, trả lời – “Anh biết!”

“Anh biết, vậy mà vẫn hôn!” – Tôi tức giận nói.

“Thì sao? Anh không hôn, chẳng lại để cho người khác?” – Khang Duật liền bày ra vẻ mặt như muốn nói ‘anh đây không có ngu’.

Tôi á khẩu. Nói cũng đúng, tôi cũng không muốn để cho người khác. Nhưng mà nghĩ lại, không đúng, làm gì có ai hôn như thế, nói thế nào cũng là nụ hôn đầu tiên của tôi và anh cơ mà.

Lần đầu tiên đó!!

Như thế chẳng lãng mạn tẹo nào cả, như thế... như thế...

Vừa nãy là do kinh ngạc, hoàn toàn chẳng cảm nhận được mùi vị gì cả là thế nào? Tôi đỏ mặt, tim đập đập chân run, cảm giác có chút không hài lòng.

“Kỹ thuật hôn của anh quá kém!” – Cuối cùng tôi cũng tìm ra được một lí do để phản bác hay ho.

Tôi những tưởng nghe xong Khang Duật sẽ nổi giận, nào ngờ anh cười gian như trộm, trêu tôi.

“Vậy thì tốt rồi! Nếu không thì...” – Ánh mắt anh lại lộ vẻ cợt nhả, hướng về phía tôi – “Thử lại là được!”

Mặt tôi càng thêm đỏ, nhưng trong lòng lại rất chờ mong.

Chúng tôi đã yêu nhau ba năm, nhân vật chính trong truyện tranh, đừng nói là ba năm, trong vòng ba ngày đã tiến đến hôn hít rồi, chẳng qua chúng tôi chậm hơn một tẹo.

Vậy là... vậy là... Hôn? Hay là không hôn đây? Tâm tính rụt rè của thiếu nữ cứ suy đi tính lại.

Tôi nhìn vẻ mặt nóng lòng chờ mong của Khang Duật, anh có cần bày ra vẻ hăng hái phấn khởi đến thế không?

“Miếu Miếu, anh chuẩn bị tốt rồi, lần này chắc chắn sẽ không đâm trúng em nữa đâu!”

Đây đâu phải vấn đề có râu hay không! Cái chính là... Khang Duật hôn tôi, đã thế, còn dám bày trò lừa gạt.

Đồ nham hiểm! Giọng điệu đó, tôi không chấp nhận được.

“Anh chả thèm hỏi han gì cả, cứ thế mà hôn là thế nào, chuyện này, dù thế nào anh cũng phải hỏi ý kiến em chứ!”

“Hiểu rồi!” – Anh gật đầu, suy nghĩ vài giây rồi quay về phía tôi mà nói – “Vây, Miểu Miểu, anh muốn hôn em!”

Tôi không hề nghĩ rằng anh sẽ bất thành linh nói thẳng tuột ra như thế, ngây ngốc bị anh kéo lại, tiện thể đạt mục đích.

“Anh...” – Lại bị hôn thêm một cái nữa, tôi tức đến run tay, đã đồng ý đâu mà dám hôn người ta cơ chứ.

Anh ra bộ vô tội nhìn tôi mà nói – “Là em nói mà, phải hỏi mới có thể hôn em!”

Đồ không biết xấu hổ, tự dưng lại bóp méo nguyên ý trong câu nói của tôi.

“Được rồi, đừng giận nữa mà, hôn thì cũng hôn rồi! Cùng lắm thì hôn em thêm một cái nữa, coi như bồi thường!” – Anh đúng là đồ cơ hội, tranh thủ tôi đang ngẩn ngơ, lại hôn thêm một cái nữa.

“Vừa lòng chưa? Vừa lòng là được rồi, ngoan ngoãn ngồi đây, anh đi lấy nước ngọt cho!” – Anh vỗ nhẹ lên đầu tôi, như thể vừa ăn đường, hát hò bài gì đó, vui vẻ đi xuống bếp.

Tôi không còn lời nào mà nói nữa!

Sự thật lại được chứng minh một lần nữa, rõ ràng tôi không phải đối thủ của cha này!

Thua thê thảm, không còn manh giáp!

Nụ hôn đầu của tôi, trong ngày hôm nay.... thế là mất thật rồi!

20. Chương 20: Kem Que Và Bò Câu Chín

“Miểu Miểu, anh muốn hôn em.”

Suốt một tháng qua, đây là câu Khang Duật hay nói với tôi nhất. Chỉ chờ đến không có bóng người thì ở vườn hoa, cạnh mấy gốc cây, rạp chiếu bóng hay nhà bác Thẩm, nhất định Khang Duật sẽ nói câu này, vui mãi không chán.

Không biết là do anh khả năng hôn hít trời sinh hay do đàn ông bọn họ vốn giỏi khoản này mà kỹ thuật của Khang Duật rõ ràng tiến bộ vượt bậc!

Tôi khê liếm môi...

Chết mất!

Cái thời bọn tôi những năm ấy, chỉ dám hôn nhẹ, môi chạm môi cho đỡ thèm thôi, còn mấy cái khác... làm gì cũng không có gan!

Nhưng mất hồn thì cũng vài lần, hôn hít nhiều vậy, thật ra thì chả có cảm giác mới mẻ tẹo nào. Vì thế, Khang Duật lại dụ dỗ tôi. Anh nói:

“Miểu Miểu, chúng ta đo thời gian hôn nhau đi, xem thử có thể giữ hơi được bao lâu!”

Tim tôi thế là lại nảy bang bang... Hồng lễ anh muốn tiến nhanh, nhảy cóc sang thử nụ hôn kiểu Pháp.

Cái này... này thì.... Không tốt tẹo nào ha?

Hôn kiểu này, dễ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn lắm!

Tôi chưa thật trưởng thành, không thể vượt rào nữa đâu.

Vẫn còn đang ngẫm nghĩ, Khang Duật ‘kinh nghiệm dồi dào’ kéo tay, đỡ gáy tôi, hôn lên môi.

Anh hỏi, chưa bao giờ cần tôi trả lời.

Huhuhu...

Ban đầu thì tôi vẫn còn giữ được, nhưng không lâu sau thì phổi bị nghẹn như muốn nổ tung, lại thấy anh đang giữa chừng cuộc vui, không có ý định muốn dừng lại.

“Dừng... dừng...” – Tôi hoảng hốt quơ tay. Oxy cạn sạch cả rồi!!

Khang Duật thấy không tiếp tục được, lưu luyến rời khỏi, đôi mắt tối sầm, ra vẻ rất không vui.

Tôi vội vàng hô hấp, hít thở, hít thở sâu...

Khang Duật tức giận ai oán than – “Miểu Miểu, em rất là không có tinh thần phấn đấu! Bình thường bảo em vận động nhiều, tăng sức thở sao em không nghe!”

Tôi đáng thương chịu anh xét nét... làm gì mà đến cả chuyện hôn hít này anh cũng có thể mắng người ta không có tinh thần phấn đấu được cơ chứ.

Sau đó, Khang Duật chốt lại một câu khẩu hiệu – “Mỗi ngày luyện tập, cổ công kéo dài”, buộc tôi chấp nhận cuộc đặc huấn này.

Thật thương xót cho cặp môi này của tôi, mày phải chịu khổ rồi em ơi!

Đau lòng lệ rơi -ing...

Nói đi thì cũng nói lại, hôn nhiều vậy rồi, mỗi lần Khang Duật hôn tôi nhất định cũng phải có cảm giác, tôi rất muốn nghe cảm tưởng của anh. Môi người ta bị dẫn vật giầy vò đến thế này, ít ra cũng phải được bát canh ngọt mà uống chứ.

Chờ anh hôn đủ, tôi không nhịn được mà hỏi – “Em có vị gì thế!”

Nhớ tới mấy mẫu nam chính trong truyện tranh, mỗi khi hôn xong nữ chính, liền nói, em thật ngọt, hay gì gì đó chẳng hạn. Nghĩ rằng ít nhiều Khang Duật cũng sẽ nói những lời như thế, khiến tôi cứ mơ mộng chuyện lãng mạn.

Khang Duật nhớ lại chuyện ban nãy một chút rồi trả lời – “Vị thịt người!”

Tôi lập tức nổi sùng – “Anh... anh không nói được câu nào dễ nghe được hử. Nói người ta giống kem, giống đường là được rồi. Cho dù nói như vị chao mà anh thích ăn nhất thì em cũng còn chấp nhận được!”

Món chao nghe tên thì hơi bị có mùi thật đấy, nhưng ăn vào miệng thì lúc nào cũng có hương thơm mát chứ bộ.

Gã này đến một chút té bào lãng mạn cũng không có!

“Không cho anh hôn nữa!” – Tôi tức giận, phồng má trợn mang như ếch.

“Kem sao?” – Khang Duật suy nghĩ, ánh mắt lại lóe sáng kì dị – “Miểu Miểu, em chờ anh một chút!”

Tôi ù ù cạc cạc, chả hiểu chuyện gì, thấy anh chạy vội ra khỏi tầng cây. Vòng đai xanh này gần nhà bác Thẩm, cây cối um tùm, bình thường ngoại trừ cô chú làm vườn thì chả có ai, vậy nên lại thành chỗ lén lút hẹn hò của hai đứa tôi.

Một phút trôi qua, anh vội vội vàng vàng chạy về, trên tay còn cầm theo cây kem Cornetto.

Tôi nhìn anh chằm chằm, tưởng tôi đang dối, nên muốn xin lỗi dỗ ngọt người ta sao?

“Ăn đi này!” – Anh xé bọc, đưa cho tôi.

“Xem như anh cũng biết điều!” – Tôi ngạc nhiên nhận lấy cây kem kia.

Tuy đang đông mà ăn kem thì hơi lạnh, nhưng có điều anh đã mua cho, tôi cũng chẳng tội gì mà kiêng khem, liếm láp một hồi là nhanh chóng hết sạch cây kem.

“Ăn xong rồi?” – Khang Duật kề sát vào tôi.

Tôi lau miệng – “Lần sau anh mua vị dâu cho em đi, chocolate ngọt quá hà!”

Khang Duật gật gật đầu – “Vây giờ... Miếu Miếu à, anh muốn hôn em!!”

“Em không chịu...” – ‘hôn đâu’ còn chưa kịp nói ra thì tôi lại bị ép.

Hôn xong, anh như hiểu ra chuyện gì, quay mặt về phía tôi, nói cẩn thận từng chữ – “Anh muốn trả lời câu hỏi bạn này, Miếu Miếu... đúng là vị kem em ạ!”

“.....”

Ấu Dương Miếu Miếu, thừa nhận đi thôi. Mà vĩnh viễn không phải là đối thủ của gã này đâu, mãi mãi... mãi mãi... không thể...!

Một lần nữa, nước mắt giàn dụa.

Rồi rồi đến tháng sau, lễ Giáng sinh.

Đêm an lành hôm ấy, bác Thẩm bất ngờ cho Khang Duật đôi vé xem ảo thuật, tất nhiên trong đó là có phần của tôi.

Xem giới thiệu, ảo thuật gia lần này đến từ đất nước mặt trời mọc, nghe nói rất nổi tiếng ở Nhật. Thời này nào ai biết David Copperfield là ai, chuộng đồ ngoại, thứ mới lạ, hơn nữa lại thêm hiệu ứng quảng cáo nên vé bán rất đắt, cũng rất hiếm.

Khi bác Thẩm đi tham gia giao lưu, được bạn bè người Nhật tặng cho cặp vé này. Bác không có hứng thú gì nên cho Khang Duật, xem như tôi được hưởng ké. Địa điểm biểu diễn nằm ở sân vận động Hồng Khẩu, vì thế để tới kịp buổi diễn lúc 19h, tôi và Khang Duật đã ăn tối từ lúc 4h chiều, xuất phát từ sớm; bởi phải đổi ba chuyến xe buýt, nếu không nhanh nhanh thì trễ giờ mất.

Lúc đầu Khang Duật rất không thích, chẳng là anh ghét Nhật Bản đấy mà, nhưng tôi năn nỉ năm lần bảy lượt, sống chết kéo anh tới sân vận động Hồng Khẩu bằng được.

Đúng là người dân Thượng Hải rất thích náo nhiệt, hề có người nước ngoài nào tới biểu diễn, mặc cho có biết không, cứ phải đi xem cái đã rồi bàn luận sau, thế nên trước mắt tôi là cả một biển người đông nghìn nghịt, phải mất ít nhất những 30 phút đồng hồ xếp hàng mới vào được.

Nhìn chỗ ngồi kia, rõ là vị trí tốt nhất khán đài, xem ra người bạn Nhật Bản này thật hào phóng. Vé hạng nhất, 380 tệ lận đấy.

Tôi và Khang Duật cùng ngồi xuống, thong thả chờ phần mở đầu, chờ món mồi, cuối cùng cũng đến giờ diễn, nhưng lại không thấy vị ảo thuật gia xuất hiện. Một lát sau, có một MC lên giải thích nguyên do, ra là đạo cụ có vấn đề, đang phải sửa chữa, kéo dài đến nửa giờ đồng hồ.

Nghe đến đó, mặt Khang Duật sa sầm, như thể nhà người ta thiếu anh mấy trăm vạn ấy. Tôi vội an ủi – “Vì hòa bình thế giới! Hòa bình thế giới!”

Khang Duật hừ lạnh một tiếng – “Nếu không hòa bình, ông ta có gan vác mặt tới Trung Quốc kiếm ăn sao?”

“Được rồi, biết anh yêu nước rồi. Nhưng nghệ thuật là không biên giới mà, người ta cũng chỉ là muốn nhân Giáng Sinh được ở bên anh, đừng có mặt nặng mày nhẹ mà, cười cái xem nào!” – Tôi bắt chước tay chơi, đẩy cằm anh lên.

“Vây ở nhà không tốt sao?” – Anh nắm lấy tay tôi, cắn một phát.

Tôi bị đau, trả lời – “Vé mắc thế, uống lắm.”

“Ai nói anh bỏ phí, sao lại không bán chứ!!”

“...”

Anh hai à, vé này là người ta tặng cho, anh còn muốn bán đi kiếm tiền. Đồ đen tối, đầu óc thật sự rất đen tối!

Tôi không biết nói gì hơn, quay đầu sang góc khác – nước mắt lại rưng rưng.

Tuy người dẫn chương trình bảo là muộn 30 phút, nhưng rút cuộc lại kéo dài đến một tiếng đồng hồ, tuy vậy, nhưng dù sao cũng đã mua vé rồi, người cũng vào đến đây, có bực thì cũng phải coi thôi.

Lại nói, buổi biểu diễn thật sự rất xuất sắc, đôi khi không thể không khâm phục đầu óc của người Nhật, rất nhiều màn ảo thuật không chỉ động tác rất đẹp, mang đậm bản sắc Nhật Bản, lại rất mới mẻ. Tôi ngồi xem vỗ tay đến phát đau. Tức khắc liền cho rằng vé này giá đắt vậy nhưng rất đáng tiền, có điều... đói bụng.

Tôi và Khang Duật mới 4h chiều đã ăn tối, vội vã đến đây, đồ ăn trong bụng đã tiêu hóa hết từ sớm, thêm nữa mở màn trễ, bây giờ bụng đói kêu rõ to. Tôi nhìn về Khang Duật, thấy anh cũng đang sờ bụng, đây chính là biểu hiện của anh khi đang đói. Bình thường anh đều ăn hai chén cơm, nay vội vội vàng vàng, mới vừa ăn một chén đã bị tôi lôi đi, không đói mới lạ.

Lúc tiến vào, vốn cũng định mua chút gì đó ăn vặt, nhưng người xếp hàng quá đông, đành bỏ cuộc, bây giờ hối hận chết đi được.

Chương trình kéo dài gần ba tiếng đồng hồ, bây giờ chỉ mới phân nửa thời gian. Liếc nhìn sang Khang Duật, thấy vẻ mặt anh ngày càng khó coi, tôi cũng biết anh là người không chịu được đói, chắc bây giờ da bụng muốn dính vào da lưng rồi.

Nhưng làm sao mua đồ ăn được đây, quầy bán ngoài cửa đã đóng cửa từ lâu. Tôi cắn răng, nhịn, ráng nhịn một chút thì sẽ qua thôi.

Khi buổi biểu diễn đang dần về cuối, để tỏ lòng xin lỗi vì sự chậm trễ ban nãy, vị ảo thuật gia Nhật Bản kia lên tiếng muốn diễn thêm một tiết mục đặc biệt, cần hai người, mà ông ta mới nghĩ ra gần đây, chưa diễn lần nào, chúng tôi xem như là nhóm khán giả đầu tiên được thưởng thức chương trình, vừa nói xong, không khí toàn sân vận động lên đến cực điểm, tiếng vỗ tay như sấm dội vang rền.

Khi tiết mục đầu tiên vừa hoàn thành thì tôi như đã được ăn no thỏa thuê, cảm thấy rất kì diệu, lập tức quên bằng cảm giác đói bụng ban nãy.

Lúc ảo thuật gia bắt đầu sang tiết mục cần hai người thì nói muốn mời một vị khán giả dưới đài cùng tham gia biểu diễn. Rất nhiều người giơ tay, tôi cũng không ngoại lệ, ngoài tay mình, tay kia cầm tay Khang Duật giơ theo, tôi chỉ nghĩ đơn giản càng nhiều tay thì càng nổi bật hơn thôi.

Nhà ảo thuật đi dạo hết một vòng, khi gần đến chỗ của tôi thì tôi càng phấn khích cầm tay giơ cao hơn. Nào ngờ ông ta liếc nhìn tôi một cái, trực tiếp mời Khang Duật.

Khỉ gió...

Lựa chọn của ông ra rõ là khán giả không phù hợp nhất thì có.

Khang Duật làm ra vẻ không nhìn thấy điệu bộ mời mọc của vị ảo thuật gia kia, chẳng thèm để ý.

Tôi đẩy anh – “Đi đi, anh từng trải qua những việc khó khăn hơn mà, đi đi nào, đừng để người Trung Quốc thấy xấu hổ chứ! Người ta nhìn vào không khéo còn tưởng chúng ta là lũ nhát gan thì sao!”

Có lẽ Khang Duật cũng cho là đúng, thời khắc mấu chốt thì không thể để tổ quốc mất mặt, liền đứng lên, phóng khoáng bước lên sân khấu.

Khán giả vỗ tay rào rào, trong khi tôi lại cảm thấy hơi lo lắng.

Tôi mê mải theo dõi người trợ lí của ảo thuật gia trao đổi vài câu với Khang Duật, không biết là nói gì, thấy anh gật nhẹ đầu. Tôi thở phào nhẹ nhõm, mới này còn lo rằng nhờ anh đập con nhà người ta một trận thì biết làm sao.

Màn biểu diễn này để Khang Duật đứng yên không nhúc nhích, nhà ảo thuật đưa cho anh cái mũ dạ, đội lên đầu anh, sau đó tìm một chỗ tùy ý trên sân khấu; cách anh một khoảng chừng năm mét, bỏ bốn con chim bồ câu từ không khí vào mũ; cũng bởi bồ câu là vật sống, nên sẽ từ trong mũ mà bay ra.

Tuy rằng biến ra vật sống thì không phải hiếm lạ gì, nhưng để người lạ mặt đội mũ, lại còn đứng cách xa thế mà vẫn có chim bay từ mũ ra, thật là thú vị.

Khang Duật cũng rất cẩn thận, lúc người trợ lý mang mũ tới để anh kiểm tra xem có máy móc nào trong đó không, anh hết sức tỉ mỉ, như thế nếu có cầm kéo trên tay, nhất định anh sẽ dùng để cắt banh mũ nhìn cho rõ.

Có điều làm sao người ta có thể tìm được mảnh khốe của các nhà ảo thuật chứ, ở đây, Khang Duật cũng không tìm ra, miễn cưỡng đội mũ lên đầu – sau đó, đứng ở góc trái sân khấu. Bấy giờ, ánh đèn bắt chợt tối sầm, nhà ảo thuật làm vài động tác gì đấy trên sân khấu, vừa hoa lệ lại rất phóng khoáng, khiến người ta nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Tiếng nhạc hùng tráng bất thành linh vang lên, đèn pha bật sáng chiếu về phía Khang Duật.

Ten ten tén tén—

Từ trong chiếc mũ Khang Duật đang đội trên đầu, như có gì không ngừng giãy dụa, chỉ lát sau, chiếc nón lập tức rớt xuống, 4 con bọ câu trắng bay ra, bay một vòng quanh sân khấu rồi đậu lại trên vai vị ảo thuật gia.

Ngay tức khắc, tiếng vỗ tay vang dội như sấm rền. Tôi cũng vỗ tay bộp bộp theo mọi người. Thật là thần kì, làm sao mà được thế nhỉ? Nhất định chút nữa phải hỏi Khang Duật mới được.

Lúc này, chương trình biểu diễn xem như là đã kết thúc, người MC kiêm phiên dịch đi ra, Khang Duật đang muốn bước xuống sân khấu thì bị ông ta cản lại.

“Vị khán giả này, xin hỏi với màn ảo thuật ban nãy, anh có suy nghĩ gì không? Có thể nói cho mọi người cùng được biết hay không?”

Phát biểu cảm nghĩ gì cơ chứ? Mặt anh rõ ràng là sa sầm nãy giờ, chưa thay đổi chút xíu nào, còn hỏi cảm nghĩ với chả cảm tưởng gì không biết.

Tôi ngồi ở đây càng căng thẳng đến toát mồ hôi, anh là một người mang chủ nghĩa yêu nước đến cực đoan, không chừng lại phát biểu tuyên ngôn kháng Nhật ấy chứ.

Khang Duật nhú mày – “Có một suy nghĩ!”

Người dẫn chương trình vui vẻ – “Vậy mời anh nói ra xem nào!” – Ông ta đưa microphone cho Khang Duật.

Anh nhận lấy, quay mình đối mặt với vị ảo thuật gia đang cười tùm tùm từ đầu đến cuối chương trình nói – “Có gan thì ông đừng biến bọ câu sống, biến ra bọ câu chín cho tôi xem thử đi nào!”

Vị MC cứng đờ người, khán giả cũng sững lại, nhà ảo thuật kia không hiểu tiếng Trung, vẫn cười tùm tùm như cũ...

Tôi đau khổ quay đầu nhìn sang hướng khác.

Ngay cả lúc đối anh cũng không quên chặn họng người ta.

Cảnh giới của anh đã đạt đến trình độ không thể lường được mất rồi!

21. Chương 21: Không Thể Tặng Quà Bậy

Năm 1998, tôi và Khang Duật thuận lợi lên năm ba, năm ba đau khổ, cũng là năm giày vò nhất cuộc đời. Để tôi và Diễm Diễm vào được đại học, bố mẹ tôi dùng mọi cách, không chỉ học thêm với gia sư đến sát đầu mả trán, còn nhẫn tâm cướp nốt hai ngày hẹn hò cuối tuần cố định của tôi và Khang Duật. Đến học kì cuối của năm ba, ngay cả xúi thời gian anh đến trường chở tôi về, chỉ gần nhau trong khoảng đó thôi mà cũng bị giờ học ngoại khóa chiếm lấy, hại tôi chỉ có thể tranh thủ giữa đêm gọi điện cho anh, nghe giọng anh một chút cho đỡ nhớ nhung.

Xem lịch, chỉ còn một tuần nữa là đến ngày 18 tháng 4, sinh nhật Khang Duật. Từ ngày hai đứa quen nhau tới nay, mỗi năm tôi đều tổ chức sinh nhật cho anh, năm nay cũng không thể ngoại lệ, tôi vắt hết óc tìm mọi cách để có cơ hội hẹn hò cho cả hai.

May mà, tôi còn có đám chị em thân thiết, trọng tình nghĩa, làm việc theo nhóm, nghĩ cách lấy có đến nhà Từ Doanh ôn tập, giúp tôi và Diễm Diễm trốn được ngay trước mắt bố mẹ.

“Chị, em tới nhà Từ Doanh đây. Chị và Khang Duật ân ái xong thì nhớ tới đó tìm em về chung, đừng có vui quên đường mà bỏ em, kéo lại lộ chuyện đấy nhé!” – Diễm Diễm cầm chiếc cặp đựng đầy sách vở hồng ngụy trang của tôi.

“Biết rồi, không quên đâu mà! Nhưng mà em cũng đừng đi chơi đó. Chị đã nhờ Từ Doanh và Đại Song ôn bài giúp em, em cũng tự biết học lực của mình rồi đó...”

Kì thi cuối học kì một, chị hai này có tới ba môn không đạt yêu cầu, rõ là sợ sống dai quá nên chán đời, nếu không tại nó, bố mẹ cũng không quản chặt hai chị em tôi đến vậy.

“Đã hiểu! Rõ là dài dòng, từ lúc ra khỏi nhà đến giờ chị nói mười lần cả thấy rồi đấy!” – Nó khoát tay, làm ra vẻ như tôi đã tới kì tiền mãn kinh.

“Chị cũng muốn tốt cho em thôi, với lại, em cũng đâu muốn mẹ lại lên cơn kích động nữa đâu!”

Tôi vẫn còn nhớ như in lúc mẹ nhận được kết quả cuối kì của nó, khi nhìn thấy ba cái dấu tròn màu đỏ kia liền lên cơn kích động, ngã đầu ra sau, nằm ngay ra trên đất. Đến giờ, mỗi lần nhớ lại tôi vẫn còn sợ.

“Được rồi! Được rồi mà! Sao chị nói lảm thế, đã mười giờ hơn rồi đấy, chị không phải hẹn ông chủ tiệm ô hình lúc mười một giờ hay sao, chưa đi mau đi. Cái mô hình kia số lượng giới hạn, không chừng bị người ta mua mất rồi cũng nên. Mau đi đi!”

Tôi vội vàng nhìn đồng hồ, vậy mà đã 10h15 rồi. – “Đều tại em cả, dong dài với chị không yên, kệ em đấy, chị đi đây!”

Diễm Diễm trợn trắng mắt – “Là do chị nói nhiều thì có!”

Xe 57 còn chưa ghé trạm, tôi đã vội vàng vọt ra, sốt ruột chạy ra, vội vàng gào theo xe, cửa vừa mở thì lập tức xông lên. Hôm nay là thứ bảy nên không có nhiều người lắm, các chỗ ngồi đều trống, tôi ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ.

Càng sốt ruột thì càng tắc trở, trên đường liên tục là đèn đỏ, thiếu điều khiến tôi muốn đập cửa xe, chạy thẳng cho xong. Đến mười một giờ kém hai phút, tôi thở hổn hển chạy vào cửa hàng mô hình ở khu chùa Tĩnh An.

Chủ tiệm nhìn tôi đang thở không ra hơi, cười nói – “Em gái, anh giúp em giữ lại mà, trông bộ dáng em chạy đến mồ hôi cả, tới đây ngồi đi, anh rót cho em li nước!”

Tôi thở hổn hển – “Em sợ anh không đợi em ấy chứ!”

Tết vừa rồi tôi đã rất vừa ý cái mô hình này, chỉ là giá mắc cực kì, gom hết tiền mừng tuổi của tôi cũng không đủ mua, chủ quán chỉ nhập 4 cái về, đành không còn cách nào khác, xin anh ta thư thả cho hai tháng, để tôi có thể để dành đủ tiền.

Chủ quán đưa tôi chai nước suối – “Cũng đúng, mẫu mô hình này là loại số lượng giới hạn, đây là cái cuối cùng rồi, nếu em không phải khách quen thì anh đây cũng chẳng giữ lại đâu. Em không biết chứ có người còn định trả gấp đôi để mua nó cho được đấy!”

Tôi hốt hoảng – “Gấp hai? Em làm gì có nhiều tiền như vậy, không bằng anh bán em luôn đi cho xong!”

“Anh đã nói, làm ăn buôn bán, chữ tín làm đầu, anh đem đồ ra cho em xem, nếu không có vấn đề gì nữa thì anh gói lại, vẫn như trước phải không!”

Tôi gật đầu.

Chủ quán vừa lấy hàng, vừa hỏi tôi – “Năm nào em cũng tới mua mô hình để tặng quà, rốt cuộc người đó là ai vậy?”

Tôi không dám nói là bạn trai, đành ho khan trả lời – “Tặng... anh, anh họ!”

“Tình cảm anh em họ của em khăng khít quá nhỉ, tặng cả cái mô hình mắc đến thế mà em cũng chịu.”

“Chịu chứ! Sao lại không, anh ấy đối tốt với em lắm!”

Quả thật Khang Duật rất tốt với tôi.

Chủ quán cười cười, đem một cái hộp cỡ chừng 40cm đặt trên quầy hàng, cẩn thận mở ra – “Xem đi, anh giữ nó rất tốt, còn tra thêm chút dầu, đảm bảo anh họ em sẽ rất vui!”

Tôi tới bên quầy, kiểm tra cẩn thận, 880 tệ (~3 triệu Đ) lặn đáy, phải xem cho kĩ mới được.

Anh chủ quán quảng cáo liên tục – “Đây là ‘Nhất Phi Trùng Thiên(*)’, mô hình chế theo chiếc máy bay tiêm kích mới nhất của nước ta – J-10(1), chế tạo tỉ mỉ theo tỉ lệ 1:18. Thân máy bay dùng hợp kim đúc, mặt số hồng cũng được khắc chi tiết, đèn, dây anten, ống dẫn dầu cũng được làm tỉ mỉ; hình dạng bên ngoài khoang điều khiển bọt khí, lồng khoang có thể mở ra, khoang trong còn có ghế dựa, các hình dáng thiết bị, màn hình cũng được làm theo mô phỏng, tuyệt đối...”

(*) một cú phóng, bay thẳng lên trời.

“Đủ rồi đủ rồi! Anh có nói thì em cũng không hiểu!” – Tôi đưa tay lên xoa ngực – “Em chỉ biết là nó rất mắc thôi!”

“Em gái, đắt xắt ra miếng chứ!! Cái này...” – Chủ quán như còn chưa nói hết.

“Được rồi, được rồi, em cũng biết tiền nào của đó, dù sao cũng là tặng người khác, để ảnh tự tìm hiểu là được! Giúp em gói lại đi, em đang vội lắm!”

“Được, anh gói liền đây! Sao anh lại không có một cô em họ như em chứ, thật là... ghen tị chết được!” – Chủ quán đóng cái hộp lại, dán băng keo trong, sau đó lấy giấy gói quà, thành thạo bao lại.

Tôi trả tiền, ôm khư khư ‘Nhất Phi Trùng Thiên’ trước ngực như bảo bối, đi cũng không dám đi nhanh.

Rời khỏi tiệm mô hình, tôi chạy đến cửa hàng bánh ngọt. Mua bánh thì không cần tiền, dùng phiếu ưu đãi mẹ tôi được cơ quan phát nhân dịp năm mới để đổi, chỉ là cũng phải bù thêm 50 tệ (~200 ngàn Đ), bởi Khang Duật thích bánh trái cây hơn.

Mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng, tôi cảm thấy rất an tâm, một tay ôm bộ mô hình, một tay mang bánh, đang đi trên đường, đột nhiên cảm thấy bụng sôi rồn rột, nhìn đồng hồ đã thấy 2h chiều, sao lại không đói cho được, ngó quanh quất, định tìm xem có quầy ăn bình dân nào không, bất ngờ lại thấy ngay biển hiệu của McDonald. Tôi nuốt nước miếng, trong túi chỉ còn đúng 3 tệ, đi xe buýt về là hết 5 hào, hay nói cách khác, tôi chỉ được ăn trong khoản 2 tệ 5 hào mà thôi (~10 ngàn Đ).

Ôi...

Nhìn tới nhìn lui, rút cuộc thấy tiệm mì Lan Châu.

Mì Lan Châu thì Lan Châu.

Tôi đi vào, nhìn bảng giá trên tường, gọi món – “Bà chủ, cho một tô mì, loại không thịt ấy!”

Mì canh suông cũng được lắm chứ – Vừa đủ 2 tệ 5 hào mà thôi.

Huhuhu....

Khi đến nhà bác Thẩm thì cũng đã 4 giờ chiều, Khang Duật đang ở dưới bếp nấu ăn, tôi bỏ đồ xuống rồi vào trong – “Bác Thẩm đâu rồi hả anh?”

Khang Duật biết tôi tới nên không hề ngạc nhiên tạo nào, tắt bếp, đặt nồi thịt kho tàu vừa mới nấu xong vào mâm, tôi không nhịn được muốn ăn vụng, lại bị anh đẩy ra – “Đi rửa tay đã!!”

Tôi chu miệng – “Vâng...” – người ta cả ngày nay chưa có miếng thịt nào vào miệng đây này.

Đặt đĩa thịt kho tàu lên bàn, anh quay sang nói với tôi – “Biết em đến nên bác Thẩm thức thời, đi tìm bạn đánh mặt chượt rồi.”

Tôi bắt đầu rửa tay trong bếp thì Khang Duật đi vào định xào rau. Rửa xong, định tìm khăn lau thì anh đã nhanh hơn, cầm khăn tới lau cho tôi.

“Rửa bằng xà phòng chưa?”

“Rồi!!” – Tôi đứng là bé ngoan.

Anh lau khô tay, rồi tìm cái khăn lông, thấm ướt rồi lau mặt cho tôi – “Em ngồi đi, anh xào rau xong là ăn được rồi!”

“Để em giúp!” – Tôi giơ tay xung phong.

Thế mà anh lại trừng tôi một cái – “Khỏi đi, khả năng làm việc của em không phải xui xẻo bình thường!”
Gì chứ...

Được rồi, tôi thừa nhận. Có lần tôi giúp anh xào rau, kết cuộc làm rối tung rồi mù mọi thứ trong bếp, đúng là càng giúp càng loạn.

Tôi ảo não bước ra khỏi bếp, chờ cơm dọn lên ăn. Đúng rồi, quên mất bánh và quả, thế là lvội vàng đặt chúng ở nơi dễ thấy nhất.

Khang Duật mang đĩa rau xào xanh mượt ra, đập vào mắt đầu tiên là ổ gateau và hộp quà được đặt sẵn.

“Lại gateau trái cây và mô hình máy bay nữa chứ gì!” – Anh đặt đĩa rau rồi ngồi xuống cạnh tôi, vẻ mặt như đã biết tuốt.

“Oách... Ah không giả vờ ngạc nhiên một chút được sao, lần nào cũng vậy!” – Tôi cụt hứng lăm bằm trong miệng – “Lần nào anh tặng quà em đều vừa vui vừa rất ngạc nhiên hết!”

“Đó là vì anh tặng gì em cũng không đoán ra được.” – Anh gấp một cục thịt kho bỏ vào chén tôi.

Phải ha, mỗi lần anh tặng quà, tôi hoàn toàn không đoán ra được là gì, nhưng thường lại là những món tôi rất muốn có. Ví dụ như: năm bịch đồ ăn cho chó, đồ cho cún đủ bốn mùa xuân hạ thu đông, còn có năm tặng tôi bộ sách các chú chó nổi tiếng trên thế giới nữa. Oa, tôi thích chết đi được! Anh thật sự rất hiểu sở thích của tôi.

“Em đúng là loại đã định thì không đổi thế đấy, chán thật!” – so với anh, tôi thật là chả có ý tưởng mới mẻ nào cả.

“Không sao, anh thích chính cái tính đến chết cũng không đổi của em mà!” – Nói xong, Khang Duật lại gấp thêm một cục thịt nữa cho tôi.

Đến chết không đổi? Tôi nghe lời này sao cảm giác nó có hai nghĩa.

Ở bên anh nhiều năm như vậy, chỉ số thông minh của tôi cũng được tăng thêm tí đỉnh, thế thì mới không để anh chiếm tiện nghi của mình chứ.

“Ai nói... từ đầu đến cuối, chắc gì sau này em sẽ... sẽ gả cho anh chứ!”

Ba chữ ‘gả cho anh’, rõ là tôi phải dùng hết dũng khí mới nói ra được.

Xấu hổ quá... trong lòng thấy ngượng chết đi được.

“Câu này hỏi hay lắm, em không gả cho anh thì còn có thể cưới ai được nữa...” – Anh buông đũa xuống, ánh mắt hung dữ nhìn qua tôi – “Có muốn bàn bạc với nhau một chút không!”

Bàn bạc gì chứ? Bộ dạng kia rõ ràng chỉ muốn đập tôi thì có.

“Ăn... ăn cơm thôi!” – Tôi vội vàng gấp miếng thịt cho anh, nhanh chóng đổi đề tài – “Anh mở quà, mở quà đi!”

Tôi nịnh nọt đưa quà cho anh. Khang Duật ung dung gỡ quà, vừa mở hộp, vẻ mặt anh cứng đờ.

Tôi nghĩ nhất định anh rất thích – “Sao sao? Tuyệt lắm đúng không! Có chút xúc động nào không vậy?”

Anh không mó tay vào bộ mô hình lấy một cái, cau mày hỏi tôi – “Bao nhiêu tiền!?”

Tim tôi đập bình bịch, liều mạng gấp rau nhét vào miệng – “8... 88 đồng!!”

Khang Duật nhú mảy, không nói gì, đem mô hình lên ngắm nghía – “Máy bay tiêm kích J-10 ‘Nhất Phi Trùng Thiên’ tỉ lệ 1:18, thân máy bay đúc bằng hợp kim, mô phỏng tỉ mỉ, cánh và đuôi cánh sau có thể điều chỉnh được phương hướng, ngoài ra đạn đạo bên ngoài còn được mô phỏng bằng plastic, gắn vào hay bỏ đi đều được; hạ cánh tự động mở ra, cất cánh thì tự động thu vào, còn có cơ chế giảm xóc hiệu quả, động cơ đuôi phun khí có thể co vào nở ra; giá bằng thép không gỉ, tự do thay đổi độ cao, máy bay có thể xoay 3600 trên giá chống; khi giảm tốc thì có ô phóng ra... Miếu Miếu, 88 đồng, không bằng em mua thêm cho anh một bộ nữa, một dùng để chơi, cái kia cất lại sưu tầm!”

Sặc! Tui phun một miếng rau từ miệng – “Ế... cái này là số lượng hạn chế... có giới hạn mà thôi, chỉ còn một cái cuối cùng này, hết... hết rồi!”

Đôi mắt Khang Duật nheo càng sâu – “Vậy sao, khi nào rảnh dẫn anh đi, anh đi xem thằng ngốc đó trông như thế nào!”

“Thằng ngốc!?” – Tôi sửng sốt.

“Đúng vậy, thằng ngốc, anh muốn em đồ ngốc nào lại buôn bán lỗ vốn như vậy!” – Bỗng chốc, đôi mắt anh mở lớn, nhìn chăm chăm như muốn phi đao vào tôi.

Tôi im lặng gục đầu, biết là đã bị lộ.

“Nhưng anh thích lắm mà, năm ngoái lúc đi đến Từ Gia Hối, anh nhìn chăm chăm vào mô hình trong tủ kính, cái y chang cái này một hồi lâu thật lâu luôn mà!”

Ngay lúc ấy, tôi đã biết anh rất thích cái mô hình trực thăng này, anh vốn rất thích máy bay.

“Trừ em ra, anh thích cái gì, dù là rất thích cũng không nhất định phải có!” – Anh bỏ lại mô hình kia vào hộp.

Tôi ngượng chín, những lời này... rõ là mắc cỡ chết được.

Nhưng mà...

“Mua thì đã mua rồi!” – Tôi thấy anh đập nắp lại, không đụng đến nó nữa, rõ là đang định mang trả.

“Mua rồi thì không thể trả được à? Ai quy định thế?” – Anh trợn mắt nhìn tôi.

Tôi không chịu, liều mạng phản đối – “Không được, mua thì đã mua rồi, từ hồi ăn tết xong em đã đến nhờ chủ quán giữ lại, em cũng là muốn anh được vui, mà rõ ràng anh thích nó thế kia mà. Anh cứ giữ đi được không, thật ra cũng không đắt đâu, 5... à không... 300 đồng thôi hà!” – Tôi giơ ra ba ngón tay.

Anh cười lạnh một tiếng, bất thành linh chỉ vào một vị trí hơi khuất trên nắp hộp – “Định lừa anh à? Trên hộp còn dán giá tiền này Miếu Miếu!”

Tôi cứng đờ, nhân, có nhân ghi giá thật hả trời?

Tôi vội vàng kéo cái hộp về trước mặt, tìm cái nhân kia, còn thì thầm tự nói – “Nhân ở đâu? Cha chủ quán chết tiệt, dán cái nhân đó chi vậy, sợ người mua không biết cái này 880 đồng sao, khỉ thật...”

Tôi vừa nói xong, chợt nghe tiếng Khang Duật ngân dài – “À~! Ra là 880 đồng!”

Ót tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh – “Nhân đó viết vậy sao, chắc là ông chủ dán nhầm, sao lại mắc vậy được!” – Lại tiếp tục loay hoay tìm cái nhân kia.

Khang Duật cầm lấy tay tôi – “Đừng tìm nữa, không có nhân nào đâu!”

Mồ hôi tôi chảy càng dữ, nói cho miều là như thác nước.

Anh... anh gài tôi! Khỉ thật, tự dưng lại không đánh mà khai.

Vì thế, tôi và anh, chìm trong im lặng.

Cuối cùng tôi đành dùng chiêu năn nỉ – “Dù sao thì em đã mua rồi, coi như em năn nỉ anh, anh không nhận cũng phải nhận. Nếu không nhận... em...” – Tôi chỉ tay vào mũi anh – “Sau này em không lấy anh đâu!”

Con người anh đảo nhẹ – “Muốn anh nhận, em phải đồng ý sau này gả cho anh mới được!”

Trong đầu tôi lúc đó chỉ muốn làm sao để anh nhận quà, liều mạng gật đầu đáp đại – “Được!”

“Miểu Miểu, sẽ gả cho anh thật nhé! Chắc chắn không? Không hối hận chứ?”

Đã thế tôi còn gật đầu – “Chắc chắn, không hối hận! Gả cho anh thì sao, xem ai sợ ai!”

“Không nói xạo chứ?”

“Tuyệt đối không, ai nói xạo là con rùa rụt đầu!!” – Tôi vỗ ngực.

Lời vừa nói xong, một cú tiếng tách tách vang lên bên tai tôi, nhìn qua Khang Duật, không biết anh lấy đâu ra cây bút ghi âm ở trên tay, nhìn thẳng vào mắt tôi cười trộm, sau đó bấm nút phát lại.

“Miểu Miểu, sẽ gả cho anh thật nhé! Chắc chắn không? Không hối hận chứ?”

“Chắc chắn, không hối hận! Gả cho anh thì sao, xem ai sợ ai!”

“Không nói xạo chứ?”

“Tuyệt đối không, ai nói xạo là con rùa rụt đầu!!”

Tách một tiếng, anh lại bấm nút, vừa tách một tiếng, phát lại lần nữa.

“Miểu Miểu, sẽ gả cho anh thật nhé! Chắc chắn không? Không hối hận chứ?”

“Chắc chắn, không hối hận! Gả cho anh thì sao, xem ai sợ ai!”

“Không nói xạo chứ?”

“Tuyệt đối không, ai nói xạo là con rùa rụt đầu!!”

Cứ như thế suốt ba lần liên tục, anh mới gật đầu thỏa mãn – “Quà sinh nhật bác Thẩm tặng, quả là đồ tốt, âm sắc rất rõ!” – Anh đem cây bút bỏ vào trong túi, quay về cười với tôi – “Miểu Miểu, chính miệng em đồng ý lời cầu hôn của anh, lại có bút ghi âm làm chứng, em không được thất hứa đâu. Còn về quà, anh sẽ nhận, nè, ăn đi, ăn cơm thôi, đồ ăn nguội cả rồi!”

Anh vui vẻ gấp thêm rau vào chén tôi. Tôi, điên rồi.

Tôi bỏ ra 880 đồng, tiền là của mình, thế mà bản thân mình cũng mang bán nốt.

“Em... Em muốn trả hàng!” – Tôi đổi ý.

“Được thôi!” – Anh cười tủm tỉm.

“Vậy? Lời vừa rồi em nói coi như không tính!” – Tôi ngạc nhiên khi thấy anh dễ dàng đồng ý, ban nãy tôi có nói rằng anh có nhận thì tôi mới gả cơ mà.

Anh cười khúc khích, xoay xoay các ngón tay – “Miểu Miểu, ghi âm không có nói tới việc muốn anh nhận quà thì em mới gả cho anh! Em không tin thì chúng ta nghe lại lần nữa nhé!”

Anh lấy ra cây bút ghi âm, bấm tách một tiếng, liền phát ra âm thanh.

“Miểu Miểu, sẽ gả cho anh thật nhé! Chắc chắn không? Không hối hận chứ?”

“Chắc chắn, không hối hận! Gả cho anh thì sao, xem ai sợ ai!”

“Không nói xạo chứ?”

“Tuyệt đối không, ai nói xạo là con rùa rụt đầu!!”

Phát xong, anh nhấn nút dừng, càng cười to hơn – “Em nghe rồi đó, đúng không? Không hề nhắc tới nhận quà! Vậy mới nói, quà có lấy lại thì em cũng phải gả cho anh! Đây cũng là do em tự nói, anh không có ép! Thôi được rồi, ăn cơm đi thôi.”

Nước mắt lưng tròng...

“Miểu Miểu, sao thần người ra vậy, ăn cơm đi em!” – Anh chớp mắt ra vẻ vô tội, giục tôi.

Quay đầu lệt lệt.

Sự thật này chứng minh, quà không thể tặng ầu.

22. Chương 22: Ước Mơ Của Khang Duật

Sắp tới ngày thi đại học, tất cả đám học sinh bước vào giai đoạn chạy nước rút, mọi hoạt động vui chơi giải trí đều bị hủy bỏ, ngay cả tan trường ra ngoài mua đậu hũ nướng thôi mà cũng như muốn dùng tích phân và vi phân tính toán xem thử chủ quán lời được bao nhiêu tiền, tụng bài thâu đêm suốt sáng, làm bài bỏ ăn quên ngủ, sách tham khảo thì mua cuốn này đến cuốn khác.

Năm đó, đối với tụi học sinh năm ba mà nói cũng là năm đầy dọa tinh thần và trí lực một cách triệt để.

Tôi còn thê thảm hơn, vì để tập trung thi cử, mẹ tôi lại đốt sổ truyện tranh tôi giữ như báu vật, mà đó đều là những quyển không còn được xuất bản nữa, có muốn mua lại cũng chẳng được.

Nữ hoàng Ai Cập của tôi, Bá tước tiểu thư, Ranma ½, Bảy viên ngọc rồng của tôi... tất cả đều chỉ còn là đồng tro tàn.

Đã đau lòng, nay càng thêm tái tê.

Chưa hết đâu, đã vậy còn sổ anime tôi nhịn ăn để dành tiền mua về, những năm 99 đầu VCD chưa được phổ biến, tôi năn nỉ bố mua về cho một cái, chắt bóp mãi mới tậu được một bộ anime tiếng Nhật phụ đề tiếng Trung, chỉ có 9 tập (mỗi tập dài 25 phút) mà tốn những 35 đồng.

‘Quyển sách kì bí’ của tôi, mới xem được hai lần, mà giờ đây cũng bị cắt nát bươm.

Con giun xéo lằm cũng quẫn, không nhịn nữa đâu, tôi phải vùng lên mới được!!

“Nếu con đậu Phục Đán, bố mẹ nhất định phải quỳ xuống xin lỗi con!”

Con người tôi ấy mà, hễ mà giận lên sẽ ăn nói lung tung, lúc ấy mà còn nghĩ được gì đâu, tìm cách trút ra, giận quá nói bừa.

Nhưng lời đã nói ra, tôi lại rất sĩ diện, cho dù biết có thể không đạt được, nhưng nhất định phải cố gắng đến cùng.

Vì thế tôi đeo băng viết hai chữ ‘Tất Thắng’, đến khi cách kì thi đại học khoảng nửa tháng, bắt đầu liều mạng vào học, tôi còn cho rằng, học chừng ấy năm, chỉ có nửa tháng này là thật sự nghiêm túc, đúng là bị ám.

Khang Duật...

Đến lúc này thì tôi còn quan tâm đến anh được sao!!

Bà đây phải cố hết sức mới được.

“Chị à, hai giờ rồi, đừng cố nữa, chị xem cả người chị có khác gì hồn ma không?”

Hai giờ sáng, tôi vẫn còn đang ngoáy bút trên quyển bài tập Anh văn, mặt mày trắng bệch, vành mắt thâm xì, đầu tóc bù xù, cả người như sắp chết tới nơi.

“Đừng có ồn ào, chị còn ba phần nữa chưa làm!” – Tôi quơ tay trái lấy lon cốt gà Bách Lan Thị, ngửa đầu uống ẹn.

Khó uống muốn chết! Lau miệng, tiếp tục làm bài!

“Chị à, chị còn vậy nữa thì em thấy chị không chịu nổi đến ngày thi đâu!”

Tôi phớt lờ lời nó, tập trung tinh thần làm bài tập Tiếng Anh.

Phục Đán! Phục Đán! Phục Đán! Fight!

Quy xuống! Quy xuống! Quy xuống! ! (Ganbare – ‘Cố lên’ trong tiếng Nhật)

‘Crack’, tập trung quá mức, dùng lực quá nhiều nên đầu bút bị tôi làm gãy mất.

Đổi bút, tiếp tục!

Diễm Diễm đành bó tay, ra khỏi phòng còn giúp tôi đóng cửa.

Tôi vẫn tiếp tục ngồi làm bài tập, còn nghe loáng thoáng tiếng trò chuyện ngoài cửa.

“Sao rồi? Nó chịu ngủ chưa?” – Giọng của bố tôi đây mà.

“Dạ không, chị ấy như bị điên rồi đấy!” – Diễm Diễm trả lời.

Bố tôi nóng nảy, – “Bà xem bà đi, bà xem đi, tôi đã nói là đừng có làm quá rồi mà!”

“Tôi... tôi đâu có biết tính tình con bé này lại ngang ngược đến vậy! Chỉ là tôi sợ nó xem ba cái truyện bậy bạ kia nhiều thì ảnh hưởng đến kì thi, lo lắng quá cho nên... nên...” – Đây là giọng của mẹ.

“Con mình, nuôi nó lớn đến thế rồi, còn không biết tính nó sao, bà nói đi, làm sao đây, sức khỏe nó không có tốt, nhờ đâu một mõi quá độ, bệnh cũ tái phát, tôi xem bà làm gì được?” – Giọng thì thầm của bố tôi khó nghe thật đấy.

“Thì chính ông lúc đó cũng không phản đối mà!” – Đến mẹ cũng nổi điên, âm lượng cũng lên cao ba phần.

“Được rồi mà, đừng cãi nhau nữa, con thấy sức khỏe chị hai không có sao đâu, chỉ là không chịu được việc bố mẹ đốt hết truyện tranh thôi, không nói nữa, con cũng đi ngủ đây!” – Tôi nghe tiếng Diễm Diễm gấp dài.

“Diễm Diễm, còn mày có lo đi học bài đi không?” – Mẹ tôi đổi mục tiêu.

“Á...” Tôi có thể tưởng tượng được khuôn mặt Diễm Diễm tái mét đến cỡ nào.

“Miểu Miểu không ngủ, vậy mày cũng đừng ngủ nữa, mẹ giúp mày ôn bài!”

“Hả?” – Diễm Diễm hét một tiếng thật lớn.

“Nguyện vọng một của mày cũng là Phục Đán, lo mà học hành chăm chỉ vào! Đi, đi mau, vào phòng ngay.”

“Mẹ, đừng có đấy mà!!”

Ngoài cửa tiếng bước chân ồn ào, lát sau, liên yên tĩnh trở lại, chắc là Diễm Diễm bị bố mẹ bắt đi rồi.

Tôi cũng chẳng còn thời gian đâu mà thông cảm với nó, tiếp tục làm bài.

Đúng là liều mạng mà cũng thí mạng!!

Lần kiểm tra cuối cùng, tôi cảm thấy không tồi, đúng là không uống công vất vả nhiều ngày nay, lúc công bố điểm thi, giáo viên nói kì kiểm tra toán lần này có một người được điểm tối đa. Tôi nghĩ, nhất định là Từ Doanh, nó được xem là máy đọc sách mà.

Sau khi nhận bài thi, mắt tôi muốn rớt ra ngoài, người được điểm tối đa là tôi! Tôi còn cố gắng chớp mấy lần, nhìn lại. 150 điểm đỏ chói, đập thẳng vào mắt.

Đúng là điểm tối đa rồi!

Hết giờ học, Từ Doanh cùng tụi bạn trung học chơi trò đóng giả vợ con của tôi cùng tới chúc mừng.

Tăng Tiểu Thu, vợ hai, ôm lấy cổ tôi, – “Ông xã à, tốt quá rồi, môn toán là anh lo nhất nay có thể yên tâm được rồi, đề kiểm tra kì này khó lắm đấy!”

“Ừ!” – Đúng là chỉ cần cố gắng thì sẽ có kết quả.

“Nhìn gương mặt như quỷ của ông xã, coi như cũng không uống công, bây giờ hóa ra không phải hóa quỷ mà lên tiên rồi, kết quả môn toán này của ông xã đang phi thăng đấy!” – Tề Băng Băng, vợ ba, vỗ vỗ mặt tôi.

“Ừ!” – Tôi cũng nghĩ mình sắp thành tiên rồi.

Mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ, không chỉ lên tiên, mà còn có thể thành Phật nữa cơ.

“Bố yêu dấu, cân nặng và thành tích của bố thành tỉ lệ nghịch, xem như là song hỷ lâm môn, không được, tan học phải khao tụi con ăn đậu hũ nướng đi!” Đây là Kim Nguyệt, con gái của tôi và Từ Doanh, nó giống y Diễm Diễm, rất tích cực ăn uống.

Nó nói cũng đúng, vì ôn tập cho kì thi, tôi đã gầy đi nhiều, có điều vẫn còn cách một khoảng lớn so với cân nặng tiêu chuẩn.

Nhưng hiện tại, cùng lắm thì tôi chỉ bị coi là hơi mập thôi.

“Ừ!” – Bố mày khao, bố mày khao cho tụi bây không ăn nổi cơm chiều luôn.

“Nếu không thì như vậy đi, dù sao ngày mai cũng không cần đi học, không bằng chúng ta thả lỏng một ngày, đi chơi đi, tối nay về trễ cũng không sao đâu.” – Rốt cuộc vợ cả Từ Doanh cũng lên tiếng.

Một tuần trước kì thi, không cần phải đến trường, tụi học sinh năm ba chỉ cần ở nhà tự ôn thôi.

Tôi giật cả mình, bữa nay mặt trời mọc đằng tây sao? Đến cả con ngoan trò giỏi như nó mà cũng muốn làm biếng à.

“Được, con đi, con đi!” – Kim Nguyệt vừa nhảy vừa giơ tay lên.

“Em cũng đi!” – Tăng Tiểu Thu vẫn ôm chầm lấy tôi.

“Miểu Miểu, đi không?” – Từ Doanh hỏi.

“Ông xã...” – Tôi lưỡng lự – “Ông xã... muốn đi gặp người bị mình lơ là mấy bữa nay cơ!”

“Xi... đồ thấy sắc quên bạn!” – Tề Băng Băng dùng hai tay, nhéo má tôi.

Tụi nó đều biết quan hệ giữa tôi và Khang Duật, chỉ vừa nói, liền biết người bị tôi lơ là kia là ai rồi.

“Nếu đã vậy! Hừ, bố già, bố đi gặp bạn trai mình, nhưng không được khao tụi con qua loa thôi đâu, phải là McDonald mới được, ai đồng ý thì giơ tay lên nào!” – Kim Nguyệt giơ cả hai tay.

“Má đồng ý!”

“Má cũng đồng ý!”

Nhìn thấy tụi nó giơ tay như măng mọc tro đất mọc sau mưa, tôi chẳng ngăn được.

Trong nháy mắt từ vui chuyển thành buồn.

Tôi xót cái ví tiền quá đi mất!

Hào hứng đi tới nhà bác Thẩm, chưa đến cửa tôi đã gào toáng lên: “Khang Duật, anh đoán kì này điểm toán em được bao nhiêu nè?” – bước vào cửa, lên lầu, tôi thấy bác Thẩm và Khang Duật đang nói gì đó, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Thấy tôi tới, bác Thẩm ngừng lại, đứng dậy vỗ vai Khang Duật, – “Con trai, con tự cân nhắc kĩ đi!”

Tôi ngơ ngác nhìn hai người.

Bác Thẩm đi về phía tôi, vẻ mặt không nghiêm trọng như ban nãy, lại là bộ già mà không nên nét, – “Miểu Miểu tới đây, có chuyện gì mà vui vậy? Nói cho bác Thẩm nghe với nào.”

Tôi cười ha hả, – “Cháu thi được điểm tối đa đấy!!” – Tôi lôi bài thi ra cho bác xem.

“Giỏi lắm, giỏi lắm!” – Bác Thẩm vỗ đầu tôi – “Miểu Miểu được điểm tối đa, bác Thẩm phải đãi cháu ăn kem mới được.”

Tôi gật đầu như điên – “Cám ơn bác!”

“Cháu và Khang Duật nói chuyện đi, bác đi lấy cây kem mắc nhất cho cháu!”

Nghe thế tôi chảy dãi ngay lập tức, con sâu tham ăn bò ra.

Đợi bác Thẩm đi rồi, tôi nhảy xổ đến trước mặt Khang Duật – “Sao vậy? Sao này giờ chẳng nói tiếng nào thế?”

“Miểu Miểu... anh...” – Anh ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó lại cúi xuống.

Nhìn bộ dạng nói nửa chừng của anh càng khiến tôi sốt ruột – “Sao vậy, anh học nhiều quá nên mệt mỏi, bị ốm à?”

Tôi sờ đầu anh, lại sợ chỉ dùng tay thì không chính xác, liền vén tóc mái, trán kề trán anh – “Không sốt! Hay anh đau bụng?”

“Không phải!” – Anh kéo tay, để tôi ngồi sát cạnh – “Anh không ốm, anh có chuyện muốn nói với em, nhưng nghe xong thì em không được giận...”

Giận? Nói như thế tôi chưa từng bị anh chọc tức vậy.

Tôi bị anh làm nổi điên suốt bốn năm nay, đã kiên gan lắm rồi.

“Nói đi, em không giận đâu mà!” – tám phần là muốn gài tôi, tôi phải cảnh giác thêm mười hai vạn lần mới được.

“Miểu Miểu...” – Anh cầm tay tôi, nắm thật chặt, nhẹ nhàng cọ xát trước ngực.

“Vâng?” – Tôi nhìn anh khích lệ.

Anh nắm chặt tay tôi, hít vào một hơi, chậm rãi nói – “Miểu Miểu, anh không thể tham gia vào kì thi đại học!”

Tôi cứng đờ cả người, không khác gì tượng trắng.

“Miểu Miểu, anh xin lỗi, nhưng anh thật không thể bỏ lỡ cơ hội này, cơ hội này có thể sẽ không bao giờ xuất hiện lần nữa, cho nên...”

Cho nên... còn cho nên gì chứ...

Tôi khôi phục về trạng thái người sống, – “Cho nên làm sao, anh quyết định thế rồi còn nói em làm gì nữa chứ, anh nói lí do cho em ngay! Khó khăn lắm bác Thẩm mới có thể giúp anh thi vào đại học ở Thượng Hải, tại sao anh lại vứt bỏ chứ!” – Tôi giật tay, ngồi cách anh ra. Anh không có hộ khẩu ở Thượng Hải, lẽ ra không thể tham gia thi đại học ở đây, phải thi ở địa phương trong hộ khẩu, may mà có bác Thẩm quen biết rộng, có cả người trong bộ giáo dục, vừa hay Khang Duật là người Mãn, thuộc tộc ít người, thêm vào đấy thành tích ưu tú, khó khăn lắm mới có cơ hội này.

Vậy mà bây giờ anh lại muốn vứt bỏ!

Bị kích động, tôi bắt đầu lục tung phòng anh lên.

Tôi muốn tìm chổi lông gà, không ngại làm Tam Nương dạy con.

“Miểu Miểu, ước mơ của anh là gì?” – Khang Duật ngồi trên giường, con người màu đen nhìn tôi chăm chăm.

Tôi còn mãi tìm chổi lông gà – “Phi công! Nguyên vọng một của anh không phải là đại học Hàng Không Trung Quốc đó sao!”

“Vậy nếu một cơ hội tốt, để anh có thể trở thành phi công, anh có thể bỏ qua không?”

“Đương nhiên là không, đây là ước mơ của anh mà, có điều, chuyện ấy và việc không thi đại học thì có quan hệ gì!” – Tôi ngừng việc tìm chổi, thở hổn hển nhìn anh.

Khang Duật rút hai tờ giấy từ trên giá sách, đi tới đưa cho tôi, – “Em xem rồi sẽ hiểu.”

Tôi tức tối nhận lấy, cũng muốn biết lí do của anh là gì.

Cái anh đưa cho tôi là một tờ rơi, trên đấy có viết, hãng hàng không nổi tiếng nhất thế giới LTU của Đức, sẽ ở Thượng Hải chọn ra thanh niên Trung Quốc tuổi từ 18 đến 20, không cần bằng cấp, chỉ tham gia thi tuyển, qua bán kết, chung kết, chọn ra mười thí sinh, một lần nữa được chủ tịch đích thân phỏng vấn, cuối

cùng sẽ chọn ra ba người. Ba người này sẽ do đích thân phi công lâu năm của LTU, cũng là phi công hàng đầu thế giới Holston Mitchell Richard đào tạo nghiêm khắc trong vòng ba năm, sau khi huấn luyện và đủ tiêu chuẩn, sẽ trở thành phi công thực tập ở hãng hàng không LTU tại Trung Quốc, nhiệm vụ trợ giúp những chuyến bay quốc tế cho trụ sở chính của hãng hàng không LTU đặt tại Thượng Hải. Sau kì hạn ba năm thực tập, người nào hợp cách qua được bài thi sát hạch sẽ trở thành phi công chính thức của LTU.

Holston Mitchell Richard? Tên này nghe rất quen.

Tôi tiếp tục nhìn xuống.

Thời gian sơ tuyển: ngày 28 tháng 5.

Vòng bán kết: ngày 16 tháng 6.

Vòng chung kết: ngày 25 tháng 6.

Chủ tịch đích thân phỏng vấn: Từ ngày 7 đến ngày 9 tháng 7.

Tôi hơi sững sốt, nhìn sang tờ còn lại, là đoạn thông báo đủ tư cách qua vòng chung kết.

Tên Khang Duật ở ngay trên đây.

Vậy ra, anh là một trong mười người kia.

Ngày 7 tháng 7, sẽ được đích thân chủ tịch hãng hàng không phỏng vấn.

Ngày 7 đến ngày 9 tháng 7 năm 1999 cũng chính là thời điểm thi đại học.

Cho nên, anh mới bảo rằng không thể tham gia thi đại học.

Tôi không nhin được, nói tục một câu, – “Con bà nó, em mới một tháng không gặp, anh đã đi tham gia cái thi tuyển gì đó rồi, anh không thấy có lỗi với em sao? Sao anh không nói cho em!”

Khang Duật bày ra vẻ bình tĩnh: “Anh đã nghĩ phải nói cho em đầu tiên, nhưng còn chưa kịp mở lời, em liền nói em không rảnh, anh làm gì thì làm, đừng có làm phiền em ôn thi!”

Tôi nhớ cú điện thoại cách đây hơn một tháng.

Mồ hôi chảy như mưa...

Ấu Dương Miếu Miếu, mày thật ngu quá là ngu! Nhưng...

“Khang Duật, cho dù có qua vòng chung kết, nhưng vẫn còn một cửa nữa, anh cũng thấy đó, trong 10 người, chỉ chọn có 3, chỉ có ba phần cơ hội, anh không thể chắc chắn vượt qua, đúng không, không như thi đại học, với thành tích của anh, chắc chắn sẽ đậu vào đại học hàng không Trung Quốc, em cũng có thể kiên nhẫn chịu đựng sự xa cách những ngày học đại học, nhưng sao anh lại muốn thi tuyển cái này cơ chứ! Sau khi tốt nghiệp, anh cũng có thể có cơ hội trở thành phi công mà!”

“Không sai, nhưng cơ hội vào hãng hàng không LTU của Đức thì chỉ có lần này thôi, một khi được chọn, anh sẽ trở thành phi công ngay mà không cần theo tuần tự từng bước, đi học, chờ tốt nghiệp, đợi công ty hàng không tuyển người, chỉ cần được chọn, anh có thể được đào tạo chuyên sâu về phi công, không phải lo những chuyện phát sinh như không phải nơi học chuyên môn, hơn nữa là thần tượng của mình ở LTU, nếu được tuyển, ông ấy sẽ trở thành thầy giáo của anh, nghĩ tới đó anh đã cảm thấy rất hào hứng rồi!”

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, cái ông Holston gì gì đó là thần tượng của Khang Duật.

“Xí! Thần tượng gì chứ, chỉ là một lão già thôi mà!”

Khỉ gió lão phi công hàng đầu thế giới kia!! Họ gì mà còn dài hơn tên!!

“Miếu Miếu!!” – Lần đầu tiên Khang Duật lớn tiếng quát tôi!

“Anh là đồ khốn, với anh mà nói em không bằng lão... không, phi công hàng đầu kia sao!!” – Tôi dậm chân dậm cẳng khốc lóc om sòm hét lớn – “Chưa nói tới thành công hay không, nhưng sao anh không nghĩ lại đi, nhớ mà anh thất bại, không thi đại học, phải thi lại năm sau, đến lúc đó, anh cũng chỉ có thể tham gia

vào kì thi cho người quá tuổi, hoặc thí sinh tự do, tuy chất lượng của thí sinh tự do có cao nhưng có mấy ai nghĩ vậy đâu, hơn nữa, trên ấy bảo đảm tạo anh thành phi công, chứ có nói sẽ cấp bằng đại học cho anh à?”

“Chuyện ấy và bằng đại học thì liên quan gì tới nhau?” – Anh nhú mày.

“Đương nhiên là có, anh không qua được cửa mẹ em!!”

Bằng đại học quan trọng, không phải rất quan trọng nhưng bạn cứ thử nói nó không quan trọng đi, nó quả thật quan trọng lắm, nếu không từ nhỏ tôi đã không bị dọa bởi câu ‘không đậu đại học thì mày cứ đợi mà đi quét đường’ của mẹ suốt rồi.

Tôi nhìn anh, giải thích thế nào đây? Nói rằng đối với mẹ tôi, và cả cái xã hội này coi trọng bằng cấp biết bao nhiêu, không như ở nước ngoài, người ta chú trọng vào năng lực, nếu không hằng hàng không LTU kia cũng không ghi bốn chữ thật to trên tin nhắn ‘Không cần bằng cấp’.

Đương nhiên, nếu mẹ tôi biết thế kỉ hai mươi mốt, phúc lợi bảo vệ cho công nhân tốt cỡ nào, muốn được vậy thì khó bao nhiêu thì sẽ không nói như vậy.

Có điều chuyện ấy cũng chẳng là gì, quan trọng là tương lai khi anh muốn đến nhà, mẹ tôi nhất định sẽ khinh thường, đã có một điều khiến mẹ tôi có thể rất không đồng ý rồi – Anh không phải người Thượng Hải.

Mẹ tôi chỉ là một phụ nữ trung niên Thương Hải, đa số đều có ba bệnh chung, thứ nhất là luôn cho rằng thành phố mình là số một, thứ hai là chấp nhất chuyện bằng cấp, thứ ba những nhận thức sai lầm về thí sinh tự do hoặc quá tuổi.

Đó chính là những suy nghĩ không thể thay đổi của người dân Thượng Hải.

Tôi chỉ trông anh sẽ thi vào một trường đại học thật tốt, học rồi tốt nghiệp, tìm một công việc ổn định, đến lúc đó may ra mới qua được cửa của mẹ tôi.

Những anh cố tình làm ngược lại.

Nghĩ đến đó, tôi bắt đầu rơm rớm nước mắt.

“Anh là đồ khốn, anh có từng nghĩ tới cảm nhận của em không!!” – Tôi chạy tới đâm vào anh – “Đồ khốn, đồ khốn... khốn khiếp...”

Khang Duật cứ mặc tôi đánh đập, tay còn vỗ vỗ vào lưng để tôi dễ thở, tôi là người dễ khóc thì sẽ lên cơn suyễn.

Tôi khóc đến mệt, ghé vào người anh lấy tay chùi mũi, sao đó tiếp tục nức nở.

“Miểu Miểu, em chắc chắn anh sẽ không thành công sao?”

“Em biết anh rất xuất sắc, nhưng không phải cứ giỏi là được, còn phải dựa vào may mắn nữa!” – Tôi tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, trả lời anh.

“Em nghĩ anh là ai?” – Giọng nói của anh tràn đầy tự tin.

Tôi không nhận được cổ tình hạ thấp – “Anh là người vũ trụ nham hiểm, là người của hành tinh đen tối.”

“...”

Im lặng.

Qua một hồi lâu, Khang Duật mới chậm rãi nói, – “Miểu Miểu, hãy tin anh, được không. Anh nhất định sẽ không làm em thất vọng!”

Tôi vẫn tiếp tục trầm mặc.

“Miểu Miểu?” – Anh lại bắt đầu dùng thanh âm quyến rũ kia để dụ dỗ tôi rồi đấy.

Tại tôi mềm ra, thật không cam lòng, nhưng lại cứ thế mà gật đầu.

Anh ôm tôi thật chặt, tôi đột nhiên cảm giác được, thời điểm phải quyết định chuyện này, điều anh cần nhất là sự ủng hộ của tôi mà thôi.

Đồng ý rồi, nhưng có một vấn đề, tôi đột nhiên nghĩ tới.

“Khang Duật, nếu anh đậu, anh sẽ đi huấn luyện ở đâu?”

“Hamburg!”

Tôi kinh hãi – “Nước ngoài sao!”

Tuy đã chuẩn bị phải chịu chia cắt với anh, nhưng cũng chỉ là trong nước mà thôi, đâu ngờ nơi ấy lại ở bờ bên kia trái đất.

“Ba năm! Chỉ ba năm thôi, Miếu Miếu!!” – Giọng anh càng thêm mê người, ánh mắt ôn nhu như biết phóng điện.

Tôi không chỉ mềm cả lỗ tai, tim cũng nhũn ra, con mắt càng không chịu được sức mạnh sóng điện từ của anh.

Thỏa hiệp!

Ba năm! Được rồi, ba năm!

Tôi được anh ôm vào ngực, anh cũng ôm tôi như ôm trẻ con.

Tôi cứ thế mà hưởng thụ, đột nhiên nhớ ra một việc, liền òa ra khóc sụt sùi.

Khang Duật vô cùng ngạc nhiên, – “Em khóc chuyện gì vậy?”

“Ngực, phụ nữ nước ngoài ngực lớn lắm!!!” – Nước mắt tôi phun như hai ống nước.

“...”

Lần này thì đến lượt Khang Duật đau khổ quay đầu.

23. Chương 23: Ba Năm Sau

Ba ngày 7, 8, 9 tháng 7 năm 1999, rất khắc nghiệt, đến mức nhiệt độ mặt đường nhựa bên ngoài đủ để luộc trứng.

Ngoài trường thi, phụ huynh thí sinh lo lắng, vây quanh chen chúc chật ních con đường trước cổng.

Trong phòng thi, có gắn quạt điện trên trần, hình như đã chạy ở số lớn nhất rồi mà vẫn không thể xua được cái nóng, tôi nóng đến độ chảy mồ hôi đầm đìa. May mà tôi thi khoa văn. Hai ngày đầu thì không tệ, có điều môn anh văn vào ngày cuối này làm tôi rất lo, môn toán tôi yếu, mà anh văn cũng thế, vậy nên vừa bước qua cổng trường liền bắt đầu run như cây sậy, Khang Duật không có ở đây, anh cũng đang bắt đầu cuộc phỏng vấn của mình, tôi lo cho anh, căng thẳng, chút trứng xào, đậu phụ chao trắng ăn buổi sáng bây giờ cứ nhộn nhạo trong bụng.

Tôi không nhịn được chạy ngay vào toilet, nôn hết toàn bộ bữa sáng.

Tuy váng đầu hoa mắt nhưng tôi cũng kiên trì thi xong môn cuối cùng. Thành tích khá hài lòng, vào giữa tháng tám, tôi nhận được giấy báo đậu của đại học Phục Đán.

Đúng là học tài thi phận!

Cùng cái phận thi cử này còn có Khang Duật, anh đã qua được vòng phỏng vấn của giám đốc hãng hàng không LTU, đã vậy thành tích lại rất tốt.

Lúc anh báo tin cho tôi đầu tiên, tôi vừa vui vừa buồn.

Khát vọng của anh đã được thực hiện, nhưng bên cạnh đó, tôi và anh phải xa cách nhau ba năm dài.

Ngày đi Hamburg, Đức là vào 25 tháng 8, từ lúc biết tin, tôi khóc từ từ đến tháng 8 ngày 25, ngay cả việc vui như nhận được giấy báo trúng tuyển cũng không ngừng được, thiếu chút nữa là khóc đến độ mù mắt luôn.

Cuối cùng vẫn là lũ bạn thân, tụi vợ con khuyên nhủ, giúp tôi có thể kiên cường nở nụ cười tiễn anh lên máy bay.

Lúc máy bay cất cánh, tôi đứng ở sảnh tiễn, khóc lóc âm ỉ, đến độ quỳ rạp trên trên đất không thể đứng dậy, cuối cùng đến cả người phụ trách bộ phận điều khiển ở phi trường dưới đất cũng phải bước đến an ủi.

Ba năm...

Một ngày cũng không thể đợi!

Như thể tâm cũng chết rồi.

Ấy nhưng trên đời này, sinh vật có sức sống mạnh mẽ nhất, kiên cường nhất chính là phụ nữ.

Ba năm sau, tôi vẫn còn sống nhăn.

Nếu cấp ba được ví như ngòi tù, thì cuộc đời sinh viên chính là ra tù, xin cảm tạ Đảng Tiểu Bình gia gia (một vị lãnh tụ của Trung Quốc), đã bỏ sạch chế độ phong kiến của Trung Quốc, khiến cho đất nước, đặc biệt là Thượng Hải, phát triển nhanh như tên lửa.

Đầu năm 1999, máy tính bắt đầu được phổ biến, cũng trong năm đó, điện thoại di động cũng dần thông dụng, thời đại số đã tới, nên tôi và Khang Duật tuy chia cách hai nơi, nhưng cũng không lo không thể liên lạc.

Mà quan trọng nhất chính là, – Thám tử lừng danh Conan, ngày 1 tháng 7 năm 99 bắt đầu phát hành ở Thượng Hải, trong ba năm đó, chính nó đã an ủi trái tim cô đơn của tôi rất nhiều.

Kudo Shinichi-sama, Kid-sama, em yêu các anh!! (Sama – hậu tố gọi sau lên hàm ý tôn trọng trong tiếng Nhật).

“Âu Dương Miếu Miếu, tao cảnh cáo mày lần cuối, nếu mày lại còn xem anime Nhật ở phòng, tao sẽ tuyệt giao với mày!” – Âm thanh sét đánh vang lên sau tai.

Tôi quay đầu – “Đồng chí chung lớp người Đông Bắc Cổ Linh Lợi, mong đồng chí bình tĩnh, hoạt hình không biên giới!”

“Bình tĩnh cái đầu mày, mày xem hoạt hình lồng tiếng Trung Quốc tao còn chưa nói, còn xem cả nguyên gốc tiếng Nhật, mày muốn chết à!” – Nói xong, nó đập một cái gối vào người tôi.

Bị đập nhiều lần, nên bây giờ tôi rất biết quy luật, đầu né qua trái, nhanh chóng thoát được – “Còn cách nào đâu, ở Thượng Hải có 101 tập thì không phát hành nữa, tao đành phải tải xuống, mà mày cũng biết download từ trên mạng xuống thì toàn tiếng Nhật, chỉ có phụ đề tiếng Trung thôi.” – Cũng không phải do tôi sính ngoại mà quả thật Nhật Bản lồng tiếng rất đẳng cấp, thử nghe một lần sẽ hoàn toàn bị thuyết phục. Hơn nữa một fan chân chính của anime Nhật Bản, nhất định phải nghe nguyên bản.

Lồng tiếng của Nhật là vương đạo.

Tại chúng tôi quá to tiếng, khiến cô bạn cùng lớp Tôn Tinh đang ngủ trưa bị đánh thức, người đẹp mơ màng tỉnh, đáng dấp kia... thật quyền rũ biết bao.

Tuy nhiên...

“Khỉ gió tụi bây, có biết tối qua bà đây chơi game suốt đêm ở tiệm nét, 6h sáng nay mới đi ngủ, mà còn dám đánh thức bà, bà chém chết tụi bây!” – Theo cùng một tràng quát nạt hết sức hung dữ là hai cái gối đồng thời bay ra.

Tôi bị trúng, đương nhiên Linh Lợi không thoát.

Sự thật chứng minh, tính tình người đẹp và khuôn mặt không tương xứng với nhau.

“Mấy đứa, đi ăn cơm thôi, hôm nay căn tin có thịt kho tàu đó, Miểu Miểu, tao lấy cho mày một phần rồi nè!!” – Liêu Giai Dĩnh vừa mang cơm về phòng liền báo cho tôi.

Thịt kho tàu!

Tôi phần khích chạy tới – “Cho tao, mau đưa tao!”

“Đi rửa tay đã!” – Cùng đi mang cơm về theo sau Liêu Giai Dĩnh là Diệp Lê, nó nổi tiếng mắc bệnh sạch sẽ.

Tôi nuốt nước miếng, ngoan ngoãn bước đến chậu rửa.

Ngửi thấy mùi thịt, Tôn Linh cũng tỉnh táo lại, gãi gãi đầu – “Có phần cho tao không?”

“Có, xuống ăn chung đi!” – Giai Dĩnh bày cà mên ra bàn nói.

“Đừng có mó tay vào thịt kho tàu của tao!” – Tôi rửa tay xong, chạy tới bàn, cướp lấy miếng thịt lớn nhất ngay dưới đũa Tôn Linh.

“Tao thức thâu đêm, cần được bồi dưỡng!!” – Nó không cam lòng nhìn tôi nhai nuốt cả cục thịt to.

Tôi liếm môi – “Bồi với chả dưỡng! Mỗi ngày mày đều có dinh dưỡng đưa tới tận cửa, nam sinh khoa tao, đám đực rửa khoa Anh, trường mình miễn là còn con trai, có gã nào không mang đồ ngon cho mày đâu, thế mà mày còn đòi được bồi dưỡng, mày xem đồ ăn vặt trong rương dưới gầm giường mày đi, đầy ngất rồi kìa!”

“Vậy mày xử lí đồ quà vặt đó đi, tao ăn thịt kho tàu!”

“Còn lâu!!” – Tôi gấp thêm một cục thịt nữa – “Tao thích thịt kho tàu.”

Tôn Linh khê nhướn mày – “Miểu Miểu, bây giờ mày nặng bao nhiêu kí rồi?”

Câu này như bắn tên xuyên tim tôi.

“70 hay là 75? Hả?” – Nó lấy vai đẩy đẩy tôi.

Miếng ngon tới miệng, đành đau lòng bỏ lại, tức giận trừng mắt nhìn nó – “Mày gan!”

“Cám ơn!” – Nó khoái chí gấp lấy cục thịt tôi bỏ xuống lên, không chỉ vậy, còn cố tình xoay vặn vòng eo hai thước của mình (hai thước 60cm).

Tôi nắm chặt tay, lệ rơi.

Ghét cái tụi ăn bao nhiêu cũng không mập này kinh khủng!

Chỉ có dịu dàng như Giai Dĩnh mới tốt – “Miểu Miểu, ăn cà ri bò đi, thịt bò không có mập!”

Tôi hít hít mũi – “Cám ơn!!”

“Mập thì mập chứ, dù sao thì Miểu Miểu đã có một anh bồ siêu cấp đẹp trai, thanh mai trúc mã, tình cảm thâm thiết, béo thì sao, hoa khôi như mày cũng có đâu.”

Cổ Linh Lợi vốn lạnh miệng, làm Tôn Linh bị sặc thịt kho tàu.

“Khụ... khụ...” – Nó ho đến đỏ cả mắt – “Bà đây có một đồng người theo đuổi!”

“Đúng vậy, có, nhưng không ai bằng Khang vương gia hết, há há!”

Từ khi biết tôi có bạn trai thuộc dòng họ Ái Tân Giác La, tụi nó càng phần khích hơn cả tôi.

“Miểu Miểu, khi nào Vương gia về nước, tao muốn gặp người thật!”

Khang Duật là người Đông Bắc, Linh Lợi cũng vậy, nên rất có cảm tình với Khang Duật, mỗi lần tôi chat webcam với anh, cả bọn liền ngồi một bên nhìn mà chảy nước miếng.

Linh Lợi trông cũng rất xinh, lại được vẽ mạnh mẽ mà đám con gái Thượng Hải không có, nam sinh trong khoa theo đuổi nó cũng cả rổ.

Giai Dĩnh cũng thế, nó và Tôn Linh, đều là người Thượng Hải, số người theo đuổi cũng rất đông.

Nhìn chung cả phòng, chỉ có tôi là thấp giá thôi.

Khóc...

“Miếu Miếu, trả lời coi, bao giờ về, hàng cao cấp của Đông Bắc chúng tao, phải nhìn tận mắt mới được!” – Linh Lợi giục.

“Thì nghỉ hè chứ sao, nói là đầu tháng bảy, nhưng có thể sai lệch tí đỉnh chút!”

Khang Duật đã hoàn thành khóa huấn luyện, trở thành phi công thực tập, về Thượng hải bắt đầu thực hiện nhiệm vụ bay.

Linh Lợi biến sắc – “Nghỉ hè? Nghỉ hè tao phải về xem mắt rồi!”

Sặc... cả đám tôi và Tôn Linh, Giai Dĩnh đều phun thức ăn.

“Xem mắt!?” – Tôn Linh há hốc – “Mày... mày đi xem mắt, giờ là thời đại nào rồi, còn có xem mắt nữa hả!”

Linh Lợi chùi khóe miệng – “Cũng có cách nào đâu, quê tao toàn kết hôn sớm cả!”

“Nhưng sao lại sớm vậy, bây giờ mày mới năm ba, chưa tốt nghiệp mà!” – Giai Dĩnh lấy khăn ăn chùi miệng.

“Nếu như hợp mắt, hẹn hò khoảng một năm rưỡi nữa, khi ấy thì vừa vặn tốt nghiệp, đến lúc đó cưới luôn!” – Linh Lợi tiếp tục ăn cơm, gấp thêm một miếng thịt kho, tôi nhìn thèm muốn chết.

“Gã Thôi Tuyển đẹp trai khoa mình không phải đang theo đuổi mày sao, mày không ưng à!” – Tôi nói.

Nhưng mà cũng không bằng Khang Duật, lùn hơn.

“Tao không thích đàn ông Thượng Hải, đàn bà quá!” – Nó lắc lắc đôi đũa.

“Đừng có vợ đũa cả nắm, đàn ông Thượng Hải đâu phải ai cũng vậy đâu!” – Tôn Linh phản bác.

Tôi nhìn thịt kho tàu mà chảy nước miếng, gật đầu.

“Dù sao tao cũng không ưa, tao thích...” – Nó đảo mắt – “Dạng như Khang Duật!”

“Mày muốn chết à! Đừng có suy nghĩ viển vông, đó là bạn trai Miếu Miếu rồi! Thôi mày cứ về xem mắt đi!” – Tôn Linh bối cơm, không khách khí nói.

“Muốn cũng không được, sờ một chút thôi mà.” – Nó tội nghiệp nhìn tôi.

“Chờ khi ảnh về, tao cho mày sờ, ai bảo mày giúp tao ôn tập anh văn!” – Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm(*), ai bảo tôi nhờ nó cơ chứ.

(*) Có nghĩa đã được lợi từ người khác thì dù người ta có cái gì không ổn, không đúng với ý mình cũng không dám nói (mềm miệng).

“Chỉ có Miếu Miếu là tốt nhất, thơm cái nào!” – Nó nói xong chu cái miệng dính đầy dầu mỡ tới.

“Oái... bắn kinh được, đừng có tới đây!!” – Tôi vội vàng né.

“Đến đây đến đây!” – Nó đuổi theo muốn ôm hôn, tôi càng chạy trốn chết.

Không tránh được, liền lấy tay che miệng nó lại, đẩy ra.

Bày ra vẻ tổn thương, Linh Lợi nói – “Miếu Miếu, mày thật nhẫn tâm, tao biết mày chỉ muốn hôn hít Khang Duật thôi!”

“Tất nhiên, tao và anh ấy đã ba năm không hôn nhau rồi, mày quần được hả?”

Nói câu ấy xong, một xú mắc cỡ tôi cũng không có.

“Trừ hôn ra, mày không muốn làm cái khác sao?” – Linh Lợi dí đầu trước mặt tôi.

Tôi nghe không rõ, hỏi lại – “Cái gì cơ?”

“Ví dụ như...” – Tôn Linh cũng tham gia vào – “Lăn qua lăn lại(*) chẳng hạn!”

(*) Nguyên văn là – hắc hứ hắc hứ – Ý chỉ việc mây mưa. Dịch thành ‘hây dô hây dô’ cũng được, nhưng mình để lẫn qua lẫn lại để dễ hiểu hơn.

Mặt tôi đỏ lựng ngay lập tức – “Lăn cái đầu mày, qua lại cái đầu mày, ăn cơm đi!”

“Haha, Miểu Miểu mắc cỡ rồi!” – Tôn Linh và Linh Lợi cười đến run người.

Giai Dĩnh vẫn ngoan ngoãn ăn cơm, nhưng ánh mắt kia nói có bao nhiêu đen tối là có bấy nhiêu.

Lũ con gái này!!

Đúng là tệ nạn xã hội, sao không giống trước, sao có thể nói thẳng tuột loại chuyện này vậy được.

Tôi phớt lờ tụi nó, gấp một đồng món, lên giường ngồi ăn.

Thế mà trong đầu cũng không biết xấu hổ nghĩ tới chuyện ‘lăn qua lăn lại’ kia.

Tôi và Khang Duật...

Hình như cũng nên đến bước này rồi.

Nghĩ tới, lập tức đỏ ửng cả mang tai, tôi đang nghĩ gì đây chứ, bị đầu độc, tôi rõ là bị hai con quỷ kia tiêm nhiễm.

Rõ là chẳng muốn nghĩ tới nữa, vậy mà trong đầu toàn xuất hiện những cảnh hường phần kia.

Aaaaaaaaaa!

Tôi thét thâm trong lòng! Điên cuồng ôm đầu.

Ấu Dương Miểu Miểu, sao mày lại có thể hạ lưu đến thế!

Nói vậy, nhưng trong đầu lại hiện ra cảnh Khang Duật khóa thân.

Trước giờ tôi chưa từng thấy qua hình ảnh khóa thân của Khang Duật, chỉ là cái mặt anh và cái thân của nhân vật nam trong hoạt hình gắn với nhau, đã thế còn nằm trên giường King size, hình ảnh đầy hoa hồng.

Tổng! Tổng!

Bỗng nhiên nghe tiếng Giai Dĩnh thét lên chói tai – “Miểu Miểu, mày chảy máu mũi kìa!”

Bấy giờ tôi mới giật nảy mình, chỗ nhân trung nóng hôi hổi, dinh dinh, ươn ướt khó chịu, định theo thói quen đưa tay lên chùi, nhìn lại, thì liền hét toáng lên – “Á! Tao... chảy... chảy máu mũi!!!”

Vì thế, cả đám liền rối loạn.

Khang Duật, em nhớ anh đến mê mẩn, anh mau quay về đi.

Khi anh trở về, em sẽ...

Bỗng chốc, máu mũi lại phun mạnh...

24. Chương 24: Vương Gia Trở Về

“Chị, mẹ nấu canh rau cải với gan heo kìa, chị ăn đi cho nóng.”

“Mẹ đâu, sao em lại bùng lên đây?”

Cứ thứ sáu là tôi về nhà dịp cuối tuần, đây cũng là điểm lợi thế của việc thi ở đại học địa phương, lúc nào về nhà cũng được.

“Đi dạo với bố rồi, tập thể dục đó mà.”

“Ừ!” – Tôi nhận chén canh từ Diễm Diễm, – “Tô lớn thế này, no chết mất.” – Tôi nhét bông gòn vào hai lỗ mũi, không ngửi được, uống gì cũng chẳng thấy ngon miệng nữa.

“Ai bảo chị chảy máu mũi như lũ sông Hoàng Hà làm chi! Bố mẹ bị hù hết hồn luôn! Em nữa!” – Diễm Diễm vỗ ngực, chắc lại sợ hãi nhớ chuyện tôi phun máu mũi như vòi nước đây mà.

Tôi đặt chén lên bàn vì tính, gãi gãi đầu – “Nóng trong người thôi!”

Diễm Diễm trừng tôi, thấy tôi đang coi Conan, liền hỏi: “Đến tập mấy rồi?”

“Tập 287, Kudo Shinichi ở New York (phần điều tra)!” – Tập trước là phần xảy ra vụ án.

“Em chờ tập phá án tuần sau rồi mới xem! Nhật Bản thật dã man, phim hoạt hình mà mỗi tuần ra một tập!”

Về chuyện này, tôi cũng rất ức chế – “Đúng đó! Rõ là tra tấn người ta!”

“Vậy tuần sau chép vào đĩa cho em nhé, em mang lên trường coi!”

Tôi gật đầu, Diễm Diễm không thi vào Phục Đán, cũng không phải trường chính quy nào mà là một trường chuyên ngành, quản lý hành chính Hoa Đông, năm nay tốt nghiệp.

“Đúng rồi, ngày mai là họp mặt bạn cũ, chị có đi chung không, không thì em sẽ báo trước cho Tiểu Phàn!”

Tôi bưng bát canh uống ừng ực, uống xong khoát tay – “Không sao, chị em gặp nhau, sao thiếu chị được!”

Chớp mắt ba năm đã trôi qua, đám bạn bè chí cốt đều đã thi vào những trường đại học mình muốn, Từ Doanh học đại học Giao thông vận tải Thượng Hải, Đại Song vào đại học Đông Hoa, Tiểu Phàn vào đại học Kỹ thuật công trình, tuy Lưu Lý Quân thi rớt nhưng bây giờ học chung với Tiểu Song, còn Tông Lê Quân tham gia kì thi cho người quá tuổi, vào một trường không tồi.

“Ừ, vậy chị nghỉ ngơi đi, đừng xem hoạt hình nữa, coi chừng lại chảy máu mũi bây giờ!”

Sao em gái tôi càng lúc càng giống mẹ quản gia vậy nè.

“Biết rồi, em mau đi đi!” – Nó đang vội làm bản sơ yếu lí lịch, định tìm việc làm.

Diễm Diễm vừa đi, điện thoại tôi liền reo.

Là tin nhắn.

Tôi cầm lấy chiếc Trium đáng yêu lên, bây giờ điện thoại chỉ là loại đen trắng, hình ảnh, nhạc chuông, màu mè đều không có, di động này là quà đậu đại học bố thưởng cho tôi, 1980 tệ (~8 triệu Đ theo tỉ giá hiện nay) lặn đó nha, còn Diễm Diễm thì chọn đập đá Nokia 3210 trong truyền thuyết.

Ấn nút mở, thật ra tôi không nhìn cũng biết, chắc chắn là Khang Duật.

Bây giờ ở Thượng Hải là chín rưỡi tối, còn Đức là ba rưỡi chiều, nhưng nếu đang đông thì chênh lệch bảy tiếng lận.

Trên màn hình hiện: Miểu Miểu, bây giờ anh rảnh, chat hình đi!

Chat hình?

Tôi run cầm cập, mũi tôi bây giờ sưng tấy như quỷ, sao có thể cho anh thấy được. Không được không được, tuyệt đối không thể được!

Tôi nhanh chóng trả lời – Webcam hư rồi, đang sửa! QQ đi!!

Tôi tắt cửa sổ phim, mở QQ lên, chờ Khang Duật gọi, vậy mà anh lại điện thoại trực tiếp cho tôi.

Tôi vội vàng bắt máy – “Duật!”

Khoa học kỹ thuật phát triển lên, còn xưng hô thì đơn giản hóa, âu cũng là cách thể hiện thân thiết.

“Sao nghe giọng rầu rĩ vậy, đang cảm à?” – Tai anh cũng thính lắm, tôi mới nói có một chữ. Mà cũng đúng, mũi nhét bông gòn, nói chuyện không khó chịu mới lạ.

Tôi không dám nói mình chảy máu mũi, bởi vì nguyên nhân chuyện này thật sự rất... hạ lưu.

“Hơi... hơi hơi!” – Tôi trả lời.

“Có nặng không, uống thuốc chưa, uống nhiều nước vào!” – Trong điện thoại vang những lời dặn dò liên tiếp.

“Không nặng, ăn rồi, uống rồi!” – Tôi trả lời từng thứ, nếu không chắc chắn anh sẽ càng dông dài.

“Ừ! Còn nữa, không được bỏ ăn bỏ ngủ coi hoạt hình đâu đấy, sức khỏe em vốn đã không tốt rồi...”

Anh lại bắt đầu lảm nhảm đấy, tôi vội vàng cắt ngang – “Anh, bao giờ anh về?”

“Ngày 8 tháng 7, tám rưỡi tối sẽ tới Thượng Hải, cổng 1 sân bay Phố Đông, chuyến 3846 của hãng hàng không LTU.

“Chờ đã, anh nói chậm lại đi, để em tìm bút ghi lại đã.” – Nói xong loay hoay tìm.

“Ghi gì chứ, trước khi em lên máy bay anh sẽ gửi tin nhắn, em dám không đến đón anh hả, hừ!”

Tôi nào dám, đang mong lắm là đằng khác – “Báo cho bác Thẩm chưa?”

“Báo rồi, hôm ấy bác tới đón, không lo em không tìm ra!”

Quả đúng là hiểu rõ tôi. Sống đến giờ, tôi chỉ đến sân bay một lần duy nhất, chính là lúc tiễn Khang Duật ba năm trước, sau đó không tới đó lần nào, đến khi ấy, không chừng sẽ không tìm ra cửa đón khách ở đâu mất.

Tôi vừa cầm điện thoại, vừa vẽ một trái tim đỏ chót vào ngày 8 tháng 7 lên lịch, đến hôm đó, còn những một tháng lận.

Khổ quá đi mất!

“Duật, lần này anh về, không đi nữa chứ?” – Chia cách ba năm trời, nhờ phải xa nhau lần nữa, tôi không chịu nổi đâu.

“Anh về bắt đầu nhận nhiệm vụ bay, thực tập ba năm, nếu được tuyển chính thức, sẽ xin đảm nhiệm chức vụ ở Thượng Hải, em yên tâm, ngoan ngoãn đợi anh về đi!”

Tôi vui chết được – “Ừ! Em vốn đang ngoan ngoãn đợi anh về mà.”

Tôi nghe thấy Khang Duật đang cười ở đầu dây kia, ba năm trôi qua đã khiến giọng anh thay đổi hẳn, thành một người đàn ông trưởng thành, thật quyến rũ, làm người ta ngứa ngáy trong lòng.

Tôi không nhịn được thỏ thẻ – “Duật, em nhớ anh!”

Nói xong, tôi xúc động muốn khóc, khiến giọng nói thêm nghẹn ngào!

Khang Duật ở bên đầu kia lại im lặng.

Tôi đang buồn bực không hiểu sao anh chẳng nói gì, lại nghe Diễm Diễm gọi.

“Chị, nói với anh rě đi, em phải có không gian riêng tư chứ, máy của em cũng là vật cá nhân mà, đâu phải hàng công cộng đâu!!”

Tôi hơi ngạc nhiên, đứng lên rời khỏi phòng.

Trên màn hình máy tính của nó là khuôn mặt siêu đẹp trai của Khang Duật.

Hơi bất ngờ, nhưng tôi vội vàng che mũi lại! Bởi vì webcam đang chĩa về phía này!

Đột nhiên từ trong loa phát ra tiếng quát thật lớn – “Mũi em bị sao thế hả!”

Lộ rồi!

Tôi không che nữa, ngồi trước bàn máy tính của Diễm Diễm, lắp bắp trả lời – “Nóng... nóng trong người!”

“Nóng kiểu gì mà mũi sưng thế kia!” – Mặt anh đen thui, không biết có phải vì màn hình vi tính chất lượng tốt hay không mà trên trán nổi lên gân xanh, nhìn rất rõ, như anh đang ngồi ngay trước mắt tôi.

“Không nói nữa, còn anh sao lại làm phiền Diễm Diễm vậy!” – Tôi liếc cô em gái đang hậm hực ngồi trên giường.

“Không phải em nói nhớ anh sao, bây giờ anh để em nhìn cho đủ! Cũng phải xem thử em có khóc hay không, để anh còn yên lòng luyện bay nữa.” – Anh nghiêm mặt nói.

“Không, em không sao!” – Tôi vội lắc đầu, tôi không muốn anh mắc sai lầm nào hết.

“Nhìn anh rồi, còn khó chịu nữa không?”

Tôi lắc đầu!

“Đưa tay đây nào!” – Anh nói.

“Sao cơ?” – Tôi hỏi.

“Cho em sờ anh đây!!”

Sờ!?

Tôi bối rối, nghĩ lại, cách cái màn hình thể này thì có gì hay đâu chứ, nhưng vẫn vươn tay ra, lấy tay vẽ theo lông mày, theo mũi, theo từng đường nét khuôn mặt anh.

“Một tháng lẻ ba ngày nữa thôi, Miểu Miểu, em có thể sờ anh rồi, ráng nhịn, nha?”

Tôi nức nở – “Ừ!”

“Cười lên coi nào, để anh còn yên tâm chứ!!” – Anh thở dài.

Tôi nhếch môi, muốn cười, nhưng cứng ngắc, đã vậy thêm hai miếng bông gòn trong lỗ mũi, cười lên trông như thể nào cũng tưởng tượng được rồi đây.

“Được rồi! Anh chụp được rồi! Em thế này, ít nhất cũng làm anh cười cả tháng trời!” – Tôi không nhịn được run cầm cập.

Lộ bản chất rồi kìa. Nghĩ thế, tôi bật cười, lần này cười rất tự nhiên.

“Ha ha ha ha!” – Tôi thật là hết cách với anh.

Khang Duật nhìn tôi cười, cũng cười theo.

Thế là sau đó, tôi với anh ngồi cách màn hình nhìn nhau cười ha hả.

Diễm Diễm ngồi một bên giận sôi gan – “Hai người đúng là cặp chó đực cái!! Em muốn cắt đứt với cả hai anh chị!”

Tôi và Khang Duật nghe xong, càng cười lớn.

Sắp rồi, anh sắp trở về bên tôi rồi.

Ngày 8 tháng 7 năm 2002, là ngày Khang Duật trở về, mới sáng sớm tôi đã đến tiệm làm tóc.

“Thưa cô, cô muốn làm tóc kiểu gì?”

Tôi nắm chặt tay, nói – “Làm kiểu nào khiến đàn ông nhìn vào liền hóa sói ấy!”

“...” – Người thợ không nói gì.

Tôi gất – “Thất thần gì đó, làm nhanh đi, tôi đang vội!”

Tay tạo mẫu tóc này thật có nghề, tôi nói yêu cầu thần kinh vậy mà anh ta cũng tạo một mái tóc quăn rất hợp.

Tôi soi gương, đột nhiên nhận thấy bà đây vẫn còn dễ thương lắm nha.

Ừ, đúng vậy, đúng vậy đó.

Thanh toán xong, tôi tung tăng đến thẩm mỹ viện. Chỉnh mày vẽ mi, trang điểm, đắp mặt, đầy đủ các bước.

Ví tiền lập tức bị rút sạch trăm phần trăm.

Nhún nhảy về nhà, bắt đầu mặc thử từng bộ.

“Cái này đẹp hay cái này đẹp!” – Tôi so sánh hai chiếc váy, hỏi ý kiến Diễm Diễm.

Diễm Diễm bị tôi tra tấn, nằm ngắc ngoải trên giường.

“Chị, chị đã thử suốt 5 tiếng đồng hồ rồi, làm ơn tha cho em, đừng hỏi em nữa, chị tự quyết đi!”

“Đó là thái độ của em gái đó hả, em có biết hôm nay là ngày quan trọng nhất của chị không!” – Đã ba năm trời tôi và Khang Duật không được gặp nhau, suốt ba năm chỉ nhìn nhau qua màn hình, dù sao mặt mũi cũng chả đổi, tôi muốn bù đắp những chỗ khác.

Diễm Diễm bị tôi dồn đến cùng, đưa tay chỉ đại – “Cái này! Nhất định cái này có thể giúp chị lôi Khang Duật thẳng lên giường!”

“Em nói bậy gì đó!” – Tôi quăng đồng hồ trong tay tôi.

Diễm Diễm chìm trong đồng quần áo đáp – “Thật mà, cái đó đẹp nhất, thấp ngực, có thể phô bày ưu điểm của chị!”

“Thật không?” – Thế mà tôi cũng tin.

Diễm Diễm gật đầu – “Đảm bảo Khang Duật chắc chắn sẽ bị gục ngay đòn đầu tiên.”

Tôi lập tức mặc chiếc váy ấy vào, đứng trước gương soi tới soi lui.

Màu đen, trông gầy hơn. Tay áo rũ, có thể che được phần thịt chỗ bắp tay. Eo cao, giấu được bụng dưới. Váy dài càng khiến chân thon thả. Loại vải chiffon, tạo vẻ nhẹ nhàng... Thấp ngực... tôi nhìn ngực mình lộ ra một ‘rãnh Mariana’ sâu hoắm.

“Diễm Diễm, vậy có lộ quá không!” – Lúc mua váy này không mặc thử, chỉ thấy cực kì nữ tính, rất có khí chất.

Diễm Diễm chui đầu ra – “Không đâu, chút thôi, mà bây giờ là thời đại nào, người không có còn phải đi nâng đủ kiểu, chị là của trời cho rồi cơ mà.”

Tôi gật đầu, phải ha, tốt khoe xấu che, sao phải giấu. Quyết định vậy đi, chọn cái này!

Chuẩn bị ổn thỏa!

Khang Duật, anh cứ đợi bị em mê hoặc đi. À không, là chờ em tới đón đi.

Sáu giờ tối, bác Thắm tới đón, sau khi vào đại học, bố mẹ không quản như trước nữa, chỉ cần báo trước là có thể ra ngoài buổi tối, tôi đi ra cửa, dọc đường vừa hồi hộp vừa phấn khích, hể tí liền hỏi bác Thắm – “Trông cháu đẹp không?”

Bác Thắm rất kiên nhẫn trả lời – “Đẹp!” “Nếu bác có thể trẻ lại bốn mươi tuổi, chắc chắn sẽ theo đuổi cháu!” “Chắc chắn Khang Duật vừa xuống máy bay sẽ chết mê cháu luôn!” Còn nhiều nhiều nữa.

Tôi rất là vui.

Phi trường Phố Đông cách nhà tôi rất xa, phải hết một tiếng rưỡi đi đường, tới sân bay, bác Thắm đỗ xe ô tô đi mượn ở bãi đậu xe, sau đó vào quán cà phê trong sân bay ngồi chờ Khang Duật.

Từ giờ đến tám giờ mười lăm phút tôi còn những bốn mươi lăm phút, mỗi một giây một phút như dài cả năm, cứ cách năm phút là nhìn lên bảng báo lịch bay, chỉ sợ máy bay trễ giờ. Hoặc cứ năm phút là đi toilet một lần, soi gương chỉnh trang lại đầu tóc và quần áo.

Cuối cùng, tôi cũng có thể chờ tới tám giờ mười lăm phút, tôi đứng ở cổng đón máy bay quốc tế, ngóng cổ tìm kiếm bóng dáng Khang Duật.

Hình như bác Thắm sợ tôi đuổi cổ ra quá thì không thu về được nữa hay sao mà bảo – “Miêu Miêu, không nhanh vậy đâu, xuống máy bay còn phải kiểm tra, lấy hành lí nữa, cháu đừng vội!”

Tôi hơi chán nản rút cổ về, sao máy bay lại phiền phức thế không biết.

Tranh thủ thời gian tôi lại vào toilet lần nữa, cứ soi gương như điên, đến mức các di dạn vệ sinh cứ tưởng tôi bị thần kinh mất rồi.

Tám giờ bốn mươi lăm phút, tôi đứng đến tê chân rồi mà vẫn chưa thấy Khang Duật đâu, sốt ruột, hồi hộp, hưng phấn, thiếu kiên nhẫn cứ thay phiên tra tấn tôi suốt.

Đến chín giờ tối, cuối cùng tôi cũng thấy Khang Duật đang kéo hành lí ra, ở giữa dòng người, anh như tỏa sáng, làm tôi chỉ thoáng qua là nhận ra ngay.

Vì thế, tôi không quan tâm đến gì khác liều mạng xông bừa tới.

“Cô ơi, không được vào đây!” – Bảo vệ bước đến ngăn lại.

Tôi đá văng anh ta, sau đó nhảy bổ vào Khang Duật.

Khang Duật thấy tôi, dang rộng hai tay, cười rất tươi.

Tôi nhảy lên như khỉ, tay ôm chặt, hai chân kẹp lên eo anh.

“Khang Duật! Khang Duật!” – Tôi vừa khóc vừa gọi, như thể cả đời sẽ không thể gọi tên anh được nữa.

Thì ra ba năm có thể dài bằng một đời thế sao?

“Miểu Miểu! Đừng khóc!”

“Anh quản được sao!” – May mà tôi đã bỏ ý định trang điểm, nếu không bây giờ chắc sẽ nhòe nhoẹt hết cả.

Tôi vùi mặt vào cổ anh, đến bây giờ còn chưa dám tin, anh thật sự đã quay về rồi.

Khang Duật ôm lấy tôi, bước ra cửa, bác Thẩm vừa nhìn thấy anh cũng chảy nước mắt, ra sức mừng – “Thằng quỷ nhỏ này, con đúng là thằng quỷ!”

Khang Duật vươn tay, kéo vai bác, ba người chúng tôi ôm nhau thật chặt.

Bác Thẩm khóc của bác Thẩm, tôi khóc của tôi, Khang Duật chốc lo an ủi tôi, chốc quay sang bác, luống cuống cả tay chân.

Sau đó, tôi khóc đã đời, bình tĩnh trở lại, trèo xuống người anh.

Tôi còn chưa ngấm anh cho kĩ.

Ngẩng đầu lên, tôi phát hiện hình như anh đã cao hơn, ba năm sau, anh không còn nét ngây thơ của thiếu niên, đường nét khuôn mặt đã rõ ràng, hoàn toàn ra dáng đàn ông, vai rộng hơn, vóc người cũng lớn hơn, còn màu da vẫn như trước, nhưng hơi sáng bóng ánh kim.

Trời ơi, anh đã đẹp trai tới mức tôi không biết phải làm thế nào.

“Miểu Miểu, em không sờ anh à?”

Tôi bắn khoăn không biết có muốn hay không.

“Em không sờ, thì để anh!”

Tôi ngẩn người – “Gì cơ?”

Bàn tay to của Khang Duật nhẹ nhàng xoa nhẹ lên mặt tôi, lòng bàn tay ấm áp lần lượt vẽ theo lông mày, mắt, mũi, đến môi, như thể tôi là báu vật quý giá anh đã tìm cả đời.

Cả một lúc lâu sau, anh sờ sướt tay, thở dài – “Tốt rồi, không bị thằng khác bắt cóc!!”

Tôi đỏ mặt nghĩ, ai lừa đâu, cũng chỉ có gã ngốc như anh thôi.

Anh ôm tôi vào lòng, tôi cũng ôm eo anh thật chặt.

Anh đã quay trở về thật rồi!

“Hi! Duke, I’m sorry to let you wait for so long time.”

Đột nhiên, bên tai phát ra một giọng tiếng Anh trầm ấm, tôi hoảng sợ.

Quay về nơi phát ra giọng nói, là một anh chàng tóc vàng mắt xanh, trông tựa tựa Tom Cruise đang tò mò nhìn tôi.

Ai? Ai vậy?

Tôi thắc mắc, Khang Duật giải thích với tôi – “Miểu Miểu, anh giới thiệu một chút, đây là đồng nghiệp của anh, Leo Carter!”

“Vâng!” – Tôi vội vàng dùng vốn tiếng Anh nghèo nàn ra trả lời – “Nice to meet you!!” – Sau đó kiễng chân hỏi nhỏ bên tai Khang Duật – “Sao anh ta lại gọi anh là Duke?”

Anh cũng ghé sát tai tôi thì thầm – “Là tên tiếng Anh của anh đấy!”

Tên tiếng Anh, tôi liếc nhìn anh, tên này nghe bảnh hết sức.

Duke có nghĩa là Công tước, thế là ngang hàng với Vương gia của Trung Quốc rồi.

Khang Duật liếc tôi, em cho rằng anh tự gọi mình bằng cái tên khoa trường vậy chắc.

À, tôi hiểu rồi.

Xem ra đã có chuyện xảy ra, sau này hỏi anh sau vậy.

“Me too!!” – Anh chàng ngoại quốc niềm nở quay về phía tôi, sau đó nói với Khang Duật – “She is the girlfriend you often mentioned?”

Tuy tiếng Anh tôi rất tệ nhưng dù gì cũng là trình độ đại học, đương nhiên hiểu.

Anh ta hỏi Khang Duật, có phải tôi chính là cô bạn gái anh thường nhắc tới không.

Nghe thế, mặt tôi liền cười tươi như hoa.

Thế mà Khang Duật lại đáp – “NO!!”

Tôi biến sắc ngay lập tức, bảo không là thế nào!!

Trước khi tôi kịp nổi điên, Khang Duật dùng giọng Anh ngữ lưu loát trả lời – “She is not my girlfriend, she is my...” – Đột nhiên anh cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi – “Fiancee, she is my fiancée!”

Mặt tôi lại đổi màu lần nữa, xấu hổ đến nỗi đỏ như gấc chín.

Fiancee nghĩa là vị hôn thê đó!!

Trong lòng tôi rất bối rối.

Len lén kéo kéo tay áo Khang Duật, anh dùng ánh mắt hỏi tôi, sao vậy em?

Tôi ngoắc ngoắc tay, ý bảo anh cúi đầu xuống. Anh làm theo, tôi ghé vào lỗ tai anh hỏi thầm – “Em thành vợ chưa cưới của anh bao giờ?”

Anh nhú mày – “Cái gì? Em định nuốt lời à!!”

Nuốt lời? Tôi nuốt lời chuyện gì?

Anh lôi một cây bút ghi âm cũ kỹ từ trong túi quần ra, đưa nó trước mặt tôi – “Miểu Miểu, em đừng nghĩ đến chuyện nuốt lời, anh có bằng chứng!!”

Tôi thật đã quên bém chuyện ấy, sao anh cứ mang cây bút đó bên người vậy chứ.

Nếu biết vậy thì đã không hỏi, tôi cúi đầu xuống không nói gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào đến độ phát ngáy.

Sau đó, Khang Duật cùng vị Leo kia bắt đầu nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh tốc độ cao, tôi kinh ngạc phát hiện ra bây giờ tiếng Anh của Khang Duật lưu loát như tiếng mẹ đẻ, đúng là, được rèn luyện ở nước ngoài có khác.

Bọn họ nói chuyện với nhau, có chỗ tôi có thể hiểu, có chỗ thì... Tôi đắm ngực, tự xỉ vả khả năng nghe của mình, còn kĩ năng nói nữa chứ, chẳng tham gia được câu nào.

Khí gió phương pháp dạy Anh ngữ của Trung Quốc.

Sau đó, hồi còn trẻ bác Thắm từng du học ở Mỹ, thế nên cũng thông thạo nói chuyện bằng tiếng Anh với bọn họ, chỉ mình tôi, không thể nói, cố lắm mới nghe kịp.

Nếu như không phải tại Khang Duật cứ dán sát vào người, ôm eo tôi khư khư, nhất tôi sẽ tự đào hố nhảy xuống.

Bọn họ nói với nhau, lát sau, Khang Duật bảo – “Let’s go!”

Câu này tôi biết, nếu mà còn không biết thì nhảy lầu đi cho xong.

“Phải đi rồi à? Vậy em đẩy hành lí hộ mọi người!! Các anh cứ nói chuyện tiếp đi!!” – Tôi nhận phần đẩy xe hành lí, tìm việc để làm, tránh khỏi cảnh làm vẹt nghe sấm.

Tôi phát hiện ra tình cảm Khang Duật và Leo tốt như hai người bạn thân. Cả hai đều cao, tuổi tác tương đương, không chỉ thế, lại còn rất đẹp trai, đứng cùng nhau như thể đang tỏa hào quang, dọc đường đến bãi đậu xe, hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của đám phụ nữ, không ngại nguy hiểm, liên tục ngoái đầu nhìn theo.

Tôi ngượng ngùng giúp đẩy xe theo sát bước chân của hai người đang cùng bước song song, bước chậm hơn một chút, thông thả đi ở sau.

Đột nhiên Leo ngoảnh lại nhìn tôi, tôi cũng khách sáo cười với anh ta một cái.

Anh ta quay đầu, khoát vai Khang Duật – “Duke, she is very beautiful!”

Tôi được khen thế vừa vui lại vừa lo, ấn tượng tốt về anh ta tăng đến 100%.

Tuy biết người nước ngoài thường khen phụ nữ phương Đông xinh đẹp, lời lẽ rất khách sáo. Có điều vậy nhưng tôi vẫn rất vui.

Vị Leo kia ngoảnh đầu về phía tôi lần nữa, tôi bức bối không biết sao lại cứ nhìn tôi mãi, thấy anh ta nháy mắt rồi lại khoát vai Khang Duật, dùng hai tay vẽ một đường cong mờ ám trước ngực, – “Nice body!!”

Thì ra anh ta có nhìn mặt tôi đâu, chỉ chăm chăm vào... Tôi cúi đầu tự nhìn bộ ngực của mình.

Ồi trời... đẩy xe thế này, càng khiến ‘rãnh Mariana’ còn lộ rõ.

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn Khang Duật, thấy mặt anh đen xì, anh cũng để ý tới.

Thảm rồi!

Thế là bao nhiêu ấn tượng của tôi về Leo lập tức xuống số âm.

Thì ra, đây ra sói nước ngoài!

Lên xe, tôi và Khang Duật ngồi ở ghế sau, Leo ngồi ở tay lái phụ, trên đường về, Khang Duật cũng chẳng nói với tôi câu nào, chỉ bàn chuyện nhà cùng bác Thắm.

Tôi cào cào cửa thủy tinh như con mèo nhỏ.

Gã ngoại quốc hại người.

Đầu tiên bác Thắm đưa Leo đến khách sạn, sau đó mới lái xe chở tôi và Khang Duật về nhà, đến nhà bác Thắm, Khang Duật vẫn không thèm đếm xỉa gì đến tôi, tôi đành ngoan ngoãn kéo hành lí anh lên, cất kĩ, lăm bằm trong bụng, cũng có phải người ta cố tình đâu.

Nghe tiếng bước chân của Khang Duật, thầm nghĩ, mới vừa gặp đã cãi nhau rồi, tôi nên đi nhận lỗi vậy.

Anh bước lên, mặt thâm trầm, đóng cửa lại.

Trong lòng tôi đột nhiên thấy sợ hãi – “Bác Thắm nghĩ rồi à?”

“Ừ!” – Anh tựa người vào cửa.

Lại nghe tiếng chốt khóa.

Anh khóa cửa làm gì, lại khóa an toàn nữa chứ, lẽ nào là định đóng cửa đánh chó,... á chết, nhầm, không phải, đánh vợ, lại không phải... tôi đã là vợ anh đâu.

Anh trầm mặt bước về phía tôi, tôi muốn lùi ra sau lại bị anh bắt được, sau đó trời đất quay cuồng, bị anh dồn ra cửa.

Tôi bị dọa, – “Khang...”

Tôi mới gọi tên anh một nửa, liền ‘bị’ anh dùng miệng ngăn lại.

Tôi chưa từng biết có nụ hôn nào lại kịch liệt và mạnh mẽ đến thế, như thể anh đang muốn ăn sống tôi vậy, cả mũi, cả miệng đều tràn ngập mùi vị của anh, nồng nhiệt đến độ tôi nóng ran cả người, như đang ngâm trong nồi nước sôi. Nhất thời quên nhắm mắt, mở to mắt nhìn anh. Anh cũng không nhắm, hung dữ trừng, như thể cố tình, mút đầu lưỡi tôi như muốn cắn đứt, hoặc chắc là đang định trừng phạt, dùng răng hết nhai rồi cắn môi tôi.

Tê dại cả người, mặt mày đỏ ửng, thân thể tôi cứng đờ, rồi cũng từ từ dịu đi, phối hợp cùng anh, môi lưỡi dây dưa làm cho hai tay cũng rối loạn ôm lấy nhau, vằn vò áo quần nhau, lại càng khiến nụ hôn thêm cuồng dã.

Khi tôi hôn đến sắp đứng không vững, nhũn cả người, anh mới buông ra.

Tôi và anh trán chạm trán cùng nhau thở hổn hển, chia cách ba năm, vừa gặp đã dữ dội thế này, đúng là thử thách hai lá phổi.

Tôi đáng thương nhìn anh.

Hình như anh rất không còn cách nào khác với vẻ mặt của tôi như thế, đành thở dài một hơi, nhưng vẫn rất nghiêm khắc nạt nộ – “Lần sau không cho mặc quần áo kiểu này nữa!” – Tôi nhanh chóng gật đầu, gật liên tục!

Anh hơi bực bội, giúp tôi chỉnh trang lại quần áo bị anh làm xộc xệch, đột nhiên liếc sang ngực tôi, không hiểu sao sắc mặt lại khó coi, quát – “Miếu Miếu, bảo em có tăng thì cũng vừa thôi, sao không nghe lời thế hả!”

Tôi chảy nước mắt...

Cái này không phải thứ tôi có thể không chế được.

Cuối cùng, anh vuốt ve cái cằm đã được cạo sạch sẽ, nói thêm – “Đỉnh chính, lúc chỉ có một mình anh, em có thể mặc!!”

25. Chương 25: Con Dâu Xấu Cũng Phải Gặp Mẹ Chồng

“Diễm Diễm, nhờ em đó, giúp chị nghĩ ra lí do nào đi!” – Tôi chấp tay trước điện thoại năn nỉ.

“Không thành vấn đề, không về nhà ngủ đúng không, em biết rồi! Miễn anh rảnh có mang quà về, thì em giúp chị ngay!” – Tôi liếc sang Khang Duật, anh vừa tắm xong, đang dọn lại hành lí.

Có vẻ như hiểu được nỗi niềm của tôi, anh lôi từ trong vali ra một hộp quà được gói rất đẹp, giơ lên cho tôi thấy.

Tôi vui vẻ, giơ ngón cái về phía anh, sau đó tiếp tục nói chuyện điện thoại – “Có mà, còn là một hộp rất lớn nữa!”

“Ok! Yên tâm đi, để em nghĩ xem nào...” – Giọng điệu của Diễm Diễm nghe nịnh hót kinh khủng.

“Cám ơn em!” – Tôi rất an tâm. Tuy bây giờ đã lên đại học, nhưng trước khi tốt nghiệp, mẹ tôi vẫn không cho phép yêu đương, tất nhiên, không nghiêm khắc với chuyện ra ngoài buổi tối nhưng vẫn còn giờ giới nghiêm, hơn nữa tuyệt đối không được ngủ ở ngoài.

Có điều Diễm Diễm khôn ngoan hơn tôi, chắc chắn sẽ có cách.

“Chị, có rồi nè, cứ nói chị về trường lấy sách vở, thấy trong phòng chỉ có Cố Linh Lợi ngủ một mình. Nghỉ hè mà ở trường một mình rất cô đơn, chị đành ở lại ngủ chung với nó, thế nào, hợp lí chứ!”

“Ừ ừ!” – Tôi gật đầu.

“Được rồi, vậy chút nữa chị gọi điện về nhà nói với mẹ như thế, nhất định sẽ không sao đâu, nhưng mà nè...” – Diễm Diễm cười âm hiểm – “Chị à, coi chừng tai nạn chết người nha, chị không giống em, một năm nữa mới tốt nghiệp!”

Tôi đỏ ửng mặt – “Đi chết đi!”

“Há há!! Không thèm nói nữa, em đi xem tivi đây! Bye bye!”

Sau khi cúp điện thoại, tôi gọi về nhà, nói với mẹ lí do Diễm Diễm đã nghĩ ra cho, mẹ tôi chẳng nghi ngờ gì, còn dặn dò buổi tối phải đắp kín chăn, đừng tưởng ngày nóng thì không bị cảm.

Tôi vâng dạ, bà nói thêm vài câu rồi cũng gác máy.

Để điện thoại di động xuống, tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Xong rồi à?” – Khang Duật ôm tôi từ phía sau.

Tôi ngẩng đầu lên – “Ừ, có điều em cũng run gần chết!” – Tôi vỗ vỗ ngực, vẫn còn sợ quá chừng, liếc mắt nhìn anh, chìa tay ra hỏi – “Nói đi cũng nói lại, thế còn quà em đâu?”

Không thể có chuyện Diễm Diễm có mà tôi không có được.

Tức thì có một chiếc hộp xinh xắn được thả vào lòng bàn tay.

Tôi so sánh với món quà của Diễm Diễm – “Sao quà của em nhỏ vậy nè?”

Khang Duật vẫn đang ôm tôi, không hề có ý buông lỏng, lại như trước đây, thì thầm gãi ngứa bên tai – “Giá trị khác nhau!”

Giá trị?

Tôi tò mò mở hộp, vật trước mắt đột nhiên sáng ngời, hét lớn – “Dây chuyền hình con cún bằng pha lê Swarovski!” (Pha lê Swarovski là một thương hiệu về dòng pha lê cao cấp)

Tôi đã thích nó từ lâu rồi, có điều mua ở đại lí tại Thượng Hải thì siêu mắc.

“Sao anh biết em thích cái này!” – Tôi vui sướng hỏi.

Khang Duật cũng liếc tôi một cái, đáp – “Chỉ cần liên quan tới cún, có khi nào em không thích, không muốn chắc?”

Đúng là hiểu rõ tôi như lòng bàn tay.

“Vậy anh tặng Diễm Diễm cái gì vậy?” – Trang sức hình con cún này nói mắc, cũng không mắc bao nhiêu, nếu bảo giá trị khác nhau, thì chắc chắn quà Diễm Diễm sẽ không được coi trọng rồi.

Khang Duật ho khẽ – “Đồ ăn vặt mà một công ty bán hàng ở Đức muốn giới thiệu nên phát miễn phí... cái này...”

“...”

Cái hộp lớn hơn thế, thì ra cũng chỉ được mẽ ngoài mà thôi.

“Anh liệu mà coi chừng Diễm Diễm làm phản đấy!” – Còn nhớ trước đây anh vì muốn theo đuổi tôi, tốn không biết bao công sức để lấy lòng nó.

“Không sợ!”

Tôi nghi ngờ nhìn anh.

Con người kia tối sầm – “Giờ không như trước nữa, đến lúc qua cầu rút ván rồi!”

“...”

Loại người mà tâm địa nham hiểm, thật đúng là người của hành tinh đen tối, chả thay đổi chút nào.

Thật kinh khủng!

“Miểu Miểu, 11h rồi, ngủ thôi!” – Khang Duật bỗng thì thầm bên tai tôi.

Tôi đỏ cả mặt, tim gan thì phổi thận đều căng thẳng – “Được rồi,... trước tiên em... trước tiên em đi tắm đã!”

Tôi rũ đầu, đi vào phòng tắm, đóng cửa, ngồi xổm trên đất, che lấy khuôn mặt đỏ đến mức nóng bừng, tôi ngủ lại với anh không phải là để ‘lăn qua lăn lại’ đâu nha, tuyệt đối không phải đâu, chẳng qua xa nhau suốt ba năm trời, tôi muốn nhìn anh nhiều hơn, bù đắp nhiều hơn cho anh mà thôi.

Anh... chắc sẽ không có... cái ý nghĩa kia đâu ha.

Nhưng mà nhờ đâu...

Mặt đỏ đến độ có thể bốc hơi.

“Miểu Miểu, mặc đồ ngủ của anh được không?” – Khang Duật gõ cửa.

“A, cũng... cũng được!” – Tôi mở cửa, nhận lấy bộ đồ ngủ anh đưa, sau đó nhanh chóng khép cửa lại, xem tí là kệt cả tay anh.

Không được nghĩ bậy bạ nữa, Khang Duật không vậy đâu.

Tôi vội vàng mở vòi sen tắm rửa, không biết tắm kiểu nào mà cả người cứ nóng ran, rõ ràng là tắm nước lạnh cơ mà.

Nhưng dù là nước lạnh đi chăng nữa cũng không cuốn được những hình ảnh đen tối trong đầu tôi.

Tôi lại ngồi xổm trên đất, bụm mặt, cào cào tóc như điên.

Aaaaa!

Tôi thầm thét lớn trong lòng.

Ấu Dương Miểu Miểu, đầu mày như sói cái!

Tôi tắm táp cả nửa tiếng đồng hồ, tắm xong cũng không dám ra ngoài, ở trong phòng tắm đi tới đi lui, không biết nên đối mặt với Khang Duật thế nào.

Không... không biết đâu.

Còn nghĩ nữa thì có khi tôi sẽ chui ra từ cửa sổ phòng tắm, rồi chạy thẳng về nhà mất.

Tôi đã lớn rồi, có thể làm... chuyện ấy!

Sau đó, tự nhiên tôi lại nghĩ, tôi tắm sạch chưa? Kì chưa?

Đầu óc lại bị chập mạch, cởi quần áo ra, tắm lại lần nữa.

Tắm táp sạch sẽ thơm tho xong, sau đó lấy hết dũng khí, mở cửa phòng tắm, cúi thấp đầu, lê từng bước về phía giường.

“Tắm xong rồi hả?” – Đỉnh đầu vang lên giọng nói của Khang Duật.

“Vâng!” – Tôi hồi hộp đến chả dám nhìn lại.

“Đến đây, ngồi xuống đi, anh sấy tóc cho em!” – Anh kéo tôi ngồi vào ghế.

Tiếng vù vù của máy sấy làm tôi tạm không dám nghĩ lung tung nữa.

Sau khi Khang Duật sấy khô tóc tôi xong, hỏi – “Miểu Miểu, ngủ trong hay ngủ ngoài?”

“A?” – Tôi hoàn hồn.

“Ngủ bên trong hay ngủ bên ngoài?” – Khang Duật đã lên giường rồi.

Tôi nhìn cái giường dựa sát tường, đột nhiên lại nghĩ đây có tính là anh đang dụ dỗ tôi không.

Nhìn cái giường kia, sao nhỏ quá vậy.

“Miếu Miếu?” – Khang Duật gọi tôi.

“A, trong... à không, ngoài! – Ở ngoài thì dễ chạy hơn.

Anh dịch người vào trong, nhường khoảng phía ngoài cho tôi. Tôi nuốt nước miếng, như người máy, cứng nhắc bước tới giường, sau đó, hóp vài ngụm khí, trèo... trèo lên.

Ngả người nằm xong, ngay cả nói tôi cũng không dám, nhắm chặt mắt.

Cứ ngủ là chắc ăn nhất.

Tôi cảm giác Khang Duật nằm xuống cạnh tôi, tim đập liên hồi.

Trong đầu là hai chữ – đến đi, đến đi, đến đây!

Ấy nhưng, Khang Duật chẳng có động tĩnh gì

Tôi mở mắt, nhìn sang bên cạnh.

Anh đang quay lưng về phía tôi mà ngủ.

Đây là tình huống gì chứ hả?

Nhịn không được, tôi khẽ đẩy anh – “Duật, ngủ à?”

“Ừ!” – Anh trả lời tôi bằng giọng mũi.

Tôi không biết nên thất vọng hay an tâm nữa, đây là lần đầu tiên tôi và anh ngủ chung giường cùng gối mà.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận là thất vọng nhiều hơn.

Tôi nản lòng nhắm mắt, nhưng lại không ngủ được, đành khều anh lần nữa – “Duật, em không ngủ được, chúng mình nói chuyện đi mà.”

Khang Duật trầm mặc một chốc mới đáp – “Không nói!”

“Nói chuyện thôi mà, chán quá hà, kể em nghe chuyện huấn luyện của anh ở Đức đi.” – Tôi không hề buông tha, đẩy anh lần nữa.

Hình như anh không nhin được nữa, ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi hồi hộp quá chừng, anh bị sao vậy chứ?

Anh cào cào mái đầu, tóc tai bù xù, ấy thế mà lại càng thêm quyến rũ.

“Muốn anh nói chuyện với em, làm khó anh đến vậy sao?”

Hai mắt anh như phóng ra lửa – “Miếu Miếu, em quá đáng vừa thôi, dù gì anh cũng là một gã đàn ông bình thường, nằm cạnh người con gái mình thích nhất mà đắp chăn nói chuyện phiếm, có biết chuyện này làm anh tự ái thế nào không?”

Ấ... sao câu này nghe kì quá?

Nhưng mà...

Mặt tôi nhanh chóng ửng hồng, nói thế có nghĩa là... anh cũng muốn... làm chuyện ấy.

Tôi nắm lấy vạt áo anh, ngập ngừng thỏ thẻ – “Em có nói là không muốn cho anh đâu...”

Thế mà anh nghiêm mặt từ chối – “Không được!!”

Tôi gằn cả người, tự dâng mình lên cửa thế này, anh còn bảo là không được, nói tôi làm anh tự ái, anh làm tổn thương lòng tự tôn của tôi thì có.

“Anh có nguyên tắc của mình, chuyện này nhất định phải sau đám cưới!”

Tôi trợn đến độ sắp rớt con mắt, ối giời ơi, năm này rồi vẫn còn loại đàn ông nghiêm túc thế cơ à, còn để tôi gặp phải nữa chứ.

“Vậy nên, ngủ đi, không nói chuyện gì hết, đừng có làm tổn thương lòng tự tôn của anh, không thì em biết tay!” – Anh quát, sau đó ngã người xuống quay lưng về phía tôi.

Tôi không nói gì, ngây ngốc nhìn tấm lưng rộng kia.

Rớt nước mắt...

Ngủ, ngủ đi thôi, anh bắt tôi ngủ, sao tôi không ngủ chứ.

Tôi cũng cau có quay lưng lại, nhắm mắt.

Không lâu sau, Khang Duật trở mình, khều tôi – “Miểu Miểu...”

Tôi hất cánh tay anh, sáng giọng – “Gì!”

Anh ầm ỨC bầy tỏ – “Có em bên cạnh, anh không ngủ được!”

“...”

Tôi không thèm đếm xỉa, giả vờ ngủ. Ai bảo cho anh cơ hội mà không nắm bắt làm chi.

Hứ!

Sáng hôm sau, khi tôi và Khang Duật đương còn say giấc nồng, bác Thắm không biết tôi ngủ lại, nổi hứng mua bánh quẩy và sữa đậu nành mang lên lầu, cửa vừa mở, thì thấy tôi và Khang Duật đang quần lấy nhau mà ngủ.

Tiếng loảng xoảng vang lên, cả sữa cả bánh đều rớt xuống đất.

Tôi và Khang Duật bị đánh thức, dụi mắt bất ngờ nhìn bác Thắm.

“Hai đứa...” – Bác Thắm run rẩy đưa tay chỉ, không nói được lời nào.

Tôi đoán bác tuy đã biết tôi và Khang Duật yêu sớm từ bé, nhưng trí nhớ vẫn chỉ dừng khi chúng tôi ở tuổi vị thành niên, nên dù bác rất thoáng, đã nói cho Khang Duật biết những chuyện giáo dục giới tính từ sớm, cũng có ý thăm dò. Cho nên đột nhiên thấy tôi và anh ngủ cùng một chỗ thế này, chắc là bị hù hết hồn rồi!

Không chỉ tôi, mà Khang Duật cũng hiểu điều đó – “Con và Miểu Miểu đều lớn cả rồi!”

Cuối cùng bác Thắm cũng lấy lại được tinh thần, khuôn mặt già nua ửng đỏ, bước lùi ra sau, còn luôn miệng xin lỗi – “Hai đứa ngủ, hai đứa ngủ đi, tiếp tục, tiếp tục đi!”

Bác nhanh chóng đóng cửa lại, chạy băng băng xuống lầu.

Tiếp tục gì chứ, chúng tôi còn chưa hề bắt đầu.

Buồn cười quá đi mất.

Tôi đứng dậy xốc chăn mền, dùng bản chải của anh, cau có đánh răng, rửa mặt, thay quần áo.

Lúc ra khỏi phòng tắm, tôi còn phùng mang trợn mắt nhìn anh, hất đầu cong cổn, gom lấy quà của tôi và Diễm Diễm, đi thẳng về nhà.

Về đến nhà, thấy Diễm Diễm đang chạy dãi chào đón tôi về, tôi quăng quà cho nó, nó lập tức ôm lấy rồi chui tọt vào phòng mở quà, tôi ức nghẹn ngực, ngồi trên giường đập đầu vào gối.

Đột nhiên nghe tiếng Diễm Diễm hét thất thanh, sau đó là tiếng bước chân rầm rập.

“Chị, sao lại đùa người ta như thế chứ.” – Nó khóc lóc gào toáng lên.

“Sao nữa?”

“Chị xem đi, nhìn đi, đây là cái quái gì?” – Nó cầm cái hộp quà vật đưa lên cho tôi coi.

“Không phải em thích đồ ăn sao, giờ có quà vặt rồi đây, lại còn là hàng nhập khẩu nữa, đắt lắm đó nha!” – Dù có giận mấy tôi cũng phải nói giúp cho Khang Duật.

“Đắt hả?” – Diễm Diễm tức đến độ đỉnh đầu cũng bốc hơi nước – “Anh ta rõ là ăn cháo đá bát! Chị nhìn đi, trên hộp này ghi cái gì hả?” – Nó chỉ vào một hàng chữ tiếng Anh ở góc bên trái hộp.

Dịch là – cơm trên máy bay.

So với hàng công ty phát miễn phí còn – thê thảm hơn!

Ót tôi nổi ba đường đen thui.

Hành động ăn cháo đá bát này đến là tuyệt tình.

Sự nham hiểm của Khang Duật, quả chỉ tăng không giảm.

Hạ tuần tháng 7 (tương đương ngày 21-30 tháng 7), tôi đến trường đại học một lần, còn gọi riêng Linh Lợi từ quê lên gấp để gặp Khang Duật, họp mặt nhau đương nhiên không thể thiếu Liêu Giai Dĩnh và Tôn Linh. Tôi cũng tranh thủ dặn trước Linh Lợi, sau khi nhập học, lúc mẹ tôi tới mang quần áo về giặt, nếu hỏi nghỉ hè sao không về quê thì cũng đừng có làm lộ chuyện.

Nó nhìn tôi đen tối, gật đầu hiểu rõ.

Tôn Linh và Giai Dĩnh lại cố gắng hỏi đến cùng, cảm giác thế nào.

Nhất thời cả người nóng ran, đành chạy theo, giải thích tôi và Khang Duật lúc đó rất trong sáng.

Cái gọi mà càng tô càng đen, y như tin đồn của tôi và Khang Duật hồi học trung học, hoàn toàn chẳng ai thêm tin.

Mẹ ơi, trên đời này, suy nghĩ của con người thật đen tối.

Tuy Khang Duật là phi công thực tập, nhưng từ lúc bắt đầu huấn luyện đã có tiền lương, nên mời đám Linh Lợi đến quán Lãng Lang Các trên đường Duyên An Tây ăn cơm. Quán này siêu siêu đắt, toàn bộ phòng ăn đều riêng biệt, bán đồ ăn Trung Quốc, có vài món tôi rất thích.

Dọn cơm thôi mà Linh Lợi cũng chảy nước miếng, hỏi Khang Duật rất nhiều câu, cả chuyện về đêm tôi nói dối ở cùng nó, tôi và anh đã làm gì, cũng hỏi.

Thế mà Khang Duật lại trả lời nước đôi, khiến tôi tức đến độ uống nước ô mai như điên.

Một đám con gái riu ra riu rít không yên, vậy mà Khang Duật cũng không lộ vẻ mất kiên nhẫn, từ đầu tới cuối đều tỏ ra hết sức galant, rất phải phép, thậm chí còn chuẩn bị riêng ba món quà cho từng đứa.

Thật tốt so với Diễm Diễm.

Tôi đoán sau bữa cơm này, ba đứa nó đều thành tay sai cho Khang Duật hết.

Bữa ăn mất ba tiếng đồng hồ, tụi nó vui lòng hả dạ đi về.

Khang Duật chở tôi về, đương nhiên không còn là chiếc xe đạp kia nữa. Khi về nước việc đầu tiên anh làm là mua cho bác Thẩm một chiếc Passat 1,8T, ngoài để báo đáp ơn nghĩa với bác, còn để sau này đi đâu cũng tiện hơn.

Bằng lái của anh là của nước ngoài, có thể sử dụng tạm thời ở trong nước, dùng một thời gian, anh định tháng sau sẽ đi thi lại, đổi thành bằng Trung Quốc.

“Miểu Miểu, có muốn đi du lịch với anh không?” – Anh đang cưa xe.

“Du lịch?”

“Ừ, khoảng cuối tháng tám là anh bắt đầu nhận nhiệm vụ thực tập rồi, em cũng sắp nhập học, tranh thủ em còn nghỉ hè, đi du lịch đi. Chúng ta chưa từng đi du lịch riêng với nhau!”

Tôi ngẫm nghĩ, quen nhau bảy năm, đúng là chưa từng du lịch với nhau lần nào cả, mấy hoạt động hai mùa xuân thu của trường thì không tính.

“Được thì được thôi, nhưng em không biết nói với mẹ thế nào.”

Anh cười cười – “Yên tâm đi, ba cô bạn cùng phòng nhất định sẽ giúp em!”

Quả nhiên, anh làm gì cũng đều có mục đích.

Anh biết rõ cây cầu Diễm Diễm kia, bây giờ không thể dùng, nên đã sớm chuẩn bị để đổi sang ba cây cầu khác.

Tôi thở dài một hơi, nếu không phải tôi chưa tốt nghiệp, mẹ tôi không cho phép chuyện yêu đương thì tôi sớm bảo anh tới gặp bố mẹ, đâu cần lén lúc thế này.

Nhưng mà, có thể qua cửa mẹ tôi hay không, tôi cũng không chắc.

“Được rồi, vậy theo ý anh!” – Tôi đồng ý.

Tôi đồng ý, nhưng khi máy bay đáp xuống sân bay Phủ Thuận, lên taxi rồi, Khang Duật bảo muốn đưa tôi đi gặp mẹ anh, tôi liền hồi hận.

“Không được, cho em xuống. Chú tài xế, dừng xe!” – Tôi đập tay lên cửa kính, hoàn toàn chưa hề chuẩn bị tâm lí.

“Miểu Miểu!” – Khang Duật nắm lấy tay tôi.

“Anh! Anh! Đồ lừa đảo, anh nói đi du lịch em mới đồng ý, chứ không hề bảo muốn gặp mẹ anh!” – Đâu phải chuyện đùa, tôi đang mặc bộ đồ thể thao trên người, đầu tóc cũng chưa làm, cứ thế mà gặp mẹ anh không phải là đi chết luôn cho xong.

“Đi du lịch là việc chung, gặp mẹ là việc riêng.” – Anh nói như thể đương nhiên.

“Không, anh không được nói thế, anh chỉ bảo hai chữ du lịch mà thôi!” – Ngay cả địa điểm chẳng nói, vé máy bay không cho cầm, thẻ lên máy bay cũng là anh đổi, tôi chỉ đi theo anh thôi. Lên máy bay rồi, anh còn bảo sợ tôi lần đầu đi máy bay sẽ hồi hộp, còn mang riêng ba thứ khi đi du lịch cho tôi: nút tai, gối hơi, bịt mắt, để tôi ngủ một giấc. Vậy mà tôi cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Xuống máy bay rồi, tôi mới biết, mình đã tới Phủ Thuận.

Quê anh!

Tên khốn này, tính kể với kẻ kia, nham hiểm với người nọ còn chưa nói, thế mà dám lừa tôi.

Tôi là vợ tương lai của anh cơ mà.

“Không nói thế, em chịu lên máy bay à?” – Anh hung hăng trừng mắt nhìn tôi.

Á...

Thôi được rồi, tôi thừa nhận, nếu anh nói là đi gặp mẹ anh, tôi thật sự sẽ không đi đâu, vì tôi rất sợ.

Nhưng mà... bây giờ đã đến đây, tôi càng sợ hơn.

Sợ đến mức bật khóc.

Khang Duật vỗ vỗ lưng tôi, bắt đầu khuyên bảo – “Miểu Miểu, mẹ anh rất dễ gần, em đừng sợ, bà không ăn thịt em đâu, thấy em chắc chắn là thích còn không kịp ấy chứ!”

Nước mắt còn rơm rớm chưa rơi, sao có thể không sợ chứ.

Quan hệ khó khăn nhất trên đời chính là quan hệ giữa mẹ chồng con dâu đó.

“Không chịu! Không chịu!” – tôi kêu gào điên loạn.

Khang Duật cũng không buông tôi ra, bảo chú tài xế khóa cửa xe an toàn, chú cứ việc lái, tôi âm ỉ việc tôi.

Xe băng băng trên đường, không biết tới chưa, đến khi tôi ầm ĩ thấm mệt, xe cũng ngừng. Khang Duật thanh toán tiền, kéo tôi xuống xe.

Tôi nghĩ đã tới nước này, có trốn cũng vô ích, thấy tay anh trống trơn, tôi lo lắng hỏi – “Không phải anh về gặp mẹ à, sao chẳng mua gì hết!”

“Mẹ không thiếu gì đâu.”

“Anh không mua, anh cũng phải nói cho em, em mua. Đi hai tay không thế này, mất mặt lắm!” – Tôi kéo tay anh, ngăn lại.

Anh vuốt ve mặt tôi – “Em là món quà tốt nhất rồi, mẹ anh gặp em chắc chắn là sẽ rất vui!”

“Thật chứ? Anh nghĩ vậy thật chứ?” – Trong lòng rất bất an.

“Thật! Anh không lừa em đâu! Đi thôi, bây giờ mẹ anh chắc đang múa ương ca ở trung tâm sinh hoạt người cao tuổi!” – Anh dắt tay tôi đi vào khu dân cư.

Khu này rất mới, công tác xanh hóa cũng làm rất tốt, cuối con đường bằng phẳng lát gạch vuông vức là từng dãy từng dãy dụng cụ tập thể dục, nhà ở là thiết kế cao tầng, sơn trên trắng dưới xanh, hai bên là từng chậu từng chậu hoa tươi tắn, hành lang có cửa chống trộm và rào chắn rất mới.

Đây là khu dân cư của thành phố loại hai của Trung Quốc sao? Tôi thấy còn gấp mấy lần nhà tôi.

Khang Duật dẫn tôi đi vào trong trung tâm sinh hoạt, sau khi tới nơi, tôi đứng giữa cổng, chân chẳng run rẩy.

Đột nhiên một bà bác thấy tôi và Khang Duật, hướng vào trong cửa, reo lên – “Lão Phúc Tấn, xem ai về này!”

Lão Phúc Tấn?

“Em là Tiểu Phúc Tấn, mẹ anh đương nhiên là Lão Phúc Tấn rồi!” – Khang Duật giải thích – “Hàng xóm họ hay đùa, lấy làm biệt danh!”

Nói thế, Lão Phúc Tấn là mẹ anh à.

Chân tôi càng run hơn

“Ai về?” – Tôi nghe một giọng nói hiền lành vang lên.

“Mẹ!” – Khang Duật buông tay tôi ra, bước lên trước đón mẹ.

“Duật!” – Giọng nói hiền lành kia lập tức vút cao, tựa như ghen ngào.

“Mẹ, mẹ có khỏe không?” – Khang Duật ôm người mẹ thấp hơn mình hai cái đầu vào lồng ngực.

“Khỏe, khỏe lắm, ăn ngon ngủ ngon, để mẹ nhìn kĩ con xem nào!” – Bà kiễng chân, hai tay vuốt ve khuôn mặt Khang Duật – “Cao hơn rồi này, sao con về mà không nói mẹ một tiếng, bây giờ mấy giờ rồi, bốn giờ chiều mất rồi, con về nhà trước đi, mẹ đi chợ mua đồ, làm sủi cảo cho con ăn.”

“Mẹ, không cần vội đâu, ra ngoài ăn cũng được mà.”

“Phí tiền, nhanh mà, không sao đâu. Mấy bà ơi, con tôi về rồi, tôi không nhảy nữa đâu, mấy bà cứ nhảy tiếp đi.” – Giọng mẹ Khang Duật rất to, có thể thấy sức khỏe rất tốt.

“Lão Phúc Tấn, bà vội gì vậy, không nhìn cô vợ nhỏ đang đứng sau con trai bà kia?” – Bác Trương đậm người, giọng nói lớn đến độ mặt đất cũng run.

Cô vợ nhỏ là chỉ tôi.

Tôi vẫn cúi gằm, thi thoảng nhìn lên Khang Duật và mẹ anh. Có điều do Khang Duật rất cao, chặn mất tầm nhìn, tôi chưa kịp nhìn rõ mẹ chồng tương lai của mình như thế nào.

Nghe nói thế, mẹ Khang Duật lập tức nghiêng đầu nhìn về phía tôi.

Tôi và bà nhìn thẳng nhau. Giờ tôi mới biết tại sao anh lại đẹp trai đến thế, rõ ràng rất giống mẹ, như chung một khuôn, bà là người phụ nữ trung niên đẹp nhất mà tôi từng được gặp.

Cái gì gọi là vẫn còn thuốt tha, đẹp lão, hay diễm đam đoan trang, tất thấy đều hiện trên mẹ anh.

Không phải Khang Duật nói mẹ anh xuất thân nông dân sao?

Không phải tôi xem thường nông dân, nhưng mẹ anh không hề có cái vẻ của dân làm nông, nếu đây còn ở thời nhà Thanh, chắc hẳn bà là một lão phúc tấn thật đấy.

Mẹ Khang Duật nhìn thấy tôi, hai mắt phát sáng, như thể tôi là một món kì trân dị bảo.

“Mẹ, cô ấy là...” – Khang Duật vừa định mở miệng giới thiệu, mẹ anh liền cướp lời.

“Mẹ biết, mẹ biết mà, mỗi năm con đều gửi hình về cho mẹ. Mẹ nhận ra mà, mẹ biết rồi, Âu Dương Miếu Miếu, con dâu tương lai của mẹ đây mà!”

Sắc nước miếng.

Mẹ anh xăm xăm bước về phía tôi, nắm tay tôi vỗ về – “Xem đứa nhỏ này dịu dàng, xinh xắn biết là bao nhiêu!” – Nói xong còn quay đầu về phía bác Trương gào to – “Bà xem có phải không!!”

Bác Trương cũng bước tới, nhìn kĩ tôi một vòng – “Đúng thế, cái tướng này vượng phu lắm đây!” (vượng phu: ý bảo có tướng giúp chồng công thành danh toại, đặc điểm nhìn thấy thấy bên ngoài là mỡ to ngực nở.)

Tôi lại sắc nước miếng lần nữa.

Có phải tôi đang xuyên không không vậy!

Cửa câu lạc bộ bỗng náo nhiệt hẳn lên, xem chừng là do bác Trương thu hút, đều vây quanh nhìn tôi.

“Không phải bảo là con gái Thượng Hải sao, không giống gì hết!”

“Tôi thấy là giống người Đông Bắc chúng ta hơn!”

“Sao bác nhìn ra được?” – có người hỏi.

“Nhìn dáng người, xem mỡ của con bé đi!”

Mông!

Mông tôi thì làm sao chứ, tôi hồi hộp.

“Nhất định là sẽ sinh con trai!!”

Tôi bắt đầu ho khan, không thể bị ghen nước miếng được.

Bác à, cháu không tin con gái Đông Bắc không gầy, Linh Lợi ốm như da bọc xương, hơn nữa tụi bạn đại học của tôi, hẳn là người từ ba tỉnh Đông Bắc thì hoặc là cao gầy, hoặc là rất quyến rũ.

Đây là người gì chứ.

“Sao ho mãi thế? Con gái miền Nam thật là yếu ớt!” – Một bác gái hét lên.

Tôi bị dọa mà, một đám người vây quanh nhìn tôi như thú, tôi bị dọa đến ho sù sụ.

“Đừng dọa con bé nữa, Duật nhà tôi theo đuổi con bé khổ lắm, đừng có dọa đến độ con bé chạy luôn thì khổ!”

Ho, tiếp tục ho.

“Duật, mau đi con, dẫn con dâu về, mẹ đi mua sủi cảo về cho hai đứa!”

“Mẹ, con nói rồi, đừng có gấp, chờ hành lí gửi tới nhà, chúng ta ra quán ăn!!” – Khang Duật một bên giữ tay mẹ lại, một bên nắm lấy tay tôi, kéo chúng tôi ra khỏi đám người đang vây quanh.

Về tới nhà, đây là lần đầu tiên tôi tới ngôi nhà thực sự của anh.

Nhà không lớn, hai phòng ngủ một phòng khách, nhưng bày biện theo lối xưa, mẹ Khang Duật như sợ tôi nóng, vội vàng mở máy điều hòa, lát sau vào bếp, gọt trái cây.

Tôi bỗng cảm thán, người dân Đông Bắc quả rất nhiệt tình.

Ngồi trên ghế sofa, không hồi hộp như trước nữa, còn nhớ mình chưa nói với bác tiếng nào.

Nhất thời không biết làm sao, nên gọi bác thế nào cho phải đây.

Tôi kéo tay Khang Duật – “Em nên gọi mẹ anh là gì?”

Khang Duật đảo mắt – “Anh gọi mẹ anh là gì?”

Tôi ngây thơ trả lời, “Mẹ!”

Nói xong, Khang Duật liền hô lớn – “Mẹ, Miểu Miểu gọi mẹ kìa!”

Mẹ anh mang đĩa trái cây tới, xúc động nhìn tôi – “Gì? Mẹ... mẹ không có nghe!!”

“Miểu Miểu, gọi lại đi kìa!” – Khang Duật giục.

Tôi ghêch cả ra, tôi đã gả cho anh đâu?

“Sớm muộn gì cũng phải gọi, tranh thủ bây giờ em gọi cho quen, sau này sẽ không xa lạ nữa.” – Khang Duật thì thầm bên tai tôi.

Mặt tôi đỏ ửng, nhìn thấy khuôn mặt chờ đợi của mẹ chồng tương lai, rụt rè gọi nhỏ – “Mẹ!”

“Chao ôi~~!!” – Bà hưng phấn quay về phía tôi, – “Con ngoan, mau mau, ăn trái cây, ăn trái cây nào!”

Buổi tối, Khang Duật đưa tôi và mẹ đến một quán cơm có tiếng ở Phủ Thuận, đúng là tiệm cơm đậm màu sắc của Mãn tộc(*), ngay cả tên món ăn cũng làm tôi đau đầu.

(*) Về Mãn tộc – Hán tộc đã có nói qua ở phần giới thiệu.

Cái gì là thịt Nỗ Nhĩ Cáp Xích hoàng kim, đậu hũ Càn Long, nào là bánh ngô Từ Hi, tôi thấy không phải mình đang dùng cơm mà cứ như ăn thịt người ấy! (Nỗ Nhĩ Cáp Xích là một vị thủ lĩnh của bộ tộc Nữ Chân cuối đời Minh, người xây nền móng để con trai ông trở thành vị vua đầu tiên của nhà Thanh)

Khang Duật cũng gọi vài món bánh nếp, nghe bảo người Mãn rất thích ăn bánh nếp. Gọi mấy món, có bánh tía tô, có bánh nhân đậu.

Sau cùng, anh còn gọi thêm một loại canh – thiên hạ đệ nhất canh.

Tôi tò mò không biết canh gì mà có cái tên nghe kêu thế.

Bưng lên nhìn thấy, choáng toàn tập.

Không phải chỉ là canh cà rốt thôi sao!

Tôi ho sù sụ lần nữa.

26. Chương 26: Con Đường Cầu Hôn Dai Dẳng

ôi và Khang Duật ở Phủ Thuận suốt 10 ngày, đi đến từng góc ngách của Phủ Thuận. Khi rời đi, mẹ chồng tương lai của tôi nước mắt nước mũi sụt sùi, tôi có thể hiểu được nỗi lòng của người mẹ không có con trai thường xuyên ở bên, lên máy bay, không kiếm được hỏi Khang Duật, sao không đưa bà lên Thượng Hải sống cùng. Bây giờ đã không giống trước, anh không còn là cậu học trò nghèo sống nhờ nhà người khác nữa.

Khang Duật trả lời, bà ở Phủ Thuận cả nửa đời người, quen với cuộc sống ở Phủ Thuận, bạn bè cũng là người ở đây, tuy muốn bà lên Thượng Hải, nhưng không chỉ thói quen sinh hoạt khác trước, mà bạn bè cũng chẳng có một ai, tuổi ngày càng lớn, mỗi ngày chẳng phải lại càng thêm khó khăn, hơn nữa thời tiết Thượng Hải lại hoàn toàn trái ngược với miền Bắc, nhất là vào đông, ở Thượng Hải không đã không ấm áp, lại còn ẩm ướt lạnh lẽo, sợ rằng các đốt ngón tay bà sẽ không chịu được mất.

Tôi nghĩ cũng đúng, không phải người trẻ tuổi, khó có thể hòa nhập với sự xa lạ của cuộc sống nơi thành thị.

Nhưng mà, tôi cũng biết, khi chia tay, Khang Duật còn đau buồn hơn cả mẹ anh.

Tôi dựa người vào vai anh, nắm lấy tay anh thỏ thẻ – “Duật, sau này hằng năm em sẽ cùng anh trở về gặp mẹ anh, nếu anh không rảnh thì em sẽ đến một mình!”

Khang Duật rất cảm động, bao lấy tay tôi, nói – “Không chỉ là mẹ anh, còn là mẹ em nữa!”

Tôi cười, anh cũng chẳng cần nói gần xa nhắc nhở tôi, trái tim này sớm đã là của anh rồi.

Sau khi máy bay cất cánh, chơi bởi cũng thấm mệt, hơi buồn ngủ, liền gối đầu vào vai anh.

“Miếu Miếu!”

“Vâng?” – Tôi mơ mơ màng màng trả lời.

“Chờ đến khi em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn ngay, được không?”

Tôi lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt anh cực kì nghiêm túc, như thể chỉ cần tôi đồng ý, ngay cả mạng sống anh cũng giao hết cho tôi.

Tôi lại dựa sát vào người Khang Duật hơn, nắm tay anh thật chặt – “Được!”

Sau khi trở về Thượng Hải, Khang Duật liên tục bận rộn, các nhiệm vụ đều là bay chuyến quốc tế, có nhiều nơi tôi còn chưa nghe qua tên bao giờ. Tôi bận hơn cả anh, năm cuối cấp quan trọng, không chỉ phải làm luận văn, còn cần phải tìm chỗ thực tập, bận đến sứt đầu mẻ trán. Hai đứa đều không có thời gian, càng ngày càng ít gặp mặt nhau.

May mà internet phát triển, có thể dựa vào chat hình, MSN, QQ mà nhìn mặt nhau, trò chuyện đôi ba câu, hỏi han tình hình đối phương.

Lúc tôi đang đau đầu làm luận văn, Diễm Diễm sau khi tốn hết 350 bản sơ yếu lí lịch cũng đã tìm được việc làm, tuy tiền lương không cao, nhưng còn hơn nằm khểnh ở nhà, nó vui vẻ gia nhập đội ngũ công nhân viên chức, có điều lúc cần kiến thức thì lại thiếu xót, sau khi bước vào xã hội mới biết rằng bằng cấp và kinh nghiệm rất quan trọng, vì thế tuy làm nhiều, nhưng cũng tham gia một lớp bổ túc cho người đi làm, trau dồi Anh văn chuyên ngành, cuộc sống rất phong phú.

Qua nửa học kì, Khang Duật đem một phần hai tiền tiết kiệm mua một căn hộ trả góp, căn hộ một phòng ngủ một phòng khách, không lớn nhưng ở khu rất tốt, bác Thẩm cũng rảnh rỗi nên giúp việc tu sửa.

Trang thiết bị cũng rất đơn giản, bởi Khang Duật có phòng ngủ riêng ở công ty, lúc về nhà bác Thẩm ngủ nên đem căn hộ cho thuê, lấy tiền thuê để trả góp, hơn nữa tiền lương anh cũng cao, không quá nửa năm, đã trả góp xong xuôi.

Tôi cũng vừa chính thức tốt nghiệp.

Ngày 9 tháng 7 năm 2003, là lễ tốt nghiệp của tôi, bởi vì lúc ấy Khang Duật có nhiệm vụ bay sang Paris, cho nên không thể tới chúc mừng, nhưng sáng sớm liền gọi điện cho tôi, còn đặt riêng một bó hoa hồng thật lớn ở cửa hàng, bù đắp phần nào tiếc nuối của tôi.

Bố mẹ nhìn tôi đội mũ, mặc áo học sĩ, vui sướng đến chảy nước mắt, Diễm Diễm thì cầm máy chụp, giúp tôi chụp ảnh, sau đó tìm Linh Lợi, nhờ cô ấy chụp cho cả nhà tôi một bức.

Lúc kết thúc buổi lễ, tôi và những người bạn không định ở Thượng Hải, trở về quê, hoặc định đến những thành phố khác ôm nhau khóc lóc.

Cùng trường với nhau bốn năm trời, đến khi chia tay, mới biết thời gian người với người ở chung với nhau thì ra cũng ngắn ngủi thế thôi.

Thế là cùng một lúc, đám chị em chúng tôi đều tốt nghiệp cả, đều mong có ngày sum họp với nhau.

Tiếc là, khi ấy Khang Duật phải bay đến Đức, vẫn không thể cùng tham gia.

Tôi là một người rất thấu tình đạt lý, biết rõ đây là lúc quan trọng nhất trong sự nghiệp của anh, hoàn toàn thấu hiểu cho sự bận rộn ấy. Về chuyện anh bảo chờ tôi tốt nghiệp xong liền kết hôn, tôi ghi nhớ trong lòng, nhưng cũng chẳng hề sốt ruột, bởi tôi tin tưởng Khang Duật.

Tôi vừa tìm việc, vừa chờ đến khi anh bớt bận rộn, lúc ấy dù tôi có nổi cáu, trút giận, ồn ào ầm ĩ bao nhiêu, tin rằng anh cũng không trách.

Chỉ phiền nhất là mẹ tôi, liền bắt đầu tìm bạn trai cho tôi và Diễm Diễm.

Cái này đúng là bệnh chung của các bậc phụ huynh, lúc đi học thì không cho yêu nhau, tốt nghiệp xong thì liền mong con cái mình yêu đương phóng khoáng. Nào có chuyện dễ vậy.

Sau khi tốt nghiệp, tôi muốn nói với mẹ không chỉ một lần rằng, tôi đã có bạn trai, thậm chí đã bàn tới chuyện kết hôn, nhưng nhìn những người mẹ đang xem xét có hộ khẩu Thượng Hải, không phải thạc sĩ cũng là nghiên cứu sinh, tôi đột nhiên mướt mồ hôi vì Khang Duật.

Tránh chuyện rút dây động rừng, tôi tiếp tục che giấu, chờ khi Khang Duật quay về, hai đứa có thể vui vẻ bên nhau.

Nhưng trời mây gió bất ngờ, người họa phúc sớm chiều, tới khi Khang Duật rảnh rồi được chút, bác Thẩm đến bệnh viện phát hiện ra bị ung thư gan thời kì cuối. Tôi và Khang Duật không còn thời gian đâu mà bàn chuyện kết hôn, chỉ nghĩ đến chuyện chăm sóc cho bác thôi đã rối tung rối mù.

Bác Thẩm không có con, người thân đều ở nước ngoài, đương nhiên Khang Duật là người chăm sóc khi bác ngã bệnh.

Con người là thế, không thể biết trước được chuyện gì, có thể sống rất vui khỏe, nhưng một khi phát hiện mình mắc bệnh nan y, như thực vật trên sa mạc, cho dầu thế nào, cũng nhanh chóng khô héo.

Chỉ mới bốn tháng, còn chưa kịp sang năm mới, bác Thẩm đã rời khỏi thế gian.

Tôi chưa từng thấy Khang Duật khóc, cũng chưa từng nghĩ tới, một người đàn ông có thể khóc thương tâm đến vậy. Anh đã xem bác Thẩm như cha mình, thậm chí còn định sẽ mua một căn nhà lớn, định để bác ở cùng tôi và anh sau khi kết hôn.

Tôi có thể hiểu được, còn xúc động theo, một ‘lão ngoan đồng’ như bác, sẽ là nỗi nuôi tiếc nhất suốt đời Khang Duật.

Cũng bởi chúng tôi đã quyết định người chủ hôn sẽ là bác từ trước.

Lễ truy điệu được tổ chức ở nhà tang lễ Long Hoa, chọn một phòng nhỏ, không nhiều người lắm, nghi lễ cũng rất ngắn gọn. Rất nhiều bạn bè của bác Thẩm đã đến, quan tài là Khang Duật tự mình đóng đinh, cũng do anh đưa bác đến nơi hỏa táng, bốc từng nắm tro, bỏ vào hủ cốt.

Khi bác Thẩm hạ huyệt, ngày âm u, như cả ông trời cũng đang khóc, Khang Duật mua một phần mộ ở nghĩa trang núi Thiên Mã khu Tùng Giang Thượng Hải. Anh biết bác Thẩm thích ở những nơi cao, nên đặc biệt đặt mộ phần ở trên núi.

Anh tự mình bỏ hủ tro cốt vào trong huyệt, vành mắt đỏ hồng nhìn huyệt lấp xi măng để bảo tồn. Lúc lập bia, người thợ khắc hỏi – “Muốn khắc gì lên chăng?”

Khang Duật trả lời – “Cha quá cố Thẩm Bách Tùng! Con nuôi Khang Duật lập.”

Người thợ gạt đầu, bắt đầu khắc chữ, Khang Duật vẫn đứng ngây trước mộ, không hề cử động.

Tôi biết có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể im lặng cùng anh. Cuối cùng anh không gắng gượng nổi, xoay người ôm lấy tôi, khóc thật to.

Anh khóc rất lâu, như thể muốn chảy hết nước mắt của một đời.

Tôi cũng đau xót trong lòng, khóc chung với anh.

Chờ đến khi bia đã được thợ làm xong, chữ được sơn vàng, cuối cùng Khang Duật cũng bình tĩnh lại, nhưng từ đầu đến cuối chưa hề buông tay tôi.

“Anh ơi, kiểm tra lại đi, nếu không có vấn đề gì thì chúng tôi lập bia!”

Khang Duật gật đầu, tôi liền bảo – “Anh thợ ơi, khoan đã, thêm mấy chữ vào nữa!”

Khang Duật vô cùng kinh ngạc nhìn tôi – “Miếu Miếu?”

Tôi hướng về người thợ kia mà nói – “Làm phiền thêm vào – Con dâu nuôi Ấu Dương Miếu Miếu!”

Khang Duật xúc động run lên – “Miếu Miếu!”

Tôi nắm chặt tay anh – “Tuy rằng bác ấy không thể làm người làm chứng cho đám cưới chúng ta, nhưng lập bia cho bác là anh và em! Cũng như nhau cả!”

Khang Duật lại ôm tôi mà khóc, có điều lần này anh khóc vì hạnh phúc.

Chuyện bác Thắm vừa qua, Khang Duật cũng không rảnh rỗi nữa, lại lao đầu vào công việc, vì chuyện của bác Thắm, tự dưng chúng tôi không còn tâm sức đâu mà đề cập chuyện kết hôn, đến tết, có lẽ vì bác Thắm qua đời nên càng làm anh nhớ người mẹ đang ở Phủ Thuận xa xôi. Được mấy ngày tết, anh bay về Phủ Thuận.

Đương nhiên tôi không thể đi cùng, phải ở nhà ăn tết.

Nhoáng cái là qua năm 2004, tôi lại lớn thêm một tuổi, trong tết Khang Duật và tôi có gọi điện thoại cho nhau vài lần, bảo rằng phải qua Nguyên tiêu mới về được, tôi cũng chỉ dặn dò anh phải chăm sóc bản thân, không nói gì khác.

Ngày 14 tháng 2 năm đó, tôi đang buồn bực không biết tại sao Khang Duật không gọi điện cho mình, cũng không đặt cửa hàng mang hoa hồng tới như năm trước thì mẹ tôi vào phòng, quăng một bộ quần áo vào người tôi.

“Mẹ, mẹ làm gì thế?” – Tôi bị quần áo che lấp, không thể nhìn được gì.

“Mặc quần áo vào, đi xem mắt với mẹ!!” – Mẹ bắt lấy tay tôi, nhét vào trong tay áo.

“Xem mắt gì chứ!!” – Con gái mẹ đã là hoa có chủ rồi, chỉ là mẹ không biết mà thôi.

“Đừng nói là con không muốn đi, mẹ nói cho con biết, hôm nay con không muốn cũng phải đi, điều kiện của đối phương rất tốt, không đi sẽ mất cơ hội, có biết không!!” – Mặc đồ xong, mẹ còn lấy lược chải đầu giúp tôi.

“Mẹ đi mà tìm Diễm Diễm ấy!” – Tôi mặt dày quăng nợ cho em gái.

“Con nhỏ kia cũng giống con, vừa nghe tới xem mắt, liền cấp dép chạy mất!”

Tôi đổ mồ hôi lạnh, mình đã chậm một bước rồi!!

“Á mẹ, mẹ ơi, mẹ nhẹ tay thôi, rách da đầu con rồi!” – Tôi giơ tay ôm đầu.

Mẹ tôi quyết tâm muốn tôi đi xem mắt, sợ tôi chạy, đến cửa cũng khóa trái, sau đó lấy đồ trang điểm của bà, bắt đầu tô vẽ lên mặt tôi.

“Đừng tưởng mình còn trẻ mà không vội chuyện yêu đương. Mẹ cho tụi mày đi học sớm một năm không phải vô ích đâu, là muốn hai đứa sớm kết hôn, bố mẹ cũng sớm yên lòng!”

Tôi lại chảy mồ hôi, từ khi còn nhỏ, mẹ đã tính toán đến thế rồi sao.

Sau khi bôi trét, tôi bị mẹ lôi ra phòng khách, định đi ra ngoài, tôi rất muốn trốn nhưng lại không tìm được cơ hội.

Kính coong! Kính coong! Bấy giờ chuông cửa reo lên, tôi kích động hết lên – “Mẹ, có khách, có khách!”

Lassie bị nhốt trên sân thượng, nghe giọng tôi liền sủa vang.

Trong lòng tôi lẩm bẩm, mặc kệ là ai, nếu có thể dời sự chú ý của mẹ tôi, nhất định tôi sẽ thấp cho người đó mỗi ngày ba nén nhang.

Mẹ tôi bước ra mở cửa – “Cậu... tìm ai?”

Tôi nhìn ra ngoài cửa, trợn tròn mắt.

“Thưa bác, cháu là Khang Duật, bạn trai Miếu Miếu!!”

Như thể vừa dẫm phải đuôi mèo, tôi nhảy lùi một bước.

Anh sao đã về rồi, không bảo phải sau tết Nguyên tiêu mới về sao? Còn nữa, anh tới nhà tôi làm gì chứ?

Mẹ tôi nghe xong, tức thì quay đầu về tôi quát – “Âu Dương Miếu Miếu, con giải thích rõ ràng mẹ nghe coi nào!!”

Tôi ngập ngừng – “Đây chính là... chính là bạn trai con.”

“Con có bạn trai từ bao giờ, sao mẹ không biết!” – Mẹ tôi tiếp tục biến thân thành mụ Dạ Xoa.

Trong lòng tôi còn nghĩ thầm, nếu cho mẹ biết, con và Khang Duật đã sớm bị mẹ phản đối.

“Mẹ, mẹ khoan hăng giận, để anh ấy vào nhà đã được không?” – Con gái lấy chồng rồi thì đều thành người ngoài.

Mẹ tôi nguôi bớt, mở cửa – “Cậu, vào đi!”

Khang Duật cởi giày, đi đôi dép mẹ tôi đưa cho, mang theo bao lớn cặp nhỏ bước vào phòng, tranh thủ lúc mẹ tôi vào bếp pha trà, tôi lập tức xông tới hỏi nhỏ bên tai anh – “Sao anh về sớm vậy? Còn nữa, anh tới làm gì?”

Đột nhiên đánh tập kích thế này, tôi hoàn toàn không chuẩn bị tâm lí.

“Cầu hôn!” – Anh bình tĩnh trả lời.

Nếu như không ở nhà, chắc chắn tôi sẽ vì xấu hổ mà ửng đỏ nhưng bây giờ... rõ ràng là sốt ruột đến đỏ mặt thì có.

“Miếu Miếu, xin lỗi em, đã để lâu đến thế!” – Anh bỏ hộp quà to nhỏ xuống, áy náy nâng mặt tôi lên – “Nói gì thì, dù sao anh cũng đến rồi, nói chuyện chúng mình ra đi, mẹ em cũng nên biết rồi!”

Nói vậy cũng đúng, nhưng mà trong lòng tôi không nắm chắc thành công chút nào cả.

Mẹ tôi vừa bước ra từ bếp, hai đứa lập tức tách nhau ra, tôi kéo Khang Duật ngồi lên ghế sô-pha, nhìn thấy những hộp quà anh mang tới liền đặt nó ở nơi dễ thấy nhất, mấy cái này có thể ghi thêm được vài điểm nữa.

Tất cả đều là những thứ mẹ tôi thích.

“Cậu tên gì?” – Mẹ tôi rót trà, lập tức mở miệng hỏi, làm như không nhìn thấy những hộp quà kia.

“Khang Duật!”

“Bao nhiêu tuổi rồi!”

“Tuổi Thân (khỉ), năm nay 24 ạ!”

“Bằng cấp đến đâu?”

“Trung học ạ!”

Sắc mặt mẹ tôi khó coi thêm ba phần, tim tôi đập nhanh như thể muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Quê ở đâu?”

“Liêu Ninh Phủ Thuận!”

Về mặt mẹ tôi so với ban nãy càng khó nhìn hơn.

“Nghề nghiệp gì?”

“Phi công thực tập ạ!”

Mặt mẹ tôi bắt đầu xanh mét, tôi thầm mắng trong lòng, anh là đồ ngốc, sao anh không bỏ hai chữ thực tập đi hả?

Đột nhiên mẹ tôi nheo mắt, nhìn sang tôi.

“Miếu Miếu, cậu ta tới đây làm gì?”

Nhìn đi, bà coi thường chả thèm nói chuyện với Khang Duật nữa.

“Cầu hôn và kết thân ạ!” – Khang Duật bình tĩnh hơn, tôi chưa kịp đáp đã thay tôi trả lời.

Về mặt mẹ tôi cực kì khủng bố, như thể xác chết bà giải phẫu phân tích đột nhiên sống lại trên bàn mổ.

Khang Duật vẫn vô cùng bình tĩnh đối diện với mẹ tôi, còn mẹ thì lại hoàn toàn không lên tiếng.

Tôi đột nhiên cảm thấy rằng sắp được tận mắt nhìn thấy bom nguyên tử nổ, ngày cả thế giới sẽ rung chấn.

Ba phút đồng hồ sau, mẹ bỗng quát tướng – “Tôi không cho phép!!”

Thật ra tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lí từ trước rằng mẹ sẽ nói như thế, nhưng lúc nghe rồi, trong lòng lại cảm thấy không cam tâm.

“Tại sao chứ?”

“Vì sao hả? Con còn dám hỏi mẹ vì sao hả, mẹ chọn đối tượng xem mắt cho con, có người nào thua cậu ta không, không bằng cấp, không có hộ khẩu ở Thượng Hải, ngay cả công việc cũng chỉ là thực tập. Con với cậu ta thì có gì tốt, cậu ta có gì tốt hả? Là nhờ đẹp trai, hay cao ráo?!”

Tôi nổi giận, dù là mẹ tôi, cũng không thể mắng Khang Duật như vậy.

“Anh ấy có chỗ nào không tốt hả mẹ, không bằng cấp thì làm sao, không có hộ khẩu Thượng Hải thì thế nào? Bây giờ anh ấy là phi công thực tập nhưng tương lai có thể được chuyển lên chính thức. Con thích anh ấy, muốn gả cho anh ấy thì sao chứ!”

Mẹ tôi tức giận đến run rẩy chỉ tay vào tôi – “Phản, phản, mày phản rồi!”

“Mẹ, bằng cấp đại diện được gì, hộ khẩu thì có thể làm được gì? Anh ấy đối tốt với con, mẹ đòi hỏi biết bao nhiêu điều kiện cho con gái mẹ, nào là bằng đại học, nào là bằng thạc sĩ, lại còn phải có hộ khẩu Thượng Hải, sao mẹ không nghĩ lại đi, nhưng cái đó có thể chứng minh được gì chứ? Có thể chứng minh những người đó sẽ đối tốt với con sao!”

Tôi đứng dậy, bước tới ngồi cạnh Khang Duật, nắm lấy tay anh, kiên quyết quay về nói tiếp – “Mẹ, mặc cho mẹ có đồng ý hay không, con sẽ gả anh ấy, cho dù sau này anh ấy có thay lòng đổi dạ, có vứt bỏ con đi chẳng nữa, con cũng sẽ gả cho anh ấy!”

Khang Duật một bộ xúc động, nhưng đến khi nghe tôi nói nửa câu sau, lông mày như xoắn tít lại, dùng sức nắm chặt tay tôi. Tôi quay đầu trừng mắt nhìn anh, đến lúc này còn lòng dạ mà bắt bẻ câu nói của tôi nữa.

“Mày...” – Có thể vì tôi chưa từng nói chuyện với mẹ kiểu thế bao giờ, mẹ tức đến độ phồng mũi.

Lúc này, Diễm Diễm đã về, vừa vào nhà nhìn thấy bộ dạng tôi và mẹ như đang ăn thuốc nổ, liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ tôi như tìm được người cứu tinh, giữ chặt tay Diễm Diễm – “Mau, mau khuyên chị con với mẹ, tìm người nào tốt không tìm, lại tìm một thằng ất ơ ở nơi khác tới, còn không có bằng đại học!”

Bà đâu biết rằng, Diễm Diễm và Khang Duật đã nhìn mặt nhau từ trước!

“Mẹ, con nói thật, mẹ từ bỏ đi. Chị con không nghe lời mẹ đâu, bọn họ bên nhau chín năm rồi, mẹ cho là vừa mới yêu sao!”

Câu này làm mẹ tôi thét lên kinh hãi – “Cái gì? Chín năm!”

Tôi liếc Diễm Diễm, nó đang đổ dầu vào lửa sao, xem ra ghi hận chuyện Khang Duật qua cầu rút ván đây mà.

“Đúng thế, chị và Khang Duật đã yêu nhau từ thời sơ trung rồi, chẳng qua mẹ không biết mà thôi!” – Diễm Diễm cứ thế mà khai trắng tôi ra.

“Cậu... mày làm hư con gái tao!” – Đột nhiên mẹ tôi xông thẳng trước mặt Khang Duật lớn tiếng mắng.

Tôi nhanh hơn mẹ, vội vàng che trước mặt.

“Miểu Miểu, mày nói dối mẹ bao nhiêu rồi hả? Mày không noi theo gương tốt, yêu sớm thế đó hả!”

Tôi ngẩng đầu lên, nếu đã bị khai ra rồi thì cũng chẳng cần giấu nữa – “Đúng thế, con yêu sớm nhưng anh ấy không làm hư con, không phải con đã tốt nghiệp trung học, tốt nghiệp đại học rồi sao hả mẹ?”

Diễm Diễm phụ họa theo – “Còn nữa, học trường trung học trọng điểm, đại học cũng là trường có tên tuổi nổi tiếng trong cả nước, so với một đứa không yêu sớm như con, giỏi giang hơn biết bao nhiêu!”

Mẹ tôi câm nín, tôi cảm kích nhìn Diễm Diễm, đến cùng cũng là em gái mình.

“Mẹ, con nói cho mẹ biết, không phải hồi sơ trung nhờ anh ấy giúp con ôn tập anh văn, trước khi thi giúp con đoán đề, chắc chắn con gái mẹ không thể đậu vào trường cấp ba Nữ Trung. Cũng như khi lên trung học, cũng không phải anh ấy giúp con ôn tập vi phân và tích phân, tìm sách tham khảo cho con khắp nơi đó sao. Nếu không có anh ấy, con gái mẹ cũng chẳng đậu đại học đâu.” – Mấy câu cuối rõ ràng là tôi tự thêm vào, nhưng những lúc thế này, không thể không bốc phét tí đỉnh.

Mẹ tôi tiếp tục câm lạng.

Lúc này, bố tôi cũng vừa về, rút cuộc cả nhà cũng đông đủ.

“Chuyện này là thế nào?” – Bố tôi kinh ngạc khi không khí trong nhà thật nghiêm trọng, lướt mắt nhìn quanh, thấy Khang Duật liền hỏi – “Cậu trai này là ai đây?”

“Bạn trai của chị!” – Diễm Diễm trả lời.

Bố tôi kinh ngạc, chân định đổi sang dép lê cũng đông cứng ở không trung.

“Miểu Miểu, con có bạn trai từ bao giờ thế?” – Trên mặt bố vừa có vẻ vui mừng vừa chua xót. Đây hẳn là biểu cảm của người bố khi biết con gái mình có bạn trai đây mà.

“Ông im lặng cho tôi!!” – Mẹ tôi tìm được nơi trú ẩn, quát lớn bố tôi.

Bố tôi hơi sợ vợ, bị mẹ tôi quát, lập tức rút cổ – “Đây là làm sao? Ai chọc giận bà thế?”

“Còn ai nữa, con gái cưng của ông đấy!!”

“Diễm Diễm, sao con lại chọc giận mẹ thế hả?” – Bố tôi theo tiềm thức nhắm mục tiêu tới Diễm Diễm.

“Bố à, không liên quan đến con, con không có làm gì hết, là chị đó, mẹ không bằng lòng với bạn trai của chị!” – Nó dẫu mở đáp.

Ai bảo từ nhỏ đến lớn nó gây rắc rối nhiều hơn tôi chứ, bố tôi đương nhiên hiểu lắm tường nó làm mẹ giận rồi.

Bố tôi tìm được vấn đề mấu chốt, nhìn sang Khang Duật hỏi – “Cậu tên gì?”

Khang Duật vội vàng đứng dậy, đầu tiên gọi một tiếng bác trai, sau đó trả lời – “Khang Duật!”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Tuổi Thân, 24 tuổi ạ!”

“Cậu thích con gái tôi?”

“Vâng ạ!”

“Muốn cưới nó?”

“Đúng vậy ạ!”

“Sẽ đối xử tốt với nó chứ?”

“Đương nhiên rồi ạ!”

Bố tôi gật đầu hài lòng, sau đó tiếp tục hỏi han – “Hiện đang công tác ở đâu?”

“Làm phi công thực tập của hãng hàng không LTU của Đức ạ!”

Mắt bố tôi sáng trưng – “Phi công, không tồi đâu, rất có triển vọng! Có tương lai lắm! Đến đây, ngồi đi, đừng đứng nữa, uống trà nào!”

Khang Duật vừa nói cảm ơn, vừa nhận li trà bố tôi rót cho rồi ngồi xuống.

Bố và mẹ khác nhau ở chỗ này đây.

“Có triển vọng gì chứ, cũng chỉ là thực tập thôi, chưa được lên chính thức mà, không đủ tiêu chuẩn thì cũng phải xuống chức thôi!” – Mẹ tôi phẩy ngang lời khen của bố tôi.

“Sao bà biết người ta không được tuyển chính thức, con gái mình tìm được một chàng phi công, không phải tốt lắm sao!?”

“Tốt, tốt con khỉ khô, cậu không phải người Thượng Hải, không có bằng đại học, ông thấy tốt chỗ nào hả?” – Mẹ tôi trừng mắt nhìn bố, như thể muốn đem ông đi giải phẫu luôn.

“Cái này... cái này thì liên quan gì?” – Tư tưởng bố tôi tiến bộ hơn nhiều.

“Không được, không được, Miếu Miếu từ bé đã thông minh, học cũng giỏi, có gả cũng phải gả cho người tốt nhất!!”

Từ bé mẹ tôi đã chiều tôi hơn Diễm Diễm, tôi luôn biết, nhưng bà đã đánh giá tôi cao quá rồi.

Tốt nhất?

Mẹ cho là tốt nhất, nhưng chưa hẳn tôi cũng nghĩ thế.

Diễm Diễm nhẹ nhàng đến bên Khang Duật, thấp giọng hỏi – “Này, sao hôm nay anh không nói câu nào thế, bình thường tính toán như vậy, sao hôm nay lại không làm, nếu anh giở trò, mẹ em tuyệt đối không phải là đối thủ của anh đâu.”

Khang Duật nghiêm túc nhỏ giọng đáp – “Trước khi chị em gả cho anh, anh không bắt mẹ em, sau khi cưới, làm gì cũng không muộn.”

Diễm Diễm bị sắc, tôi ngồi ngay cạnh Khang Duật, nghe thế, cũng sắc nốt.

Còn nói không giở trò, mấy lời tính toán nham hiểm này cũng đủ làm người khác cười ngất rồi.

Mẹ tôi nhận thấy không còn ai đứng ở phe mình, bắt đầu nổi điên – “Tao không cho phép, nhất định không cho phép.”

Tôi vừa định phản bác, liền bị Khang Duật kéo tay, tôi quay đầu hỏi – “Sao nữa?”

“Bây giờ mẹ em đang nổi giận, nói gì cũng vô dụng.” – Anh bình tĩnh nói

Tôi muốn đánh anh một cái, tôi sốt ruột thế này là vì ai cơ chứ, anh ngồi im như ông lớn như thế, không nói giúp tiếng nào thì thôi, còn kéo chân tôi.

“Chị à, anh rề nói đúng đó, bây giờ mẹ không nghe vào gì đâu, chị cũng không muốn nhìn thấy cảnh mẹ ngã ngửa, tay chân giơ lên trời chứ.”

Đúng là từng có chuyện như thế.

Bố tôi mở miệng nói – “Miếu Miếu, chuyện này phải để mẹ con tự nghĩ thông mới được.” – Ông nói nhìn qua Khang Duật – “Cậu rất hiểu chuyện.”

Khang Duật lại đứng lên – “Cám ơn bác!”

“Tốt, tốt lắm!” – Càng lúc bố tôi càng hài lòng về Khang Duật, vỗ vỗ vai anh, hỏi han thêm vài câu, sau đó nói với tôi – “Miểu Miểu, đưa Khang Duật ra ngoài đi dạo đi con, đừng để ý đến mẹ con nữa!”

“Vâng!” – Tôi gật đầu.

Kéo Khang Duật ra cửa, mẹ tôi liền bật người muốn ngăn cản, nhưng bị bố kéo lại, không vùng ra được, tức đến mặt mũi trắng bệch.

Sau khi Khang Duật mang giày xong, đứng ở cổng cúi đầu nói – “Bác gái, cháu xin phép đi trước!”

Ai để ý anh đâu chứ, tranh thủ mẹ đang bị ba tôi kiềm chế, tôi vội vàng kéo anh chạy đi.

Xuống dưới lầu, tôi thở hổn hển nhìn anh – “Anh biết không, hôm nay anh rất kì lạ!”

“Trách anh không giúp em nói lí biện hộ cho mình à?”

“Còn nói nữa, anh xem em nói đến khô cả miệng, nhưng anh lại ngồi trên ghế như ông lớn! Mẹ em đánh giá thấp anh như vậy, anh không giận sao?” – Tôi càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng thấy tủi thân, cũng nghi ngờ thành ý muốn cưới tôi của anh.

“Miểu Miểu, bà là mẹ em, tuy kết hôn là chuyện của anh với em, nhưng anh không muốn đám cưới chúng ta mà không có sự chúc phúc của mẹ, cho nên dù thế nào anh cũng có thể nhẫn nhịn. Hơn nữa thật ra bà cũng không nói sai, anh không bằng cấp, cũng chưa trở thành phi công chính thức, em gả cho anh, quả là thiệt thòi!”

“Em không cho phép anh nói thế!” – Tôi che miệng của anh – “Không phải em chịu thiệt thòi, là anh chịu thiệt thòi mới đúng!”

Tôi tự biết bản thân mình không xinh đẹp, đầu óc cũng chậm chạp, bằng cấp cũng nhờ may mắn mà thôi. Còn anh, vừa đẹp trai, vừa thông minh lại có năng lực, với khả năng của mình, chắc chắn anh sẽ lên được phi công chính thức.

Nhìn kiểu gì, cũng là anh thiệt thòi hơn tôi.

Khang Duật nắm lấy bàn tay tôi đang bụm lấy miệng anh mở ra, đặt trong lòng bàn tay, hôn một cái – “Miểu Miểu, em biết thế là tốt rồi!”

Tôi hung dữ trừng mắt nhìn anh, xem đi, cái tính ấy lại lộ ra rồi, lại bắt tôi rồi đấy.

“Hồi nãy anh nói cầu hôn và kết thân, anh đừng nói với em, như thế tính là cầu hôn rồi đấy!” – Tôi cũng không chấp nhận đâu.

Khang Duật nắm lấy tay tôi, kéo tôi đến bãi đỗ xe, mở cốp, lấy một bó hoa hồng thật lớn – “Thật ra anh vốn biết sẽ không thể qua cửa mẹ em, chẳng qua đi đến cho bà gặp, biết anh là ai, sau này chúng ta không cần phải vụng trộm nữa!”

Anh đưa hoa cho tôi – “Miểu Miểu, lễ tình nhân vui vẻ!”

Tôi định đưa tay nhận lấy, không ngờ anh quỳ một chân xuống – “Dear, will you marry me?”

Trong lòng tôi ngọt đến mức nóng lên, nhưng lại giả vờ không nhéo một chút – “Cầu hôn người ta mà lại nói bằng Tiếng Anh là sao?”

Anh nhúu mày, vẫn quỳ như thế nói – “Không thích à, vậy anh đổi cái khác!”

“Em yêu à, giúp anh kí một chữ lên hộ khẩu đi, ở trên ô phổi ngẫu đấy!” – Anh nháy mắt với tôi.

Tôi đột nhiên nhớ ra, hồi còn học ở sơ trung, anh chê chữ tôi xấu, bảo tôi về nhà ngoan ngoãn mà luyện lại, nếu không sau này kí tên ở ô phổi ngẫu, anh sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Tôi bắt được điểm yếu – “Không kí, ai bảo hồi nhỏ anh chê chữ em xấu!”

Lần đầu tiên tôi thấy Khang Duật kinh ngạc như vậy, vẻ mặt hết sức bối rối, tôi suýt nữa là cười thành tiếng.

Anh cau mày – “Cái này cũng không thích sao, anh đổi sang cái khác vậy.”

Anh đưa hoa hồng cho tôi cầm, sau đó lôi hành lá và ớt từ trong túi ra, tôi thấy khó hiểu, anh bỏ những thứ vào túi để làm gì? Chỉ thấy tay trái anh cầm hành, tay phải cầm ớt, vẫn quỳ một chân, đưa hành và ớt lên, nghiêm túc nói – “Em gái à, sau này đi theo anh trai ăn thơm uống cay đi!”

Ồi! Tôi không nhịn được, lấy hoa hồng đánh vào đầu anh – “Anh nghiêm túc chút coi, sao lại có kiểu cầu hôn thế này bao giờ.”

Anh nhú mày chặt hơn, – “Vẫn không chịu sao? Được rồi, anh còn cách khác!!”

Anh nghĩ một chút, ném hành và ớt sang một bên, dùng giọng Hà Nam để nói – “Trong nhà đây nuôi một con heo nái cùng đàn heo con, đẩy bằng lòng về sống với đây, đây liền bán heo, một lòng một dạ với đây.”

“Đi chết đi! Dám so em với heo mẹ!” – Tôi cười đến mức đau bao tử – “Không chịu!”

Sau đó anh vẫn quỳ, làm ra vẻ thê thảm, tựa như nước nỡ nói với tôi – “Em có muốn sau khi chết được chôn ở phần mộ tổ tiên nhà anh không?”

Tôi cười đến mức muốn rút gân bụng – “Không muốn!”

“Vậy thì...” – Anh suy nghĩ một chút, vẫn quỳ, nhưng làm bộ mặt như lưu manh – “Hừ, cô bé, đừng có chạy, mau đi theo đại gia anh đi.”

“Ha ha ha!” – Không được rồi, cười đến mức nước mắt chảy ra luôn, nhưng có điều tôi vẫn cứng miệng – “Không đi!”

Khang Duật ho khê một cái, nhìn tôi, sau đó giơ một ngón tay – “Miểu Miểu, lần này là lần cuối, lần cuối này anh đã chuẩn bị rất kĩ!” – Anh hứa hẹn.

Tôi trong lòng nhủ thầm, được, để em xem anh định làm gì?

Anh quỳ trên đất, cả người thẳng đứng, khi tôi nhìn anh, như thể có ánh sáng phát ra từ đáy mắt, tim đập bình bình, anh cười thật tươi, nắm tay trái tôi, nghiêm túc như khi trên máy bay từ Phú Thuận về nhà.

Anh bày tỏ – “Miểu Miểu, anh yêu em!”

Tôi chưa xót, tới bây giờ tôi chưa từng nghe anh nói ba chữ ấy, cho dù chúng tôi đã thích nhau chín năm trời, cũng cảm thấy ba chữ kia thật tầm thường, nhưng đến khi ba chữ ấy thốt ra từ trong miệng người mình yêu, rung động lòng người biết bao.

Nước mắt đột nhiên trào ra, một giọt rơi xuống.

“Miểu Miểu, anh yêu em!” – Anh nói lại một lần nữa, lớn hơn lần trước, nồng nàn tình cảm hơn.

Tôi không kiềm được, tiếp tục rơi nước mắt.

“Miểu Miểu, anh yêu em...”

Đến khi câu anh yêu em lần thứ vừa dứt, tôi đã bỏ nhào tới ôm anh, khóc đến nước mắt rơi đầy mặt, mang theo giọng nói nghẹn ngào, trả lời – “Em... em... cũng yêu anh!”

Anh ôm tôi thật chặt, như thể cũng giống tôi, rất xúc động khi nghe thấy ba chữ kia.

Tôi càng ôm chặt anh, hoàn toàn không rời khỏi.

Rất lâu sau, Khang Duật lại hỏi – “Miểu Miểu, em có đồng ý không, hay vẫn không chịu?”

“Đồ ngốc, như vậy còn không rõ sao?” – Nước mắt tôi đã ngưng chảy, không nhịn được nắm anh một cái.

“Không phải, em không nói rõ ràng, làm lòng anh cứ không yên, không dám đứng dậy. Em có thể nói rõ ra được không, để anh đứng lên, chân anh tê cả rồi!”

“...”

Tôi quên mất là anh vẫn còn quỳ.

Tôi đã đồng ý lời cầu hôn của Khang Duật, nhưng mẹ tôi thì không. Phải làm sao đây? Bụng chữa vượt mặt rồi tính sau? Bỏ trốn? Quên đi, tôi sẽ không đời nào làm chuyện ngốc nghếch như vậy, chỉ có thể từ từ giải quyết, hi vọng đến lúc đó mẹ tôi sẽ thông suốt.

Một năm sau, cũng vào ngày 14 tháng 2 năm 2005, Khang Duật mua một chiếc nhẫn Cartier một cara cầu hôn tôi lần hai.

Trừ việc tôi bị lóa mắt trước sự lấp lánh của cái nhẫn này ra, những chuyện khác tôi đều đồng ý, tuy mẹ tôi nhìn cái nhẫn thì có hơi nguôi nguôi, nhưng sau rốt vẫn mở miệng bảo không được.

Tôi và Khang Duật tiếp tục trường kì kháng chiến.

Một năm sau, ngày 14 tháng 2 năm 2006, cũng là ngày thứ hai Khang Duật lên làm phi công chính thức. Anh mang theo giấy tờ vừa giải quyết xong, chỉ đứng tên mỗi mình tôi, ngôi nhà diện tích 208m², là giấy chứng nhận tài sản, đến nhà tôi cầu hôn lần thứ ba. Lần này chưa kịp nói gì, mẹ liền gạt đầu hộ tôi, sau đó ném giấy tờ tùy thân và tôi vào Khang Duật, chỉ tay ra cửa – “Đi đăng kí mau!!”

Tôi xấu hổ đến độ muốn đào hố chôn thân.

Thế nhưng Khang Duật lại lôi tôi cùng chạy.

Hai giờ sau, tôi đã kết hôn, tốn 48 tệ chụp ảnh, thêm 18 tệ tiền phí, hai tờ chứng nhận kết hôn mới tinh tươm đã xuất hiện.

Mở tờ giấy chứng nhận ra, tôi thấy bức ảnh thật kì quái, chỉ có hai cái đầu, không có thân.

Bởi vì chúng tôi đều mặc quần áo màu đỏ, là đồ đôi, chẳng ngờ, nền ảnh cũng là màu đỏ.

Chết mất, không nhìn ra màu sắc gì cả.

Ngày 14 tháng 2 năm 2006, lúc 16h30, tôi đã kết hôn.

Một tuần sau, hôn lễ được định tổ chức vào tháng mười một. Nghe nói, vì năm nay là năm có hai ngày lập xuân, là năm tốt hiếm thấy cho việc cưới xin trong vòng mười năm tới.

Tôi sinh năm con chó, rất thích cún, năm nay là năm Tuất.

Năm Tuất, tôi cầm tinh con chó, muốn được gả về nhà chồng.

27. Chương 27: Khúc Quân Hành Hôn Lễ

Đám cưới của tôi và Khang Duật dự định tổ chức ngày 11 tháng 11, lễ độc thân(*), đây là kết quả được đưa ra sau khi mẹ tôi và mẹ Khang Duật bàn bạc với nhau qua điện thoại.

(*) Ngày 11 tháng 11, là (Guānggùn jié), một ngày hội dành cho những người độc thân ở Trung Quốc. Ngoài ý nghĩa “độc thân” của bốn con số 1, nó còn được hiểu với nghĩa duy nhất, do đó một số người dùng ngày này để thể hiện tấm lòng chân thành của mình với người đặc biệt theo nghĩa “Em là duy nhất trong anh”

Còn cái gì như hoàng lịch, lịch vạn niên chỉ có người xưa mới thích dùng mà thôi.

Được cái tháng mười một trời không nóng, cũng chẳng quá lạnh, lại có thể tránh được mùa cưới dịp nghỉ Quốc Khánh, sao tôi và Khang Duật lại không chịu cơ chứ.

Ngay từ đầu tôi chỉ nghĩ đơn giản kết hôn là chuyện của hai người, sao mà mệt được? Nhưng đến khi bắt tay chuẩn bị từng khâu cho đám cưới mới biết, kết hôn xong, coi như cũng kết thúc luôn một mạng.

Đầu tiên nhé, phải liệt kê ra bản dự trù kinh phí cho đám cưới, sau đó bàn bạc với hai bên cha mẹ. Rồi phải đưa ra danh sách khách mời, nơi tổ chức tiệc, chọn công ti sự kiện nào, các nghi lễ được sắp xếp ra sao, lựa bánh kẹo quà mừng, đến khâu thiết kế thiệp mời. Tiếp theo bắt đầu đi tìm tiệm chụp ảnh cưới, lên kế hoạch tân trang nhan sắc cho cô dâu là tôi, tiện thể giảm béo nữa chứ.

Ngoài ra, còn phải bắt đầu trang trí phòng tân hôn, chọn mua đồ gia dụng, đồ điện lẫn đồ trang trí.

Sau đó, thu thập các tài liệu về du lịch trong và ngoài nước, tìm những điểm đến cho tuần trăng mật, thời gian và các chuyến đi.

Cuối cùng, bắt đầu chọn áo cưới cho cô dâu chú rể, xác định danh sách và quyết định lễ phục cho phù dâu phù rể.

Những điều trên, cũng là sơ bộ thôi, còn một mớ tiểu tiết, một đồng chuyện nhỏ nhặt phải lo, chỉ mong có một trăm đôi tay, một trăm cái đầu, một trăm cái chân để dùng.

Bởi vì Khang Duật bận đi làm, không thể xẻ thân ra nên toàn bộ đều dồn lên vai tôi, khi cần thống nhất ý kiến, tôi phải lôi điện thoại ra gọi, hoặc lên mạng với anh.

Nói chung, tôi bận đến hao tâm tổn trí, mệt đến kích thích thần kinh.

“Duật, chúng ta đi du lịch kết hợp kết hôn đi!” – Tôi mệt mỏi ngã người ra giường, bàn bạc với Khang Duật đang ở tí tít Hi Lạp xa xôi.

“Anh thì không sao, miễn em thích là được!” – Trong di động vang tiếng cười nói của Khang Duật.

Tôi còn chưa kịp mừng thì mẹ đã nhảy bổ vào – “Cái gì mà du lịch kết hợp kết hôn hả, hai đứa tổ chức đám cưới cho đàng hoàng xong xuôi thì muốn làm gì thì làm, nhưng tuyệt đối không được động vào tiệc cưới, không thì để mẹ mày đui mù luôn cho xong!”

Người già thật cổ chấp, con gái lấy chồng thì phải mở tiệc lớn, đãi nhiều bàn, thông báo cả nước mới chịu.

Theo như lời của bố tôi thì chính là, con gái gả đi, hoặc là không lấy, còn đã gả thì phải cưới thật tưng bừng náo nhiệt.

Mẹ tôi giành lấy điện thoại của tôi, nói với Khang Duật – “Duật, con đừng có chiều theo Miểu Miểu, nó được con chiều đến xem trời bằng vung. Mà con cũng phải lo chú ý thân thể, đừng có cố sức, lúc về cũng phải hết sức cẩn thận, coi chừng máy bay gặp sự cố không may con nhé!”

Người xưa nói chẳng sai, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt. Mẹ tôi chính là ví dụ điển hình, bây giờ bà tốt với Khang Duật hơn cả tôi.

Tôi nghe mẹ dặn cẩn thận chuyện này đến chú ý chuyện kia, sau đó còn tự ý cúp điện thoại.

Thật tàn nhẫn.

“Con đứng lên cho mẹ, đừng có nhác việc như đầu heo thế kia, không phải hôm nay định đi mua đồ gia dụng sao, giờ mấy giờ rồi còn chưa đi? Mau đi ngay!”

Tôi bị mẹ ra oai ép buộc, đành ai oán ngồi dậy rời khỏi giường – “Con đi, con đi được chưa!”

“Chị, em tìm thấy một cái váy trên mạng, rất hợp với em, mua cho em một cái làm váy phù dâu đi, được không?”

Đến con bé chết tiệt này cũng đến làm phiền tôi.

“Tự đi mà mua đi!! Không thích làm thì thôi, trừ em ra, không biết có bao nhiêu người đòi làm phù dâu cho chị đâu!”

Ai bảo Khang Duật làm phi công làm chi, đám phù rể cũng là dân lái máy bay của công ty anh, tục ngữ có câu, hôm nay phụ dâu phù rể, có thể ngày mai sẽ thành đôi.

“Xí! Nhưng em là em ruột của chị mà!!”

“Cho dù có là mẹ ruột, chị cũng không nể mặt!!” – Tôi rửa mặt, tìm đại một cái quần mặc vào.

“Mày vừa nói cái gì thế hả!” – Mẹ tôi ở ngay sau, nghe thế, liền tiến tới xách tai tôi lên.

“Không phải không phải... con nói Diễm Diễm mà!”

Trời ơi, con kết hôn mà, đâu phải làm chuyện điên rồ gì đâu.

Sớm biết thế là bỏ nhà theo trai cho xong...

Tháng bảy, chỉ còn cách ngày cưới của tôi và Khang Duật bốn tháng nữa thôi. Phòng tân hôn đã trang trí ổn thỏa, danh sách khách mời dự tiệc cũng chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn bàn thêm quy trình hôn lễ với công ty đám cưới một chút, tiếp theo là chọn món ăn, sổ bàn ứng với các khu khách mời, tranh thủ rảnh lúc nào thì đi chụp ảnh cưới lúc đó.

Cuối cùng chỉ có... Hôm kết hôn tôi sẽ mặc gì?

Đối với người mập, đây thật sự là một vấn đề rất nan giải.

“Miểu Miểu, mày có chọn được cái nào không, cái này thì sao?” – Tiểu Phàn hỏi tôi.

Thứ bảy mỗi tuần của tháng bảy, tôi đều đi khắp hai nơi Tô Châu, Thượng Hải với đám chị em để tìm váy cưới và lễ phục.

Tiệm váy cưới này, đã là tiệm thứ năm mươi sáu rồi.

Trước mắt, treo đầy các loại váy cưới nhiều màu lắm kiểu dáng, nhưng mà dù tôi chưa mặc thử, đều cảm thấy không ổn. Hiện tại đang thịnh hành mẫu váy cúp ngực, tuy tôi rất thích nhưng thật sự không hề phù hợp.

“Không mặc cúp ngực được đâu, đành chọn kiểu cũ thôi, tuy nhìn hơi thô!” – Tiểu Phàn chọn một cái đưa tôi xem.

“Cái này thì sao, eo cao nè!” – Đại Song đang ở một góc khác hỏi ý tôi.

Tụi nó còn phần khích hơn cả tôi, nhưng tôi thì đau hết cả đầu.

“Mệt! Đi uống nước!” – Bây giờ tôi hể nhìn thấy màu trắng của váy cưới liền nói thế.

“Miểu Miểu, dừng vội, bốn tháng nữa lận, còn thời gian mà!” – Từ Doanh an ủi tôi.

Tôi gật đầu, cả đám nói đùa theo tôi rời khỏi tiệm cưới, tìm một quán trà ngồi nghỉ.

Khi đang tìm một quán trà nhỏ, bất ngờ Tôn Linh phát hiện một cửa tiệm may và bán trang phục truyền thống, hét toáng lên muốn tôi quay lại nhìn, tôi cũng quay lại, vốn ban đầu chẳng thấy hứng thú gì, nhưng đột nhiên nhìn thấy chiếc váy treo trong tiệm, cặp mắt sáng trưng.

Đẹp quá đi mất!

“Oa! Giống bộ đồ trong phim ‘Mùa quýt chín’(1) quá!!” – Tông Lê Quân thốt lên cảm thán.

“Giống quá nhỉ, nhưng mà còn truyền thống hơn ấy chứ, mày xem mặt trên có thêu hoa kìa, tinh xảo biết bao!!”

Cả đám con gái đứng bên cửa thủy tinh, mỗi người bàn một câu.

Có một bác gái từ trong tiệm thấy tụi tôi nhìn cái váy này, có vẻ rất thích, liền vội bước ra mời mọc.

Tôi không nhận được, liền bước theo vào tiệm.

Tụi bạn tôi ở sau líu ríu hỏi biết bao câu, bác gái kia cũng biết tôi sắp cưới, liền bắt đầu giới thiệu cho tôi – “Bây giờ kết hôn không nhất định phải mặc váy cưới đâu, có thể mặc lễ phục truyền thống, mặc vào đảm bảo rất đẹp. Thợ may của tiệm đi đã có bốn mươi năm trong nghề, toàn bộ quần áo ở đây đều là may thủ công theo phương pháp truyền thống. Trang trí trên áo cũng thêu tay từng đường kim mũi chỉ, những chiếc may hàng loạt bằng máy không thể so sánh được. Cháu gái, nếu thích thì có thể mặc thử xem!”

Tôi động lòng.

Sao cứ phải mặc váy cưới, người Trung Quốc cũng nên đội mũ phượng đeo khăn xuất giá chứ!

“Miểu Miểu, mày mặc vào chắc chắn rất đẹp!”

Tụi bạn bắt đầu động viên tôi.

“Cái này ấy à, mày không lo bị lộ da thịt nữa nè, che kín toàn bộ mà. Mà da mày cũng trắng nữa, vậy thì càng trắng trẻo xinh đẹp, nhất định sẽ rất hợp!”

Có lí quá!!

“Lại còn là trang phục triều Thanh nữa!”

Linh Lợi và tụi bạn chỉ toàn hòa nhau chực đâm vào tim tôi mà thôi.

Bác gái liền bảo – “Đúng thế, đây là trang phục truyền thống cho lễ kết hôn của nhà Thanh, tiệm dì còn bán thêm cài tóc đồng bộ nữa, trông rất sang.”

Tôi kích động đến run tay.

“Cho cháu hỏi bao nhiêu tiền vậy?” – Hai mắt tôi phát sáng hỏi giá.

“Còn tùy vào cháu chọn hoa văn, chất liệu, đường diềm ra sao, nếu không có yêu cầu gì đặc biệt thì khoảng 21800 tệ (75 triệu Đ), thời gian may là đúng chín mươi ngày! Bên dì còn cung cấp dịch vụ đến tận nhà nữa đấy!”

Đôi mắt đang sáng rực của tôi phút chốc liền ảm đạm.

Mắc dã man, có mà giết tiền người ta!!

Tôi run tay, run chân, run rẩy bước ra ngoài cửa, tuy nhiên ánh nhìn vẫn cứ luôn hướng về chiếc váy trong tủ kính kia, còn dán mắt lên cửa thủy tinh mà nhớ kĩ số điện thoại đặt hàng trên cửa kính của bọn họ.

Rơi nước mắt, nhưng về nhà thôi!!

Về nhà, nhà của tôi và Khang Duật.

Dù gì phòng tân hôn đã được trang trí rất đẹp, vật dụng trong nhà cũng đầy đủ, mẹ tôi lại thấy giấy tờ hôn thú các thứ đều đã có, tôi còn ở nhà làm gì nữa đâu, trực tiếp gom đồ của tôi rồi đá ra cửa.

Thế là tôi và Khang Duật chính thức sống chung với nhau.

Buổi tối, tôi nấu cơm, dọn bát đĩa ra sẵn. Đừng xem thường tôi nhé, tuy mới bắt đầu còn kém nhưng tôi tin rằng bất kì việc gì, đều có thể học hỏi được tất, chưa kể nấu ăn cũng có phải chuyện gì khó khăn lắm đâu.

Đúng bảy giờ tối, Khang Duật về nhà. Mùa hè ở Thượng Hải dù trời tối rồi nhưng vẫn còn rất nóng, anh lại phải mặc đồng phục phi công, tức đồ tây trang, nên vừa về đến nhà liền than thở – “Thoải mái quá!”

Đương nhiên là thoải mái rồi, nhiệt độ trong nhà là 26 độ, rất thích hợp với cơ thể người, mát mẻ dễ chịu.

“Anh về rồi!” – Tôi như cô vợ đảm đang đi đến nhận lấy chiếc cặp đựng tài liệu và công văn của anh, đặt ở góc tường.

Khang Duật thơm nhẹ lên má tôi – “Ừ! Anh đi rửa tay đã!”

Anh cởi áo vét ra rồi mặc ở giá áo cạnh cửa, vén tay áo đi vào bếp, còn tôi ngồi bên bàn ăn đợi anh vào rồi cùng dùng bữa.

“Miếu Miếu, món sườn xào chua ngọt này của em càng làm càng ngon đấy!” – Anh nhai nuốt như hổ đói.

“Ăn từ từ thôi, đâu ai giành với anh đâu nào!”

Mà cũng phải nói, sao không ngon cho được, biết anh thích ăn, tôi tập đi luyện lại không biết bao nhiêu lần.

Tôi ăn từng thìa, từng thìa một.

“Miếu Miếu, ăn nhanh đi em, chút nữa có người tới đấy!” – Khang Duật gấp một miếng rau, nói với tôi.

“Có khách đến à? Ai thế?” – Sao tôi không nghe báo trước.

Trong đầu tôi vẫn nghĩ về bộ váy kia mãi, nhưng mà nó mắc quá đi. Tôi và anh kết hôn tốn không biết bao nhiêu tiền, toàn bộ đều là anh chi hết, sao tôi lại mặt dày để anh gánh thêm cái váy này nữa chứ.

Khang Duật tự bối cho mình đến chén thứ hai. Trước nay sức ăn của anh rất lớn, nếu có món mình thích, chắc chắn anh có thể ăn thêm ít nhất hai chén nữa.

“Lát nữa là em biết liền!” – Anh tiếp tục ăn ngấu ăn nghiêng món sườn chua ngọt.

“Vây, còn cần em làm thêm vài món nữa không!” – Bây giờ là giờ cơm, có khách tới, đương nhiên phải mời người ta một bữa.

“Không cần, họ không ăn đâu!” – Anh đã chén sạch bát thứ hai, đến hột cơm cũng không còn.

Cơm nước xong, tôi vội lau bàn, định đi rửa chén thì Khang Duật liền bảo – “Để anh rửa cho, em đi pha trà đi!”

“Vâng!” – Tôi đáp, ừ nhỉ, có người tới, không ăn cơm cũng phải uống trà chứ.

Tôi châm trà, đặt bình trà nóng lên bàn, sau đó mở tủ đựng đồ ăn vặt lấy chút hạt dưa, bỏ vào mâm quả thì điện thoại Khang Duật liền reo.

“Miếu Miếu, sẽ gả cho anh thật chứ! Chắc chắn không? Không hối hận chứ?”

“Chắc chắn, không hối hận! Gả cho anh thì sao, xem ai sợ ai!”

“Không nói xạo chứ?”

“Tuyệt đối không, ai nói xạo là con rùa rụt đầu!!”

Ót tôi không biết bao nhiêu đường đen, mỗi lần nghe tiếng chuông ấy xong tôi đều xây xẩm, cơ mà khuyên thế nào anh cũng chẳng nghe. Bởi thế mới nói khoa học kỹ thuật phát triển quá mức cũng không phải chuyện tốt, tại sao chuông điện thoại có thể tự cài theo ý mình được thế này.

Hừ!

Nhìn màn hình điện thoại, tôi thoáng sững sốt, dãy số này rất quen?

Tôi bắt máy – “Xin chào?”

“Đây có phải số điện thoại của anh Khang không?” – Đây là giọng của một bà bác.

“Đúng ạ, anh ấy đang rửa chén, bác chờ một chút!” – Tôi cầm điện thoại chạy vào trong bếp. Khang Duật đang làm dở, hai tay vẫn rửa chén, tôi đành đưa điện thoại đến bên tai anh, trong đầu vẫn còn mãi suy nghĩ mình đã gặp dãy số kia ở đâu rồi.

Khang Duật nói chuyện điện thoại – “Đến vườn hoa Kim Tư, sau đó đến đường Kim Hối, gặp một phòng khám tư nhân rồi quẹo trái, tiếp tục đi thẳng. Đúng vậy, các bác đi thẳng vào cửa lớn khu dân cư, rẽ trái, đến tòa nhà thứ hai, đúng rồi, lầu ba. Được rồi, tôi đang chờ đây! Cứ vậy nhé! Đúng thế, tôi cúp máy đây!”

Tôi tò mò hỏi – “Ai vậy anh?”

Anh không trả lời, tiếp tục rửa bát, ghé mặt sát vào, bắt ngờ hôn miệng tôi một phát.

Cầm di động về phòng khách, nhìn lại dãy số kia, rõ là rất quen, đến khi tôi sắp nhớ ra rồi thì chuông cửa vang lên.

Tôi chạy đến, ấn vào nút để màn hình, lập tức hiện ra khuôn mặt mà tôi vừa gặp lúc chiều.

Đây không phải là bác gái bán váy truyền thống đây sao? Tuy rất thích chiếc váy kia nhưng không biết tên bác này là gì, bèn gọi như thế.

Tôi nhớ ra rồi, dãy số kia chính là số điện thoại đặt hàng dán trên cửa kính.

Tôi hoảng hốt!

Bác gái kia đứng ngoài đợi lâu đành gọi cửa – “Anh Khang, chúng tôi đến từ tiệm quần áo Yun (– nghĩa là xuôi), phiền anh mở cửa!”

‘Yun’ cũng chính là tên cửa tiệm ấy.

Tôi mơ hồ.

Khang Duật vừa khéo đã rửa xong, thấy tôi đang đứng đờ ra thì bước tới mở cửa – “Đến rồi đây!”

Tôi vẫn ngây như phỗng, không nghĩ được gì.

Khang Duật xoa đầu tôi, sau đó tiếp tục mở chốt chống trộm.

Bác gái đi cùng một người thợ già, còn có một cô bé trợ lí.

Vừa thấy tôi bác ấy liền niềm nở – “Cháu gái, nghĩ thông rồi đúng không. Nói cho cháu biết, nghe lời đi là không sai đâu, mặc bộ này trong lễ kết hôn, chắc chắn sẽ rất đẹp!”

Có chút thắc mắc, tôi nghĩ thông điều gì?

Khang Duật tiếp tục mời bọn họ vào nhà, bác gái chưa quen nhìn quanh nhà rồi thốt lên – “Ồi cha căn hộ của cô cậu lớn quá đi mất, còn là căn hộ hai tầng(2) nữa chứ. Sàn nhà này bằng gỗ sồi đúng không, còn đồ dùng trong nhà bằng gỗ lim đây mà, thật cổ điển!”

Bác thợ cả có vẻ chuyên nghiệp hơn – “Bây giờ bắt đầu đo được chứ?”

“Được rồi!” – Khang Duật đỡ tôi đang đứng ngay đơ ra trước mặt bác thợ.

Tôi hoàn hồn, quay đầu hỏi Khang Duật – “Sao anh lại biết?”

Khang Duật trả lời – “Em có cái gì mà anh không biết?”

Nhìn anh như thế, tôi đoán được, chắc đã biết chuyện về chiếc váy của tôi ban chiều, còn rõ ràng từng chi tiết, riêng người mặt báo cho anh là ai thì tôi lại không nghĩ ra.

Bỗng chốc, một cái tên xuất hiện.

“Là Linh Lợi đúng không, nhất định là Linh Lợi!” – Hèn chi lúc tôi khóc, nó ngồi cạnh hỏi rất kĩ, có đúng là rất thích, rất muốn có hay không.

Khang Duật không trả lời, chỉ đáp – “Miễn em thích là được rồi!”

Không cần đoán già đoán non, hẳn là Linh Lợi rồi, tay sai của Khang Duật.

Tôi xúc động rưng rưng nước mắt – “Nhưng mà mắc quá, mắc quá hà!”

“Mắc thì mắc chứ, dù sao anh cũng chỉ định cưới một lần thôi. Đầu tư một lần, ăn lãi cả đời, đáng lắm!” – Anh đưa tay gạt giọt lệ vừa rơi khỏi hốc mắt.

Tôi nghe xong, nước mắt càng chảy dữ dội, nhào vào lòng ôm chặt anh – “Khang Duật!”

“Xem này, anh còn chưa chính thức bỏ tiền mà đã bắt đầu có lời rồi!” – Anh ôm tôi, trêu ghẹo dỗ dành.

Bác thợ cả, bác gái, cả cô trợ lí ba người chớp mắt nhìn tôi và anh, xem chừng bị hai đứa làm cho hồ đồ mất rồi.

“Anh Khang, chị Khang, có thể đo được chưa vậy?” – bác thợ cả đã lấy sẵn thước dây ra từ lâu.

“Đợi chút nữa đi, bây giờ vợ tôi đang xúc động!” – Anh đưa tôi vào toilet, để tôi rửa mặt, chùi nước mũi, sao có thể để mặt mũi nhoe nhoét mà đo quần áo được.

Chờ tôi bình tĩnh trở lại, bác thợ cả bắt tay vào việc, đo vòng cổ, các vòng ngực, eo, mông là bốn số đo thông thường. Ngoài ra còn phải đo ngực cao bao nhiêu, trước ngực sau lưng rộng thế nào, eo trước chừng nào, eo sau ra sao, một đồng con số lớn nhỏ, tôi giống như con quay, mặc bác thợ nghịch phá.

Khang Duật ngồi trên sofa viết nhật kí bay của mình, luôn hướng mắt nhìn tôi.

Chờ đến khi đo xong, bác gái và cô trợ lí hỏi han tôi để chọn loại vải.

Kết hôn nên đương nhiên phải chọn màu đỏ, nhưng màu đỏ cũng năm ba loại, tôi xem bảng chất liệu, muốn hoa cả mắt, nghe bác gái cứ liến thoắng không ngừng về tên những loại vải tôi chưa từng nghe qua, cuối

cùng chọn loại tơ tằm có hoa văn đoàn thọ(3). Tiếp đó là chọn mẫu thêu, nào là long phượng cát tường, mẫu đơn phú quý, trăm năm hảo hợp, hỉ thước trên cành, bát bảo may mắn,... tôi nghe xong lập tức hôn mê.

Sau cùng tôi chiêm được mẫu đơn phú quý và long phượng cát tường, nhưng lại phân vân không biết nên chọn cái nào.

“Duật, anh nói nên chọn cái nào đây?” – Anh là người trả tiền, phải hỏi ý anh mới được.

Khang Duật gấp quyển ghi chép của mình rồi bước tới – “Em thích cái nào?”

“Mẫu đơn phú quý(4) nhìn hơn một chút!” – Tôi nghĩ màu sắc của nó rất đẹp.

“Vậy lấy mẫu đơn phú quý đi!”

Tôi chảy mồ hôi, thề ra hỏi cũng như không.

Bác gái liền nói – “Nếu chọn mẫu đơn phú quý thì sẽ tốn thêm 2000 tệ nữa, bởi dùng cách thuê truyền thống, tỉ mỉ từng mũi, hoàn toàn có giá trị lưu trữ!”

Tốn thêm nữa hả!?

“Vậy... lấy long phượng cát tường đi!” – Tôi quệt mồ hôi trên trán.

“Dì, dì ghi vào là mẫu đơn phú quý hộ cháu!” – Khang Duật nhìn vào đơn đặt hàng của bác thợ mà nói.

“Không được! Đã mắc vậy rồi còn tốn thêm, không được đâu!” – Tôi vội ngăn.

“Miểu Miểu à, chủ đầu tư là anh, anh thấy có lời là được!”

“Nhưng mà, nhưng mà...” – Tôi nhắm tính, như thế là thành 23800 tệ rồi, siêu siêu mắc.

“Đừng có nhưng nữa, bác thợ, cứ vậy nhé!” – Khang Duật ra hiệu.

Bác gái tấm tắc khen – “Cậu Khang đây đúng là người rất yêu vợ. Dì làm nghề này bao năm, lần đầu tiên gặp một người phóng khoáng như thế!”

Khang Duật cười không đáp, hỏi – “Còn phải chọn gì nữa?”

Bác gái trả lời – “Chọn đường diêm, hai cháu coi thích màu xanh thẫm, hay vàng kim?”

“Miểu Miểu, em thích cái nào?” – Khang Duật cúi đầu hỏi tôi

Tôi ngẫm nghĩ – “Xanh thẫm đi! Màu đỏ phối với xanh navy đẹp hơn!”

Bác gái lại bảo – “Nếu chọn xanh navy, thế thì phải tặng...”

Tôi bật người cắt ngang – “Vàng! Chọn màu vàng.”

Khang Duật lại quay về nói với bác thợ – “Xanh thẫm!”

“Duật!!” – Sớm biết thế thì tôi đã không mau mồm lẹ miệng, phải hỏi cho kĩ càng rồi mới quyết định.

“Miểu Miểu, nếu đã làm, thì cứ chọn cái tốt nhất! Sau này không lo em không thích!”

Bác gái cũng phụ họa theo – “Đúng, đúng thế, kết hôn đó, việc quan trọng cả đời người, nhất định phải thật hoàn hảo! Được rồi, được rồi, tất cả đều xong, tổng cộng là...” – Bác ta bấm máy tính lia lịa – “Hết 25800 tệ, cậu Khang đây tính tình sáng khoái, giảm giá, còn 25000 thôi!” (86 triệu Đ)

“Được, trả tiền mặt hay qua thẻ đây?”

“Tốt nhất là thanh toán bằng tiền mặt luôn, nếu trả bằng thẻ phải tốn phí giấy tờ nợ kia, không có lợi!” – Bác gái khôn khéo trả lời.

Khang Duật gật đầu, vào phòng ngủ lấy tiền.

Tôi trơ mắt nhìn bác gái mặt mày tươi cười đếm từng xấp từng xấp tiền, buồn quá xá, đau lòng quá đi mất!

Đến khi rời đi, bác ta còn quay lại nháy mắt với tôi – “Cháu gái, cháu thật may mắn, tìm được một người chồng tốt như vậy, dì đã từng gặp rất nhiều đức ông chồng của biết bao cô gái xinh đẹp, nhưng chưa thấy người nào tốt đến vậy! Cháu kể cho dì nghe, sao câu được thế?”

Lời này thật rõ ràng, dựa vào vẻ ngoài như tôi mà tìm được Khang Duật, thật đúng là chuyện hiếm có khó tìm.

Chỉ có thể là do may mắn.

Tôi cũng không có gì bất mãn, vì đó là sự thật.

Tiến bọn họ ra về, tôi nịnh hót lon ton tới bên người Khang Duật, vừa dấm lưng vừa bóp chân cho anh.

“Duật, cảm ơn anh!” – Tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc.

“Cảm ơn gì chứ?” – Khang Duật tiếp tục ghi chép nhật kí bay của mình.

“Cảm ơn anh vì đã yêu chiều em đến vậy!” – Đúng là anh đã chiều tôi đến tận trời.

Anh ngẩng đầu, ra vẻ du côn làm trò lưu manh – “Em biết là tốt rồi, hừ, nhớ cho kĩ phải phục vụ anh như ông lớn đấy!”

“Vâng, thưa ông lớn, nhất định em sẽ phục vụ ngài thật tốt!” – Tôi càng ra sức dấm lưng, bóp vai cho anh.

“Ngày nóng phải quạt cho anh!”

“Vâng ạ!”

“Khi lạnh phải làm ấm cho anh!”

“Dạ biết!”

“Lúc ăn cơm phải gọi anh!”

“Thưa hiệu!”

“Khi tắm, phải kì lưng cho anh nữa!”

“Nhất định!”

“Còn nữa...” – Đột nhiên anh nắm lấy tay tôi.

Tôi còn nghĩ anh thật hưng phấn.

Anh chân thành nhìn tôi – “Miểu Miểu, điều này quan trọng nhất, không được phép chết trước anh!”

Hốc mắt nóng lên – “Duật...”

Tôi đang xúc động dâng cao, chẳng dè anh đột nhiên thêm vào – “Nếu em chết trước anh sẽ lấy vợ hai. Còn nếu anh đi trước, tuyệt đối không cho phép em tái giá!”

“...”

Câu này hoàn toàn dư thừa!!

Ngày 11 tháng 11 năm 2006, là ngày hạnh phúc của đời tôi. Cùng nhau ăn một bữa no nê từ sáng để dự trữ năng lượng cho cả một ngày, sau đó đi làm tóc, trang điểm, mặc quần áo đầy đủ. Nói tới chiếc váy của tiệm Yun kia, quả thật không có chỗ chê, sau khi mặc vào, đối hết khí chất, ai nhìn vào cũng bảo rất đẹp, như đang đóng phim vậy.

Tôi rất viên mãn.

Phù dâu của tôi lần lượt gồm Diễm Diễm, Đại Song, Tiểu Song và Linh Lợi, vì để thống nhất với tôi, tụi nó tự chuẩn bị trang phục của tiểu nha hoàn thay. Còn Từ Doanh, Lưu Lí Quân, Phàn Tuyền, Tông Lê Quân, Tôn Linh, Liêu Giai Dĩnh và đám vợ con của tôi thời trung học thì nhận nhiệm vụ chặn cửa chú rể.

Lại nói, trước khi Khang Duật tới, đứa nào đứa nấy hùng hùng hổ hổ bàn nhau quyết phải giày vò chú rể bằng mọi thủ đoạn, thế nhưng khi Khang Duật bước vào, đứa nào cũng đành bất lực, không quá hai ba câu, bỏ ‘cổng’ chạy lấy người.

Hỏi tại sao tụi nó lí do vì sao lại thế?

Cả đám đều hoảng sợ trả lời – “Không nham hiểm bằng anh ta!!”

Gây tội rồi giờ ơi!!

Đại khái tôi trở thành cô dâu được gác cổng buông lỏng nhất từ trước đến nay.

Thôi đi, dù sao cũng muốn gả cho anh, lỏng lẻo thì đã sao.

Tiệc cưới được tổ chức ở đại sảnh Kì Hạm Báo Hoa cầu Trình Gia. Vốn ban đầu định làm một tiệc ngồi truyền thống, nhưng nhà tôi lắm bà con, đồng nghiệp làm ăn của bố tôi cũng đông, bạn bè cũng nhiều, rồi thì đồng nghiệp của mẹ, bạn bè của tôi, gồm bạn cùng lớp và chung chỗ làm, rồi thêm một đoàn bè bạn của mẹ Khang Duật tới từ Đông Bắc, bạn cũ Khang Duật, đồng nghiệp, thật là đông đúc nhộn nhịp biết bao, tính sơ qua tổng cộng hết sáu trăm lẻ sáu người. Không thể làm tiệc ngồi như truyền thống Trung Quốc, đành chọn làm tiệc đứng.

Nói theo Khang Duật chính là, miễn là thu được tiền mừng, quan tâm bọn họ có mệt không, thoải mái hay không làm gì!!

Chuyện này thì tôi đồng ý!!

Nghi lễ đám cưới của tôi và Khang Duật cũng không quá hoa lệ, tôi cũng chỉ mặc một chiếc váy Trung Quốc này thôi, kéo dài suốt cả buổi tiệc, bởi thay đồ rất phiền phức, chỉ bằng bạn một bộ thật đẹp cho xong.

Ngày thành hôn, tôi mặc váy Trung Quốc, Khang Duật mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, hai đứa rất đẹp đôi, hơn nữa tôi trang điểm dày cộm, nói thế nào cũng là trai tài gái sắc, trời đất tác duyên.

Tôi viên mãn lần nữa.

Đám cưới được tổ chức rất náo nhiệt, cũng rất thành công, chuyện này tôi có thể tưởng tượng ra, riêng đến khi phải đi mời rượu khách khứa, quả thật chưa từng nghĩ qua. Họ hàng thân thích thì tôi không lo, có bố mẹ, mẹ chồng đều là những người đúng mực. Chỉ riêng bạn bè Khang Duật, bạn chung lớp và cả đồng nghiệp thì không như thế. Phá đám cô dâu chú rể mạnh tay nhất chính là đám bạn bè này đây, nhờ mà làm thật thì không thể ngăn được.

Tôi hỏi Khang Duật – “Anh biết uống rượu không?”

Khang Duật đáp – “Không!”

Chết bỏ rồi, tôi cũng không!

Tôi run rẩy, bám lấy quần áo anh mà hoang mang.

Khang Duật lại chẳng có chút lo lắng, vỗ nhẹ tay tôi trấn an, đột nhiên sắc mặt sa sầm, nham hiểm cười nói với tôi – “Em cho là bọn họ dám chuốc rượu anh sao?”

Tôi chưa hiểu rõ lời của anh thì đã bị vẽ mặt của anh dọa.

Xoa xoa ngực, thật đáng sợ!

Khang Duật nắm tay tôi, bắt đầu đi kính rượu đám bạn cùng lớp, một chuyện kì diệu đã xảy ra.

Bọn họ như thể trở thành những học trò ngoan, đến mời rượu cũng hết sức nhã nhặn, đều là mỗi người lần lượt mang theo một cái chén nhỏ xíu, có người tới mời rượu mà đoạt lấy một bát rượu quá nửa, uống thay Khang Duật.

“Để tôi, để tôi, sao có thể để Vương Gia chúng ta uống được chứ!”

“Đúng, đúng thế, rót ít thôi!”

“Vẫn nên uống Coca, Coca tốt hơn!!”

“Thần kinh, Coca sát tinh, mày là đồ ngu!! Uống sữa chua, sữa chua mới tốt, rất dinh dưỡng, rất bổ!!”

Sát tinh!? Tôi chảy mồ hôi hột.

Có người còn nói – “Phục vụ, cho nước lọc!!”

Mọi việc cứ thế, từ từ... từ từ đã...

Không hết hôn thì đã vậy, kết hôn rồi cũng thế, thật sự rất kì lạ.

Đến khi Khang Duật bị bố tôi lôi đi gặp họ hàng, tôi một bụng thắc mắc không nhận được liền hỏi – “Mọi người làm sao thế?”

Bọn họ cúi gầm, trả lời đồng thanh – “Sợ... sợ bị trả thù!!”

Tôi chảy mồ hôi như mưa.

Ba chữ kia đã nói lên danh tiếng về sự nham hiểm của Khang Duật đã lan truyền bao nhiêu, có sức nặng đến cỡ nào.

Vì thế, hôn lễ của tôi và Khang Duật suôn sẻ hạ màn.

Sau đó, chờ đón tôi chính là...

Xấu hổ quá đi mất...

Đêm động phòng!

28. Chương 28: Đùng Yêu Cầu Quá Cao

Khang Duật đúng là tuýp đàn ông truyền thống. Truyền thống đến cái độ mà dù tôi và anh đã có giấy kết hôn, bị mẹ đá đến sống chung, anh vẫn nhất định không làm gì cả, kiên quyết đợi tới sau lễ cưới.

Tôi đã từng nghĩ rằng, chẳng lẽ tôi không hấp dẫn xiu nào?

Có lần tôi không nhận được, cố tình trêu anh, ban đầu thì anh còn dỗ tôi, sau không chịu được mà quát – “Em rút ra một bên! Tránh xa anh mau! Đợi đến ngày 11 tháng 11 rồi thì em rắng mà chịu!!”

Nói xong, còn xách tôi ra khỏi phòng, khóa trái cửa nhốt mình bên trong, cho dù tôi ở ngoài gõ cửa bao nhiêu cũng không được.

Cứ nhắc đến là tôi đành đau khổ quay đầu.

Sao anh lại cố chấp thế chứ!

Nhưng đến hôm nay thì...

Tôi ngồi trên giường tân hôn trong khách sạn, ngượng ngùng nhìn trộm Khang Duật đứng bên cửa sổ đang nói chuyện với mẹ chồng, cái câu ‘em rắng mà chịu’ cứ lớn vồn trong đầu.

Xấu hổ quá đi, tôi phải tìm chuyện để làm, chuyển sự chú ý sang cái khác.

Đếm tiền vậy!

Tôi kéo giỏ xách đựng tiền mừng, đổ hết toàn bộ bao đỏ ra, mở bao, lấy tiền, đếm.

Cái thời ấy, đa số mọi người đều trải qua đêm tân hôn như thế. Có những cặp chưa làm gì trước kết hôn như tôi và Khang Duật, cũng đếm tiền qua đêm.

Còn nhớ khoảng thời gian tôi và Khang Duật trong thời kì kháng chiến với mẹ, có một cô bạn vừa lấy chồng, hẹn tôi đi uống nước. Tôi cũng tò mò hỏi nó, đêm động phòng trôi qua thế nào? Chủ yếu là định hỏi han kinh nghiệm thôi.

Thế mà nó lại trả lời – “Lão chồng say quá nên nằm trên giường ngáy o o, còn tao thì ngồi trên nắp bồn cầu trong toilet đếm tiền đến nỗi tay co giật!”

Tôi đổ mồ hôi...

Tôi tiếp tục vừa đếm tiền, vừa len lén nhìn Khang Duật. Đêm nay có khi nào anh mặc tôi đếm tiền đến rút gân tay không nhỉ.

Ồi giờ ơi...

“Dạ, thưa mẹ, con biết rồi, mẹ nghỉ sớm đi. Ngày mai? Ngày mai chắc không được đâu!” – Khang Duật đang gọi điện thoại, đột nhiên quay đầu nhìn tôi, ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa hết sức kì lạ, sau đó ung dung trả lời mẹ ở đầu dây bên kia – “Miểu Miểu sao, chắc ngày mai cổ không xuống giường được đâu!”

Tôi xấu hổ đến đơ mặt, suýt nữa là xé đôi tờ 100 tệ.

Anh... anh nói cái gì... cái gì thế?

“Cổ không sao, con nói là hôm nay cô ấy mệt lắm, mệt đến nổi... chắc không xuống giường nổi. Vâng, ngày mai con với Miểu Miểu chắc không đi gặp mẹ được, nhưng cha mẹ vợ con sẽ đến đây. Bảo là muốn đưa mẹ và bác Trương đi chơi một vòng. Dạ vâng, ngày một con và Miểu Miểu sẽ tới với mẹ. Tuần trăng mật à, cuối tuần này. Mẹ cứ yên tâm, con không làm cô ấy mệt mỗi đâu mà. Con biết rồi, cứ vậy đi, con cúp máy đây!”

Hai chữ ‘cúp máy’ vừa thốt ra, tim tôi cũng đập tới hai trăm hai, cảm thấy không thể thở được.

Đếm tiền, tiếp tục đếm tiền thôi!!

Bao nhiêu rồi nhỉ, biết làm gì, đếm lại!

“Miểu Miểu...” – Khang Duật gọi âu yếm.

Tôi càng hoảng hốt, nhảy dựng trên giường – “Dạ... Hơi... hơi chán nhỉ. Xem... xem... ti vi đi!” – Vừa lẩn vừa bò xuống giường, đi tìm cái điều khiển, mở tivi.

Không biết là tên cầm thú nào từng ở đây, vừa mở là kênh thiếu nhi, đang phát ‘Bài ca khỏe mạnh’ của Phạm Hiếu Huyền.

Ông tổ bảo buổi sáng phải dậy sớm nào, ‘lăn qua lăn lại’!

Bỏ bớt một số ca từ...

Tiểu Huyền Huyền đi theo ông nội cùng tập thể dục nào, cùng lăn qua lăn lại! lăn qua lăn lại!

Lăn qua lăn lại! Lăn qua lăn lại!

Lăn qua lăn lại! Lăn qua lăn lại!

Tôi thét lên từ đáy lòng, sao có thể phát cái bài đen tối như vậy ở kênh thiếu nhi được cơ chứ!

Cầm thú, hết sức cầm thú!!

Lập tức tắt tivi, tắt hết mọi âm thanh.

“Miểu Miểu...” – Tiếng gọi của Khang Duật không chỗ nào không kêu gọi.

“Em... em...” – Tôi sợ!!!

Khang Duật ôm tôi từ sau – “Em cho rằng đến hôm nay mà anh còn tha cho em được sao!”

Anh thở ra hơi nóng bên tai tôi, nóng như thiêu như đốt.

Tôi bắt đầu run lên, chân cũng mềm nhũn cả ra.

Anh đỡ được tôi, sau đó bế ngang kiểu công chúa, tôi sợ đến vội nhắm chặt mắt, đến khi anh đặt tôi xuống giường cũng không dám mở ra.

Cảm thấy cơ thể anh đang nặng dần trên người, toàn thân đều căng thẳng.

“Miểu Miểu, mở mắt nào!” – Anh vỗ nhẹ lên mặt tôi.

Tôi run rẩy từ từ hé mắt, khuôn mặt anh gần trong gang tấc. Không biết liệu có phải do ánh đèn mà khuôn mặt anh như có một lớp ánh vàng, thật mỏng lung. Ánh mắt dịu dàng như nước nhìn tôi.

“Em chuẩn bị tốt rồi chứ?” – Anh hỏi.

Trong đầu nóng lên, buột miệng – “Em chẳng mặc gì trong áo choàng tắm cả.”

Vừa vào đến khách sạn tôi đã vội tháo trang sức rồi đi tắm, trang điểm một lớp dày như thế, sớm chịu không nổi.

Bỗng anh cười sang sảng, ôm chặt, vùi đầu nơi hõm cổ tôi nỉ non – “Miểu Miểu, em thật đáng yêu!”

Tôi xấu hổ đến ngón chân cũng đỏ bừng.

“Có điều...” – Anh nói, ánh mắt như mờ như tỏ – “Cho dù em có nói thế, anh cũng phải tự nhìn xem có thật là không mặc gì không!”

Tôi cũng muốn biết trong áo choàng anh có mặc gì lắm chứ!

Chăm chú nhìn áo anh, tôi hồi hộp, hơi dùng sức, kéo đai lưng áo choàng của anh xuống. Tức thì chiếc áo tuột xuống vai, lộ ra một mảng ngực màu đồng bóng loáng.

Đỉnh đầu muốn bốc hơi vì thẹn.

Anh tiếp tục khẽ cười – “Miểu Miểu, đừng vội, chúng ta cứ từ từ thôi!”

“Em không... không vội...” – Tôi xấu hổ phản bác, nhưng anh lại thừa cơ ngậm chặt môi tôi, cổ sức mút lấy mút để, mặc sức trêu đùa.

Tôi bị hôn đến mơ màng, sau đó cảm nhận anh bắt đầu vuốt ve khắp người, chiếc áo choàng chẳng biết đã được cởi một nửa ra từ khi nào, làn da cảm nhận rõ ràng từng vết chai mỏng trong bàn tay anh. Khi được lòng bàn tay nóng rực ấy vuốt ve toàn thân, thì ra lại có một cảm giác dễ chịu đến vậy.

Anh hôn từ môi rồi chuyển sang tai, cắn nhẹ.

Một cổ tê dại đột nhiên dâng lên từ nơi thấp nhất của xương sống, khiến tôi rùng mình.

“Duật...” – Tôi gọi tên anh, vòng tay ôm thật chặt.

Phản ứng đáp lại của tôi làm anh không còn kiên nhẫn nữa rồi ngồi dậy, tinh tế đặt tay lấy bầu ngực đầy đà của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, nụ hôn chuyển từ thùy tai đến trước ngực.

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng rằng, anh thật sự rất thích ngực tôi, tinh tế nắn bóp, khe khẽ hôn mút.

Quả không phải nói dối, anh thật sự thích phụ nữ ngực lớn.

Tôi khẽ ngẩng đầu, thấy anh đang mút đóa diễm lệ trên đầu ngực như đứa trẻ, đến khi tinh tế thưởng thức xong, lại tiếp tục chuyển sang nhắm nháp bên kia.

Nơi xinh đẹp kia vừa được anh liếm mút xong còn lưu lại nước bọt, lấp lánh ánh trong suốt. Nhờ tôi bình thường không hay mặc áo hở ngực nên bầu ngực trắng nõn cực kì, giờ đây bị bàn tay anh nhào nắn thành đủ mọi hình dáng.

Thật là vô cùng... hương diễm.

Cả người không còn mảnh vải, cảm nhận được dưới thân không phải tấm ra bằng lụa mà lại là mặt giấy thô ráp. Khó chịu, tôi đưa tay sờ lấy, mới sức nhớ ra, ban nãy tôi còn ngồi đây đếm tiền.

Chúng tôi... lại làm chuyện này trên tiền, thật là... làm người thần phẫn nộ.

“Tiền... tiền kia...” – Tôi thở hổn hển, tiền này còn định dùng để ngày mai trả khách sạn, nếu dính cái gì đó... hoặc làm hư... sẽ không tốt đâu.

Khang Duật bị phá rối nên hơi bực mình, hung dữ cắn đỉnh đồi một cái trừng phạt, tôi ngay lập tức miễn cảm mà phát run. Anh nâng eo tôi lên để cách ra khỏi giường một chút, sau đó phủi tay, hất đồng tiền kia xuống đất.

Anh lại đè lên người tôi, tiếp tục ra sức dày vò bầu ngực.

“Duật...” – Tôi định gọi bảo anh đừng có làm khổ nó nữa, nhưng bất ngờ phát hiện thanh âm của mình hoàn toàn khác với bình thường, vừa ngọt vừa mềm như mật.

Hình như anh không nghe thấy, vẫn tiếp tục tựa như xem ngực tôi như món ngon nhất trần.

Đột nhiên, anh ngẩng mạnh đầu lên trước ngực tôi, ám mắt thâm u càng thêm đen tối, sắc mặt đỏ như thể sốt cao.

“Miểu Miểu...” – Trong giọng của anh, không hiểu sao như đang chịu sự đau đớn, kích động cắn tai tôi, nhưng tay vẫn lưu luyến đặt trên ngực, nhẹ nhàng vân vê.

Bên tai, tôi nghe tiếng thở anh càng ngày càng đậm.

Cảm giác tê dại từng đợt từng đợt bóp nghẹt lấy tôi. Theo phản xạ tôi duỗi chân muốn quăn quanh eo anh lại.

Hình như anh có vẻ mừng thầm trước biểu hiện của tôi – “Miểu Miểu?”

Cả người tôi như đang muốn chờ đón một cái gì đó, không ngừng kêu tên anh – “Duật... Duật...” – Giọng nói không còn ngọt ngào như trước mà nay là từng tiếng nghẹn ngào vụn vỡ.

Ngay cả tôi cũng không biết tại sao mình có thể phát ra âm thanh như thế.

Sau đó, tôi cảm giác được ngón tay anh không còn đặt tại ngực tôi nữa, bắt đầu trượt xuống...

Tôi thoáng run, thật không thoải mái chút nào, rồi lại muốn tiếp tục, chân quơ quào, quăn quanh người anh một lần nữa.

Tựa như anh hiểu tôi đang muốn điều gì, đôi mắt sáng như thể có ngọn đèn chiếu xuống con người thủy tinh đen óng, đột nhiên anh cúi đầu cười nói – “Miểu Miểu, em đừng vội, từ từ sẽ đến thôi!”

Cái gì từ từ đến chứ, tôi không có gấp nhưng tay anh ở bụng dưới tôi cứ nhịp nhàng dày vò, hình như có một dòng nước ấm đang từ rỉ ra.

“Umm...” – Tôi rên rỉ như con mèo con, thở hổn hển.

Khang Duật nghe xong, cả người đều run lên.

Tôi vô cùng ngạc nhiên không biết tại sao anh rùng mình, một lần nữa anh ngậm chặt đỉnh điểm lệ trên đầu ngực tôi, sau đó dùng đầu gối cắn giữa hai đùi tôi.

Tư thế này, càng làm tôi không yên, buộc phải cong người, anh bắt đầu hôn dần từ trên xuống, trượt xuống chút nữa...

Trượt đến... Tôi chỉ có thể dùng tay để ngăn đầu anh lại, vô thức lại nắm lấy mớ tóc đen của anh, khe khẽ gỡ.

Càng thêm rên rỉ như con mèo nhỏ, cả người cũng cong vồng hơn.

Hình như anh đang đợi đến lúc này thôi, cơ thể dùng sức tiến vào.

Dị vật tiến vào trong cơ thể tạo cảm giác căng cứng và đau đớn khiến tôi điếng người.

“Duật... đau... em đau!” – Tôi kêu khóc.

Anh tạm dừng động tác – “Ráng nhịn, Miểu Miểu, nhịn một chút là cảm thấy dễ chịu ngay thôi!” – Giọng nói có vẻ rất khẩn trương, anh tinh tế hôn lên nơi nước mắt tôi chảy ra.

Tôi rất khó chịu, nhưng trông anh càng khổ hơn.

Dần dà, tôi bắt đầu quen với cái cảm giác đau đớn vì bị sưng tấy, bắt đầu kêu như mèo, không an phận lại quăn chân lên người anh.

Anh cúi đầu hừ nhẹ, bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Bắt đầu tuy chậm rãi nhưng dần dần anh càng lúc càng kích động.

Tôi hợp một ngum không khí, bên tai nghe thấy tiếng anh thở hổn hển từng cơn, động tác càng lúc càng cuồng dã, muốn bắt theo nhịp điệu của anh nhưng lại nhận ra tần suất của anh quá nhanh.

Tôi muốn bảo anh chậm lại, nhưng không thể phát ra tiếng nào, toàn là những tiếng rên đơn lẻ, ư a a...

Tôi cảm thấy mình như con thuyền nhỏ dập dờn trong cơn sóng lớn. Bão to sóng lớn, đến lúc sắp bị lật nhào nhưng anh vẫn chẳng mấy may có ý dừng lại, càng lúc càng mạnh mẽ.

Tôi đành cào mạnh lên lưng anh, ý bảo muốn anh chậm lại một chút, dịu dàng một chút.

Nhưng tuyệt nhiên không có tác dụng nào cả, mặt anh lại càng có vẻ hưởng thụ.

Cơ thể bị anh bắt đầu xâm lược mạnh mẽ mà đau đớn hơn, phát trưởng, khổ sở đến không kiềm được, đành cắn mạnh vào vai anh để phát tiết.

Anh hừ một tiếng, nhưng lại trở nên vô cùng phấn khích, không còn mãnh liệt thôi đâu, bây giờ đã thành hành vi bạo ngược.

Tôi bắt đầu nức nở từng tiếng, cơ thể như bị xé rách, muốn khóc lóc cầu xin anh, đấm anh, muốn đẩy anh ra.

Thế mà anh nhanh chóng bắt lấy tay của tôi, giữ chặt hai cánh tay trên đỉnh đầu rồi đè ở thành giường, sau đó càng thêm thô bạo.

Tôi cảm tưởng mình sắp chết đến nơi, muốn khóc nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, chỉ có thể thở dốc từng cơn, nức nở từng tiếng.

Anh bắt đầu nhận ra, nói xin lỗi bên tai tôi – “Miểu Miểu... anh... anh xin lỗi... anh cố gắng... nhưng không thể nhịn được! Mười một năm... Suốt mười một năm đằng đẳng, anh đã luôn muốn em trọn mười một năm trời...”

Tôi mệt mỏi rã rời, chỉ đành mặc anh dần vật vờ.

Không biết là đã bao lâu, tôi thực sự nghĩ rằng mình sắp đi đời thật rồi, anh khàn giọng rống lên một tiếng, biểu tình vặn vẹo, cả người như run lên, ngã sập vào người tôi như chết rồi.

Cuối cùng cũng yên ổn, sống lại rồi.

Tôi đẩy đẩy anh, nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi đẩy anh lần nữa, anh đột nhiên nổi điên đẩy mạnh một cái trong người tôi, khiến đầu tôi đập thẳng vào thành giường, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Tôi nhìn anh, vẻ mặt anh tỏ ra rất khoan khoái, nằm trên ngực tôi không có chút động tĩnh.

Đã chết hay chỉ là đang ngủ thôi?

Sau đó thì sao?

Sau đó phải làm thế nào?

Không ai dạy tôi hết hết hết hết hết hết hết!!

Đến khi Khang Duật tỉnh lại, thì mặt trời đã chiếu tới mờng. Tôi bị anh đè cả đêm, đương nhiên không thể ngủ ngon, thế mà tinh thần anh lại sáng khoái, như thể vừa được ăn thuốc thập toàn đại bổ, khỏe mạnh tựa rồng hổ vậy.

Khi phát hiện ra tôi bị anh đè dưới thân cả đêm, vẻ mặt tiêu tụy hốc hác, lập tức biến sắc.

“Miểu Miểu, em có sao không?”

Tôi nằm trên giường như xác chết.

“Miểu Miểu, nói gì đi, em có chỗ nào không thoải mái không?”

Toàn là nói láo! Đàn ông rất một lũ dối trá!

“Miếu Miếu...” – Anh dỗ dành tôi, vừa chấp tay vừa xin lỗi.

Tôi quay lưng, không thèm đếm xỉa gì anh nữa.

“Miếu Miếu, đừng vậy mà...” – Trong mắt anh toát ra tia thẹn thùng – “Anh... anh chỉ là rất muốn...”

Ai thèm quan tâm anh muốn gì chứ? Là tại anh muốn nhịn, tại anh muốn sau hôn lễ mới làm chuyện ấy đấy chứ. Tôi cũng có nói anh không được làm gì tôi đâu. Giờ thì hay rồi, làm gì thì anh cũng làm rồi, đã thế còn xuống tay quá độc ác.

Thấy tôi không thèm đếm xỉa gì tới mình, anh bắt đầu dịu dàng hôn tôi, hôn lên mặt, lên cổ, lên lưng, những chỗ anh hôn qua đều tê dại cả ra. Trải qua một đêm, không còn là một thiếu nữ không rõ sự đời, bị anh khiêu khích như vậy, cả người tôi liền nóng ran.

Nhưng mà, tôi nhịn được.

“Miếu Miếu...” – Anh sốt ruột.

Mãi một lúc sau, anh quỳ gối bên giường, đáng thương phân trần – “Em không thể có yêu cầu quá cao ở trai tân được!”

“...”

Tôi vớ lấy cái gối, ném thẳng vào người anh.

Anh chụp được, tôi tức giận ngồi dậy, phần nộ trừng mắt nhưng anh lại tỏ ra rất vui – “Miếu Miếu, cuối cùng em cũng phản ứng lại rồi!”

Tôi quay lưng, tiếp tục phớt lờ anh.

Anh dùng cả tay lẫn chân bò lên giường, thành khẩn thề son sắt với tôi – “Đừng giận nữa mà? Nha? Nếu không, làm lại lần nữa, cam đoan anh đã có bài học rồi, tuyệt đối không tái phạm nữa, nhất định sẽ làm em thỏa mãn!!”

“...”

Tôi không nhịn được, tát thẳng lên mặt anh.

Đi chết đi!

Đến giờ này, đêm đầu tiên của tôi trước thì hoảng hồn sau rơi nước mắt đã kết thúc.

Lần đầu tiên... rất cuộc... rất cuộc mất rồi!

29. Chương 29: Đôi Uyên Ương Mới Cưới

“Duật, mặt con bị sao thế?”

Ngày thứ ba sau đám cưới, tôi và Khang Duật đi gặp mẹ chồng, vừa nhìn, bà đã để ý ngay đến má trái bị sưng đỏ của anh, cực kì xót xa.

Tôi dám chắc rằng trước giờ bà chưa từng đánh Khang Duật, theo bản năng, liền lùi lại núp sau lưng anh.

Bởi vì tôi chính là thủ phạm.

“Mẹ, không sao đâu, buổi tối con bị muỗi chích, đang mơ ngủ nên tự đập một cái!”

“Muỗi?” – Mẹ chồng tôi vô cùng ngạc nhiên – “Bây giờ đang là mùa đông, muỗi ở đâu ra!”

Tôi hồi hộp đứng sau nắm lấy gấu áo Khang Duật.

Khang Duật bình tĩnh trả lời – “Tại mẹ không biết thôi, bây giờ muỗi tiến hóa hết rồi, nhất là muỗi Thượng Hải, bốn mùa đều có, mùa đông càng nhiều!”

Muối? Muối Thượng Hải á?

Tôi đổ mồ hôi như mưa.

“Có đau không con, đập muối thôi mà sao mạnh tay quá vậy, để mẹ xem nào, sưng vù lên cả rồi đây này?” – Mẹ chồng tôi vừa lăm bắm vừa vỗ về thối nhẹ lên má Khang Duật.

“Không sao đâu mẹ, con da dày thịt béo, ngày mai là hết thôi!” – Khang Duật an ủi bà.

Tiếp theo, anh lôi tôi từ đằng sau bước ra – “Miểu Miểu, gọi mẹ đi!”

Tôi đỏ mặt, ngoan ngoãn gọi – “Mẹ!”

Mẹ chồng tôi mừng rỡ, ngay lập tức, quăng gương mặt sưng vù của Khang Duật qua một bên, kéo tay tôi ân cần hỏi han.

Khang Duật đã nói cho tôi biết, ở Đông Bắc, con dâu sau khi cưới phải kính trà cho mẹ. Tuy rằng là tục lệ xưa cũ nhưng cũng là thể hiện ý hiếu thảo. Đến khi anh đưa mẹ về nhà, tôi vội vàng vào bếp pha trà.

“Mẹ ơi, uống trà đi!” – Tôi cung kính dâng li trà lên.

Mẹ chồng tôi càng thêm hoan hỉ, trước mặt Khang Duật, khen anh tinh mắt, biết chọn vợ.

Tôi đến là xấu hổ.

“Mẹ, hôm qua đi chơi vui không?” – Khang Duật buông hành lí xuống, ngồi vào bên cạnh mẹ.

Không thể để bà ở lại nhà vì đêm tân hôn chúng tôi ở khách sạn, nhà lại quá lớn, bố mẹ tôi lại phải đi làm, không thể tiếp bà, đành để bà ở lại khách sạn cùng mấy người bạn Đông Bắc, thứ nhất là vừa tiện, vừa vui, mà cũng có người chăm sóc.

Hôm nay là ngày đón bà về, tôi phải chăm sóc mẹ chồng thật tốt mới được.

“Vui lắm, ông bà thông gia đưa bọn mẹ và bác Trương đi rất nhiều nơi. Mà sao Thượng Hải càng lúc càng không giống trước vậy, giống nước ngoài ghê cơ, nào là nhà cao 88 tầng đến nỗi cổ mẹ mỗi nhừ. Còn cái tháp gì gì nữa, gọi là gì con nhỉ, cái ống có ba có quả cầu đâm vào ấy.

Tôi phì cười, chắc bà muốn nói đến cao ốc Kim Mậu và tháp Đông Phương Minh Châu ấy mà.

Cũng khó trách, cả nửa đời người bà đều ở Phủ Thuận, nghe Khang Duật từng kể, ngày trước bà ngâm đắng nuốt cay nuôi nấng anh, đã từng ở Thượng Hải một thời gian, mà đó cũng là chuyện hai mươi năm trước, sau khi Khang Duật thành tài rồi cũng không tới đây lần nào. Cứ thế mà cùng các bác ở Đông Bắc nhảy múa ương ca, nghe ca nhị nhân chuyển, ngày cứ thế mà trôi.

“Có điều, thời tiết hôm nay... cũng chẳng khá lên chút nào!” – Vẻ mặt đau đớn, bà xoa đầu gối mình – “Chịu không nổi mất rồi, con nói xem sao mùa đông ở thành phố phía nam mà lại lạnh thế chứ. Mẹ thấy tuy nhiệt độ không thấp bằng Phủ Thuận mình, nhưng là cái lạnh thấu xương cốt, lạnh đến nỗi chân mẹ vừa tê vừa buốt, lại còn đau nhức.”

Khang Duật vội vàng quỳ xuống, cẩn thận bóp đầu gối của mẹ – “Các đốt ngón tay của mẹ có đau không?”

“Không đau, được sưởi ấm là tốt ngay!” – Mẹ chồng tôi vỗ nhẹ nhẹ lên tay Khang Duật, – “Con đừng lo, xương cốt mẹ vẫn còn khỏe lắm!”

Tôi muốn ngồi trò chuyện với mẹ chồng, thế nhưng lại chưa mở điều hòa, liền vội vã đi tìm điều khiển rồi bật lên. Thượng Hải không giống phương Bắc, không có hệ thống sưởi ấm. Không như miền Bắc ngày tuy lạnh, ngoài phòng tuy lạnh nhưng trong phòng lúc nào cũng ấm áp. Còn Thượng Hải trong ngoài phòng đều như nhau, không mở máy điều hòa sẽ rất lạnh, hơn nữa ở mùa đông Thượng Hải thường mưa, vừa lạnh vừa rét, thấu tận xương cốt.

“Miểu Miểu, em đi pha một bồn nước ấm để mẹ ngâm chân đi!” – Khang Duật gọi.

“Vâng!” – Tôi đáp, vội vàng chạy vào nhà tắm.

Tôi bừng nước nóng đi ra, đặt trước mẹ chồng. Khang Duật xắn tay áo, cởi giày cho mẹ, để bà ngâm chân, tôi cũng không thể đứng nhìn không, vội vàng quỳ xuống bóp chân cho bà.

Bà vội cản – “Con dâu, con đứng lên đi, việc này để Duật làm là đủ rồi. Duật, con mau nói vợ con đứng dậy đi!”

“Mẹ, không phải mẹ khen con biết chọn vợ sao, mẹ cứ để con dâu chăm sóc tốt cho mình đi!” – Nói xong, anh cảm động nhìn tôi.

Tôi lại thêm ngượng ngùng.

Ngâm chân xong, máy điều hòa cũng chạy được một lúc, trong phòng cũng ấm áp, mẹ chồng tôi cũng cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Tôi nhìn đồng hồ, cũng sắp trưa, lại nghĩ trong nhà đâu còn thức ăn, có lẽ đành ra ngoài vậy.

Tôi lôi Khang vào bếp – “Anh có muốn em đi chợ rồi về nhà nấu không?”

“Không, ra ngoài ăn thôi! Em đừng gấp làm gì, nhìn em kia, vành mắt cũng thâm quầng hết cả!” – Anh dùng lòng bàn tay vuốt ve hốc mắt tôi.

Tôi gạt phắt tay anh ra – “Tại ai hả?”

“Còn giận à? Tối hôm qua anh đã bồi thường rồi mà, hôm qua em đã rất high còn gì!!”

High!?

Tôi quýnh lên, đỏ mặt quơ lấy khăn quất anh – “Đừng có nói lung tung!!”

Đêm tân hôn anh làm tôi khổ muốn chết, nhưng buổi tối hôm sau thì quả thật... bảo anh nhanh thì liền nhanh, bảo chậm liền nghe lời. Tôi che lấy gò má đỏ ửng, quả thật tối qua tôi rất high!

Sau đó nghĩ đến khuôn mặt anh, đau lòng xoa nhẹ – “Còn đau không anh?”

Tôi cũng mạnh tay quá!

Khang Duật cười hềnh hếch – “Không sao, em high là được rồi!”

Tiếp tục dùng giẻ lau quất – “Còn dám nói, dám nói này, anh có biết xấu hổ không hả!”

Anh chạy lòng vòng khắp nơi trong phòng bếp, tôi cũng đuổi theo, lúc này, mẹ chồng tôi đi vào thấy bộ dạng đỏ hơi của hai đứa, ho khan một tiếng – “Khụ khụ, Duật, trưa nay chúng ta ăn gì thế con?”

Tôi giấu vội cái giẻ trong tay, đứng thẳng người, không dám nhìn thẳng vào mặt bà.

Khang Duật như vừa được cho ăn mật liền trả lời – “Ra ngoài ăn đi, con đưa mẹ đi ăn đồ Tây nhé!”

Buổi tối, sau khi trò chuyện trên trời dưới đất với mẹ chồng, bà thích ngủ sớm, không lâu sau liền thiếp đi. Tôi và Khang Duật cùng trở về phòng ngủ. Anh đúng là ăn ngon quen thói, y chang cái thời hôn hít ngày xưa, hăng hái như động cơ, chẳng biết mệt là gì.

Tôi đau khổ trầm nghĩ, trước khi kết hôn thì nhất quyết không cần, cưới xong thì nhất quyết phải làm.

Gã đàn ông này, có thể vừa làm người ta khó chịu, vừa làm người ta vui sướng, thật là đáng ghét.

Tôi lại xuất hồn nữa rồi, khổ không nói nên lời.

Cứ dày vò liên tiếp nhiều ngày, tôi quả thật không chịu nổi, đập anh một phát lặn xuống giường – “Cho dù có là máy thì anh cũng phải để cho nó nghỉ một hai ngày chứ, nào có thể hành hạ nhau liên tục thế được!”

Khang Duật nghe xong, cúi gằm mặt, ôm gối, lủi thủi đi về phòng khách.

Tôi vô cùng ngạc nhiên hỏi anh – “Anh đi đâu thế?”

Anh hờn tủi đáp – “Ngủ sô pha!”

“Sao thế?” – Không có thể chịu được hai ngày à, chẳng phải anh là người rất kiên nhẫn sao?

Anh nhìn tôi oán trách – “Miểu Miểu, cưỡng hiếp trong hôn nhân, phạt tù ít nhất ba năm!”

Tôi không còn gì để hỏi ông trời nữa rồi...

Vài ngày sau, mẹ chồng tôi không nán lại thêm được nữa, một là do văn hóa khác biệt, hai là thói quen ăn uống. Đối với khoản ăn uống này, bà không thể chịu đựng được, người Thượng Hải nấu món gì đều cho đường vào, cho dù là rau xào cũng thêm tí đường vào trong, đó chưa kể món mặn. Người miền Bắc thì thích món ăn chế biến từ bột mì, nào sủi cảo, bánh ngô, bánh bao, mì... trong khi Thượng Hải lại ăn cơm là chính, tuy tôi đã cố hết sức để nấu những món hợp khẩu vị nhưng bà vẫn cảm thấy cả người không được thoải mái, vội vã trở về Phủ Thuận.

Tôi và Khang Duật đành chịu, không thể làm gì hơn là mua vé xe lửa cho bà. Mẹ chồng tôi không thích đi bằng máy bay, nhất quyết đòi về bằng tàu lửa. Dù sao cũng có các bác Trương trở về chung với bà, trên xe lửa cũng không buồn chán, hết đánh bài rồi lại tán dóc, hai mươi mấy tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Trước khi đi, bà bảo muốn đi thăm người em trai, cũng là người cậu đang buôn bán ở Thượng Hải. Khang Duật nghe xong mặt đen thui, sao có thể không sa sầm được. Hỏi anh còn đi học, phải chịu bao nhiêu sự ghét bỏ của gia đình nhà cậu, đừng nói là nhìn mặt, đến lễ cưới của chúng tôi anh cũng chẳng thông báo một lời. Cái tính của anh tôi còn lạ gì, hận thù gì đều nhớ kỹ.

Mẹ chồng tôi biết không khuyên được anh, cũng bỏ dự định ấy, cùng bác Trương mua chút đặc sản, cực kì vui vẻ về nhà.

Trước khi lên xe lửa, bà dặn đi dặn lại về tuần trăng mật của hai đứa tôi, nào là phải cẩn thận sức khỏe, đừng ăn chơi sa đà, còn nói thêm – “Nơi nào không đi, lại đi ngó xác chết! Thật là xui xẻo.”

Tôi thật khâm phục cách nói của mẹ chồng mình, ý bà là xác ướp, vì tôi và Khang Duật muốn đi Ai Cập hưởng tuần trăng mật.

Khang Duật bảo bà hãy yên tâm, bà an lòng nhưng cũng lải nhải thêm vài câu, thi thoảng lúc có ý lúc vô tình nhìn về phía tôi, sau đó tiếp tục nói với Khang Duật – “Nếu con dâu mẹ có tin tức gì, con phải báo cho mẹ biết liền đấy, mẹ sẽ mua xe lửa quay lại đây ngay lập tức!”

Tin tức? Tôi thắc mắc, tin tức gì mới được?

Ấy thế mà Khang Duật gạt mạnh đầu, càng khiến tôi thêm mơ mơ hồ hồ.

Đến khi tiễn bà đi rồi, tôi hỏi – “Duật, mẹ và anh nói ‘tin tức’ là ý gì vậy?”

Khang Duật xoay vô lăng, rút một bàn tay ra, xoa nhẹ lên bụng tôi – “Miểu Miểu, cày cấy lúc nào cũng trông đến thời thu hoạch, em đừng để anh trắng tay!”

Tôi thoáng sửng sốt, nhưng nhanh chóng hiểu ra, mặt ửng đỏ lập tức.

Tôi chính là kiểu người như thế, khi xấu hổ thì sẽ vội vội vàng vàng, quỳnh quáng cả lên, nói mà không nghĩ.

“Vậy... chúng ta... có phải... cần... cố gắng hết sức!!”

Con mắt Khang Duật sáng trưng như đèn pha, khen ngợi – “Miểu Miểu, ý kiến này rất hay, em ngồi yên nhé, anh tăng tốc đây!”

“Sao anh lái nhanh thế?” – Trong nhà đâu có việc gì phải làm.

“Không phải em nói rồi sao, về nhà ta cùng cố gắng hết sức!!” – Anh trả lời như thể tôi là đứa biết rõ mà còn cố hỏi, nhưng vẻ mặt vô cùng phấn khởi.

“...”

Thế là cuối cùng anh cũng tìm được lí do để ‘làm khổ’ thân tôi rồi.

Chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật của tôi và Khang Duật được định vào ngày 19 tháng 11, đích đến là Ai Cập, cũng không theo đoàn tour nào, du lịch tự túc. Vì theo ý Khang Duật, đi du lịch theo đoàn rất mất tự do, cũng không thể tự sắp xếp thời gian cho bản thân. Nếu buổi tối mà quá nóng nhiệt, sáng mai còn phải dậy sớm, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có thì chẳng có ý nghĩa gì, không bằng cứ đi tự túc, muốn làm gì cũng được.

Tôi thấy rõ ràng mục đích du lịch của anh vì cái khoản ‘nóng nhiệt’ ấy thì có.

Có điều, tuần trăng mật chẳng phải cũng chỉ có nhiều đó thôi sao.

May mắn nhất là khoản chi phí lớn nhất trong chuyến đi – chính là vé máy bay khứ hồi của chúng tôi đã được miễn. Nhờ vào phúc lợi của hãng hàng không LTU của Đức dành cho phi công; phi công và người nhà mỗi năm có thể có hai tấm vé máy bay hạng nhất không giới hạn điểm đến, cho dù quá hai lần, cũng có thể mua lại trong nội bộ với giá thấp nhất.

Thật đúng là vui đến mức ngủ mơ mà vẫn cười được.

Sớm biết thế tôi cũng trở thành phi công, tiền lương cao, phúc lợi tốt, còn có đi khắp thế giới mà không tốn tiền, thật là sướng quá đi. Nhưng ngẫm lại, tôi chỉ có khả năng ngồi máy bay mà thôi.

Nói về việc đi Ai cập, thời sơ trung của tôi, có bộ truyện tranh “Nữ Hoàng Ai Cập” (dịch theo tựa xuất bản ở Việt Nam) rắc rối đến độ bây giờ cũng chưa có kết thúc, cũng có nhiều tin đồn bảo rằng tác giả đã đi bán muối (thật ra không phải, chỉ là tác giả đã quá già thôi), nhưng thôi thì đành kệ vậy, dù sao bây giờ tôi cũng có ‘Thám tử lừng danh Conan’ bù đắp phần nào, có thể tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi!

Nhưng nói tới Ramses đệ nhị của bộ truyện ‘Dòng sông huyền bí’, là khiến tôi khao khát chấp cánh bay đến, âu yếm vuốt ve tượng của anh ấy.

Đương nhiên tôi không thể để Khang Duật biết chuyện này, bằng không có đánh chết, anh cũng không cho tôi tới Ai Cập hưởng tuần trăng mật đâu.

Đầu tiên tôi và Khang Duật quá cảnh ở Qatar, thủ đô Doha, sau đó mới tiếp tục bay tới Cairo. Nhưng do chuyến bay tới Cairo bị chậm giờ, nên chúng tôi xuất cảnh, đi du lịch thăm thú một vòng Doha. Ra nước ngoài, tiếng Anh lưu loát như tiếng mẹ đẻ của Khang Duật trở thành một ưu thế rất nổi trội, tôi cũng yên tâm không lo có chuyện ông nói gà bà nói vịt xảy ra.

Khi máy bay đáp xuống Cairo, tôi và Khang Duật đi thẳng đến khách sạn đã đặt trước – Souda Cairo Hotel & Casino, nằm trong khu Heliopolis, chỉ cần mười phút đồng hồ là có thể đến sân bay và các nơi khác trong nội thành Cairo, bao gồm cả Kim Tự Tháp, khu chợ Khan el-Khalili, và tòa lâu đài Citadel. Khách sạn năm sao này quả thật rất phù hợp để hành khách nghỉ ngơi, tiện nghi đầy đủ, tôi có thể mặt dày lên mạng khoe khoang với Diễm Diễm và đám chị em một chút.

Khu Giza nằm cách 10km về phía Tây Nam Cairo, có ba toàn kim tự tháp rất lớn, theo thứ tự lần lượt là các kim tự tháp Khufu, Khafre và Menkare, còn có tên chung thông thường là Kim Tự Tháp Giza (the Great Pyramids). Trong đó kim tự tháp Khufu nổi tiếng nhất, đương nhiên cũng chính là điểm đến đầu tiên của chúng tôi.

Nhiệt độ trung bình tháng mười một của Ai Cập là 23,1 độ, không nóng mà rất dễ chịu, nhưng nhiệt độ trong ngày chênh lệch rất cao, buổi tối chỉ có 12 độ mà thôi. Có điều ánh nắng ban ngày vẫn rất đáng sợ, tôi không phơi thì thôi, ra nắng một hai giờ thôi thì da dễ đỏ ngay, sau đó hơi ngứa, tối về khách sạn tắm thôi cũng bị tróc da.

Tôi rất sợ hãi – “Tàn phá nhan sắc, tàn phá nhan sắc quá đi!!”

Kết quả lại bị Khang Duật đưa vào tròng – “Đừng sợ, liếm vài cái là được hà!”

“Liếm?”

Khang Duật gật đầu, nghiêm túc trả lời – “Người xưa có nói đấy, nước bọt có khả năng khử trùng!”

Có lí lắm!

Nhưng ai liếm được thì liếm, chứ lưỡi tôi có dài thế đâu.

Đang suy nghĩ làm cách nào, anh hưng phấn ôm tôi trên giường – “Để anh tới giúp em!”

Ban đầu anh rất là nghiêm túc, chỉ liếm những nơi tôi bị tróc da mà thôi, nhưng sau đó bắt đầu kích động lên – “Miếu Miếu, liếm toàn thân em nhé, phòng trước cũng tốt mà!”

Nói xong, anh liền đè tôi ra, hai đứa ngã lăn ra giường.

Liếm + lăn = lăn qua lăn lại!

Đến ngày thứ hai và cả ngày thứ ba, tôi cũng không thể bỏ nổi xuống giường...

Nếu đã tới Ai Cập, đương nhiên tôi phải mua thật nhiều đặc sản mang về, tránh bị đám chị em kia ‘hội đồng’. Ai Cập nổi tiếng nhất là tranh bằng giấy cói và tinh dầu, vì thế tôi lúi Khang Duật đến cửa hàng tranh giấy cói và tiệm tinh dầu.

Cái tinh túy của tranh giấy cói không nằm ở phần tranh vẽ mà là chất liệu giấy. Bởi vì bình thường dùng giấy làm từ bột giấy vẽ tranh thì màu sắc sẽ không đạt đến độ lí tưởng, chỉ có từ giấy cói mới có thể tái hiện một nền văn minh của Ai Cập cổ đại một cách sâu sắc. Tôi quả thật rất say mê hình ảnh trong bức tranh này, ném Khang Duật sang một bên.

Đến khi nhìn thấy những chai tinh dầu trong như nước, nặng như dầu, quý như báu vật, màu sắc cũng như mùi hương đều hết sức tinh tế, lại được điều chế từ thiên nhiên, tôi liền phấn khích như điên. Cuối cùng lúc nhìn thấy những bệ đỡ, bình cổ lọ hoặc bình eo bằng thủy tinh, hình dáng khác nhau có dát vàng quanh miệng, đựng tinh dầu chiết xuất từ hoa Ả Rập(1), ngay cả Khang Duật là ai tôi cũng chẳng nhớ rõ.

“Duật, anh nói với ông chủ giúp em, em muốn mua hết đồng này, kêu ông ta bớt chút đỉnh đi!” – Tôi hai tay ôm một đồng chai lọ lớn nhỏ, bỏ xuống quầy hàng trống không, kéo Khang Duật đang đứng bên cạnh để anh có thể dùng vốn tiếng Anh của mình mặc cả với chủ tiệm.

Thế nhưng Khang Duật đáng ghét lại bày ra vẻ mặt – “Who are you?”

“Hả?” – Tôi ngu mặt.

Tôi và Khang Duật ngây người ở Cairo mười ngày, trong đó năm ngày rưỡi lăn qua lăn lại, còn bốn ngày rưỡi còn lại chúng tôi đi chơi khắp nơi. Khi ở viện bảo tàng của Ai Cập là lúc lưu luyến nhất, sau đó tiếp tục ngồi xe lửa đêm đến Luxor, định du lịch ven bờ tây sông Nile.

Đứng sừng sững ở thung lũng các vị vua bên bờ tây sông Nile là hai bức tượng Colossi của Memnon, nghe nói vào lúc bình minh và hoàng hôn sẽ phát ra những tiếng nỉ non, được gọi là hai pho tượng ‘biết khóc’, thật vô cùng tráng lệ và hùng vĩ. Có điều nhờ vào bài học ‘who are you?’, tôi không dám quá khích, toàn bộ hành trình đều rất quan tâm tới Khang Duật. Nhưng khi đến thung lũng các vị vua, lăng Hatshepsut, đền Luxor, thần miếu Karmak, tôi không thể nào tập trung sự chú ý vào một mình anh được.

Kết quả, tôi bị lạc.

Đây cũng không phải điều đáng sợ nhất. Sau khi tôi bị lạc, phát hiện đằng sau mình có một gã trai người Ai Cập. Tôi đi đến đâu, gã theo tới đó, không thể nào trốn thoát được, trong bụng còn cho rằng gã muốn giật tiền, hoặc cướp sắc chăng?

Cướp sắc, thôi thì tôi cũng tự biết thân biết phận.

Giật tiền, tôi hay mơ màng nên toàn bộ tiền để giao cho Khang Duật giữ rồi.

Vì thế đành dùng chút vốn tiếng Anh còm cõi hỏi gã – “Sao anh lại đi theo tôi?”

Gã dùng tiếng Anh đặc sệt giọng Ai Cập trả lời – “Tôi muốn cầu hôn em!”

Tôi kinh ngạc, khi trước từng nghe rằng, tỉ lệ gái trai ở Ai Cập mất cân bằng lắm, rất nhiều đàn ông không thể lấy được vợ, vì thế khi có phụ nữ nước ngoài, đặc biệt phụ nữ phương Đông đi du lịch một mình thì liền chạy theo.

Đúng là ‘chạy’! Gặp được người rồi thì chả ‘theo’ nữa mà trực tiếp cầu hôn luôn.

“Tôi đã kết hôn!” – Tôi trả lời.

“Không sao, có thể li hôn. Tôi bằng lòng dùng 50 con gà, 50 con vịt, 10 con lạc đà làm sính lễ, mong em có thể kết hôn với tôi!!”

Chưa từng gặp qua kiểu cầu hôn thế này, ép người ta li dị sao?

Thấy tôi không có phản ứng, gã còn nói thêm – “Nếu như em sợ không đủ, tôi có thể thêm 50 con gà, 50 con vịt và 10 con lạc đà nữa, chỉ có thể thêm vậy thôi!”

Thì ra, tôi chỉ có giá trị bằng 100 con gà, 100 con vịt và 20 con lạc đà thôi sao.

Sau đó tôi toàn vạch đen.

Chạy, chạy mau.

Gã thấy tôi bỏ đi, liền bước lên trước ngăn lại, còn nắm lấy tay tôi.

Tôi hét lên chói tai – “Duật!! Duật!!”

Em sai rồi, em không nên bỏ rơi anh, em không nên, em không nên làm thế.

“Miếu Miếu!!” – Cách lên sân khấu của anh hùng, từ trước đến nay không bao giờ ngờ được, chẳng hay anh từ đâu bất ngờ xông tới.

“Duật!” – Tôi vội gào toáng lên, ôm anh khóc lớn.

Đồng chí Ai Cập cũng hỏi – “Anh ta là chồng em?”

Tôi núp trong lồng ngực Khang Duật, ra sức gật đầu, sau đó mách với Khang Duật – “Gã ta muốn em li hôn với anh, cưới gã, còn nói sẽ tặng em 100 con gà, 100 con vịt và 20 con lạc đà làm sính lễ nữa đó.”

Khang Duật cúi đầu lau nước mắt cho tôi – “Miếu Miếu, xem ra em vẫn còn rất được giá!”

Ôt tôi càng thêm nhiều vạch đen.

Vị đồng chí Ai Cập kia không biết thích gì ở tôi, quay về Khang Duật nói – “Tôi thích cô ấy!”

Khang Duật dùng tiếng Anh đáp trả – “Vật phẩm tư nhân, tuyệt đối không chuyển nhượng!”

“Bằng chứng gì chứ?”

Ồi giờ ơi, đồng bào Ai Cập rõ là kiên trì.

Khang Duật sa sầm nghiêm mặt nói – “Chỉ cần bằng việc tôi cao hơn anh, đẹp trai hơn anh, lại còn...” – Anh hướng mắt đảo quanh đồng chí Ai Cập một vòng – “trắng hơn anh nữa!”

Đồng chí Ai Cập cứng đờ, nhìn Khang Duật một vòng thăm đánh giá, cuối cùng đành cụp đuôi ảo não bỏ đi.

Lúc sau, tôi bị Khang Duật hung dữ cho một bài. Tôi cũng tự biết sai, không dám cãi lại tiếng nào.

Chờ khi anh nguôi giận, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu, vị đồng chí Ai Cập thích tôi vì cái gì chứ?

Lúc đó, TV trong khách sạn đang phát một đoạn phim cũ về Ai Cập của diễn viên Elizabeth Taylor, có cảnh Cleopatra dâng mình, muốn trở thành người đàn bà của Ceasar đại đế.

Cleopatra nói – “Em có một cặp mông nở nang để giúp chàng sinh con dưỡng cái, có bộ ngực đầy đà để chăm sóc các con chàng, em là người phụ nữ đẹp nhất Ai Cập...” – Xin phép lướt bớt số lời thoại phía dưới.

Tôi đỏ mặt hời.

Sau đó nhìn chăm chú Khang Duật, đang ghé vào ngực tôi ngủ ngon lành.

Đột nhiên hiểu rõ.

Đàn ông rất một lũ như nhau mà thôi!!!

Hành trình tiếp theo, tôi như con bạch tuột bám dính lấy Khang Duật, dù ở trước tượng thờ Ramses đệ nhị, cũng không có dám liếc mắt lấy một cái. Quan điểm về cái đẹp của phụ nữ của dân Ai Cập thật quá thực dụng. Tôi không muốn gặp phải chuyện ấy lần nữa, điều này khiến Khang Duật rất vui, ở lại Ai Cập với tôi nhiều ngày hơn.

Sau khi mốc người ở Ai Cập suốt 5 tuần lễ, chúng tôi lên đường trở về Thượng Hải.

Lúc quay về Thượng Hải thì đã vừa qua dịp lễ Giáng Sinh, lại thêm trời mưa, thời tiết lạnh như hầm băng. Tôi bị lạnh cứng đến run cầm cập, cho dù có mặc áo lông nhưng vẫn chà xát hai tay, giậm chân thỉnh thoảng dưới đất suốt.

Khang Duật và tôi không về thẳng nhà trước mà lại ghé qua nhà mẹ đẻ. Bố mẹ biết chúng tôi vừa về, sợ hai đứa ở Ai Cập ăn uống không ngon, chuẩn bị một bàn tiệc thật lớn.

Tôi vừa rửa tay xong, ngồi vào bàn, mẹ múc riêng cho tôi một bát canh, là đầu cá bạch chỉ, nói là muốn bồi bổ thật tốt cho tôi và Khang Duật. Tôi thêm chết đi được, nhưng vừa ngửi thấy mùi, liền bật người bỏ nhào vào nhà vệ sinh ối lên ối xuống.

Khang Duật hoảng hốt, mẹ tôi cũng hoảng hồn.

“Miểu Miểu, sao thế em?” – Khang Duật vỗ lên lưng tôi.

Tôi ối ra cả nước mật vàng.

Mẹ tôi sốt ruột hỏi lớn – “Miểu Miểu, có phải con mang thai rồi không?”

Tôi ngây ngẩn, Khang Duật cũng ngẩn ngơ.

Sau đó, một đám người đưa tôi lên xe, chở thẳng tới bệnh viện.

Hết xét nghiệm nước tiểu rồi đến siêu âm.

Cuối cùng, một vị bác sĩ mập mạp bước ra cười nói với tôi – “Chúc mừng cô, cô đã được làm mẹ!” – Sau đó và còn nói về cách tính chu kỳ mang thai, đối chiếu với kết quả siêu âm một chút.

Tôi đã ngốc rồi, Khang Duật còn khờ hơn!

Nói vậy và, từ lần đầu tiên ấy của tôi và Khang Duật, thì... đã có rồi!

Oh my god! Anh quá là ‘mạnh mẽ’!!

30. Chương 30: Thời Kỳ Thai Nghén

“Âu Dương Miểu Miểu, may thật quá đáng, quá đáng, quá đáng lắm...” – Đã bỏ bớt đi năm mươi chữ ‘quá đáng’.

Nhỏ bạn cùng lớp Linh Lợi nói xong, quơ lấy chai bia tu lấy tu để, sau đó để qua một bên, dằn mạnh, bàn ăn bị nó đập rầm rầm – “May nhanh hơn người khác còn chưa tính, đã vậy còn nhanh hơn những hai bước. May nói thử đi, có phải may muốn chết, có phải muốn chết rồi không?”

Từ Doanh đi ra hòa giải – “Bình tĩnh đi, đừng dọa Miểu Miểu nữa. Nó đang mang thai mà!”

“Miểu Miểu, mang thai có cảm giác thế nào?” – Đại Song và Tiểu Song tò mò đến gần tôi.

Tôi xoa bụng mình đáp – “Mới hơn một tháng thôi mà, chưa có cảm giác gì cả, có điều mới ngửi mùi thôi cũng đã muốn nôn rồi, mà nôn xong thì lại chóng mặt hoa mắt kinh khủng!”

Họp mặt lần này, vốn là muốn sau tuần trăng mật, tập trung tụ họp lại để phát quà, ai dè lại biến thành buổi thông báo, báo cho tụi nó biết tôi sắp trở thành mẹ.

Vì tôi đang mang thai, hôm nay Khang Duật đã đến công ty xin bay những chuyến ngắn để có nhiều thời gian chăm sóc tôi hơn. Vì thế hôm nay anh không đưa tôi đi được, Diễm Diễm trở thành vệ sĩ bất đắc dĩ, đang ngồi ở ban bên ăn uống no say.

Lưu Lí Quân vuốt cằm, mắt kính lóe lên – “’Súng’ của Vương Gia quá lợi hại!”

Tôi đỏ mặt, ho khan một tiếng.

“Vây mày thích ăn cay hay thích ăn chua vậy?” – Tông Lê Quân hỏi.

“Đây là cách phán của người xưa, cũng không hẳn và chính xác đâu!” – Phàn Tuyền nói – “Tao nghe mẹ nói, khi có mang mà người phụ nữ càng xinh đẹp thì đó là con gái, còn ngược lại là trai!”

Xem ra tụi nó còn sốt ruột muốn biết là trai hay gái hơn cả tôi.

“Khang Duật nói sao?” – Tôn Linh múc một bát canh nấm, để trước mặt tôi – “Ăn đi, mày bây giờ phải chú ý điều dưỡng mới được.”

Tôi gật đầu – “Anh ấy bảo trai hay gái gì cũng tốt, miễn là nòi giống của anh là được!”

Trừ Linh Lợi phun bia, đám còn lại đều phun canh.

“Anh ta nói đúng trọng điểm thật!” – Liêu Giai Đình tổng kết.

“Nhưng tao có nghe nói, người Đông Bắc thường có tư tưởng trọng nam khinh nữ dữ lắm đó!” – Phàn Tuyền nhắc nhở tôi.

“Chuyện đó ban đầu tao cũng lo lắng, nhưng mà lại nghĩ thế này, mình đâu thể muốn là được thôi đâu. Các bác sĩ cũng nói, sinh nam hay nữ là phụ thuộc người đàn ông, chứ không phải phụ nữ chúng ta.”

Anh cho tôi giống gì thì tôi trông cái đó, cũng chỉ là mảnh đất thôi mà!

“Có gì mà phải lo chứ, tụi mày không biết bộ dạng của anh rể tao sau khi biết chị mang thai như thế nào đâu. Y chang con gà mái mẹ ấy, cứ loanh quanh bên cạnh chị tao suốt!” – Có vẻ như Diễm Diễm đã ăn đầy bụng, bắt đầu tham gia nói chuyện.

“À há! Tao cũng tưởng tượng ra rồi!” – Tôn Linh hăm mộ nhìn tôi – “Miếu Miếu, mày đúng là có vận cứt chó thật đấy, thế nào mà lại kiếm được gã đàn ông tốt đến thế!”

Đàn ông tốt là thế nào cơ?

“Mày có biết tiêu chuẩn của đàn ông tốt không? Chính là phải lái xe BMWs, ở nhà lầu, dạy được trẻ hư, đấu thắng gian thương. Giặt sạch tã, chà láng tường; sửa xong máy tính, bưng được tủ lạnh. Chồng được cảm dỗ, dỗ được mẹ vợ. Còn với vợ thì phải cúc cung tận tụy, ra ngoài phải đưa, về nhà phải đỡ. Khang Duật đích thị là một người đàn ông như thế!”

Tiểu Song thắc mắc – “Thế tiêu chuẩn của phụ nữ tốt là gì?”

Tôn Linh hớp một ngụm bia trả lời – “Lên được phòng khách xuống được nhà bếp, giết được ngựa gỗ, đập đổ tường che(*), đánh thắng vợ hai, đập bay côn đồ!”

(*) Ở đây ngựa gỗ có lẽ nhắc tới tích con ngựa gỗ thành Troy trong thần thoại Hi Lạp. ‘Giết được ngựa gỗ, đập đổ tường che’ theo như ý mình hiểu muốn nói tới việc phát hiện sự lừa dối từ bên trong hôn nhân (bụng ngựa gỗ), ngoại tình nếu có.

Tôi đỏ mặt, chỉ có khâu xuống nhà bếp là còn miễn cưỡng làm được thôi.

Linh Lợi như bị tôi kích thích, uống bia xong liền cảm thán – “Từ khi tốt nghiệp đến nay cũng mấy năm, thế mà phòng thuê của tao, cái vòng trên cửa bồn cầu chưa bao giờ được nhắc lên...”(*)

(*) Thường đàn ông họ đi toilet sẽ nhắc nắp và vòng trên cửa bồn cầu lên để ‘hành sự’, còn ý Linh Lợi chưa ‘dụ’ được ai về nhà nên thành ra chưa hề nhắc lên bao giờ.

Ồi trời, nghe xong mà phát thương.

Tôi không nhìn được nói – “Tại mày yêu cầu cao quá đó!” – Người theo đuổi nó không phải không có, từ thời đại học đến giờ, ít nhất cũng xếp thành hàng dài, có điều nó chẳng chọn được ai.

Có câu nói, đời người như ở trên một chuyến xe buýt, luôn có một bến đỗ dành cho bạn. Những nam nữ cô đơn như đang ngồi trên xe, như đang đứng ở trạm. Có thể vì ghế ngồi trên xe quá dễ chịu, khiến họ không muốn xuống xe, có khi cũng bởi người ta không nhận ra đó chính là bến đỗ của mình. Cả đời không kết hôn chính là người lái xe buýt, mỗi ngày nhìn người khác lên lên xuống xuống, cảm thấy thật chán ghét.

Đột nhiên nó giở giọng càn quấy – “Người ta cũng muốn kết hôn, người ta cũng muốn lấy chồng cơ!”

Trừ nó và Diễm Diễm, số còn lại đều đã có bạn trai, nhìn bộ dạng hận không có người gả cho, không dám nói tiếng nào tránh chọc nó nổi điên.

Lúc Khang Duật đưa tôi và Diễm Diễm về nhà, tôi kể chuyện của Linh Lợi cho anh nghe.

Khang Duật bảo – “Ừ, nể tình cô ấy vất vả nhiều năm nay, lại không so đo tính toán, nghe lời anh như vậy, để anh xem xét lựa chọn giúp cô ấy xem thế nào! À đúng rồi, Miểu Miểu, hôm đám cưới tụi mình, cô có để ý phù rể nào không?”

Tôi lắc đầu – “Anh đừng thấy nó bình thường tùy tiện thế, chứ đến lúc mấu chốt còn ngại ngùng hơn cả em nữa!”

“Được rồi, anh đi làm sẽ để ý xem, có ai tốt thì sẽ giới thiệu cho cô ấy!”

Diễm Diễm sốt ruột, ngồi ở ghế sau chen đầu lên – “Anh rể, có gì thì anh cũng phải lo cho vấn đề của em đầu tiên chứ, em là em vợ anh, là người một nhà với anh cơ mà!”

Khang Duật liếc mắt nhìn nó, dùng mũi hừ một tiếng, coi như đó là câu trả lời.

Tiếng hừ này đã làm da đầu Diễm Diễm phát run, đành về lại chỗ ngồi.

Người ta vất vả, nó cũng vất vả, nhưng người ta không tính toán gì, còn nó thì sao, phải được phần hơn mới chịu.

Cho nên vậy mới nói, Khang Duật tuyệt đối không để người khác chiếm được tí lợi ích nào từ anh đâu.

Đoán chừng Diễm Diễm bỏ cuộc rồi đây.

Khang Duật như vẫn còn sợ chưa đủ, còn bổ sung – “Loại Tiểu Long Nữ như em, Dương Quá là ai không còn quan trọng, chủ yếu ai làm Doãn Chí Bình...”

Tôi đổ mồ hôi...

Câu này quá hiểm!

Diễm Diễm như bật người ra sau, ngã vật ra ghế bất tỉnh nhân sự mất rồi.

Ôi... ngày bé, em tính toán cái này, đòi hỏi cái kia, em cho là mình có thể qua mặt được ‘ông thần’ Khang Duật này sao?

Sau khi đưa Diễm Diễm về, Khang Duật cẩn thận từng li từng tí đỡ tôi vào cửa. Anh cứ thế mãi, như thể chỉ một ngọn gió cũng có thể làm tôi ngã.

Sau khi mang thai, ham muốn của anh hoàn toàn biến mất, làm tôi nhớ tới tình trạng trước khi kết hôn. Tôi quả rất khâm phục anh, thu phóng thật thành thạo.

Đúng là cấu tạo của người vũ trụ.

Tắm rửa xong, tôi nằm trên giường không ngủ được, quay ra trêu anh.

Ban đầu Khang Duật rất bình tĩnh, lát sau bật mạnh từ trên giường, thở gấp nói – “Miểu Miểu, em ngủ trước đi!”

“Anh đi đâu nữa thế?”

Anh trầm mặt, ra vẻ khăng khái hi sinh vì việc lớn – “Anh đến thư phòng tu luyện ‘ngũ long ôm cột’ (*)!!”

(*) Bản gốc – Ngũ long bảo trụ, hình ảnh ẩn dụ, ai hiểu được thì hiểu, không hiểu pm mình giải đáp riêng. =)))

“ ... ”

Tôi đổ mồ hôi như mưa...

Có ông chồng như thế, đến là khổn khổ thân tôi!!

Sau khi có mang được 3 tháng, qua kì an thai, tôi phải đi làm lại. Nếu tiếp tục nghỉ thì cứ chuẩn bị cuốn gói về nhà luôn.

Đây là công việc tôi tìm được sau khi bác Thẩm qua đời, làm ở bộ phận khách hàng cho một công ty ô tô của Đức, hay còn có tên thông thường là trung tâm hồ gào.

Linh Lợi cũng làm chung công ty với tôi. Tuy hai đứa đều tốt nghiệp từ ngành báo chí của Phục Đán, nhưng chẳng có chí lớn gì, cũng không nhất định phải làm ở một nơi phù hợp với chuyên môn như phát thanh viên, hay trong ngành truyền thông. Ở thành phố Thượng Hải này, sau khi tốt nghiệp ngành báo chí mà muốn làm mấy ngành chuyên môn thì chỉ có một chữ ‘khó’ mà thôi. Trừ khi có gốc lớn và ngoại hình nổi trội, nếu không thì đành phát triển ở lĩnh vực khác.

Tôi và Linh Lợi đều thuộc về loại không có lí tưởng.

Được nhận vào làm ở đây, tôi cũng rất vui. Có thể làm quen với những người bạn mới, cũng như thời đi học, đều là nữ cả, như thế tôi rất có duyên với đám con gái vậy, trong khi nhóm bạn trai thì ít ỏi vô cùng.

Theo cách nói của Linh Lợi là, tôi tìm đàn ông làm chi nữa, có Khang Duật thì chẳng khác nào sở hữu cả một khu rừng, phải tranh đoạt cùng người khác còn gì?

Được rồi. Coi như nó đúng.

Chức vị hiện tại của tôi là Team Leader, thuộc về hàng ngũ cán bộ công nhân viên như truyền thuyết, cấp dưới có 16 người, đều là những người trẻ với nhau, chơi rất thân, bình thường cãi nhau ầm ĩ vậy thôi chứ vui lắm.

Tôn Kha Trân, biệt danh A Kha, người Thượng Hải, một trong số chị em của tôi ở công ty, là một người đẹp da trắng như tuyết, thắt đáy lưng ong, dáng cao gầy, cái gì cũng đẹp, ngoại trừ mồm mép quá độc.

Linh Lợi mỗi lần bị nó đâm chọt đến mức muốn nhảy lầu.

Gia cảnh của Linh Lợi không tồi, dù đang ở nhà thuê tại Thượng Hải, nhưng người cha ở Đông Bắc vẫn mua cho nó một chiếc xe để không cần đi bộ. So với mức lương của phần lớn người trong công ty mà nói, xe con xem như là một thứ xa xỉ lắm.

Linh Lợi không phải chức cao, nhưng lại lái xe ngược xuôi, đã thế lại còn là chiếc 30 vạn (1 tỉ Đ), quả thật khiến người ta ghi thù. Đám chị em tốt chúng tôi chưa nói tới, nhưng nó cứ thích khoe khoang, khoe kiểu nào lại bị A Kha dạy cho một bài.

“Có xe thì sao? Cô có đàn ông không?”

Cũng là bạn bè thân thiết rảnh rỗi nói đùa nhau thôi, không phải lời thật, nhưng Linh Lợi mỗi khi nghe xong, đều chịu đả kích rất lớn. Bởi vì trong đám con gái ở công ty, cũng chỉ có một mình nó không bạn trai, cũng chẳng chồng con.

Người thứ hai là Vi Hồng Dục, biệt danh Nancy, người Quế Lâm, vẻ ngoài nhỏ nhắn xinh xẻo. Trước khi vào công ty cũng bé xinh lắm, tuy hiện tại có hơi mập ra, nhưng vẫn còn nhỏ người. Cô nàng rất xứng danh vai ‘chị đại’ trong truyền thuyết, khí thế không ai bằng.

Chồng của cô là cấp trên chúng tôi, từ lúc mới vào công ty liền lập tức theo đuổi, cứ nắm vùng, tùy cơ mà hành động, sau nhiều năm bám đuôi, rốt cuộc cũng ôm được người đẹp về nhà.

Người thứ ba là Vương Nhận, tên thân mật Angel, cũng là người Quế Lâm, tốt nghiệp chung trường trung học lẫn đại học với Vi Đồng Dục. Vừa là bạn học, sau này trở thành đồng nghiệp với nhau, tình cảm thân thiết như chị em ruột. Cô nàng cũng có anh chồng chung tình như Khang Duật, hai người từng có lúc chia tay, hai năm sau gặp lại, lửa tình nhen nhóm, nhanh chóng kết hôn.

Người thứ tư là Dư Tịnh, biệt danh Yuki, là người vào công ti trẻ nhất. Cô ấy đúng là một người vợ ngoan mẹ hiền. Có anh chồng làm lâu năm trong tổ sản phẩm của hãng, là người rất đẹp trai nhưng lại hay lẳng nhăng, có lần từng mờ ám với một nữ nhân viên nào đó trong công ty. Quả thật Tiểu Dư là một người rất chịu đựng, không ồn ào cũng chẳng ầm ĩ, vờ như không phát hiện, dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, khiến đức ông chồng hồi tâm chuyển ý.

Những người đồng nghiệp của tôi rất thú vị, ai cũng có điểm đặc biệt, riêng tôi chẳng lòi ra ưu điểm nào, chỉ có một ông chồng cực kì xuất sắc mà thôi.

Ôi, phải tự kiểm điểm.

Tôi đang ở bộ phận nhân sự nghe ông chủ mắng chửi nửa tiếng hơn rồi, bảo tôi cười có một lần, đi một tuần trắng mặt thôi mà đã dùng hết ngày nghỉ suốt 10 năm. Tôi không quan co, đứng thẳng người nghe ông ta dạy bảo. Ấu cũng do tôi quá đáng thật, nghỉ kết hôn, nghỉ đông, nghỉ để cứ tới cùng một lúc thế này thì công ti nào chịu cho được, chưa đuổi thẳng tôi, xem như vẫn còn rất nhân tính.

Nghe mắng xong, tôi cúi gằm rời khỏi văn phòng.

Con mắt lù bạn như phát sáng, toàn bộ đều giờ tay – “Quà!!”

Linh Lợi đã được nhận từ trước, không có ở đây, tôi đành vội vã mang quà đến phân phát, ngồi cảm thán, cả đám không ai có tính người, chẳng thêm an ủi tôi lấy một lời.

Tới giờ tan tầm, còn bắt tôi phải đãi cơm, lí do – tôi vắng mặt, ai là người đã làm phần việc của tôi.

Bóp tiền tức khắc mỏng như giấy.

Lúc mang thai tháng thứ tư, mẹ chồng tôi từ Phủ Thuận đến. Vốn bà định tới từ lúc vừa mang thai, nhưng Khang Duật bảo những ngày này trời lạnh, bà không chịu nổi, muốn bà đợi đến tiết xuân rồi hẵng vào. Mẹ chồng tôi cũng đồng ý, còn dặn Khang Duật tết này đừng về Phủ Thuận, phải chú ý chăm sóc tôi thật tốt.

Mẹ chồng tôi ở đây được một tháng, săn sóc tôi rất cẩn thận, có điều thật lắm quy tắc, lại còn là những tập tục được lưu từ đời trước, không được ăn cái này, không được làm cái nọ, đọc truyện tranh, xem anime đều bị hạn chế, tôi hơi không chịu nổi.

Cũng may bà không thể quen với sinh hoạt ở Thượng Hải, được một tháng rồi đi, bảo lúc tôi sinh con sẽ quay lại.

Khi mang thai năm tháng, bụng tôi to như quả bóng căng tròn, lưng rất đau, buổi tối ngủ không ngon giấc. Hơn nữa thường hay bất chợt muốn ăn món gì đó, dù là đêm hôm khuya khoắt cũng không thể không ăn. Khang Duật luôn chiều theo ý tôi, dù tôi muốn ăn gì cũng đi làm, không làm được thì đi mua. Nhưng phụ nữ mang thai cũng quái đản lắm, lúc nói ăn mà không ăn, chờ một lát, mua xong rồi thì lại chẳng chịu dùng, thế mà anh chẳng bao giờ nổi cáu hay tỏ ra sốt ruột, khiến tôi rất xúc động.

Tôi yêu anh chết đi được.

Lúc mang thai được sáu tháng, tôi đã quen với trọng lượng của cái bụng, bắt đầu có sức sống hơn. Công ti tôi có đãi ngộ rất tốt dành cho phụ nữ mang thai trên sáu tháng, có thể không cần đi làm, cứ nghỉ thai sản cho tới lúc sinh, qua ngày ở cữ rồi mới tới.

Tôi vui vẻ về nhà tĩnh dưỡng, này thì ăn vặt, ngủ nướng, đọc truyện tranh xem anime, ngày trôi qua rất thoải mái, khi không việc gì làm thì lên mạng mua sắm.

Ai cũng biết rồi đấy, tôi rất yêu chó, tới mức thích điên cuồng luôn ấy, chỉ cần có liên quan đến chó, tôi sẽ không bỏ qua.

Nào đồ dùng vệ sinh, nào dụng cụ ăn uống, áo ngủ, quần áo ngủ, dép lê, đế và móc điện thoại, rồi thì cặp xách, đồng hồ báo thức, cả quần lót đều không tha, chỉ cần trang trí in hình cún là tôi đều mua về nhà.

Không chỉ đồ của mình, cả vật dụng của Khang Duật cũng đều trở thành địa bàn của đám cún.

Gần đây khi tôi đang lướt mấy trang bán hàng trên mạng, có bán quần lót cặp in hình chó con, thấy liền thích, đặt hàng ngay lập tức.

Hôm sau, đã nhanh chóng chuyển quần tới cho tôi rồi.

Khi Khang Duật nhìn thấy hai cái quần lót đôi, mặt mày tái mét, nói chắc như đinh đóng cột – “Không mặc!”

“Mặc đi mà, Duật, trông đáng yêu thế cơ mà!!” – Tôi năn nỉ anh.

“Chết cũng không mặc!”

“Anh không thấy nó dễ thương sao?” – Tôi càng nhìn càng thích.

“Chỉ có em mới thấy nó đáng yêu thôi! Đàn ông như anh mà mặc cái quần lót in hình con cún này, anh thà nhảy xuống sông Trường Giang, cống hiến thân mình giúp ngăn nước cho khu Tiểu Tam Hiệp.”

“Mặc đi mà, hoàn toàn bằng vải bông, mặc thoáng lắm... Em không nói về hình in, nói về chất liệu vải thôi, hàng CK luôn được công nhận chất lượng đó!!”

“Không mặc anh thấy càng thoáng hơn!!”

“...” – Tôi hơi mất hứng – “Anh không mặc thật sao?”

“Không mặc!!”

Tôi run run giơ ngón tay, chỉ vào mũi anh – “Được lắm, coi như anh giỏi, không mặc... thì em mặc!” – Từ hai thành bốn, tôi nào có thiệt hại gì.

Nói xong, tôi vào phòng mặc thử.

Thế nhưng...

Chẳng lâu sau, tôi tội nghiệp ló đầu từ trong phòng – “Duật...”

Khang Duật cho rằng tôi vẫn chưa bỏ cuộc, kiên quyết trả lời – “Anh nói rồi, anh không mặc!”

“Không phải thế, Duật... Em... hình như em béo lên rồi, mặc không vừa. Cả quần của nam cũng mặc không vừa, làm sao đây?” – Cũng tại chỉ lo nhìn hình chó mà tôi chẳng thèm để ý đến kích cỡ gì cả, hơn nữa, tôi đang là phụ nữ có thai nữa chứ chứ chứ chứ!! Mặc vừa mới là lạ!

“...”

Quy định khi mua hàng trên mạng, quần áo mặc rồi không cho trả lại.

Thời điểm mang thai tháng thứ bảy, tôi bắt đầu mệt mỏi, suốt ngày nằm lì trên giường không thể ngồi dậy, nhưng nằm hoài cũng chán, đành xem anime thôi chứ sao. Nhưng mà phim hoạt hình Nhật Bản mỗi tuần chỉ có một tập, thật sự không đã ghiền, Khang Duật khuyên tôi chuyển sang coi phim Hồng Kông của TVB hoặc phim Mỹ, tôi thấy vậy cũng được, lúc đi bộ buổi tối, tạt vào một tiệm thuê bên đường tìm mua một bộ DVD.

Tìm được bộ ‘Bao la vùng trời’, cũng là phim về ngành hàng không. Vì Khang Duật là phi công nên tôi cảm thấy rất hứng thú, xem không bỏ tập nào.

Sau khi xem xong, tôi có một mong muốn, chính là – trở thành cơ trưởng phụ nhân.

Nhưng mà, khoảng cách Khang Duật có thể lên làm cơ trưởng, còn rất rất rất xa, xa đến độ khó mà với tới được.

Trong trường hợp này, tôi đành mơ mộng chứ biết làm sao.

“Duật, giá như bây giờ anh được làm cơ trưởng, thật tốt biết bao nhiêu!!”

“...” – Khang Duật vờ không nghe thấy.

“Lúc đó chắc chắn là sẽ có nhiều tiền hơn bây giờ.” – Tôi chưa bao giờ phủ nhận mình là một bà vợ mê tiền.

“...” – Anh vẫn vờ như không nghe thấy.

“Nếu anh được làm cơ trưởng, em muốn đi được du lịch khắp thế giới, ở biệt thự ba tầng xung quanh là vườn hoa rộng ngàn mét vuông, có một đám người hầu đằng sau, gọi em là ‘thưa phu nhân’ nữa.

Tôi buồn chán đến độ không biết làm gì mà ngồi ôm mộng hảo huyền.

Khang Duật hít một hơi li sữa trong tay, li ấy vốn là định đưa cho tôi cơ mà.

Tôi không chú ý, vẫn tiếp tục chìm đắm – “Em còn muốn nuôi sáu, à không, mười hai con chó kéo xe, trở thành một đội chó kéo xe tuyệt, lúc đó em có thể đến Thụy Sĩ trượt tuyết rồi, hahaha...”

Khang Duật uống sữa xong rồi chuyển sang nước, rồi lại sữa.

“Chờ em chơi đủ rồi, trừ đứa bé trong bụng này ra, sẽ sinh cho anh thêm lứa nữa!!” – Tôi hưng phấn kéo áo ngủ của anh.

Khang Duật biết mình không thể giả vờ căm tức được nữa, hít sâu một hơi rồi nói – “Anh đi gọi điện thoại đây.”

“Anh định gọi ai thế?”

Anh nghiêm túc trả lời – “Cho Bin Laden.”

“Hả?”

“Anh hỏi ông ta, ông có muốn đụng Lầu Năm Góc nữa không?”

“...”

Anh thở dài một hơi, tiếp – “Miếu Miếu, em yên tâm, anh sẽ đòi ông ta khoản tiền trợ cấp thật cao, đảm bảo có thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của em ban này.”

Khóe miệng tôi co giật.

Anh nói xong, đặt tay lên vai tôi, đau lòng nói – “Có mười hai con chó kéo và người hầu theo sau, anh nghĩ em sẽ rất hạnh phúc. Nhưng em phải nhớ kĩ điều này, lứa sắp tới của chúng ta, cả đứa con đang ở trong bụng em, hãy nhớ nói papa của chúng vĩ đại biết nhường nào.”

Anh nắm chặt tay, đặt ở ngực, mắt rưng rưng.

Run rẩy, da mặt tôi bắt đầu co giật, cả gân xanh ở trán cũng đang nổi lên.

Khang Duật ngược mặt lên, mắt vẫn còn lấp lóe ánh nước – “Có điều, Miếu Miếu à, trước khi anh đâm Lầu Năm Góc, anh đang muốn dùng hết khả năng để hưởng thụ quá trình sinh thêm một đứa thứ hai, em đồng ý với anh em nhé.”

Cuối cùng, mạch máu trên trán tôi nổ tung, dùng hết sức ném cái gối trên ghế sofa vào mặt anh.

Từ đó về sau, tôi không dám nhắc tới chuyện làm cơ trưởng phu nhân nữa.

Ít nhất là trong vòng ba mươi năm tới sẽ không dám nói, vì tôi không muốn trở thành góa phụ đâu.

Lúc mang thai được 8 tháng, tôi xem một tập phóng sự về chuyện đàn ông dễ dàng lạc lối nhất là khi vợ mình mang thai. Tôi phiền muộn, có lẽ là do áp lực trước khi sinh, cũng có thể vì hay căng thẳng nên luôn

nghi ngờ vô căn cứ . Không biết đây là phải bệnh chung của phụ nữ có thai hay không, bắt đầu nghi kị lung tung.

Thậm chí tôi còn hoài nghi rằng Khang Duật đang ngoại tình!

Nhưng tôi không hỏi rõ ràng, lúc nào cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh. Anh lúc nào cũng an ủi khuyên nhủ, nhưng hoàn toàn không làm tôi cảm thấy yên tâm, ngược lại còn cho rằng anh đối tốt với tôi thế là có nguyên nhân.

Vì tôi làm như thế, khiến Khang Duật buồn bực ra ngoài uống rượu, uống đến say mềm mới về. Tôi không biết nguyên nhân chính của việc anh ra ngoài uống rượu là vì vậy, chỉ nghĩ rằng anh ở ngoài ăn chơi trác táng mà thôi.

Tôi tức đến đập vỡ tất cả đồ đạc trong nhà.

Thấy anh mê man trên giường, tôi nổi điên muốn gọi anh tỉnh dậy. Nhưng nhìn bộ dạng say như chết của anh, vẫn còn mặc đồng phục nằm trên giường ngáy o o, nghĩ chắc anh ngủ không được thoải mái, liền giúp cởi quần áo.

Đến khi cởi quần ra, tôi vừa đụng đến thắt lưng thôi, anh liền tỉnh dậy, đôi mắt vẫn còn lơ đãng nhưng vẻ mặt hung dữ, nhìn tôi như kẻ xa lạ, hung dữ gạt phắt tay tôi ra, đến nỗi mu bàn tay sưng đỏ.

Anh chưa hề đánh tôi, cũng chưa hề đối xử hung dữ với tôi như thế.

Tôi bật khóc.

Khang Duật lầm bầm – “Cút xéo, tao là người đã có vợ!”

Nói xong, ngửa đầu ngủ say như chết.

Tôi đứng bên giường, đứng ngẩn người ra, câu nói ‘Cút xéo, tao là người đã có vợ!’ kia cứ mãi vang vọng bên tai.

Tôi quỳ bên giường, nước mắt đầm đìa, khóc tức tưởi.

Tôi khóc vì cảm động.

Trên thế giới này, người duy nhất không được phép nghi ngờ anh, chính là tôi!!

Cái bệnh nghi ngờ lung tung của tôi không cần chữa, cứ thế mà khỏi.

Lúc mang thai tháng thứ chín, Khang Duật đưa tôi đi khám thai. Ở bệnh viện, tôi gặp một cô bạn chung lớp ngày xưa, lâu lắm rồi không thấy mặt. Nó cũng tới khám thai, ông chồng là một anh chàng nước ngoài, đẹp trai như thần mặt trời Apollo ấy.

Người xưa nói chẳng sai, đàn bà thường thích hư vinh, hơn nữa ở một nơi vật chất thừa thãi như thành phố Thượng Hải, thói hư vinh này càng dữ dội. Đối với chuyện này tôi cũng không thể không thừa nhận, vì tôi thuộc chòm Xử Nữ, là loại tính cách theo chủ nghĩa hoàn mỹ nhất trong số mười hai chòm sao, thậm chí còn hơi thần kinh. Chỉ là thói hư vinh này không phải là kiểu ‘không muốn thấy người ta tốt hơn, giỏi hơn mình’ mà chẳng qua là tính ưa ganh đua thôi. Nhưng tuyệt nhiên chẳng biểu hiện ra ngoài đâu, cùng lắm là cạnh tranh với chồng mình mấy câu thôi.

Sau khi biết tôi biết nhờ bạn học cũ của mình được gả cho anh chồng người Thụy Điển đẹp trai đến sụp đổ đất trời như vậy, tính ganh đua lại xuất hiện.

Có câu, ‘ăn no rảnh thây, tìm chuyện mà làm’ chính là đây.

Sau khi về nhà, tôi bắt đầu thể hiện tinh thần yêu cái đẹp của chúng phụ nữ.

“Duật, cái anh kia đẹp trai ghê nhỉ, không ngờ là người Thụy Điển đấy!!”

Khang Duật ngẩng đầu trước máy vi tính, liếc tôi một cái, trả lời băng quơ – “Thế à...”

“Thật là tốt phước, gả cho một anh chàng nước ngoài, hâm mộ hết sức.”

“Ừ...” – Khang Duật đảo mắt kinh thường đáp.

“Nghe bảo còn là con cháu của cướp biển đấy. Hải tặc người Viking sao, thật là đẹp trai, muốn gả cho người như anh quá!”

Cướp biển, từ này nghe ngẫu nhiên là ngẫu, khiến người ta mê mải biết là bao nhiêu.

Cuối cùng Khang Duật cũng phản ứng mạnh mẽ.

“Hừ, lũ quỷ lông vàng!!”

“Người ta đẹp trai vậy mà!!”

Anh ngồi không yên, đứng lên, đi đến trước, dán gương mặt sa sầm sát vào tôi, hung hăng trừng mắt. Tôi bị anh trừng đến lông tóc dựng đứng, nhưng quyết không chịu thua, trừng lại.

Hồi lâu sau, anh nói ra một câu – “Anh ta giỏi lắm cũng chỉ là gã lái thuyền thôi.”

“Hả?”

“Trời bao la hơn biển nhiều.”

“Hả?”

Anh ưỡn ngực – “Haha, bởi vì trong số những người em quen, chỉ có anh biết lái máy bay thôi, không phải rất giỏi sao!!”

Tôi ngậy người(*)!

(*) Bản gốc – Ta Thành Cát Tư Hãn, mình không hiểu nghĩa lắm.

Anh... nói đúng!

31. Chương 31: Cách Cách Chào Đón

Nháy mắt đã sắp tới ngày sinh, từ lúc biết mình mang thai, tôi đã quyết định đẻ mổ mà không chọn đẻ tự nhiên rồi. Vì tôi không thể chịu đau, tuyệt đối không thể dùng sức mình mà sinh con, cho nên đã chọn ngày với bệnh viện chờ bé cứng đủ tháng là sẽ lên bàn mổ ngay.

Có điều người tính không bằng trời tính, tôi xem phim hài mà cười lớn quá, nên bị đau bụng, vỡ nước ối.

Cả nhà gồm cả mẹ chồng tôi vừa từ quê lên, thế là luống cuống tay chân, chẳng kịp mang theo giỏ đựng đồ chuẩn bị sinh, chỉ vơ đại vài món đồ dùng cần thiết, thay quần áo rồi đưa tôi lên xe. Khang Duật bình thường điềm tĩnh như thế nhưng bây giờ vô cùng hồi hộp đến nỗi không thở được, tay nắm vô-lăng cũng run cầm cập.

Khi tới lầu dưới khoa sản, thang máy không nhấn được, Khang Duật đành đỡ tôi leo năm tầng lầu bằng thang bộ. Vốn anh muốn bế tôi lên, nhưng bụng tôi quá lớn, cũng nặng nữa, anh hồi hộp đến nhũn cả người như thế, chắc chắn không thể làm được đâu. Khi gặp cô y tá trên hàng lang khoa sản, nói với cô ta rằng tôi bị vỡ nước ối, y tá nhìn tôi, nói một câu – “Vỡ nước ối mà còn dám đi bộ sao?!”

Tôi và Khang Duật sửng sốt, không đi bộ thì đi bằng gì?!

Thế là, nhanh chóng chuyển vào phòng chờ sinh. Ba giờ rưỡi sáng, phòng chờ sinh đột nhiên rất ồn ào, tiếng kêu gào cứ liên tục không ngừng.

Lại có một cô y tá vào nhìn tôi, hỏi rõ tình hình, đỡ tôi nằm lên giường, còn ném thêm một câu – “Cô cũng gan lắm, dám đi thang bộ lên đây nữa.”

Tôi và Khang Duật lại sửng sốt, tôi đoán đầu óc anh giờ cũng trống rỗng rồi.

Chứ không thì đi gì lên chứ?

Đang hoang mang không biết làm sao, cứ thắc mắc mãi đến khi Khang Duật nhìn thấy tờ giấy ‘Những điều cần biết khi sử dụng xe cấp cứu 120’.

Thì ra khi bị vỡ nước ối phải gọi 120 dùng cáng để nâng.

Tốt nghiệp đại học chính quy cái mốc xì, lái máy bay cái mốc xì, chúng tôi đều vô văn hóa, vô văn hóa hết!

Vốn định một tuần nữa mới mổ tử cung, đột nhiên nay lại bị vỡ nước ối, bác sĩ hẹn trước bây giờ đang làm phẫu thuật cho một sản phụ khác, không có thời gian giúp tôi mổ trước thời hạn.

Vậy phải làm sao đây?

Y tá đáp – “Chờ đi!”

Chờ sao?

Chọc thử!

Lúc này, tôi bắt đầu đau bụng đến khó mà chịu được, cứ mỗi lần đau thì tần suất từ bảy phút một lần thành năm phút một lần, sau đó chỉ còn bốn phút một lần, càng lúc càng rút ngắn dần. Mỗi đợt đau bụng, tôi nắm tay Khang Duật thật chặt, đầu cứ ong ong.

Đã hơn một giờ chiều, tôi đau đến không chịu được, Khang Duật nắm cổ áo uy hiếp một y tá – “Tìm một bác sĩ đến đây ngay cho tôi, nếu không... nếu không...” – Bây giờ đầu óc anh cũng lung tung mất rồi, hồ đồ gào lên – “Tôi lái máy bay đâm kính nhà các người, đâm bể kính nhà các người!”

Nhờ câu này của anh, cuối cùng cũng có một bác sĩ bước vào giải quyết.

Vì thế, tôi được đưa vào phòng sinh, Khang Duật bị ngăn ở bên ngoài, tôi được nghe anh nói loáng thoáng – “Để tôi vào, nếu không tôi lái máy bay...”

Ôi, người vũ trụ, anh cũng là người mà thôi!

Cửa phòng sinh hết cái này đến cái khác, phải qua bốn cánh thì mới vào tới căn phòng trong cùng.

Trừ cô y tá thì chẳng có một ai, yên lặng tới đáng sợ. Chốc sau, bác sĩ dự định sẽ mổ để cho tôi đi tới, báo với tôi rằng, hôm nay ông ta không thể giúp tôi mổ được, tôi chỉ có thể sinh tự nhiên mà thôi. Trước tiên, sẽ tiêm cho một mũi, theo dõi hai giờ rồi tính sau. Nói xong, ông ta xoay người bỏ đi.

Mặt mũi tôi trắng bệch.

Mấy phút đồng hồ sau, ý thức tôi bắt đầu mơ hồ, mê man không tỉnh, nhưng cơn đau bụng sinh càng lúc càng trầm trọng hơn, hai chân được đặt lên giường đỡ, xung quanh không hề có bất kì tiếng động nào, im lặng đến đáng sợ.

Tôi bắt đầu kêu khóc như thú, bên cạnh chẳng có lấy một ai. Gào thét đến khi miệng đắng lưỡi khô, muốn uống một ngụm nước cũng không thể nhờ bất kì ai hết.

Ý chí của tôi đổ sụp trong nháy mắt, không thể chống cự được nữa!

Tôi đã nghĩ nếu có thể chết đi, tôi cũng bằng lòng.

Đau đến chẳng hề đáng sợ. Đáng sợ nhất chính là lúc mình đau khổ nhất lại không có bàn tay to của Khang Duật bên cạnh, mỗi khi đau bụng chỉ có thể nắm thật chặt vào lan can bằng thiết bên giường, đau đến như muốn chết.

Không biết đã bao lâu, bác sĩ và y tá lại xuất hiện lần nữa.

Bác sĩ hỏi y tá – “Có tiến triển gì không?”

Y tá đáp – “Cũng chưa có ảy đau đến gì nhỉ?”

Đm! Đm! (chửi tục) Bà cần rằng đến bể quai hàm rồi mà còn dám nói bà không đau?!

Bà gào lên cho mày xem!

Nhưng mà đến khi tôi cất tiếng gào như thú lần thứ hai, cổ họng đã khàn, khó nghe như tiếng chiêng vỡ, phòng sinh vẫn bị tôi la hét như lò mổ heo.

Quả thật tôi không thể chịu đựng được nữa, vừa thấy bác sĩ liền gào lên – “Tôi không chịu nổi nữa, tôi muốn mổ để, tôi muốn mổ để, tôi muốn mổ để. Không mổ để cho tôi, tôi nói chồng tôi đâm kính nhà các người, đâm bể kính nhà các người!”

Tôi như bị tâm thần, hù dọa bác sĩ và y tá, sợ tôi bị kích động thái quá, lại nảy sinh vấn đề khác, đành bàn bạc với nhau giải quyết chuyện của tôi thế nào.

Tôi kêu khóc nghe bọn họ bàn bạc từng chi tiết, thật chỉ muốn chết mà thôi.

Cuối cùng tôi được đẩy tới phòng phẫu thuật. Đầu tiên là gây mê, gây tê cục bộ, một lúc sau thuốc có tác dụng, tôi bắt đầu run như điên, rùng mình cả người, chỉ có tinh thần còn tỉnh táo.

Chuyên viên gây tê ở phía sau thốt lên – “Ồi chà, cô ấy high kia!”

Sau đó tôi không biết có bao nhiêu vạch đen.

High? Bây giờ nghe từ đó tôi chỉ muốn làm thịt người.

Người đầu tiên chính là Khang Duật.

Buổi tối, sáu giờ ba mươi hai phút, tôi sinh được một bé gái nặng gần bốn kí rưỡi.

Bốn kí rưỡi? May mà tôi không để tự nhiên, bằng không đừng nói sinh để chi nữa. Tôi đã ‘thăng’ từ trước rồi.

Về lại phòng bệnh, cảm thấy mọi chuyện thật dễ dàng, thuốc cũng dần hết tác dụng, nhưng không thấy bóng dáng Khang Duật đâu. Tôi thoáng ngạc nhiên, nhưng tạm thời không để trong lòng. Thấy mẹ vào, không để ý về mặt lo lắng của bà, bô bô than phiền kể khổ, nằm được thêm một lát, bắt đầu gửi tin nhắn cho đám chị em. Tụi nó trả lời ngay lập tức, còn kích động hơn cả tôi.

Bây giờ, mẹ tôi vừa lo lắng, lại vừa như đã hiểu được chuyện gì nhìn tôi.

“Mẹ, sao thế ạ? Khang Duật đâu rồi?”

Mẹ tôi trả lời – “Nó đang khóc bên ngoài đấy, cả bố, mẹ chồng con và Diễm Diễm đều không thể khuyên được!”

Khóc?

“Miểu Miểu à, lần đầu tiên mẹ thấy một người đàn ông có thể khóc đến thế, như thể con sắp chết vậy. Sau khi con vào phòng sinh, các bác sĩ y tá không cho nó vào, thiếu chút nữa là xảy ra đánh nhau. Cũng may còn bố con, thế là nó cứ ngồi trên ghế như vậy suốt. Mẹ mua đồ uống cho, nó cũng không cầm, nắm lấy tay mẹ hỏi, hỏi con có chết hay không! Ôi chao ôi! Con không biết lúc đó nó có vẻ mặt thế nào đâu, tay chân run rẩy, làm mẹ cũng xót xa trong lòng! Miểu Miểu, nếu sớm biết nó đối với con thế này, trước đây mẹ sẽ không so đo tính toán nào là bằng cấp, hộ khẩu gì cả, chỉ trông sớm gả con cho nó mà thôi. May mà con với nó đã cưới, nếu vì mẹ mà bỏ lỡ nhau, thì mẹ chính là người đã hủy hoại hạnh phúc cả đời của con gái mình...”

Nói xong, mẹ làm như thể chỉ mong quỳ gối trước tôi mà thôi.

Trong đầu tôi vẫn mãi nghĩ, Khang Duật khóc sao?

“Anh ấy đâu rồi mẹ?” – Bây giờ tôi không thể nào di chuyển.

“Bên ngoài, để mẹ đi gọi nó, con đừng cử động, cứ nằm đó đi, coi chừng lại vết mổ rách ra!”

Mẹ tôi vội vàng chạy ra ngoài gọi – “Duật, Miểu Miểu gọi con này!”

Không có âm thanh, cũng chẳng có ai.

Mẹ tôi lại gọi thêm lần nữa.

Lúc này Khang Duật mới bước vào. Tôi đã từng nhìn thấy bộ dạng này của anh, đó là lúc bác Thẩm qua đời, khi anh khóc xong đều trông như thế, hai mắt đỏ bừng, sưng như bọt nước, tóc tai bù xù như tổ chim.

“Duật!” – Tôi duỗi tay về phía anh.

Anh vội vàng chạy tới, nắm tay tôi, quỳ bên giường – “Miểu Miểu, em sao rồi?”

Nghe giọng nói vẫn còn nghẹn ngào.

“Không sao nữa rồi, em khỏe lắm!” – Tôi không hỏi chuyện anh khóc, bởi tôi biết có nói ra anh cũng không thừa nhận.

“Miểu Miểu, bây giờ anh có thể ôm em được không?” – Anh cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên là có thể, nhưng anh đừng có ôm mạnh quá nha!” – Tôi đáp.

Anh lập tức ôm tôi, nhưng không dám dùng sức, ôm lấy tôi như một báu vật. Tôi vỗ về lưng anh, biết rằng anh đang cần bình tâm trở lại.

Bấy giờ tôi lại nghĩ, cho dù có đau, cho dù có khổ, cho dù có thấy đáng sợ lần nữa, tôi cũng cam lòng sinh cho anh thêm một đứa con.

Vì anh rất xứng đáng!

Tôi và Khang Duật đặt tên con là Tử Ngôn. Theo chính sách mới của nhà nước, lúc đăng kí hộ khẩu cho con, không thể theo họ Ái Tân Giác La, chỉ đành dùng họ Khang.

Dù sao, tên là Khang Tử Ngôn hay Ái Tân Giác La Tử Ngôn đều hay cả, tôi cũng không quan tâm lắm.

Tử trong Tử Ngôn là mẹ chồng tôi bắt dùng, bảo là đến thế hệ này trong gia phả nhà Khang Duật phải lấy Tử làm tên lót, cho nên nhất định phải có, nếu là con trai thì sẽ là Tử Phúc.

Tử: có nghĩa là có gạo, có con. Đầy đủ vẹn tròn. (Chữ tử gồm (mẽ – gạo) và (tử – con cái) ghép lại)

Quả nhiên đúng là hoàng tộc, đặt một cái tên thôi mà cũng có nhiều ý nghĩa truyền thống đến thế.

Có điều, tôi bình thường vất vả biết bao nhiêu, nhịn không được oán trách – “Đúng là chế độ phong kiến, ai sinh thì phải đặt theo họ người đó chứ!”

Khang Duật nhú mày – “Miểu Miểu, tiền trong máy ATM, đều là của người đút thẻ!”

“...”

Tôi tức quá đi, cả đời này không thể nói lại anh.

Về chăm sóc bé con, mẹ tôi và mẹ chồng đều tranh nhau, nên tôi chẳng cần lo, dù gì cũng chẳng biết rõ. Tuy lúc mẹ chồng tôi biết sinh con gái thì có hơi thất vọng (quả đúng người Đông Bắc thật trọng nam khinh nữ), nhưng mà nhìn thấy Khang Duật khóc nức nở khi tôi đang sinh đẻ, liền biết rằng con trai bà không thể chịu thêm tác động nào, chuyện này cũng đành qua.

Mẹ chồng tôi đột nhiên cảm khái, con trai nuôi lớn rồi dùng được chỗ nào? Trưởng thành rồi, chỉ biết xun xoe quanh con dâu mà thôi.

Tôi nghĩ vậy là xong, thế mà không ngờ ngực tôi lại không cho sữa.

Bác sĩ bảo, phụ nữ ngực càng lớn thì xác suất tắc sữa càng cao, nhiều sữa hay không chẳng liên quan gì đến chuyện ngực to hay nhỏ, ngược lại ngực nhỏ lại được tốt hơn.

Tôi xót xa biết bao, thế thì ngực lớn dùng được chỗ mớ gì nào?

Ba ngày sau, tôi vẫn không có sữa, ngực vừa sưng vừa cứng, đụng nhẹ một chút thì đã đau rồi, còn buốt hơn lúc sinh con.

Bác sĩ nói, nếu không có sữa thì có lẽ là nhiễm trùng, có khả năng phải phẫu thuật.

Mẹ ơi... đừng có làm tôi sợ chứ.

Không còn cách nào, bác sĩ chích cho tôi một mũi thức sữa, quả nhiên có hiệu quả, có sữa nhưng chỉ không ra được.

Bác sĩ cầm thú bảo – “Bảo chồng cô hút giùm đi! Hút ra thì tốt rồi!”

Kinh khủng chưa!

“Không phải có máy hút sữa sao?”

“Cái đó không dùng được đâu, không có lực!”

Thấy tôi có vẻ xấu hổ, bác sĩ lại hung hăng bảo – “Xấu hổ cái gì, tôi không tin lúc anh ta làm bụng cô to mà không hút!”

“...”

Sao có thể lại nói như vậy chứ!

Mẹ tôi càng hung hãn hơn, trước mặt bao người, – có Diễm Diễm, mẹ chồng tôi, một bác sĩ hai y tá, đẩy Khang Duật – “Kìa con, mau hút đi!” – Bố tôi thì vừa nghe xong, đã lấy cớ ra ngoài hút thuốc chạy mất.

Mẹ chồng cũng hòa theo – “Duật, mau hút đi con!”

Tôi ngửa đầu nhìn trời, rớt nước mắt...

Khang Duật cũng không phản đối, ở trước mặt bao người, hút thật.

Ngay sau đó, tôi liền ra sữa, tuôn như lũ Hoàng Hà.

Tôi cũng không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa, đỏ ửng úp mặt vào gối mà khóc.

Đợi mọi người đi rồi, đầu óc văng vất, tôi hỏi Khang Duật – “Mùi vị thế nào hả anh?”

Anh chép miệng, cau mày đáp – “Tanh!”

Chọc cười! Lại còn dám chê tanh nữa chứ!

Năm ngày sau, tôi xuất viện. Phụ nữ mới sinh con, phải ở cữ. Mẹ chồng và mẹ tôi đưa ra biết bao quy củ, nào là không thể ăn muối, không được ăn đường, phải ăn nhẹ, không xem truyền hình, chẳng được dùng máy tính. Phải nằm trên giường, không được gội đầu, tắm rửa, chỉ được lau mặt thôi...

Tôi đột nhiên cảm thấy đời này còn ý nghĩa gì nữa chứ, định bụng đưa Lassie về, mẹ tôi lập tức trừng mắt đuổi sói.

“Mày dám, mày còn dám nói nữa, mẹ làm thịt nó ngay! Mày không sợ dọa con gái mình sao!”

Quá độc ác!

Được rồi, vì để Lassie có thể bình an trải quá phút cuối đời, tôi nhận.

Vì thế, tôi nằm trên giường, không ăn thì ngủ, nhân tiện trở thành máy sản xuất sữa tự động.

May mà, con gái ra đời khiến tôi liền có cảm giác làm mẹ. Đây là con mình sinh ra, cảm giác này thật ấm áp, thật hạnh phúc, cũng rất tự hào. Không phải chỉ một tháng thôi sao, nhận!

Khang Duật cứ bế con mãi chẳng chịu để xuống, không có việc gì liền ôm con ra khoe trước mặt tôi.

“Miểu Miểu, em xem con bé giống em chưa này!” – Anh cẩn thận đỡ gương mặt hồng hồng của con gái.

Tôi nhìn không biết bao nhiêu lần, cũng không nhìn ra đứa nhỏ này có chỗ nào giống má nó.

Buồn ơi là sầu...

Mẹ chồng tôi nghe thế, nói với Khang Duật – “Nói lung tung, con bé giống con!”

“Nhưng mà mắt giống Miểu Miểu!” – Khang Duật chỉ vào đôi mắt to tròn nhấp nháy của con.

“Nói bậy, giống con!”

“Cái mũi nữa nè!”

Mẹ chồng tôi không kiên nhẫn nổi – “Cũng giống con!”

“Miệng?” – Khang Duật âm ức lâu lâu.

“Nói rồi, giống con, sao con không tin hả? Đi ra ngoài cho mẹ, thật là không có khá khẩm tí nào cả, chỉ tổ ở đây phá rối. Đi ra ngoài, mau đi ra ngoài, đi ra ngoài cho mẹ, đừng có phiền vợ con nghỉ ngơi nữa!” – Mẹ chồng tôi thẳng chân đạp anh ra ngoài.

Đôi khi nhìn lại, mẹ chồng tôi quả thật rất dũng mãnh.

Có lẽ vì cháu gái càng lớn trông giống Khang Duật, nên mẹ chồng tôi thương con bé mà bỏ tư tưởng trọng nam khinh nữ kia, còn lo cho nó hơn cả tôi.

Mẹ chồng tôi đặt cho Tử Ngôn một cái tên ở nhà, gọi là Cách Cách. Xem ra bà rất tự hào về dòng họ Ái Tân Giác La, tôi cũng rất thích. Cái này tuy nghe hơi kể cả, nhưng đọc vang vang, nghe vui vui.

Vì thế, tất cả mọi người liền bắt đầu gọi con bé là Cách Cách nốt.

Hễ gọi tên, con bé liền cười khanh khách theo, vô cùng đáng yêu.

Lúc Cách Cách đầy tháng, cả nhà chúng tôi tìm cách đưa con bé đi chụp ảnh chân dung. Tuy tìm rất nhiều tiệm chụp hình trẻ em rồi, – nhưng so sánh một hồi, cuối cùng lại hài lòng nhất với một nơi mà Diễm Diễm tìm được trên mạng. Giá cả tuy mắc hơn nhiều, nhưng khi nhìn ảnh mẫu, quả nhiên rất xuất sắc, vì thế cũng chẳng sao.

Khang Duật bế Cách Cách vào tiệm chụp hình, mặc cho người đó là nhân viên hay khách hàng, cả dì dọn vệ sinh, cậu phục vụ giao đồ ăn cũng đều không bỏ qua, gặp người liền giới thiệu – “Đây là con gái tôi, dễ thương quá đúng không? Con gái tôi đấy, xinh đẹp ghê cơ.”

Bấy giờ, có cặp vợ chồng bế con đi chụp ảnh đầy tháng. Hai người, anh chồng bảnh trai chị vợ quyền rũ, rất đẹp đôi. Khang Duật xông lên định khoe, tôi không kịp kéo lại.

“Đây là con gái tôi, dễ thương quá đúng không? Con gái tôi đấy, xinh ghê nhỉ?” – Sau đó anh liếc mắt qua nhìn con gái nhà người ta – “Rõ là nổi bật, so với con gái nhà anh chị thì con tôi dễ thương, xinh đẹp biết bao nhiêu! Anh chị không tin thì nhìn mũi con gái mình đi, thấp tẹt, mắt cũng nhỏ nữa, còn miệng sao rộng thế! Còn... Con bé chẳng giống hai người chút nào!”

Câu cuối, mẹ nó, ác ghê chứ!

Bé con khóc đến khàn giọng, cặp vợ chồng kia tức đến nổi suýt nữa là bùng chậu hoa đạp anh.

Tôi đứng bên giả vờ không quen biết, cảm thán, đàn ông vừa lên chức papa thật đáng sợ.

Đến khi kỉ niệm một trăm ngày cho con, chúng tôi cũng đến tiệm này, chụp ảnh kỉ niệm một trăm ngày cho Cách Cách, tiện thể chụp bức ảnh gia đình, ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp cặp vợ chồng kia lần nữa.

Khang Duật vừa định chạy tới khoe con.

Cặp vợ chồng kia vừa nhìn thấy anh, lập tức ôm con, xoay người chạy biến.

Tạo nghiệt rồi rồi rồi rồi rồi!!

Sau khi chụp xong, mẹ chồng tôi chọn ra tấm ảnh toàn thân dễ thương nhất của Cách Cách, phóng tới ba mươi tấc (3m), sau đó hí ha hí hửng ôm hình về Phủ Thuận. Tôi thấy thật khó hiểu, sao bà không mang phim về Phủ Thuận để rửa, ảnh lớn như thế, mang lên tàu sẽ rất bất tiện.

Đến khi tiễn mẹ chồng về quê, tôi liền hiểu.

Mẹ chồng và Khang Duật nhà tôi mang ảnh theo, hứng chí loanh quanh trong sân ga, gặp ai cũng đều bảo – “Đây là cháu gái tôi, dễ thương quá ha...”

“Đây là con gái tôi, xinh đẹp ghê cơ!”

Tôi đau khổ xoay đầu qua nơi khác, thật đúng là mẹ nào con nấy.

Về nhà rồi, tôi hỏi anh – “Sao không rửa nhũ thôi, người ta cũng xem được mà!”

Khang Duật trả lời – “Phóng ảnh to để người ta có thể nhìn rõ hơn!”

...

Tôi đau khổ xoay đầu qua nơi khác lần thứ hai.

32. Chương 32: Nhóc Con Người Vũ Trụ

‘Cân nặng’ là cái từ mà tôi ghét nghe nhất đời. Sau khi sinh con, càng thêm ghét cay ghét đắng, mỗi lần soi gương thấy mình như có tới sáu cái bụng mỡ.

Đau đớn quá...

‘Cân nặng’, như cây kim đâm vào lòng tôi, chán quá đi thôi. Đến nỗi tôi chỉ vừa nhìn thấy cái cân là đã nổi sùng.

Tôi đã quên cảm giác khi được Khang Duật ‘bế kiểu công chúa’ thoải mái thế nào từ lâu, nói chính xác là từ khi có cái bụng mỡ này, anh chẳng bế tôi theo kiểu công chúa lần nào nữa.

Tôi từng nghe nói, nếu cứ tiếp tục cho con uống bằng sữa mẹ thì sẽ có thể ốm đi, cố gắng suốt tám tháng trời nhưng chẳng cải thiện tẹo nào.

Đắm ngực...

Thứ bảy, tôi ở nhà nghỉ ngơi, đón Cách Cách đang ở nhà mẹ. Năm ngày trước Khang Duật đã bay đến Thụy Sĩ, nói là giờ cơm tối hôm nay sẽ về nhà. Giữa trưa, tôi cho con bú xong sữa xong, đỡ Cách Cách ngủ, một mình nằm dài lên ghế sofa xem DVD.

Nam chính đứng giữa một biển hoa, bế kiểu công chúa một cái thật ngọt ngào, dịu dàng thì thầm, thật làm tôi kích động hết sức.

Tôi quyết rồi, nhất định phải bắt Khang Duật bế mình như thế một cái, nếu không thì chết không nhắm mắt.

Để có thể giảm bớt gánh nặng cho Khang Duật, cả ngày tôi chẳng ăn gì, khát thì cũng dùng nước miếng để tự cung tự cấp, còn cho Cách Cách bú nữa.

Trong lúc đói khổ như thế, Khang Duật đã về.

“Duật, anh về rồi?” – Máu háo sắc của tôi nổi lên.

Khang Duật như nổi toàn bộ gai ốc, trả lời cảnh giác – “Miếu Miếu, sao thế hả em?”

“Hí hí...” – Tôi cười nham hiểm.

Chắc là vì từ trước tới nay tôi chưa bao giờ cười nham nhử như thế, anh lập tức bước lùi một bước.

“Em muốn được bế công chúa...” – Đây là giọng nói chỉ xuất hiện lúc mê trai mà thôi.

Giỏ trái cây Khang Duật vừa mua rớt cái bịch xuống đất.

“Phản ứng của anh như thế là sao hả?” – Tôi chống nạnh, trông càng giống ả trà lớn.

Anh lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy anh qua đây, bế em đi, được không nè...” – Còn cái giọng này, tôi nghĩ có mê trai mấy cũng không thể phát ra.

“...”

“Anh?” – Tôi bắt đầu đổi giọng.

“Anh... anh bế em ngay... bế ngay... ngay đây...” – Anh biết nếu mà liều mạng phản đối, chắc chắn tôi nay sẽ phải ôm gối ra sô pha ngay.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, chỉ chờ tay anh mà thôi

Nhưng mà chờ lâu thế, anh chẳng có cử động nào, như thể anh đang không biết bắt đầu từ đâu ấy.

Tôi kiên nhẫn đứng chờ, biết cân nặng của mình đối với anh nói, đúng cần phải chuẩn bị để giảm xóc.

Đang còn cho rằng bộ giảm xóc của anh chết máy rồi hay sao ấy, lại thấy tựa như anh đang mãi trầm tư suy nghĩ suy nghĩ điều gì.

“Duật?”

Nghe gọi xong, anh cười đến là đẹp trai, đến là xảo trá.

“Anh cười gì thế? Không muốn bế người ta thì cứ nói thẳng ra, đừng có cười kiểu đó.”

“Sao phải thế? Anh đương nhiên là bế được em, chẳng qua...”

“Thế thì gì hả?”

“Chẳng qua... tay anh có thể vì hoạt động quá sức mà bị chuột rút, khi bị chuột rút có thể sẽ bị co giật, mà co giật thì sẽ khiến tay không giữ được mà phát run.” – Anh đưa tay mình lên như để đưa ví dụ thế nào là ‘không giữ được mà phát run’ – “Em nói đi, ngày một anh lên máy bay, người cứ run thế này thì không thể nào điều khiển các nút trên máy, thế thì phải làm sao đây?”

“Gì chứ?”

“Miếu Miếu, em có muốn anh bế nữa không?”

Tôi trợn mắt nhìn anh, chỉ hận không thể trừng đến độ khoét một lỗ trên đó.

“Duật...”

“Sao hả em?”

“Em muốn ăn cơm sườn tấm bột chiên!” – Tôi dói đến phát điên rồi.

Sao thế, một vụn câu hỏi vì sao lại thế, vì sao tôi lại bị anh ‘bắt nạt’ đến thế này chứ.

Ông trời thật không công bằng.

Bữa cơm tối quả là có món cơm sườn tấm bột chiên, do Khang Duật tự nấu. Bây giờ tôi đúng là mười ngón tay không đụng lấy một giọt nước, chỉ cần lo chăm sóc con cho tốt là được rồi.

“Duật, sữa pha xong chưa?” – Tôi ôm Cách Cách đi từ phòng ngủ ra.

Khang Duật vừa tắm xong, bước ra từ phòng tắm – “Pha rồi, để trên bàn đó em!”

Tuy Cách Cách là con gái, nhưng sức ăn rất lớn, điểm này thật giống Khang Duật. Tôi còn cảm thấy cái ‘vừa lúa’ nhà mình hơn cả vú em nhà khác thế mà vẫn không đủ cho con bé bú. Vì đã tám tháng tuổi, sữa mẹ cũng loãng ra, nên đành phải uống thêm sữa bột.

“Cách Cách ngoan, uống sữa đi con!”

Phụt... Phụt... Nó phì phèo phun nước miếng, mắt mở to, nhưng lông mày nhăn nhúm.

Tôi cảm thấy thật kì lạ, nếu mà hơi trễ giờ một chút thôi thì con bé liền cau mày, vẻ mặt như muốn nói ‘Nhanh nhanh đi mẹ, con đói, nhanh nhanh đi.’

Tôi lắc đầu, không thể nào, nó chỉ mới tám tháng thôi, sao có thể thế được, chắc là tôi hiểu sai rồi.

Thử sữa thấy ấm, vừa đạt, Cách Cách như thể đang rất vội, đập đập hai cẳng chân béo nung núc như củ sen.

Tôi vội vàng nhét núm vú cao su cho vào miệng, con bé lập tức bú ừng ực ừng ực.

“Miếu Miếu, nặng không, đưa đây anh bế nào!” – Khang Duật ngồi xuống cạnh tôi, đùa giỡn với con gái đang bú sữa.

“Nặng!” – Tôi thành thật đáp – “Mẹ em cũng nói, chưa từng thấy đứa trẻ nào ăn nhiều như nó!”

Khang Duật đỡ Cách Cách từ vòng tay tôi, tự hào nói – “Giống anh!”

Tôi đỏ mặt hời... chuyện ăn uống mà cũng sẵn sàng thừa nhận giống mình.

“Cứ tiếp tục ăn uống thế này, sẽ không đủ sữa bột cho con bé đâu!” – Con bé ăn nhiều hơn những đứa cùng tuổi hơn nữa muống sữa.

“Không sao đâu, ngày mai anh có cách để mỗi người bọn họ một tháng đưa nhiều hơn một lon là được!” – Khang Duật ẵm Cách Cách, vẻ mặt như chỉ cần có con gái thì mọi sự đều suôn.

Tôi lại đỏ mặt hời, nhớ lại sự tích ‘gài bẫy’ cực kì vĩ đại của anh lần trước.

Lại kể về chuyện này, năm 2008 có vụ bê bối về sữa bột, đó là sự kiện có nhiễm melamine trong sữa, ảnh hưởng rất lớn, phạm vi lại rộng, khiến cho nhiều bậc phụ huynh không dám mua sữa bột trong nước nữa. Cách Cách vốn thích sữa nhập ngoại, nhưng bấy giờ trong nước rất thiếu hàng, sức ăn của nó lớn như thế, làm tôi rất lo lắng.

Khang Duật có thể tranh thủ mua khi bay, nhưng có một đồng nghiệp trong hãng giới thiệu một hãng sữa nào đó của Nhật, bảo rất sữa này rất tốt, cứ như là tiên đan thần dược.

Khang Duật nghe bảo là hàng của Nhật, chẳng thể hiện gì, nhưng quả thật tôi đã từng thử so sánh, nhãn hiệu sữa của Nhật kia quả rất tốt.

Vì con gái, tinh thần tấy chay hàng Nhật của Khang Duật thả lỏng phần nào, nhưng nghĩ phải bỏ tiền ra mua đồ Nhật thì cảm thấy rất khó chịu.

Thế là, anh liền gài bẫy mấy người đồng nghiệp trong nhóm chuyên lái những chuyến bay tới Nhật Bản, bắt được thóp bọn họ rồi đe dọa, muốn mỗi người mỗi tháng phải tặng không ngần ấy hộp sữa, nếu không đừng trách anh không nể tình.

Vì Cách Cách nhà mình, anh chấp nhận cho con uống sữa Nhật Bản, nhưng kiên quyết không bỏ tiền ra.

Tôi tò hỏi anh – “Sao anh bắt được thóp của họ thế?”

Khang Duật trả lời – “Miếu Miếu, cơ hội là do mình tạo ra!”

Tôi không nói gì, thì ra những chuyện ấy do anh gây ra cả!

Nham hiểm quá sức!

Cách Cách bình thường ăn no rồi thì sẽ ngủ, nhưng nếu được Khang Duật ẵm thì con bé sẽ rất phấn khích. Đứa nhỏ này thật bám cha.

Khỉ gió!

“Miếu Miếu, em trông con cả ngày, chắc đã mệt lắm rồi. Em tắm trước đi, cứ để anh đỡ Cách Cách ngủ!”

Tôi không nhịn được nhắc – “Đừng có chơi với nó nhiều. Anh càng đùa với nó thì con bé càng tỉnh, y chang hôm bữa. Rõ là con bé mệt đến vậy mà nhất quyết không chịu ngủ, nên anh đừng ẵm nó đi dạo nữa nha!”

“Anh biết, anh biết! Cách Cách ngoan lắm đúng không, hôm nay papa đỡ con ngủ nha, chịu không nè!” – Anh ôm Cách Cách trong lòng đung đưa.

Khi đến cửa phòng tắm rồi mà tôi vẫn còn nghe tiếng anh đùa với Cách Cách – “Có nhớ papa không, có nhớ không nào? Papa năm ngày không được gặp con gái cưng rồi đấy, con có nhớ papa không? Cách Cách nhà chúng ta thật xinh đẹp, lại còn thơm ơi là thơm ...”

Sau đó, Khang Duật dí chiếc cằm vừa nhú mấy cọng râu cọ vào mặt, vào tay Cách Cách, dạo gần đây, đó là việc anh thích làm nhất.

Cách Cách rất thích chí cười khanh khách, tay chân cũng không yên khuá tứ lung tung.

Cặp cha con này... ôi... tôi cũng đến là hết cách.

Vừa đưa một chân vào phòng tắm thì nghe thấy tiếng Khang Duật đang dụi vào mặt Cách Cách nói – “Cách Cách ngon, ngủ đi con nhé, khuya này cũng đừng dậy nhé, papa muốn làm một chuyện rất quan trọng! Sao? Con hiểu không?”

Chuyện rất quan trọng?

Mà đêm khuya thì có thể làm gì nữa chứ?

Có thể làm gì nữa chứ?

Tôi đỏ mặt liếc xéo anh một cái, đúng lúc anh vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt mong chờ, lại còn ‘phóng điện’ với tôi nữa chứ.

Rầm, tôi sập cửa.

Cái người này, cho dù có làm papa rồi thì sao, vẫn cứ cợt nhả như thế.

Tắm rửa xong, tôi lau khô tóc, trở về phòng ngủ, Cách Cách đang ngủ ngon lành trong nôi, giường mắt nhìn về Khang Duật đang ở trên giường. Anh nằm nghiêng người, chống tay ngay đầu nhìn tôi, trông bộ dáng như cún con đang vẫy đuôi.

Anh vỗ vỗ vào chỗ giường bên cạnh – “Miểu Miểu, tới đây nào, chúng ta phải tranh thủ từng phút giây!”

Tôi sặc, dùng từ cũng đúng lắm.

Đến khi Cách Cách ba tháng tuổi, anh mới dám gần gũi với tôi, chắc là bị dọa lúc tôi ‘vượt cạn’ đó mà, có điều hồi phục rất nhanh, anh cứ như động cơ không biết mệt mỏi bắt đầu phát huy sức mạnh.

Đời sống sinh hoạt vợ chồng của chúng tôi vẫn rất hạnh phúc, chỉ là có chút khác biệt so với trước. Trên người tôi, càng có thêm vài nơi khiến anh vô cùng quyến luyến.

Anh lúc nào cũng hôn lên vết sẹo do mổ của tôi, lần nào cũng hỏi – “Miểu Miểu, còn đau không em?”

Bị anh hỏi đến phiền, tôi đành nói – “Đã thành sẹo, hết đau từ lâu rồi anh ạ!”

May mà, dù có bụng sáu múi nhưng khi nằm ngửa thì vẫn bằng phẳng, cũng không có mấy vết nứt do mang thai, nếu không tôi cũng chẳng để anh hôn.

Ban đầu anh đối xử rất dịu dàng với tôi, nhưng chưa được đến năm phút đồng hồ, sẽ bắt đầu kích động, sau đó là cực kì mạnh mẽ.

Tôi bị anh dày vò bao lâu nay, cũng từ từ quen dần, không biết có phải do chúng tôi gây ra tiếng động lớn quá hay không, nửa đêm khi hai đứa đang đến cao trào thì bỗng nhiên Cách Cách khóc thật to, khiến cả hai dở khóc dở cười.

Thế nên, phải tranh thủ từng phút giây thôi.

Hôm nay, anh quả thật rất kích động, rất mãnh liệt, lần tôi qua lại đến không còn hơi sức nào. Mỗi lần anh vừa kết thúc xong một nhiệm vụ bay, đêm đó sẽ thành thế này, có đôi khi tôi không nhịn được, muốn đập cho anh một phát.

Chỉ muốn anh nhẹ lại thôi, thế mà không nghe, lại gây ra tiếng động lớn như vậy.

Ngay sau đó, Cách Cách liền òa khóc – “Oa oa oa...”

Anh đang lún sâu trong lửa tình, nào có thêm bận tâm.

Tôi thở hổn hển, nói từng tiếng đứt quãng – “Duật... Cách Cách... Cách Cách kia...”

Hai mắt anh thêm sâu, cắn răng đáp – “Anh cho phép để con được phát triển tự do trong năm phút đồng hồ.”

“...”

Bây giờ anh không còn là ông bố mù quáng nữa rồi!

Năm phút đồng hồ sau, Cách Cách càng khóc to hơn, nghe khàn cả giọng, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Khang Duật thở hổn hển từng hơi, như thể đang rất bức bối lắm lắm – “Cái bóng đèn nhỏ này!”

Tôi và anh không còn cách nào mà tách nhau rồi, đi tới chiếc nôi bên cạnh.

Cách Cách nhìn thấy mặt tôi và Khang Duật, chẳng đợi bố mẹ dỗ dành, lập tức nín khóc, chỉ nức nở vài tiếng, sao đó cười khanh khách, với cánh tay béo nung núc tự gãi mõng mình, lật người, quay mõng về chúng tôi – ngủ!

Trên trán tôi không biết có bao nhiêu vạch đen!

Một lần thôi thì còn có thể trùng hợp, nhưng sao lần nào cũng thế...

“Duật, có phải con nó cố tình không?” – Tôi không thể không nghĩ như vậy.

Khang Duật đưa tay xoa cằm, như thể đang nghĩ ngợi gì rất sâu, sau cùng, hai con mắt sáng lên tự hào nói – “Quả đúng là giống anh!”

Tôi bị một đồng vạch đen đè chết!

Lúc Cách Cách được một tuổi, có một hôm tôi đổi tã cho con. Vì muốn để con biết đây là lúc thay tã, phải dọn phân cho sạch, tôi nhắc đi nhắc lại với con – “Đây là ‘thối thối’, đợi con ‘thối thối’ xong, mẹ thay tã nhé, Cách Cách có muốn không nè?”

Cả nửa ngày sau, con cũng chẳng có động tĩnh gì, tôi nghĩ có lẽ bé con không muốn ‘thối thối’, đành vội vàng thay cái tã sạch cho con.

Hôm ấy vừa đúng là cuối tuần, trùng với lễ khai mạc của thể vận hội Olympic, sau khi tan sở tôi liền ôm Cách Cách về nhà, hai ngày nghỉ, con là do tôi trông. Khang Duật vừa có chuyến bay đi Thụy Sĩ, phải ba ngày sau mới về. Tôi vội vàng dỗ con ngủ, sau đó mới có thể ăn khoai tây chiên, uống nước ngọt, tận hưởng sự kiện thể kỷ này.

Vừa mới đổi tã xong, còn chưa cài miếng dán chỗ thắt lưng liền nghe một tiếng ‘phẹt’, mùi chua thối xộc thẳng vào mũi.

Tôi kinh ngạc nhìn con bé.

Thế mà bé con lại cười khanh khách tỉnh rụi.

Tôi kéo cái tã không thấm vừa được thay xuống, mặt trên quả có một tầng dày màu vàng chanh.

Tôi không nhịn được hỏi con – “Con lừa mẹ à?”

Bây giờ Cách Cách không cười khanh khách nữa, mà khoe miệng khê nhếch lên, ánh mắt như có như không toát ra vẻ... tôi dụi mắt, lại dụi...

Vẻ mặt này rất quen thuộc, cực kì giống y như Khang Duật!

Cười nham hiểm! Con bé cũng cười nham hiểm thế sao.

Đột nhiên tôi như bị sét đánh trúng, toàn thân chấn động.

Có khi nào... có khi nào tôi đã sinh ra một cô nhóc người vũ trụ rồi không?

Chết mất đi thôi thôi thôi thôi!!

33. Chương 33: Một Nhà Ba Người

Năm 2010 đã tới, Thượng Hải sắp tổ chức Hội Chợ Quốc Tế, cả thành phố cùng đón chào sự kiện lớn ấy, trang trí đổi mới hoàn toàn. Xe điện ngầm tuyến thứ mười bắt đầu được đưa vào sử dụng, nhà tôi cũng tăng giá, phần lớn các xe taxi đều đổi sang Touran, ngôi cũng thoải mái hơn, thế nhưng cũng tăng tiền lên, buổi sáng là 12 tệ còn ban đêm lên 16 tệ, mấy căn nhà lầu trong khu vực gần hội chợ đều đã được sơn phết lại trông như mới, có điều bên trong cũng xập xệ hết cả rồi.

Nhân dân Thượng Hải bắt đầu mặc kệ có phải giờ tan tầm hay không, đều chen chúc nhau như cá mèi xếp lớp trên xe buýt, trên tàu điện ngầm, như đàn kiến dọn nhà bị chặn lại bởi dòng xe cộ đông đúc, tuy mệt nhưng cũng rất vui.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ. Nhà trẻ tan học lúc bốn giờ, tôi đến hơi muộn, nhìn thấy làn đường bên cạnh bắt đầu thưa dần, vội vàng xoay tay lái. Xe nhỏ thật là tốt, cực kì linh hoạt.

Chiếc Mini Copper Clubman màu đỏ này là quà sinh nhật năm ngoái Khang Duật tặng tôi, một là để tôi tiện đi lại, hai là lúc anh phải bay đi xa, có cái để tôi đưa đón Cách Cách đi nhà trẻ. Mua xe là thế, nhưng thi lấy bằng lái mới thật là khổ, ngoài trừ thi viết, những cái khác đều trượt, tôi phải thi ba lần mới qua.

Sau khi có bằng lái, Khang Duật để tôi tự chọn xe cho mình, dù sao cũng làm ở bộ phận phục vụ khách hàng của một hãng ô tô, cũng có chút hiểu biết về xe cộ.

Lại nghĩ trong nhà vừa mới thay chiếc SUV chạy việt dã xong, nếu mua thêm một chiếc nữa thì cũng hơi phí, mua một chiếc xe con thì tốt hơn. Tôi thật bối rối. Thật ra tôi vốn thích Mini Cooper, nó là chiếc xe trong mơ của tôi đấy. Về ngoài vừa thời thượng lại còn rất đẹp, thao tác cũng đơn giản, đổi hướng nhẹ nhàng, lớp chống nổ, nói nó tốt bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nhưng mà... quan điểm của xã hội đúng là hại người.

Cái xe tốt vô tội đến là thế, bị gán là chiếc chuyên dành cho vợ bé.

Buồn chết mất...

Tôi hơi chùn bước.

Khang Duật biết tôi thích, giấu tôi mà đặt một xe nhập khẩu nguyên chiếc, đặt trước một tháng, vừa đúng ngày sinh nhật tôi thì hàng đến, anh lái xe đưa về.

Khi nhìn thấy chiếc xe, mắt tôi sáng rõ, ngây ngốc sờ trên lại sờ dưới, thật sự rất đẹp, thích quá đi mất.

Nhưng đến khi tới đuôi xe, trên cửa chắn gió có dán kính cách nhiệt 3M, tôi đỡ cả người.

Tác dụng của các dòng chữ này là nhằm nhắc nhở những xe sau thông cảm cho người mới vừa lái, hoặc thắng xe một khoảng an toàn.

Xe của tôi bị dán năm chữ cực lớn – ‘Chị đây là vợ cả!’

Chạy mồ hôi hột...

Sau đó, tôi lái chiếc xe có năm chữ kia đi làm, tụi đồng nghiệp trong công ty thấy được, tròng lòi cả mắt. Nhưng đến khi có một cấp trên của tôi nhìn thấy, cảm thấy rất hứng thú, ại ngờ lại hỏi tôi. Tôi bảo là do chồng tôi nghĩ ra, ông ta thích thú hỏi, có thể nhờ chồng cô nghĩ cho tôi một cái được không.

Tôi nhìn xe ông ta, chiếc Santana của Volkswagen Thượng Hải.

Dù gì ông chủ này cũng kiếm được hai mươi vạn một năm, nhưng lại hơi có vấn đề thần kinh, lúc nào cũng ám ảnh mình sẽ bị hại, vừa muốn khoe của, nhưng sợ gặp chuyện, lại thêm sĩ diện, nói chung là người thuộc hành tinh con rùa điển hình.

Nhìn ông ta mỗi ngày đến năn nỉ, tôi đành đồng ý, tan giờ về nhà hỏi Khang Duật, có muốn giúp ông ta không.

Khang Duật nghĩ một lúc, múa bút, cho tôi vài chữ.

‘Khiêm tốn là sự phô trương nhất.’

Tôi đổ mồ hôi...

Tôi mang tờ giấy nhỏ mà Khang Duật viết đưa lên cho cấp trên, ông ta xúc động đến mức xin nghỉ phép mà đi tìm ngay một nơi chuyên làm, ngày hôm sau xe của ông liền dán ngay mấy chữ ấy, còn tặng riêng cho tôi một chai rượu vang đỏ, bảo tôi mang về cảm ơn Khang Duật.

Ôi, quả nhiên là người vũ trụ, thật không giống người thường.

Cũng phải ba mươi phút sau, gần năm giờ, tôi mới tới nhà trẻ, đỗ xe an toàn, khóa kĩ cửa, vội vàng chạy vào trong.

“Mẹ, mẹ lại đến muộn!”

Cách Cách ba tuổi đang bạnh chân, hai tay khoanh ngực, giận dữ nhìn tôi.

“Mẹ xin lỗi, xin lỗi nhé. Mẹ bị kẹt xe trên đường. Con dọn đồ xong chưa?” – Tôi chấp tay xin lỗi.

Con bé chu môi – “Xong từ sớm luôn rồi, con còn tự đi vệ sinh nữa!”

Tôi xoa đầu con – “Cách Cách ngoan quá, đúng là mẹ sai rồi, hôm nay mẹ mua chocolate cho con nhé!”

Thời gian trôi qua thật nhanh, Cách Cách đã được ba tuổi, mặt xinh da trắng, ai gặp cũng thích, càng ngày càng giống Khang Duật. Theo như lời đám chị em của tôi, nhờ có ngày nào tôi để lạc mất con, nếu mà được người biết Khang Duật nhìn thấy, chắc chắn sẽ tự khắc đưa con bé về nhà tôi ngay.

Đổ mồ hôi hột với tội nó, giống y như tặc gì chứ, sao chẳng nhắc tới tôi một tiếng, lại còn để lạc mất con, tôi có ngớ ngẩn thế đâu.

“Thế cũng được!” – Con bé có vẻ vui hơn.

“Vây... mình đi thôi ha, hôm nay là sinh nhật papa, mẹ còn phải đi lấy bánh gâteau đặt trước nữa nè!” – Tôi nắm bàn tay nhỏ xíu của con. Cách Cách ngoan ngoãn nắm tay tôi, trèo lên xe, tự giác cài dây an toàn.

Vào tiệm bánh ngọt Nghi Chi gần nhà, tôi đứng bên quầy, chờ nhân viên lấy bánh.

Cách Cách dán mắt vào dây bánh trong tủ kính, tay vẫn đang cầm li chocolate tôi vừa mua, nhìn một hồi lâu, con bé kéo váy tôi, chỉ vào một bánh gâteau dâu tây lớn – “Mẹ, Cách Cách cũng muốn ăn bánh gâteau. Con muốn cái này nè, cái lớn này nè.”

Tôi đáp – “Không được đâu con, bánh đó chỉ dành cho ngày sinh nhật mà thôi!”

Cách Cách liền trả lời – “Thế thì ngày mai là sinh nhật của con đó!”

“Ai bảo thế? Con mẹ sinh mà còn xạo mẹ nữa hả?” – Tôi choáng.

Cách Cách chu miệng – “Ừ ừ! Nếu chỉ có papa sinh con thôi thì được rồi!”

“...” – Papa sinh thì ra thì có quyền nói xạo mẹ à?

Tôi không nói gì.

Về tới nhà, tôi đặt bánh xuống, vội vàng vào bếp nấu cơm. Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi của Khang Duật, trước khi anh về tôi phải chuẩn bị một bữa tối thật ngon lành nóng sốt mới được.

“Mẹ ơi, bao giờ papa về?” – Cách Cách ôm búp bê vào phòng bếp hỏi tôi.

Con bé từ nhỏ đã rất bám bố.

“Tám giờ đó con, Cách Cách ngoan, để mẹ nấu cơm, con vào phòng khách chơi đi!”

Nghe phải đến tám giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có – “VẬY là còn lâu ƠI là lâu!”

“Đã vài ngày rồi, con nhớ papa như thế, chỉ còn hai tiếng đồng hồ nữa thôi, nhanh mà!” – Tôi vừa hầm xương vừa trả lời.

Cách Cách gục gặc đầu, ôm búp bê vào phòng khách, nhưng trong miệng còn lẩm bẩm – “Không biết papa có mua Teletubbies cho con không nữa!”

Thế ra, con bé nhớ Teletubbies thì có!

Đúng tám giờ, Khang Duật về nhà. Vừa nghe tiếng mở cửa, Cách Cách liền quăng con búp bê trong tay chạy ngay về phía cửa – “Papa~~ Papa~~!”

Khang Duật vừa bước vào, thấy con gái mừng rỡ đón mình như thế, cười to, liền bỏ hành lí xuống ôm Cách Cách vào lòng – “Cách Cách, cục cưng của papa!”

“Papa, papa, Cách Cách nhớ papa lắm! Nhớ ƠI là nhớ, nhớ quá chừng luôn! Cách Cách nhớ papa đến gãy rộc cả người!” – Cách Cách ôm cổ Khang Duật nói lớn.

Đây là con bé tự nghĩ ra thôi, mới hôm trước kiểm tra sức khỏe ở nhà trẻ, rõ ràng tăng thêm 1kg.

“Để papa coi nào!” – Khang Duật xoa má con gái, nhìn ngắm – “Quả là gãy thật!”

“Đúng đó, đúng đó! Cách Cách nhớ papa lắm, nhớ đến gãy luôn!”

Tôi đứng một bên tròn tròn mắt, giả vờ như không thấy gì.

Khang Duật bế con gái đến bên tôi, hôn. Tôi thấy rất hạnh phúc, rõ ràng là trong lòng anh, tôi và con gái đều quan trọng như nhau, định nói chúc mừng sinh nhật.

Cách Cách ghen tị phụng phịu – “Papa, sao papa không hôn Cách Cách trước? Mẹ không nhớ papa, mẹ béo lên đó! Sáng nay khi cân mẹ nói thế mà.”

Tôi bị con bé nói như thế chỉ biết đấm ngực.

Khang Duật nghe xong, lập tức hôn ngay lên má Cách Cách.

Cách Cách được bố hôn nên cười ha hả mãi không dứt, cũng hôn lên má Khang Duật.

Cả hai người này đều xem tôi như không khí thế à.

Con thỏ ranh này!

Sau khi ăn cơm, Cách Cách ằm ỉ muốn nhận quà. Đương nhiên là Khang Duật không quên mua Teletubbies cho con gái rệu rồi, Cách Cách vui vẻ đến cơm cũng không ăn, ôm búp bê tung tăng khắp phòng.

Khang Duật mua một chiếc váy công chúa bằng voan. Lần này anh đi Milan, quả là cái nôi của thời trang, trang phục trẻ em cũng xinh đến phải trầm trồ.

Cách Cách nhìn thấy, không thèm Teletubbies nữa, ôm váy về phòng mình thay vào.

“Sao anh mua nhiều đồ cho con thế, quần áo con bé nhiều lắm rồi đấy!” – Tôi không nhịn được than trách.

“Con lớn nhanh mà!” – Khang Duật đưa cho tôi một lí do mà chỉ anh thấy hợp lí.

Tôi tròn tròn, chẳng qua anh chiều con quá mà thôi.

Cách Cách tự mặc đồ, nhưng không kéo được khóa sau lưng. Khang Duật giúp, con bé tung váy xoay vòng vòng – “Cách Cách xinh không papa?”

“Xinh, Cách Cách là xinh nhất!” – Khang Duật khen.

Cách Cách cười híp cả mắt, tiếp tục tung váy xoay tròn, trở về phòng, lúc sau mang một chiếc nón rộng vành màu trắng Khang Duật mua lần trước chạy ra.

“Papa có thấy như vậy Cách Cách càng dễ thương, càng xinh xắn không?”

Khang Duật buông đũa, bế Cách Cách lên – “Đúng thế, xinh hơn, dễ thương hơn!”

Cách Cách cười khoái chí, lát sau, đột nhiên lại nói – “May quá là may, con không giống mẹ, con giống papa!”

Tôi nghe xong, phát buồn trong lòng, bế đôi chiếc đũa.

Đây là ý gì, ý gì chứ hả!

Đau lòng quá đi mất!!

Cơm nước, tắm rửa xong, Khang Duật ngồi trên ghế sofa ghi chép nhật ký bay. Sau khi tôi làm xong bài thuyết trình cho cuộc họp công ty ngày mai ở thư phòng, quay lại phòng khách, thấy Cách Cách đang xem ‘Cừu vui vẻ và sói xám’. Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tường, đã mười giờ hơn.

“Cách Cách, ngủ thôi con, mai phải đi học nữa!”

Cách Cách đang chăm chú xem phim, không nghe thấy.

Tôi đi trước mặt con, đứng chắn trước TV – “Không xem nữa, về phòng ngủ ngay!”

Cách Cách liếc tôi, liếc xong ngoảnh đầu sang Khang Duật...

Đừng nói là tôi không biết con bé nghĩ gì trong đầu, liền nhanh chân bước tới, chặn Khang Duật lại – “Bây giờ thì papa cũng không làm gì được đâu!”

Khang Duật ở sau tôi nói vào – “Miểu Miểu, cứ để con xem...”

“Anh im ngay!” – Tôi quay đầu hung dữ trừng anh, sao có thể chiều con đến cỡ này chứ.

Khang Duật không nói gì, tiếp tục ghi chép nhật ký bay.

Cách Cách nhìn tôi đắm chiêu, một lát sau, đảo mắt, ôm chân tôi nói – “Mẹ thật là xinh đẹp! Mẹ là người đẹp nhất trên đời! Đẹp nhất nhất trên đời... Không có ai bằng hết. Trong lòng Cách Cách, mẹ là đẹp nhất, đẹp nhất nhất luôn!”

Đúng là nịnh hót trắng trợn.

Thấy tôi không trả lời, con bé càng hào hứng – “Mẹ, Cách Cách giống mẹ nên mới xinh như thế. Mẹ, mẹ gả cho papa thật là tiếc! Sao mẹ lại gả cho papa chứ! Thật không có mắt nhìn!”

Bát cháo này bị đá đến là xa.

Khang Duật không làm được gì, ngồi trên ghế ho sù sụ.

Tôi bị nó nịnh đến không biết làm gì – “Được rồi, vậy xem một lát nữa thôi đó nha, chút thôi đấy!”

“Mẹ, con yêu mẹ!” – Con bé ôm chân tôi, sau đó ngồi trên chiếc ghế hình dâu tây tiếp tục xem.

Sáng hôm sau, tôi hỏi lại, thế con giống ai?

Mặt nó trắng bệch, tôi liếc nó một cái, ôm Khang Duật đang định đưa con đi nhà trẻ – “Cách Cách giống papa!”

Tay nắm chặt, nước mắt rưng rưng.

Gả cho phi công thì tốt chỗ nào? Đây là vấn đề tôi luôn trăn trở, cũng là câu mà đám bạn luôn hỏi.

Tốt? Tốt sao? Tốt chỗ nào? Là có một ông chồng mặt mũi đẹp trai, dáng vẻ mạnh mẽ, khí thế oai hùng sao?? Không có việc gì làm thì lâu lâu dắt đi dạo một vòng cho người ta thêm chơi à? Hay, vì là phi công quốc tế nên mỗi lần đi công tác trở về đều có quà ngoại? Phúc lợi cao? Lương lậu nhiều?

Liệt kê ra, tôi thừa nhận rằng, đây đúng là mẫu người khiến mọi phụ nữ đều yêu thích, nhưng mà, trừ những điều đó ra, cũng còn nhiều khuyết điểm lắm.

Thứ nhất, tai nạn. Tuy nói máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất, nhưng mà nhờ có xảy ra chuyện, thì tỉ lệ tử vong cũng rất cao.

Nói đến đó, tôi đúng là mắc chứng tâm thần vì quá mẫn cảm với thời tiết. Vừa nghe tiếng sét là liền thấp thỏm lo lắng không yên. Có khi nửa đêm, tôi bị ác mộng làm giật mình. Không chỉ lo buồn vô cớ thôi, tuy biết là an toàn nhưng không thể yên lòng.

Tôi từng nảy ra một ý nghĩ rất dở hơi, đó là chạy đến mọi nơi thờ Phật, mang tất cả những bùa hộ mệnh về bắt Khang Duật đem theo. Nhưng mà như thế là không được, nếu mà làm vậy thì có khi Khang Duật làm thế sẽ bị đuổi xuống máy bay vì vượt quá trọng lượng quy định mất.

Thứ hai, thời gian. Mỗi lần chuyến bay quốc tế đều mất từ năm đến hơn mười ngày, Khang Duật và kết hôn với nhau được bốn năm, nhưng là thời gian xa cách hơn một nửa. May mà tôi có rất nhiều chị em, bạn bè, có thể dùng tình bạn để bù đắp những nỗi cô đơn khi anh vắng nhà.

Thứ ba, tiếp viên hàng không. Cái này thì xem như là tôi bụng dạ hẹp hòi vậy. Bởi vì tôi luôn cho rằng những tiếp viên hàng không bên cạnh Khang Duật xinh hơn, đáng đẹp hơn mình, lại cùng làm việc với nhau, anh lại đẹp trai như thế, trong lòng khó mà không có vướng mắc. Tuy tôi tin tưởng Khang Duật, nhưng mà... nhưng mà... Phụ nữ quả thật luôn quan tâm đến chuyện này, không hẹp hòi không phải phụ nữ.

Chủ nhật, Khang Duật phải bay đến thành phố được mệnh danh là kiệt tác của thượng đế – Firenze. Tôi ở nhà chăm Cách Cách. Sau khi con bé ngủ trưa xong, thấy rất nhàm chán, mở máy tính lên mạng, nói chuyện với anh.

Những khi anh không ở nhà thì đây là hình thức gần gũi của chúng tôi.

Mỗi lần như thế, câu đầu tiên tôi nói luôn là – “Lại đang uống café phải không, bên cạnh có em đẹp gái nào không đấy?”

Tuy giọng điệu thoải mái thế thôi, nhưng trong lòng chưa đến chết được.

Cứ hễ vậy, Khang Duật sẽ làm rất nhiều điều để dỗ tôi, mà tôi cũng rất thích được anh dỗ dành. Bởi những khi anh dỗ dành như thế, là lúc tôi cảm nhận anh yêu mình bao nhiêu.

Trò chuyện trên mạng tốt ở chỗ rất tiết kiệm, muốn nói bao lâu cũng được, lâu mấy cũng xong.

Đến khi Cách Cách tỉnh rồi, tôi vẫn đang nói chuyện cùng anh.

Cách Cách vào phòng sách – “Mẹ, Cách Cách khát, con muốn uống sữa!”

Tôi đang nói chuyện hăng say, không đếm xỉa tới con – “Đợi mẹ một chút, mẹ đang bận!”

Một phút trôi qua...

“Mẹ, Cách Cách muốn uống sữa!”

“Không phải mẹ bảo con chờ mẹ một lát hay sao?” – Tôi vẫn đang bàn bạc với Khang Duật về chuyến du lịch cho cả nhà vào kì nghỉ tới của anh.

Cách Cách liếc tôi, mắt đảo tròn.

Tôi còn nghĩ nó định bỏ cuộc, không ngờ con bé đi tới, gào toáng với tôi – “Chẳng lẽ mẹ muốn Cách Cách của mẹ khát chết luôn hả?” – Nói xong con bé biến sắc, bộ dạng hoảng hốt – “Chẳng lẽ mẹ không yêu con sao, nhẽ nào mẹ không phải mẹ con, có khi nào con không có mẹ, chẳng lẽ con được nhặt về...” – Bé tí như vậy mà câu cú đã nói trơn tru vậy rồi.

Đến khi nhắc đến ‘nhặt về’, vẻ mặt của con bé như thể cho rằng đúng là mình nhặt về thật, nước mắt rưng rưng lấp lánh – “Nhặt được, thì ra là nhặt được, thì ra con chỉ được nhặt về thôi...”

Tôi không thể không gào lên – “Được rồi!”

Tôi rót nước mắt đúng đây – “Để mẹ lấy sữa cho con uống, được chưa bà nội của mẹ.”

“Cách Cách muốn uống vị dâu ấy!” – Nó không còn vẻ bơ vơ như ban nãy nữa, khoan khoái dễ chịu ngồi trên sofa xem tivi.

Đừng nói là vị dâu, đến sữa rồng mẹ cũng sẽ tìm về cho bằng được.

Rốt cuộc tôi đã sinh ra gì vậy trời?

Buổi tối, Khang Duật không ở nhà nên tôi cũng lười nấu cơm, đưa Cách Cách về nhà mẹ ăn cơm. Cơm nước xong, tán gẫu với Diễm Diễm mấy câu, sau đó chơi đùa với Lassie.

Tôi nhớ Lassie quá đi mất. Vì Cách Cách và Khang Duật mà lâu rồi không được gặp nó. Nói tôi nào là người thấy chó quên chồng, có chó rồi thì chắc chắn sẽ bỏ chồng con qua đầu, khiến nó tiếp tục được mẹ nuôi trong nhà. Lassie đã già đến mức không thể đi được nên tôi thường đến thăm nó lắm. Mẹ và bố tôi cũng chăm nó rất tốt, ăn no uống sạch, đúng giờ thì đưa đến bệnh viện thú y kiểm tra sức khỏe, tôi có lo lắng cũng bằng thừa.

Tôi lưu luyến nhìn vào mắt Lassie, buồn bã nắm tay Cách Cách đi dạo về nhà. Tạt qua công viên, thấy có nhiều ông già bà lão đang nhảy múa tập thể ở đó, rèn luyện sức khỏe.

Bố mẹ tôi cũng ra đây, nên lúc về phải đi qua chào hỏi một tiếng.

Mấy năm nay quả là lắm các dì nhiều chuyện. Thấy Cách Cách đi tới liền bước qua – “Đây là cháu ngoại của anh chị sao? Xinh quá đi mất!”

Bố mẹ tôi ưỡn ngực tự hào – “Cháu tôi đấy!”

Cách Cách rất xinh, xinh đến độ tôi cảm thấy rất lo lắng, lúc nhỏ mà xinh đẹp như vậy, sau này lớn lên có thay đổi mất không?

Người xưa có câu, lúc nhỏ xinh thế nào, không có nghĩa là lớn lên cũng đẹp như vậy, có khi càng lớn càng xấu đi.

Tôi nhớ đến mình lúc bé... Xinh biết bao nhiêu!

Nhưng mà nhìn hiện tại... tôi chính là ví dụ điển hình nhất đấy.

Mặt Cách Cách cứng ngắt, im lặng để mặc các dì các thím xoa nựng. Nếu không phải tôi tròng mắt nghiêm khắc, e là con bé đã trốn mất từ thuở nào.

Đến khi bọn họ sờ thỏa thuê rồi, tôi mới đưa cách Cách về nhà.

Cách Cách phồng má tức giận, con bé không thích bị người lạ nựng, nhưng sợ tôi nên không dám vô lễ, chờ không còn ai nữa mới hờn dỗi bỏ tay tôi, đi trước một mình.

Con gái của mẹ, ai bảo con đáng yêu thế chứ, xinh đẹp như vậy, ai gặp cũng thích hết.

Lúc trở về nhà, có lẽ Cách Cách đang rất tức tối, thấy một hòn đá trên đường, vung chân lên đá. Nào ngờ chẳng trúng hòn đá lại còn làm mình bị vấp, ngã một cái thật đau.

Tôi hoảng hốt, vội vàng chạy tới, đỡ con đứng lên – “Cách Cách, ngã đau không con?”

Tôi vừa phúi sạch bụi đất trên váy áo, vừa xem con có bị thương chỗ nào không. Ngay lập tức, thấy trên đầu gối đã bị trầy xước, đúng là bị thương nặng rồi, nhìn lại mặt đất, mảnh vỡ thủy tinh dính đầy máu.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cách Cách, con bé nước mắt lưng tròng, miệng méo xệch.

Tôi quỳnh lên, ôm lấy con chạy tới bệnh viện.

Cơ sở thiết bị ở khu vực gần nhà tôi rất đầy đủ, có đến ba cái bệnh viện, còn có một bệnh viện tư nhân, mở cửa suốt hai mươi bốn tiếng bất kể thời tiết, không giống như bệnh viện công qua giờ ăn thì chẳng còn bác sĩ.

Sát trùng, bôi thuốc xong xuôi, bác sĩ bảo – “Không sao đâu, băng bó lại, vài ngày nữa là sẽ ổn thôi.”

Cách Cách và Khang Duật rất giống nhau, giỏi chịu đau, không như tụi trẻ con khác hơi tí là khóc òa, ngược lại chỉ có mình tôi kêu la ầm ĩ.

Con bé im lặng ngồi trên ghế để y tá băng lại.

Y tá thấy Cách Cách trông rất dễ thương, chẳng la chẳng khóc, thân thiện nói – “Để cô tặng cho cháu một món quà đặc biệt, băng xong sẽ thất một cái nơ thật đẹp nhé!”

Cách Cách đang ôm một cục tức trong bụng, cau có trả lời.

“Có thật đẹp thì cũng làm được gì, đâu phải giữ được suốt đời! Dở hơi quá!”

Chị y tá lập tức hóa đá...

Bác sĩ đang kê thuốc hạ sốt cũng cứng đờ.

Có câu ‘ba tuổi thấy lớn’, tôi thật sự càng lúc càng thấy lo lắng không biết cô nhóc này trưởng thành sẽ như thế nào. (Câu này được dùng để nói đến một đứa trẻ sẽ làm những gì từ lúc ba tuổi, thì nhờ vào những hành động, thể giới quan của bé... từ đó có thể đoán được tính cách của khi trưởng thành.)

Nhưng tôi dám chắc, chắc chắn sẽ không tạo phúc cho nhân loại.

34. Chương 34: Đóa Đào Héo

Tôi không xinh đẹp, tuyệt đối không phải. Khang Duật đẹp trai, chuyện ấy đã được kiểm định. Điều này luôn làm tôi cảm thấy bức bối.

Gần đây trong công ty vừa tuyển thêm một em gái rất đẹp, mỗi ngày cứ lượn qua lượn lại trước mắt tôi, mà tôi thì thuộc loại hể mà thấy gái đẹp thì cứ dán mắt vào mãi.

Một hôm nọ, em đẹp gái kia ngồi nói chuyện phiếm cùng tôi, biết chồng tôi là phi công, thấy hình tôi và Khang Duật, chắc là cô nàng thấy tôi và Khang Duật không xứng đôi với nhau hay sao mà quay sang nói – “Có câu, ‘người tình thì kiếm gái xinh, tìm vợ tìm kẻ yên tâm đặt nhà’. Chị có nghĩ liệu chồng chị vì muốn cảm thấy an tâm để chị ở nhà nên mới lấy chị không?”

Miệng tôi co giật không ngừng...

Thật ra về chuyện này, tôi từng có nghĩ tới rồi...

Tự biết bản thân mình không xinh, dáng người không đẹp, không có cái tính cẩn thận cần có, tùy tiện cầu thả, nói trắng ra là, từ trước tới nay tôi không giống phụ nữ tẹo nào.

Thế thì tại sao, tại sao Khang Duật lại yêu tôi chứ.

Vì sao?

Vì sao chứ?

Có lẽ nào quả thật vì ngực tôi lớn... Hừ, tôi không tin được, phụ nữ ngực lớn nhiều lắm chứ bộ.

Thế là sau đó, vương mắc trong lòng tôi mọc thành cây xương rồng.

Sầu nào cả ngày, tôi lái xe về nhà, tắm rửa xong, khi ngồi trước bàn trang điểm xức kem dưỡng da, nhìn thấy mình trong gương, tuy là so với lúc vừa sinh con đã đỡ hơn nhiều, còn hơi béo, thịt ục núc, đúng là phì lù (phì lù là gì đó hử, chính là ăn xong đi ngủ, ngủ dậy lại ăn, sáng sớm tỉnh mơ bị đồ tể kéo ra ngoài giết thịt đấy), đúng là nhìn ngang nhìn dọc chẳng có chỗ nào thuận mắt. Liếc xéo sang thấy Khang Duật đang nửa nằm nửa ngồi trên giường đọc báo.

Siêu siêu đẹp trai!

Quay đầu nhìn lại bản thân mình.

Ồi...

Đây là phì lủ kết duyên cùng anh đẹp trai!

Tôi cảm thấy như bị một khối thiên thạch nào đó từ trong vũ trụ bay tới đập vào.

“Duật, em có phải rất xấu không?” – Tôi hờn tủi hỏi. Từ lúc quen anh tới đây đã mười mấy năm trời, đây là lần đầu tiên tôi hỏi anh như thế, trước đây cùng lắm là tôi bảo mình béo thôi.

Khang Duật ngẩng đầu, liếc mắt nhìn rồi trả lời – “Đúng là xấu.”

Ngay sau đó, tôi lập tức bị vạ tiền xuyên tâm, khó khăn lắm mới có thể gượng dậy, lại hỏi – “Vậy sao anh lại thích em? Không được nói là vì ngực to đấy!”

“Ồ trên giường, tắt đèn rồi thì đều như nhau.”

“...” – Câu này so với ngực to thì làm tôi hộc máu hơn.

Tôi run rẩy chỉ ngón trỏ, mặt tái mét tỏ vẻ nghiêm giọng – “Anh không thể nói câu nào dễ nghe để an ủi em sao.”

Khang Duật gấp báo đặt qua một bên, nhìn tôi một vòng từ trên xuống dưới, thở dài một hơi rồi đáp – “Miếu Miếu, nếu anh nói đẹp, thì em cũng chẳng tin đâu, đúng không?”

Quá đáng, quá đáng lắm rồi, tôi bị đả kích đến nằm bẹp xuống đất, sao anh không nói trong mắt anh tôi là đẹp nhất cơ chứ?

Đúng là lòng dạ hẹp hòi.

“Vậy sao anh lại yêu em?”

Tuy chúng tôi đã kết hôn nhiều năm, con cũng đã có, nhưng vẫn tò mò, tại sao hồi đi học anh không chọn ai mà lại chọn đúng tôi cơ chứ.

“Thấy em rất là thú vị!”

Thú vị?

Thú vị cũng nhiều nghĩa lắm, dễ nghe thì là dễ thương, còn khó nghe chính là ngốc nghếch, ý của anh là cái nào?

“Em là người đầu tiên làm anh thấy phụ nữ thật thú vị, không chỉ thú vị bình thường đâu, mà đặc biệt thú vị!”

“Có ý gì hả?” – Tôi đáng thương nhìn anh.

“Nhớ lại hồi trước, vừa vào tiết địa lí thì em liền ngủ ngay. Em ngủ là thế, chẳng nằm xuống bàn, lại ngồi thẳng người, tay nắm bút, viết sột soạt mà ngủ. Nếu không phải nước miếng rơi tí tách lên trên vở, anh còn nghĩ là em đang học bài nữa chứ. Còn bất ngờ hơn chính là, tan học em tỉnh ngủ rồi, không hề có ý thức rằng trên miệng mình còn dính nước dãi, chẳng thèm lau chùi gì mà quay xuống anh hỏi ‘cho tôi mượn vở chép bài của cậu một chút’.”

Đồ mờ hôi...

Tôi không có cách nào phản bác, bởi vì đây là sự thật, giờ học địa lí hôm ấy tôi mệt đến ngủ gục, có điều không phải tôi đang tự tăng bốc mình đâu, nhưng tôi đã tự sáng tạo ra cách ngủ vô cùng độc đáo, chính là vừa ngủ vừa múa bút. Từ sơ trung đến trung học, rồi lên đại học, lần nào cũng vậy, chưa từng bị giáo viên phát hiện.

“Còn có... năm ấy em ở trong lùm cỏ cạnh đường ray đi nhỏ, vừa đúng lúc anh tạt qua. Em nhìn anh, thế mà chẳng có chút thẹn thùng nào, còn tiếp tục đi, lại còn bốc cái loại hơi ấy lên nữa chứ. Đã vậy em còn

mời anh cùng đi...” – Nói đến đây, anh cười đến mức cường điệu, còn cố gắng nói thêm – “Em như thế, chưa từng thấy qua cô gái nào như em cả.”

Tôi đỏ mặt hơi dữ dội hơn, thì ra anh vẫn còn nhớ rất rõ, tôi còn cho rằng anh đã quên mất rồi.

“Còn nữa, lúc chúng ta xác định yêu đương rồi, vì để lấy lòng em, anh nhờ mẹ làm sủi cảo mang lên trường cho em, muốn chúng ta ăn trưa với nhau, nghe rõ nhé, rõ ràng là chia nhau ăn! Thế mà, rõ ràng dù gì anh cũng là bạn trai em, nhưng em lại ăn hết toàn bộ thịt và nhân trong mười viên sủi sảo, chỉ để lại vỏ bánh cho anh, chỉ để lại đúng vỏ bánh. Vậy mà em còn nói, ‘anh cũng ăn đi!’ anh ăn gì hả, toàn vỏ bánh không thôi.”

Mồ hôi chảy như mưa...

Việc này tôi còn nhớ rõ, đó là chuyện hồi nửa đầu học kì năm ba, anh mời tôi ăn sủi cảo, ai dè sủi cảo mẹ anh làm rất là ngon, nhịn không được nên...

Nhưng mà, vấn đề không phải ở đây, mà anh...

“Duật?”

“Sao?”

“Sao anh càng nói càng kích động thế?”

Anh cười đến đau bụng.

Khang Duật ho khù khụ vài cái, tránh né tầm mắt của tôi, sau đó đứng dậy – “Anh đi xem Cách Cách ngủ chưa đây.”

“...”

Chuyện này tính sao đây, đùa tôi hả?

Có điều một lát sau, Khang Duật về phòng, rất cảm thú mà nói – “Miểu Miểu, ngày mai anh phải bay rồi, Cách Cách ngủ rồi, mau lên, chúng ta phải tranh thủ từng phút giây!”

Anh khoái chí đóng cửa lại, cài cả chốt an toàn, sau đó đẩy ghế người tôi lên giường.

Ban đầu vốn nghĩ, phải xấp xỉ một tuần nữa mới được gặp nhau, muốn làm anh thấy thật thỏa mãn, nhưng đột nhiên nhớ tới câu ‘tắt đèn rồi thì đều như nhau’ của anh, ngọn lửa từ đáy lòng nhen nhóm, đưa chân đạp tới – “Biến đi!”

Bà đây giận rồi thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy nhé!

Những tưởng chỉ có một tuần không gặp thôi, ai dè Khang Duật có nhiệm vụ đến căn cứ đào tạo ở Mỹ để huấn luyện nghiệp vụ, còn do tổng giám đốc của LTU đích thân chỉ định. Cũng có nghĩa là, không thể không đi.

Cái lão ngoại quốc kia, chỉ toàn chia rẽ vợ chồng người ta.

Đã biết thế thì đêm ấy cứ quên đi mà thuận theo anh cho rồi.

Một tháng nghe thì qua rất nhanh, ngay từ đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mới lạc quan được một tuần, chính xác là đúng sáu ngày, sau đó thì bắt đầu thấy nhớ rồi.

Ban đầu vốn nghĩ internet phát triển như vậy, không phải lo, cho dù trong giờ làm không thể lên MSN hay QQ để nói chuyện nhưng tôi có máy tính ở nhà. Nào ngờ đường dây mạng của nhà tôi, kể cả nhà mẹ tôi nữa, đều bị cắt hết, bảo là muốn tu sửa một thời gian.

Tôi đâm ngực thùm thụp! Đành gọi điện thoại.

Nhưng, Mỹ và Trung Quốc cách nhau đến mười ba múi giờ, lúc chỗ tôi là ban ngày thì nơi Khang Duật đang là đêm, ngược lại cũng thế, quả thật không tiện gọi điện. Tôi lại phải đi làm, thời gian làm việc mà

nói chuyện điện thoại cá nhân, chắc chắn sẽ bị ‘xử’ ngay. Về nhà thì phải ưu tiên chăm sóc Cách Cách trước, khó lắm mới có thể tranh thủ được tí thời gian.

Bởi vậy tôi và Khang Duật đã hẹn nhau, khoảng tám, chín giờ tối ở Trung Quốc là bảy, tám giờ ở Mỹ, sẽ gọi điện cho nhau. Có điều Khang Duật phải bắt đầu huấn luyện từ sáng sớm, cho nên cũng không thể ôm điện thoại nói chuyện với tôi suốt, chẳng nói được gì nhiều, chỉ chừng mười phút là cùng.

Trước là đau lòng về phí điện thoại.

Sau, cũng bởi công ty vừa đưa một dòng xe mới ra thị trường, công việc cực kì bận, kết quả là không thể gọi điện được.

Ở công ty, mọi người đều nhìn tôi rồi bảo – “Khuê oán rồi!” Hoặc không thì nói – “Gái thiếu nước!” – Có người nhiều chuyện thì lại hỏi – “Gần đây sinh hoạt vợ chồng không hài hòa hả em?” – còn nhiều nữa. (Khuê oán là một bài thơ của Vương Xương Linh nói về nỗi buồn của người vợ trẻ khi chồng đi tòng quân xa nhà.)

Này cũng có là gì đâu, chồng không có ở nhà, nên tôi vừa không muốn yêu đương, tất nhiên phải khuê oán, thiếu nước cũng là lẽ dĩ nhiên...

Sớm biết thế, đêm đó nghe theo anh cho rồi! Mèo con quấy đạp trong lòng...

Chịu sao nổi đây, sao nổi đây, sao nổi đây hả?

Hạ tuần tháng năm, tôi phải đi Bắc Kinh công tác, tạm thời gác lại chuyện khuê oán, sau đó trở về Thượng Hải xem lịch, chỉ còn mười ngày nữa Khang Duật sẽ về.

Lại không nghĩ tới, tôi bị lãnh đạo tìm tới nói chuyện, muốn đầu tháng sáu tôi đón máy bay đi Nghiễm Châu công tác tiếp cùng mấy người đồng nghiệp.

Ngày xuất phát cũng vừa đúng ngày Khang Duật trở về.

Tôi tám rưỡi lên máy bay, còn Khang Duật tám giờ về đến Thượng Hải. Vì phi công phải ghi chép nhật kí bay, ít nhất cũng muộn một tiếng, còn tôi phải lên máy bay sớm.

Tôi cứ cố gắng nán lại ở trên phòng chờ bay đi Nghiễm Châu tầng hai ở phi trường Hồng Kiều Thượng Hải.

Nơi Khang Duật đáp xuống lại ở sân bay quốc tế Phổ Đông, Thượng Hải.

Một đông một tây, cách nhau ít nhất 70km.

Nói chung là – không thể gặp được nhau.

Thảm nhất là, máy bay bị trễ giờ, nhưng tôi đã vào cửa đăng kí, không ra được.

Sau khi tôi đi công tác trở về, Khang Duật phải bay đến Italy, thế là lại một tuần không được gặp nhau.

Buồn chết đi được...

Bởi thế lấy điện thoại làm phương tiện, trút hết oán hận.

Khang Duật bảo, anh sẽ tìm cách.

Tôi rất phấn khích, vội vàng quăng hết mọi chuyện, để em gái đồng nghiệp kia đi hóng mát, vội vàng vào một quán café gần cửa đăng kí nhất, mở mạng, khắp khối đợi Khang Duật.

Đến mười giờ, Khang Duật vẫn còn mặc đồng phục, vừa bụi bặm vừa vất vả đi tới. Không biết vì sao tôi lại khóc, òa ra nức nở, khiến mọi người xung quanh cứ tưởng là gặp quỷ.

Lúc này tôi mặc kệ máy vi tính, lao thẳng về Khang Duật.

Đã thấy voi chạy bao giờ chưa, chính là thế đó.

Khang Duật suýt nữa bị ngộp chết.

Đây chính là ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ điển hình. (Đêm sau những ngày xa cách còn mặn nồng hơn đêm tân hôn.)

Hai chúng tôi ở sân trường, trước mặt bao nhiêu người, hôn nhau đến một trăm, lại một trăm lần, không thể nào tách ra được.

Trên máy bay, tôi vẫn còn đang hát ‘Mật ngọt ngọt’, đến nỗi cô đồng nghiệp chịu không nổi phải chuyển sang ngồi chỗ khác.

Xuống sân bay rồi tôi vẫn còn hát.

Vào khách sạn rồi vẫn hát.

Mãi đến khi ngủ...

Vẫn là câu ấy, nếu biết sớm thì đã nghe anh cho rồi...

Chờ đến ngày Khang Duật bay về từ Italy, tôi thật không nhịn được, gửi Cách Cách sang nhà mẹ, dặn bà, trong vòng ba ngày không được tìm tôi và Khang Duật. Mẹ tôi hỏi việc gì thế, tôi không nói gì, vẫy tay bà, vọt đi như đầu xe lửa tới cửa hàng thiện lợi, mua một hộp Durex mười cái, chạy về nhà.

Chờ Khang Duật về rồi, tôi lao thẳng vào anh.

Anh còn kích động hơn cả tôi, gần như là vừa ôm vừa lôi tôi vào phòng.

Chúng tôi hừng hực như lửa trong phòng một hồi lâu.

Hai ngày sau, tôi nhìn trong hộp còn ba cái, nghĩ chỉ còn một ngày nữa sẽ đón Cách Cách về, trong đầu nóng lên, nói với Khang Duật – “Duật, hôm nay mình dùng hết luôn nhé!”

Khang Duật nhìn tôi sững sốt – “Còn hả?”

Tôi gật, hung hăng gật đầu, tôi muốn anh chết được.

Anh nhìn tôi một chút, rồi quay sang nhìn ba cái còn lại trong hộp kia, hít một hơi khó nhọc, khảng khái nói – “Cũng được, nhưng mà...” – đột nhiên chuyển giọng rất đáng thương – “Miếu Miếu, mình dùng ba cái một lần được không?”

Tôi không nhịn được thẳng chân đá – “Anh đi chết đi!”

Bổ sung – Phụ nữ ba mươi, như sói tựa hổ.

Khang Duật lại bay.

Thứ bảy, mẹ và bố tôi đưa Cách Cách đi chơi công viên, chỉ còn mình tôi buồn chán nằm nhà, đang không biết làm thế nào cho hết ngày thì nhận được điện thoại của Linh Lợi.

Bạn trai hai mươi chín tuổi của ‘gái già’ này cuối cùng cầu hôn với nó. Cô nàng mừng như điên, gọi điện thoại mà ha hả cười suốt, sau đó rủ tôi đến miếu Thành Hoàng sắm đồ cưới. (miếu Thành Hoàng thật chất là một khu mua sắm của Thượng Hải)

Có thể thấy, nó rất sốt ruột lắm rồi.

Đương nhiên là tôi bằng lòng, hẹn nó gặp nhau tại cửa tiệm Lão Miếu Hoàng Kim. (Tên một tiệm chuyên bán đồ trang sức)

Ngày cuối tuần nên miếu Thành Hoàng rất đông, có rất nhiều người đến Thượng Hải du lịch, bây giờ đang trong kì Hội Chợ quốc tế, càng lắm du khách nước ngoài. Nhìn qua nhìn lại, thấy dân ngoại quốc còn nhiều hơn người Trung Quốc, nếu không phải miếu Thành Hoàng đa số là các đình đài đặc trưng của Trung Quốc, không khéo tôi còn nghĩ mình đang ở nước ngoài.

Vừa thấy Linh Lợi, tôi liền chạy tới ôm nó một cái thật chặt – “Chúc mừng mày!”

Cô nàng vui đến bật khóc trả lời – “Ừ, ừ, cuối cùng tao cũng đợi được đến ngày này! Chờ Vương Gia trở về, mày phải thay tao cảm ơn anh ấy, tiền thưởng cho ông mai nhất định cũng sẽ không thiếu, muốn bao nhiêu tao đưa bấy nhiêu!”

Tôi đỏ mặt, biết là mày có nhiều tiền nhưng đâu phải không cần dùng.

Anh chồng tương lai của Linh Lợi là đồng nghiệp của Khang Duật, có điều không phải phi công mà là nhân viên làm việc ở bộ phận điều khiển dưới mặt đất. Khang Duật quả giữ lời, tìm cho cô nàng một anh chàng người Thiên Tân, rất hiền lành, lại chăm chỉ làm việc.

“Linh Lợi, anh về đi làm trước đây, tối nay có muốn anh đến đón em không?”

Linh Lợi khoát tay – “Không cần đâu, anh mau về đi, tan việc rồi thì nhớ về nhà nghỉ ngơi cho tốt, từ mai bắt đầu bận lắm đấy.”

“Ừ, vậy anh đi nhé!” – Nói xong, anh ta gật đầu chào tôi.

Tôi cũng gật gù đầu, đợi anh ta đi rồi, đẩy đẩy vai Linh Lợi, nháy mắt nói – “Rốt cuộc cũng đợi được tới ngày này, vui quá nhỉ!”

Nó đỏ mặt, không chịu thừa nhận – “Thì cũng nên tới phiên tao rồi còn gì!”

“Đúng, đúng. Người đẹp cuối cùng của chúng tao sắp phải đi gả cho nhà người ta rồi, mày có biết trong lòng chị đây chưa xót biết là bao không!”

Nó trợn mắt liếc tôi – “Chưa xót? Mày mà chưa xót cho tao sao? Mỗi ngày đi làm cùng mày, tao chưa đến bốc mùi luôn đây!” (* ngoài đầu lòng, chưa xót ở đây còn có ý ghen tị)

Tôi cười – “Vâng, vâng, em rất xin lỗi chị, hôm nay sẽ nghe lời, tùy ý chị sai khiến ạ.”

“Thế thì còn được!” – Nó khoát tay tôi – “Đầu tiên đi xem nhẫn kết hôn với tao đi, vòng tay nữa!”

“Dạ vâng, tiểu nhân lĩnh mệnh!” – Tôi đáp rồi chấp tay làm lễ.

Tôi và Linh Lợi đi khắp các tiệm trang sức trang sức trong miếu Thành Hoàng nhưng không tìm ra món nào phù hợp cho người sắp kết hôn, đi suốt ba tiếng đồng hồ mà không mệt tí nào, ngược lại càng lúc càng phấn khích, chẳng thèm uống ngụm nước nào.

Khi tôi mệt đến không chịu nổi, giục nó vào nhà hàng nổi tiếng nhất khu miếu, Lục Ba Lang.

Nó cũng chiều ý tôi, đi theo.

Gọi một mâm bánh xép, ba phần sủi cảo nhân cua, tôi ăn ngấu nghiến.

Trưa không ăn cơm, tôi đói chết đi được.

Nhưng Linh Lợi thì đang vui đến mức không cần ăn mà vẫn sống, còn hỏi đi hỏi lại ý kiến tôi về cái nhẫn ban nãy, nào là có đẹp không, có thời trang không, có hợp với nó không.

Tôi bị nó hỏi đến nghẹn cơm, biết thế không tới.

Sau khi xem nhẫn và vài món trang sức khác xong, đột nhiên nó nói – “Tụi mình vào Parkson trên đường Hoàng Hải xem xe đẩy trẻ em đi!”

Tôi giật mình – “Mày chưa cưới, đi xem xe đẩy trẻ em làm gì, chẳng lẽ là...” – Tôi nhìn xuống bụng của nó, không phải đã ‘có gì’ rồi đấy chứ.

“Chết đi!” – nó đá vào chân tôi – “Người ta vẫn còn là gái chưa chồng, không như mày, kết hôn xong, còn tuần trăng mật nữa chứ bộ.”

Má ơi, con không dám coi thường má, nhưng mà con thấy... Thôi được rồi, cứ coi như nó bị tôi bức điên vậy.

“Được rồi, tùy mày!” – Bây giờ tôi có thể nói gì được nữa.

Cũng may nó vẫn là người, vẫn còn ba cái gấp, đang đi dạo trong khu miếu, không nhận được, vội vàng đi tìm toilet.

Bây giờ đang đông người, trước cửa vệ sinh người ta xếp một dãy dài, phải chờ đến hơn mười phút, nó cũng không còn cách nào.

Tôi nhìn quanh, vội một tiệm đồ cổ gần đấy chờ nó.

Trong miếu Thành Hoàng có rất nhiều tiệm đồ cổ, chuyên bán nào là tranh chữ, bình hoa, quần áo, hoặc là hộp đựng trang sức, đồ trang điểm của phụ nữ thời xưa, nhưng tất cả đều là hàng giả, chủ yếu dùng để gạt du khách nước ngoài.

Tôi ngồi chờ Linh Lợi, ngồi mãi cũng chán nên đứng lên, tiện tay cầm lấy một cái hộp trang điểm. Lại nói thời còn đi học, không biết có phải hay xem phim cổ trang không mà tôi đặc biệt rất thích mấy cái hộp trang điểm kiểu này. Có điều thời ấy rất ít nơi bán, bây giờ ngược lại chẳng còn hứng thú gì nữa, có điều trông nó quả thật rất đẹp, càng khiến tôi muốn rút ví.

Ngó qua bảng giá – 998 tệ (3tr5 Đ). Khỉ gió, ăn cướp à.

Tôi đang nghĩ trả giá thế nào với chủ quán đây thì nghe ông ta đang giới thiệu tranh Trung Quốc với một vị khách nước ngoài, nói hươu nói vượn. Tôi xoay người nhìn thoáng qua, không phải là tranh ‘Mẫu đơn khoe sắc’ hay sao, nói gì nào là quý như quốc bảo nữa chứ? Vừa nhìn đã biết loại được sản xuất hàng loạt.

Người du khách đang xoay lưng về phía tôi hình như rất hứng thú, tuy tiếng Trung không lưu loát, nghe rất kì quái, nhưng cũng có thể hiểu được.

Ông chủ hét giá, đưa tay, duỗi thẳng năm ngón – “500 dollars!”

Tôi bị sặc chết mất, cái bức tranh rẻ tiền mà cũng nói thách cao đến thế. Còn tưởng như ngày trước sao, bây giờ người nước ngoài họ cũng khôn lắm, đâu dễ bị ông hét giá như thế.

“OK!”

Tôi suýt chút nữa là tuột tay đánh rơi hộp trang điểm này xuống đất. Đây không phải là kẻ ngốc chứ hả, lại còn OK nữa chứ, rõ ràng là muốn KO (knock out) cả nhà anh thì có, thật tò mò không biết kẻ ngốc trong truyền thuyết này trông thế nào.

Nhìn bóng lưng, anh ta trông rất cao, xấp xỉ Khang Duật, ít nhất cũng tới 1m85, rất trắng kiện, mặc cái áo cá sấu màu hồng, quần đùi trắng, vừa nhìn là đoán ngay là vận động viên thể thao. Tôi liếc trộm cánh tay anh ta, cơ bắp căng cứng, lông tay rậm rạp, hẳn là một người trẻ tuổi.

Hèn chi chưa trải mùi đời đến thế?

Tôi không nhịn được bước gần thêm vài bước, đang định nhìn mặt thì thấy anh ta bất ngờ quay đầu, thấy tôi.

Đột nhiên hai mắt tôi sáng rõ, đẹp trai! Rất giống Tom Cruise.

Anh ta quay qua, phản ứng xem chừng còn kích động hơn cả tôi nữa, nhìn chăm chăm – “Hi, long time no see!”

Tôi ngây người ra một hồi lâu, tôi và anh ta đã từng gặp nhau lần nào rồi sao?

Có vẻ nhận ra là tôi không biết mình, anh ta khoa tay múa chân chỉ vào mình mà nói – “I am Leo! Duke is my friend!”

Duke? Không phải đó là tên tiếng Anh của Khang Duật sao? Bạn Khang Duật à? Leo? Tên này nghe rất quen.

Thấy tôi vẫn chưa nhớ ra, anh ta càng thêm sốt ruột, cũng do gấp gáp quá, nửa chữ tiếng Trung cũng không tìm ra, đột nhiên nghĩ ra gì đó, nói với tôi – “Nice body!”

Tôi giật mình, cuối cùng cũng nhớ ra.

Đây là đồng nghiệp của Khang Duật, chính là gã ngoại quốc trở về Đức cùng anh tám năm trước, tên đầy đủ là gì ấy nhỉ, à đúng rồi! Tôi gọi lớn – “Leo Carter!”

Con sói ngoại quốc!

“Yes! Yes!” – Anh ta cao hứng bước tới, nắm tay tôi bắt lấy bắt để – “I am Leo Carter!”

Khí gió, sao anh ta không về Đức đi, Khang Duật bảo anh ta không ở được mấy tuần đã trở về rồi, sao bây giờ lại tới Thượng Hải. Tôi nghĩ ngợi một chút, tám phần mười có lẽ là tới xem Hội Chợ Quốc Tế rồi đây.

Có điều đã hơn tám năm rồi, sao anh ta còn nhớ tôi nhỉ.

Nhớ đến cái câu ‘nice body’ của anh ta hồi trước, bỗng dưng đỏ mặt, tự nhìn ngực mình, không phải là vì từng để anh thấy cái rãnh Mariana này một lần mà nhớ đến bây giờ đây chứ.

Anh ta vẫn còn rất phấn khích, bô bô nói lung tung với tôi đủ thứ, nào là rất tiếc vì không thể dự lễ kết hôn của tôi và Khang Duật, có điều vẫn luôn email liên lạc với Khang Duật thường xuyên, rất thích Thượng Hải, lần này tới đây là tham quan Hội chợ quốc tế.

Vân vân và vũ vũ.

Ông chủ thấy tôi và anh ta quen biết nhau, lại trò chuyện với nhau cả buổi trời, sợ là nước sôi ếch nhảy, vội vàng hỏi anh ta có muốn mua nữa không.

Đây là một con sói, lại còn là một con sói ngu ngốc, không ngờ thật sự móc ví ra.

“Chờ chút!” – Tôi ngăn anh ta lấy tiền.

Ông chủ nổi giận – “Cô à, cô đừng có cản trở việc buôn bán của tôi chứ!”

Tôi giận quá chừng, cứ xem như thể tôi không tồn tại vậy – “Ông chủ, ông cũng vừa vừa phai phải thôi, bức tranh này cũng lắm là 100 tệ, ông lại hét giá đến thế, có thấy quá đáng không hả!”

Chủ tiệm tái mét – “Cô thì biết cái gì? Đây là tác phẩm nghệ thuật!”

“Nghệ thuật con khỉ mốc, ông nghĩ tôi đang mơ ngủ hả, tôi nói cho ông biết...” – Nhìn qua con sói nước ngoài kia, anh ta đang ngạc nhiên nhìn tôi, tôi chợt chợt dạ, sao lại làm mất mặt người Trung Quốc như vậy được. Tôi lôi chủ quán chui vào trong một góc, nói nhỏ – “Ông nhìn anh ta đi, người ta cao lớn như thế, nhờ sau này biết là bị ông lừa, cẩn thận sẽ quay lại đây tính toán với ông đấy. Anh ta đâm một cú thôi, ốm yếu như ông chắc chắn không chịu được đâu!”

Gã chủ quán này còn gầy hơn cả tôi, cẳng tay gầy như cái bánh quẩy, đừng nói là chịu cú đâm của con sói ngoại quốc này, xem chừng chỉ thổi một cái là ông ta bay biến.

Lão thấy tiền là sáng mắt, chuyện làm ăn đã tới tay, nói gì cũng không thể vụt mất được, căn bản là hoàn toàn không chịu nghe lời tôi, đã thế còn mắng tôi bằng những lời rất thô tục, mắng tôi xong, còn đung tới mẹ tôi nữa.

Tôi tức thì nổi giận, cũng ân cần hỏi thăm sức khỏe mẹ lão một tiếng.

Sau đó, hai chúng tôi chửi nhau tới tím mặt mày.

Con sói nước ngoài kia không hiểu chuyện, hỏi tôi, tôi bực mình quát – “Anh đúng là đồ ngốc, lão ta lừa anh đó, có biết không hả!”

Mấy câu này anh ta hiểu, tức giận nhìn lão chủ quán.

Lão ta rút cổ, thấy tình hình có vẻ không làm ăn được nữa, lập tức xua chúng tôi đi.

Tôi đang giận lắm, còn mắng cả mẹ lão nữa. Lão then quá hóa giận, muốn đánh cả tôi. Tên sói ngoại quốc kia thấy thế, muốn giúp, nhưng tôi cần gì anh ta chứ, từ sau khi trở về từ Ai Cập, tôi đã đi học mấy ngón nghề đối phó với đám sói này rồi đây.

Chợt hai tay vào mắt lão, đá vào giữa hai chân, động tác rất nhanh khiến lão la hét lên như bị chọc tiết, sau đó tôi vội vàng kéo tên sói ngoại quốc kia chạy biến.

Đến khi không thấy ai đuổi theo tôi mới dừng lại, ho sù sụ – “Nè, cô không sao chứ?”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn anh ta, chẳng hệt hơi tẹo nào, nhìn chăm chăm vào tôi mãi.

Tôi nhú mày, không phải người nước ngoài lịch sự lắm sao, đâu ra con sói vô duyên thế này nhỉ.

Anh ta làm tư thế múa võ – “Kungfu?”

Dân ngoại quốc ai cũng thế, thấy người trong nước đánh võ là cứ toàn cho đó là Kungfu, do hai đồng chí Thành Long và Lý Liên Kiệt truyền lại.

Tôi lười chả thèm giải thích, gật đầu thờ ơ – “Kungfu, kungfu đó!”

Mắt anh ta sáng rực lên, nhìn tôi trầm trồ, cuối cùng dán ngay ngực.

Tôi cúi đầu nhìn xuống. Má ơi, nút áo đầu tiên của tôi bị bung ra mất tiêu. Hồi nãy không sao, bị bứt nút thế này, lộ ra một mảng ngực lớn, mà so với tám năm trước thì ngực tôi đã lớn hơn không ít, ‘dữ dẩn’ hơn hẳn.

Tôi vừa định kéo lại áo, tên sói ngoại quốc kia liền nắm chặt tay tôi, ra vẻ rất xúc động – “You are lover in my dream!”

Tôi giật mình đến độ tái xám mặt mày.

Anh ta nói tôi là tình nhân trong mộng của mình cơ đấy.

Chọc tôi chửi cả tổ tông nhà anh!

“I love you!” – Anh ta hét lớn.

Lại còn ‘tôi yêu em’ nữa kìa.

Tôi vội vàng hất tay anh ta, gào to – “Bỏ ra! Buông ra ngay!”

Anh ta nắm thật chặt, nhất quyết không buông, tôi vùng vẫy mãi không được, nếu như là ở nước ngoài, dám chắc là bị hù đến phát hoảng nhưng đang ở trong nước mình, tôi tỏ ra hung dữ hơn.

Bấy giờ Linh Lợi đột ngột xuất hiện, không biết tìm được tôi bằng cách nào, có lẽ là thấy màn cầu xin tình yêu của anh ta, liền gào lên như thể tôi là thủ phạm sát hại cả nhà nó vậy – “Âu Dương Miếu Miếu, mày quá đáng lắm. Kết hôn rồi mà vẫn có người nước ngoài để ý tới! Lại còn là một anh chàng đẹp trai hết sức nữa chứ, cái số đào hoa gì thế hả?”

Đào hoa?

Tôi đá thẳng vào tên sói ngoại quốc kia một cú, mặc kệ có chết hay không, liền kéo Linh Lợi bỏ chạy.

Đào với chả hoa, chẳng qua là một đóa hoa héo thôi.

35. Chương 35: Thì Ra Là Con Lừa Ngốc

Trên đường về, tôi vừa lái xe vừa quát nạt Linh Lợi – “Mày không được nói tiếng nào với Khang Duật đầu đấy, bằng không tao với mày tuyệt giao!”

Bây giờ tôi phát hỏa một bụng rồi đây, rõ ràng là phụ nữ đã chồng con đàn ông, không kết hôn thì thôi đi, đã biết tôi có chồng rồi mà còn dám nói năng bừa bãi như vậy, hai lần bị như vậy đều là người ngoại quốc.

Đầu năm nay thật đáng sợ, thật đúng với câu – ‘Vợ mình để kẻ khác ngấm’.

Tôi lắc lắc đầu, quên đi, quên đi, quên hết đi, đây chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Linh Lợi khó ở, ánh mắt ghen tị nhìn tôi – “Mày nói...”

“Câm đi!” – Tranh thủ nó chưa nói hết tôi tức giận quát.

Nó bị hù sợ rồi, bởi vì vẻ mặt tôi bây giờ trông hết sức dữ tợn.

“Nếu mày nói thêm một chữ, tao khâu miệng mày rồi ném xuống sông Hoàng Phố thì đừng có trách!”

Nó lập tức lấy tay bịt mồm, không dám nói tiếng nào nữa.

Đừng nhìn tôi bình thường khờ khờ ngu ngu, lúc máu chốt thì có thể thành quỷ dạ xoa được đấy.

Tôi nhấn mạnh chân ga, tăng tốc nhanh, đến mức Linh Lợi sợ quá thét lên – “Miểu Miểu, tao còn muốn kết hôn, còn phải sinh con, nếu không chết không nhắm mắt đó!”

Nó gào thét suốt dọc đường đi, đến khi được đưa về tới cổng nhà trọ, còn bị tôi dặn đi dặn lại – “Không cho mày nói, nếu không thì tuyệt giao.”

Linh Lợi xuống xe, đưa tay ra hiệu để tôi an tâm – “Biết rồi, mày yên tâm, chuyện phá tình cảm vợ chồng nhà người khác tao không làm đâu, hơn nữa tao rất có lòng tin với Vương Gia! Nhưng mà mày nhắm có thể giữ được không, giải quyết chuyện này được không đấy, gã nước ngoài kia rất đẹp trai đó nha!”

Tôi hung hãn trừng mắt nhìn nó, đóng cửa xe, bỏ đi. Tôi đã là một người vợ, sống là người nhà Ái Tân Giác La, chết đi cũng là ma nhà Ái Tân Giác La! Nếu đây là thời cổ đại, chắc chắn người ta phải lập cho tôi một cái đền thờ trung tiết.

Về tới nhà, bố mẹ tôi đã đưa Cách Cách về, đang nấu cơm, thấy mặt tôi sa sầm liền hỏi – “Miểu Miểu, sao vậy, ai chọc con hả?”

Tôi rất muốn kể ra, nhưng biết rõ miệng mồm mẹ tôi, kể cho bà rồi chắc hàng xóm ai cũng biết.

“Không có gì, con đi dạo với Linh Lợi nên hơi mệt thôi!” – Tôi bỏ chìa khóa xe xuống, thay dép lê, đi vào phòng khách.

Cách Cách thấy tôi liền vội chạy tới – “Mẹ, mẹ ơi, mẹ về rồi! Cách Cách kể mẹ nghe, con đi vườn bách thú vui lắm luôn!”

Thấy con gái dễ thương như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ lên một chút, bế con lên – “Vui lắm sao, vậy khi nào papa về, mẹ nói papa dẫn con đi lần nữa nhé!”

“Dạ! Cách Cách muốn đi, Cách Cách muốn đi lần nữa!”

“Cách Cách xuống đi, để mẹ con đi rửa tay, nấu ăn nào!” – Mẹ tôi đưa tay đỡ Cách Cách.

“Dạ!” – Cách Cách ngoan ngoãn nhào vào lòng bà.

Tôi rửa sạch tay, định đi ăn cơm, Cách Cách mang một quyển sách tranh về động vật chạy tới bên cạnh tôi. Xem ra lần này đi vườn bách thú về khiến con rất vui.

“Mẹ, hươu cao cổ tiếng Anh là gì?”

Lớp mẫu giáo bé của nhà trẻ bắt đầu cho làm quen với Tiếng Anh, Cách Cách rất thích tiếng Anh, lúc nào cũng hỏi từ ấy Tiếng Anh là gì.

Tiếng Anh của tôi từ thời đi học đã tẻ rồi, vốn đã quên từ sớm, bây giờ chỉ nhớ được những từ hay dùng hằng ngày thôi.

Còn động vật thì...

“Mẹ không biết...”

Cách Cách hỏi tiếp – “Thế ngựa vằn tiếng Anh là gì?”

“Mẹ biết ngựa là horse, còn ngựa vằn thì...” – Chảy nước mắt trong lòng, thật sự tôi không biết mà.

Cách Cách nhìn tôi khinh thường – “Cái này không biết, cái kia cũng không biết, mẹ thật ngốc!”

Ồ cái con bé này, dám nói mẹ ngốc cơ đấy. Tôi bỗng bực mình, không phục nói với con – “Thế còn con, con biết không?”

Tôi không tin là con bé biết đâu, sao nhà trẻ dạy nhiều từ vậy được.

Cứ như là Cách Cách chỉ đang đợi tôi nói câu này hay sao mà gương mặt cực kì hân hoan đáp – “Biết, con biết đó, cái gì Cách Cách cũng biết hết. Mẹ hỏi con đi, hỏi con đi, bé heo gọi là gì, bé chó là gì, bé thỏ là gì đi... Cách Cách biết hết đó! Cách Cách thông minh, thông minh hơn mẹ luôn!”

“...”

Những cái đó mẹ cũng biết, sao con không hỏi, lần sau con cũng hỏi mẹ mấy từ này nhé.

Nước mắt rơi đầy mặt...

Cũng là chuyện như vậy, nhưng khi Cách Cách hỏi Khang Duật thì hoàn toàn khác.

Ba hôm sau, Khang Duật về. Buổi chiều tôi nhận được điện thoại của mẹ chồng, hỏi tôi tết năm nay Khang Duật có về hay không. Đúng là những năm gần đây, công việc của Khang Duật càng lúc càng bận rộn, mỗi lần tết đến chỉ có mình tôi đưa Cách Cách về Phủ Thuận, tôi nghĩ chắc bà nhớ Khang Duật, mà tôi biết, Khang Duật cũng nhớ mẹ anh lắm.

Cách đây ít lâu, gần nhà tôi có mở một tiệm ăn Đông Bắc, ngày nào anh cũng kéo tôi và Cách Cách đến đó.

Đúng là chứng nhớ nhà điển hình.

Có điều nhớ nhà, không phải hoài niệm từng nhánh cây ngọn cỏ quê hương, mà là nhớ mùi vị món ăn của mẹ nấu.

Tuy tôi không thể được xem là một người vợ tốt, nhưng đang rất nỗ lực. Biết Khang Duật rất thích món cháo bột mì của mẹ anh, nên tôi liền gọi điện hỏi bà cách nấu. Mẹ chồng tôi rất vui, nói rất hào hứng, còn dạy tôi bí quyết độc nhất của bà. (cháo bột mì: một món ăn đặc trưng của Đông Bắc, nguyên liệu chủ yếu là bột mì, cà chua, cải trắng và tôm khô.)

Món cháo bột mì này nhìn thì tưởng là đơn giản, nhưng làm rồi thì mới thấy khó biết bao nhiêu. Đầu tiên là vo bột. Trước hết lấy nửa bát bột mì, mở vòi nước. Không để chảy mạnh mà chỉ rỉ rỉ thôi, sau đó nhanh tay đưa bát hứng qua rồi lấy tay trộn mạnh. Bấy giờ trên mặt bát kết thành những viên bột nho nhỏ, trộn thêm một lát nữa thì trong bột trong chén đều thành những viên vừa tròn vừa đều.

Sau đó làm những viên bột này rời ra rồi vào trong nồi nước sôi để nấu. Chỉ cần đám bột này dính lại với nhau thì coi như là thất bại.

Trộn đều rồi, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu.

Nước ngâm mộc nhĩ đã thành đen, Khang Duật phải ở lâu trên máy bay, chịu bức xạ rất lớn, mộc nhĩ đen có thể chống bức xạ, tốt lắm.

Tôm bóc vỏ, giàu protein.

Dưa chuột, thanh nhiệt, không béo.

Sau cùng, cho hết tất cả vào nấu chung với bột mì vo viên, nêm gia vị, thế là món cháo bột mì đã hoàn thành.

Suất cháo này không chỉ là ‘hao hao giống’ thôi đâu, nhìn ‘siêu hấp dẫn’ lắm đấy. Nấu xong một lúc, tôi vội nếm thử. Ngon lắm, không tệ đâu.

Chỉ còn đợi Khang Duật về mà thôi.

Lúc Khang Duật trở về, thấy tôi đang ra vẻ thần bí.

“Miểu Miểu, em muốn làm gì nữa thế?” – Anh nghi ngờ nhìn tôi.

“Có món ngon cho anh nè!” – Tôi hơi kiêu ngạo, kéo anh tới bàn ăn, chỉ vào nồi đã được đun nắp – “Anh đoán đi, là món gì, mình sẽ ăn món gì?”

Khang Duật nhìn cả buổi trời cũng không đoán ra, lắc đầu – “Đoán không được, nhưng mà anh chắc chắn một điều.”

“Điều gì?”

Khang Duật nghiêm túc – “Trong nồi chắc chắn không phải thịt chó.”

“...” – Mặt tôi lập tức sa sầm.

Khang Duật vội vàng xuống nước, xem tôi như cún con mà xoa xoa đầu – “Anh đùa thôi mà. Đâu đâu, để anh xem xem, vợ yêu làm món ngon gì nào.”

Mở vung ra, hơi nóng xộc thẳng lên mũi, đến khi Khang Duật nhìn thấy món cháo bột mì trong nồi, lập tức mừng rỡ hỏi – “Miếu Miếu, em làm cháo bột mì sao?”

Tôi thấy anh có vẻ mừng rỡ như vậy, trong lòng cũng rất vui – “Thích không, biết anh thích nên mẹ chồng đã dạy em đó.”

Khang Duật xúc động đến nỗi ngay cả khi Cách Cách kêu gào ‘Papa, bé! Papa, bé nào!’ cũng không hề để ý.

Khang Duật vội múc cho mình một chén, ăn ngẫu nhiên. Sau khi húp xì xụp xong, vẻ mặt đầy thỏa mãn, sảng khoái ngồi trên ghế sofa như ông lớn.

Cách Cách lăm chằm bước tới – “Papa, papa, hôn Cách Cách, hôn Cách Cách đi!”

Bấy giờ Khang Duật mới thấy mình đã lơ là Cách Cách, ẵm con lên ôm hôn. Còn Cách Cách thì chỉ cần bố về thì bao nhiêu tức tối đều bay biến, mang quyển sách trang động vật ra hỏi.

“Papa, hươu cao cổ tiếng Anh là gì?”

“The giraffe!”

Cách Cách nghe xong mắt sáng rỡ, cực kì sùng bái – “Thế cú mèo thì sao?”

“Owl, hoặc night owl, đôi khi người ta cũng dùng ‘a bird of Minerva.” (thần Minerva là vị nữ thần về thơ ca, y học và trí tuệ. Loài cú được xem là sứ giả của vị thần này)

Cách Cách há hốc, vẻ mặt như muốn nói ‘Papa thật là lợi hại’ – “Vậy papa ơi, ngựa vằn là gì?”

“Cực cưng của papa, là zebra!” – Khang Duật bế Cách Cách lên cù.

“Papa giỏi quá, giỏi quá, siêu siêu giỏi! Không giống...” – Con bé hướng mắt nhìn về phía tôi. Tôi xấu hổ cúi đầu xuống, làm mẹ mà dở quá.

Cuối cùng Cách Cách đảo mắt, đột nhiên hỏi anh với vẻ mờ ám – “Papa, vậy con Thảo Nê Mã là gì?” (Thảo Nê Mã là tên một loài động vật, nhưng nó đồng thời cũng là một từ chửi tục. Như mình hay dùng đồ mờ, đậu má nói thế cho đm vậy.)

Hết cả hồn! Tôi có nghe nhầm không? Không phải con bé đang cố cho Khang Duật vào tròng chứ?

Khang Duật không cười nữa, híp mắt nhìn Cách Cách, nhìn con một lúc lâu thì cười, cười một cách rất tự hào.

Tôi chảy mồ hôi, con gái gài mình như thế mà còn cười được. Để tôi xem anh giải thích thế nào đây.

“Papa, nói mau đi!” – Cách Cách mở miệng giục.

Khang Duật suy nghĩ một lát, bắt chước theo giọng điệu của con gái ban nãy, mờ ám nói – “Korean horse!”
Ngựa Hàn Quốc!

Haha! Tôi nhin không được phì cười, ngồi ha hả bên cạnh, rất sâu sắc!

Cách Cách nhìn Khang Duật như thế vì trông thấy vừa thần tượng vậy, hôn anh mãnh liệt – “Papa, papa thật là ngầu!” – Sau đó lại nhìn về phía tôi, cánh tay nhỏ xíu quàng chặt cổ Khang Duật, ra vẻ khinh thường nhìn tôi – “May quá là may, con giống papa!”

Tôi cứng người, không cười nổi nữa.

Huhuhu... tôi muốn nhét con bé vào bụng lại quá đi mất.

Cái con nhóc người vũ trụ này!

Khang Duật trở về, cuộc sống vợ chồng chúng tôi lại tiếp tục nồng ấm, thăm đến độ tôi đã quảng chuyện gặp sói ngoại quốc ở Miếu Thành Hoàng đâu đâu rồi. Mà tôi nghĩ anh ta cũng không ngốc đến nỗi tìm Khang Duật rồi bảo muốn cướp vợ anh, vì thế yên tâm tận hưởng cuộc sống hạnh phúc một nhà ba người này.

Một tuần trôi qua, Khang Duật đột nhiên nói với tôi ngày mai là kỉ niệm ba mươi năm thành lập của công ty anh, bởi vì năm nay tổ chức Hội Chợ Quốc Tế ở Thượng Hải nên tiệc kỉ niệm lần này cũng tổ chức ở Thượng Hải, bảo tôi chuẩn bị trước, định ngày mai đưa hai mẹ con đi tham dự.

Tôi bất ngờ đến độ làm rớt nồi đất xuống đất vỡ tan tành.

Party kỉ niệm?

Tất cả mọi người trong công ty đều tham gia, như thế không phải tên sói ngoại quốc cũng ở đó đấy chứ.

Bỗng nhiên cảm thấy thật đau đầu, vốn còn cho rằng đợi thêm một khoảng thời gian nữa, bọn họ đều rời khỏi Thượng Hải thì chuyện gì cũng coi như không, giờ thì hay rồi, tham gia dự tiệc sao, không phải là tự đứt mình vào họng pháo chứ?

“Em có thể không đi không?” – Tôi đáng thương nhìn Khang Duật.

Anh lạnh mặt – “Trên thiệp mời nói có kèm người đi cùng, em không đi thì ai có tư cách chứ?”

“Cách Cách đó!” – Tôi lập tức đổ hết cho con gái.

“Con gái là con gái, vợ là vợ!” – Khang Duật ngồi xuống lau dọn mảnh vỡ.

Tôi cảm thấy rất bối rối, buồn bã, trong đầu mãi suy nghĩ tìm cách để anh bỏ đi ý nghĩ định đưa tôi tham gia.

Quýnh quáng lên, bắt đầu nói nhảm – “Duật, em sợ sẽ làm anh mất mặt!”

“Mất mặt?” – Khang Duật rửa sạch tay, liếc mắt nhìn ngực tôi – “Không đâu, bọn họ hâm mộ còn không hết.”

Tôi thật muốn đánh anh một phát thật nặng, sao lại nhớ đến nghĩ đến ngực tôi, chẳng lẽ tôi không còn chỗ nào khác để khen sao?

“Em không có đồ mặc!” – Lại một cái cớ khác, tôi nghĩ bữa tiệc do người nước ngoài tổ chức thì chắc chắn phải có yêu cầu về trang phục, phụ nữ tới phải mặc trang phục dạ hội chẳng hạn, tôi không có, cũng không thể mặc.

“Không cần mặc đồ trịnh trọng quá đâu, mặc quần áo thể thao rồi lên sân khấu cũng được. Em yên tâm đi! Bữa tiệc tổ chức lần này chủ yếu là muốn tập trung nhân viên trong công ty rồi vui vẻ một bữa, mặc gì cũng được!”

Tôi rít gào trong lòng, cái tiệc quỷ gì đây, sao chẳng giống trong truyền hình gì hết.

“Nhất định phải đi à?” – Tôi cau mặt hỏi nghiêm túc.

Anh nhú nhú mày – “Sao vậy? Em muốn để anh muốn đưa người khác theo sao?”

“Đương nhiên là không rồi!” – Sao thế được, tôi là vợ anh, vị trí này không thể bị lay động.

“Đương nhiên là không!” – Anh thơm nhẹ lên má tôi – “Cứ vậy đi nhé!”

Nói xong, anh vào phòng khách ngồi chơi với Cách Cách. Tôi ở trong phòng bếp miết tay lên cửa kính.

Mẹ ơi, trong lòng tôi đang có một dự cảm rất không tốt. Bữa tiệc ngày mai không biết liệu có biến thành chiến tranh thế giới không nữa.

Bữa tiệc kỉ niệm ba mươi năm thành lập của công ty hàng không Đức được tổ chức ở vườn Trắc Bách Diệp của khách sạn Tây Giao, bao một phòng lớn nhất, nghe Khang Duật bảo chủ tịch công ty anh cũng tới.

Tôi càng thêm luống cuống, lúc Khang Duật dừng xe, sống chết gì cũng không chịu bước ra, cuối cùng anh không còn cách nào, đành đặt Cách Cách từ trong lòng xuống, dùng sức kéo tôi.

Tôi muốn trốn mà không thoát, đành phải theo anh, vừa đi vừa chỉnh lại váy áo.

Tôi mặc một chiếc áo sườn xám đặt may sau hôm đám cưới, cũng là cái tiệm Yun kia may, tôi rất thích trang phục truyền thống của Trung Quốc, nhờ có bác thợ lành nghề kia mà tiệm bọn họ may đồ rất đẹp, vải vóc và màu sắc đều hợp với người mặc.

Tuy đây là áo dài kiểu sườn xám nhưng được may rất khéo, bảo lưu được kiểu cổ đứng của sườn xám truyền thống, thêu nút hình hoa tết bằng dây, ở chỗ xương quai xanh có đục ba lỗ hình lông khổng tước (nó sẽ cách điệu hơn một tí so với kiểu áo đục lỗ hình giọt nước trước ngực như chúng ta hay gặp), tay áo nhỏ, may bó lại tạo đường cong ở rất đẹp, từ ngực trở xuống thì bắt đầu hơi xòe ra thành giống váy. May bằng lụa tím trang nhã thêu hoa mẫu đơn, nên tôi mặc kèm theo một chiếc quần ôm màu đen.(1)

Tôi thật sự rất thích bộ đồ này, ngoại trừ dịp tết ra, tiếc mãi không nỡ mặc. Để phối chung với tôi nên Khang Duật chọn kiểu áo Tôn Trung Sơn, màu tro đen(2). Anh vốn đẹp trai nên mặc gì cũng đẹp.

Váy của Cách cách, tôi đã đặc biệt đến tiệm Yun mùa từ sớm, là một chiếc váy sườn xám cho trẻ em có sẵn, bằng lụa màu hồng nhạt có điểm thêm hoa sen và lá xanh, trông rất tươi tắn, cũng hợp với con bé nữa(3). Tôi còn đặc biệt búi tóc của con lên, trông giống kiểu tóc của tôi, nhìn vừa đoan trang vừa tao nhã, lại thêm vẻ dễ thương.

Bây giờ cả nhà tôi cũng được xem như là gia đình kiểu mẫu của Trung Quốc rồi.

Vào thang máy, chân tôi hơi run, Khang Duật vẫn bé bé Cách Cách suốt nên không để ý, tới tầng trật tổ chức tiệc, anh bỏ Cách Cách xuống, đưa khuỷu tay cho tôi – “Miểu Miểu!”

Tôi nghĩ, dù sao đến cũng đã đến rồi, chết thì chết thôi, cũng không phải do tôi lẳng lơ nhòm ngó gì ai, ngẩng đầu, ưỡn ngực, khoác tay anh đi vào.

Bây giờ, việc tôi phải làm chính là không để chồng mình mất mặt.

Phục vụ thấy chúng tôi tới, hỏi thân phận, sau đó xem giấy mời, tức thì cung kính mở toang cổng lớn của buổi tiệc.

Cửa vừa mở, lòng tự tin tôi vất vả mới xây nên tức bị vỡ nát.

Đông quá đi mất! Cũng phải tới hơn trăm người, phân nửa là người nước ngoài.

“Miểu Miểu, đừng sợ, anh ở đây!” – Anh vỗ nhẹ lên bàn tay đang phát run vì hồi hộp của tôi.

Tôi gạt đầu, càng dựa sát vào anh.

Có người thấy chúng tôi tới liền hô to – “Đến đây, Vương Gia của chúng ta mang Phúc Tấn quý báu và tiểu Cách Cách tới rồi này!”

Tôi đỏ mặt hời hợt, tuy nghe gọi như thế này đã bao nhiêu năm nhưng vẫn không thể quen được.

Tôi cũng có chút ấn tượng với bọn họ. Hôm đám cưới của tôi và Khang Duật, bọn họ cũng có mặt.

“Sao tới trễ thế?”

Không hổ là phi công, tất cả đều khá đẹp trai, tuyệt không có cảnh đưa méo táo sấu.

“Vợ muốn tôi mặc quần áo cho chỉnh tề!” – Anh đưa tay chỉnh lại cổ áo.

“Xem đi, tôi nói cậu ta đúng là sợ vợ mà!”

‘Sợ vợ’, tôi đến là mướn mô hôi, chữ ‘sợ’ này bỏ lên người tôi có vẻ thích hợp hơn.

Quan hệ của Khang Duật với mọi người có vẻ rất tốt, quen rất nhiều người, những người tôi không biết cũng bắt đầu bước qua.

“Vương Gia, mau giới thiệu chút đi, tụi này chưa gặp Phúc Tấn nhà cậu bao giờ!”

“Miểu Miểu, để anh giới thiệu cho em...”

Anh nói xong một chuỗi các tên, tôi nghe mà mờ mịt, chỉ có thể nhe răng cười.

Đột nhiên có người nói – “Hình như Leo cũng tới, cậu ta đòi phải xuất viện, chủ tịch khuyên thế nào cũng không nghe!”

Tôi giật mình, xuất viện?

Anh ta nhập viện sao, lẽ nào là do tôi hại? Không thể nào!

Không, không phải đâu, quan trọng là sao chủ tịch phải khuyên anh ta chứ.

Có vẻ bọn họ không nói ra, tôi không nhịn được hỏi bóng gió – “Chủ tịch các anh thật tốt bụng, ngay cả chuyện xuất viện của nhân viên mà cũng rất quan tâm!”

Bọn họ nhìn tôi nở nụ cười – “Phúc Tấn chị dâu, tại chị không biết đó thôi, Leo là con trai độc nhất, cũng là đứa con chủ tịch yêu thương nhất đó!”

Tim gan phèo phổi của tôi liền xoắn xuýt, bọn họ gọi tôi là Phúc Tấn chị dâu để chọc cười mà tôi cũng không thể thả lỏng chút nào.

Con trai ngài chủ tịch?

Lai lịch của con sói ngoại quốc này cũng to quá.

“Duật, em cảm thấy không thoải mái.” – Tôi chỉ muốn tìm một lí do để chuồn đi.

“Sao vậy? Em có chỗ nào khó chịu à?” – Khang Duật đỡ tôi hỏi han.

“Nóng, hơi ngọt ngạt...” – Tôi tùy tiện nghĩ ra một cái cớ, sau đó thấy ban công sảnh tiệc vắng bóng người – “Chúng ta ra kia đi!”

“Được, em có muốn lấy gì ăn trước không?”

Tôi lắc đầu, bây giờ có là thịt rồng thì tôi cũng không nuốt nổi.

Khang Duật bế Cách Cách không hề sợ người lạ lên, đưa tôi ra ngoài ban công. Bây giờ tôi chỉ mong tên sói ngoại quốc kia không xuất hiện, dù có xuất hiện cũng đừng nhìn thấy tôi, nguyên nhân do mất trí nhớ rồi nhập viện là tốt nhất.

Tôi ban đầu còn nghĩ cả nhà mình ra đứng ngoài ban công hít thở thì được rồi, nào ngờ Khang Duật hút người đến thế, mọi người đều tiến tới, còn quay sang nhìn bộ tôi.

“Phúc Tấn chị dâu, em lấy nước uống cho chị, còn có hoa quả nữa đây!”

“Ăn của em đi, kem đấy!”

“Chưa, chưa lắm, Phúc Tấn và Cách Cách sao có thể uống được!”

Tôi hướng nhìn Khang Duật, ánh mắt như muốn nói ‘Anh xem đi, những người này bị anh áp bức thành cái dạng gì rồi đây này!’

Khang Duật vô tội nhìn tôi.

Vô tội con khỉ mốc. Nhìn bọn họ một bộ nịnh hót, tôi có thể biết đây là đám cái bang bị anh khi dễ suốt từ lúc vào làm đây mà.

Người trái đất làm sao có thể đối phó với cái giống người vũ trụ này được.

Trừ bỏ đám đàn ông, tôi cũng có thể nhận thấy Khang Duật cũng rất thu hút phụ nữ. Đại sảnh buổi tiệc có rất nhiều em gái nhìn về tôi. Tôi cũng không muốn nghĩ xấu cho người khác, nhưng rõ ràng là ánh mắt khinh thường, còn không, cũng là vẻ không chút biểu cảm.

Chắc bọn họ đều cho rằng tôi và Khang Duật không xứng đôi với nhau.

Có điều, cho dù có không cam lòng đến mấy, bọn họ chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi mà thôi, cho dù Khang Duật có bỏ tôi đi nói chuyện các vị lãnh đạo, thì cũng chẳng tới đây bắt nạt tôi xúu nào.

Thực tế chẳng giống như phim truyền hình gì cả.

Sau khi uống hết li nước trái cây, tôi muốn vào nhà vệ sinh, nói với Khang Duật một tiếng, giao Cách Cách cho một cậu đồng nghiệp trông hộ, vội vàng chạy vào toilet. Lúc đang định đi vệ sinh, vừa ngồi lên bồn cầu, chợt nghe thấy tiếng vài cô gái bước vào, tôi đoán có lẽ là định dậm lại lớp trang điểm.

“Thấy vợ của Duke chưa?”

“Thấy rồi!”

“Chả xứng chút nào, mặt mũi không xinh đẹp, vóc dáng cũng chẳng ra sao, cùng lắm... chỉ được mỗi nước da thôi!”

Tôi nghĩ, bà chị này đánh đúng điểm yếu rồi đấy.

Mà đúng thật, toilet quả là nơi nghe ngóng thị phi tốt nhất.

“Còn cái ngực kia ấy hả... hừ, đúng là bò sữa!”

Mẹ nó, giọng ả chua lè.

“Em không cam tâm, Duke đẹp trai, đàn ông như thế, tại sao lại kết hôn sớm vậy chứ, còn cưới một ả xấu xí!” – Giọng của ả này thì rất háo sắc, cũng rất thâm thương.

“Cô không cam lòng thì bước ra bắt nạt cô ta đi!”

Tôi run bắn, sao lại nghĩ tới chuyện bắt nạt tôi rồi.

Bọn họ đột nhiên im lặng.

Tôi rất ngạc nhiên, sao không nói gì nữa vậy, có phải đi rồi không?

Đang định mở cửa ra nhìn xem, thì lại có tiếng nói.

“Ôi, các chị đã quên anh ta đối xử với em thế nào rồi sao?” – Nghe giọng ả đang bắt đầu ghen ngào – “Lúc ở Hawaii, em cũng đã nói rõ với anh ta, em chỉ cần một đêm thôi, sẽ không phá hoại gia đình anh đâu. Vậy mà anh ta lại quăng em lúc đó chỉ mặc một bộ nội y ra ngoài phòng khách sạn, vô cùng tàn nhẫn. Sau đó anh ta chờ em trở về phòng liền gọi 911, bảo em mang hộ chiếu giả, nhập cảnh trái phép làm gái mại dâm. Trước khi cảnh sát ập tới, liền mời tất cả mọi người quen biết em ra ngoài uống rượu, kết quả là, em ngồi chờ ở đồn cảnh sát suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ lạnh, thê thảm cực kì!”

“Được rồi, em tính toán gì chứ, Dora còn thâm hơn em. Chẳng qua cô ta van xin tình yêu mà không thành, then quá hóa giận mà xé đi bức ảnh chụp vợ trong ví Khang Duật. Đêm đó số điện thoại nhà cô ta, số di động đều bị tung lên mạng, trên trang web khiêu dâm. Các đồng nghiệp nam trong công ty cũng đều nhận được quảng cáo về số di động và số nhà của cô ta. Có nhiều người thật sự tin rằng ngoại trừ tiếp viên hàng không, cô nàng còn có nghề tay trái! Khiến cho cô nàng chẳng dám nhìn mặt ai nữa!”

“Còn chuyện này mọi người không biết đâu, phụ nữ chưa tính, còn có đàn ông nữa, cậu John trong tổ A tụi em từng chế nhạo rằng vợ của Duke ngoại trừ ngực to ra thì chẳng được một phần nào, còn bảo Duke dù gì cũng là phi công lương một năm trên vài trăm vạn, sao lại lấy một người xấu như vậy? Kết quả thì sao? Lúc anh ta đến Ấn Độ, bị ném lên một đảo biệt lập suốt hai ngày hai đêm! Tuy là không có bằng chứng rằng Duke làm, nhưng em chắc chắn là anh ta.”

Nói xong, bọn họ lại trầm mặc.

Tôi ngồi cứng đờ trên bồn cầu, Khang Duật chưa từng kể cho tôi nghe những chuyện này.

Thủ đoạn thật độc ác.

Có điều, đáng đời!

“Quên đi, quên đi! Đàn ông cũng không phải không thiếu, sao lại tìm một người đáng sợ như vậy chứ.”

“Chính là, chính là, không biết cô vợ kia sao mà chịu được!”

“Đi thôi, hôm nay con trai chủ tịch cũng tới, chúng ta đi tìm cơ hội!”

Chờ đến khi bọn họ đi rồi, tôi mới từ trong nhà vệ sinh chui ra, trong lòng có chút xúc động, vừa muốn khóc, lại muốn cười.

Thì ra, anh yêu tôi đến thế, yêu đến không cho phép có bất kì ai nói xấu tôi cả.

Tôi rửa mặt, quay về bên Khang Duật, anh đang bưng một đĩa đựng hành tây chiên giòn tôi thích ăn.

“Sao lâu vậy em, có chỗ nào không thoải mái sao?” – Tuy giọng điệu của anh không có vẻ gì dao động, nhưng tôi thể cảm nhận được ánh mắt đầy lo lắng của anh dành cho mình.

Tôi vòng tay qua gáy, ôm anh – “Em yêu anh, Duật, thật sự yêu, rất yêu!”

Ban đầu, anh khẽ cứng người, sau đó ném đĩa hành tây đang cầm cho một cậu đồng nghiệp đang đứng xem trò hay, giao Cách Cách một người trong số đó, dắt tôi bỏ đi.

Tới nơi không người, đóng cửa lại, anh liền đề tôi dựa lên cửa hôn loạn, hôn xong còn có vẻ rất không vui, hung dữ nói – “Chuyện này, về nhà tính!”

Tôi vừa định tiến tới hôn anh thêm một chút, bất ngờ có tiếng đập cửa vang lên.

“Vương Gia... không phải là em cố tình quấy rầy anh và chị dâu đang ân ái, nhưng Mark tới rồi!”

Mark? Là ai?

Tôi nhìn sang Khang Duật, thấy sau khi anh nghe đến cái tên này liền lộ vẻ rất không thích.

Mở cửa, anh đưa tôi trở lại sảnh dự tiệc.

Một gã đàn ông trông cực kì phô trương bước tới. Nói gã ta phô trương là bởi vì quần áo mặc trên người, mới nhìn trông như trang phục của Shakespeare khi ra sân khấu diễn kịch, màu sắc rực rỡ. Tuy rằng gã ta trông cũng khá tuấn tú, cũng rất phong độ, nhưng mặc như vậy, không phải rất phô trương thì là gì? Đã thế lại là người Trung Quốc, mắt mặt quá đi mất.

“Anh ta là ai thế?” – Tôi không hỏi Khang Duật mà hỏi cậu đồng nghiệp chạy tới báo tin Mark đã đến.

Cậu ta ra vẻ ngạc nhiên – “Phúc Tấn chị dâu không biết à?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy chị có biết là hôm nay chủ tịch sẽ công bố ai là người lên làm phó cơ trưởng tổ B chúng em không?”

“Phó cơ trưởng?” – Tôi há hốc, nhìn về phía Khang Duật và Mark đang gươm tuốt vỏ, nở căng dây, mặt đối mặt.

Có lẽ nào...

“Đúng là Vương Gia và Mark đấy, có điều phải chọn một trong hai người đó!”

Quả nhiên!

“Nhất định là Khang Duật nhà chúng tôi!” – Tôi nắm chặt tay, nói ra điều đã dự tính trong lòng.

“Đúng là có thể nói như vậy, kĩ thuật của Vương Gia tốt, lại có trách nhiệm, cẩn thận tỉ mỉ, làm việc rất nghiêm túc, quan hệ với mọi người... khụ khụ... cũng tốt!” – Cậu ta sau khi nói xong cái ‘quan hệ với mọi người’ xong liền run rẩy, có lẽ đây cũng là người từng bị Khang Duật đè ép – “Nhưng mà... về bằng cấp!”

“Bằng cấp, bằng cấp con khỉ mốc! Không phải người ngoại quốc coi trọng năng lực hơn sao?” – Tôi nổi giận, sao cứ lấy chuyện bằng cấp của Khang Duật ra nói hoài thế.

“Nhưng Mark lại là sinh viên hàng đầu đại học Havard của Mỹ, nghe đâu còn có hai bằng thạc sĩ!”

Tôi im bặt, cái bằng này quả hơi cao.

“Cho nên, có thể là sẽ bị Mark chiếm mất!”

“Tôi nhổ vào, tốt nghiệp Havard rồi lái máy bay thì có gì hơn người, có ngon thì tốt nghiệp tiểu học rồi lái máy bay ấy!”

Anh chàng đồng nghiệp kia kinh ngạc nhìn tôi, đôi mắt sáng lên, như thể vừa thông suốt điều gì – “Cuối cùng em cũng hiểu tại sao Vương Gia lại muốn kết hôn với chị. Phúc Tấn chị dâu, chị chơi được lắm!”

Chơi rất được? Đầu tôi đầu vạch đen!

“Gã Mark này em cũng chẳng thích, cứ lấy bằng đại học của mình khoe khoang suốt. Gã ta biết Vương Gia chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, xem Vương gia như thể sinh vật bậc thấp vậy!”

Tôi nổi giận, dám xem Khang Duật nhà tôi như thế sao.

Để bà đây nhất định phải dạy mày một bài học.

Mark và Khang Duật đứng đối diện nhau, một kẻ mũi cao đến trần, một người sa sầm nghiêm mặt, nói bao nhiêu bực tức thì có bấy nhiêu.

“Duke, hôm nay cậu tới là để đặc biệt chúc mừng cho tôi phải không? Thế này, sau khi chủ tịch thông báo ai sẽ làm phó cơ trưởng thì cậu nhất thiết cũng không được buồn bã, bại bởi tôi, sinh viên từ Havard, âu cũng là lẽ dĩ nhiên!”

Nhìn đi, đây là kiểu người gì chứ? Như thể nếu ai không phải là sinh viên Harvard thì nên đi chết luôn cho xong vậy. Chưa kể kết quả thế nào cũng chưa được công bố, tại sao gã ta biết chắc sẽ là mình sẽ trên cơ kẻ khác chứ.

Tôi không nhịn được, muốn xông lên chửi thẳng, thế mà lại thấy Cách Cách đang kéo kéo quần Khang Duật – “Papa, Háp-Phật là vì thế ạ?”

Khang Duật bế con gái lên, xem lời của Mark như gió thoảng qua tai.

“Là một trường học!”

Cách Cách tò mò, hỏi lại – “Là trường gì thế hả bố, sao nhìn chú kia ngạo mạn thế, cực kì ngạo mạn luôn!”

Mark nghe xong, mũi muốn đâm thủng trần nhà.

Khang Duật nhìn gã, khoe miệng khe nhếch, cười nham hiểm trả lời – “Là trường Háp-ơ-bin Phật(*), gọi tắt là Háp-Phật đó con!”

(*) Nguyên gốc là Cáp Nhĩ Tân Phật, phiên âm là Ha-erh-pin. Cáp Nhĩ Tân là một thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang ở phía đông bắc Trung Quốc; là một thành phố lớn, trung tâm kinh tế, chính trị ở Đông Bắc Trung Quốc. Háp-Phật là phiên âm của Havard.

Mọi người đổ mồ hôi...

Suýt nữa là bổ nhào, vội vàng dựa tường hoặc bám vào bàn.

Mark nghe xong liền tái xanh mặt mày, tay cũng run lên.

Đột nhiên Cách Cách ồ lên một tiếng, khiến cho mọi người đều tập trung về phía con bé, con bé ngay đầu về phía Mark hô lớn – “Chú ơi, thì ra chú là một con lừa ngốc!”

Hòa thượng = con lừa ngốc. Đây là từ gần đây Cách Cách học được sau khi xem phim cổ trang.

Không cần dựa tường hay bám vào bán ghế chỉ sắt, mọi người nghe thấy đều ngã lẩn.

Cách Cách lại quay đầu về hỏi Khang Duật, khó hiểu hỏi – “Papa, lừa ngốc mà cũng có thể lái máy bay hả?”

Khang Duật vuốt tóc con gái – “Cục cưng à, bất kì công việc nào cũng không được phân biệt địa vị, cũng như, người làm việc gì... cũng không phân biệt cao thấp!”

Đúng là nham hiểm, câu này có hai nghĩ rõ ràng là vừa nâng mình lên, cũng là châm biếm Mark đề tiện biết chừng nào.

Cách Cách gật đầu như rất thấu hiểu, lúc nhìn về phía Mark, tỏ ra rất thương hại – “Cách Cách hiểu rồi, chú yên tâm đi, Cách Cách không coi thường chú đâu...”

Ở sau có vài người nghe thế liền liếc nhìn nín cười.

Tôi nhìn Cách Cách, cảm thấy con bé còn trò gì đó chưa gỡ hết.

Cách Cách quay đầu nhìn Khang Duật nói tiếp – “Có điều, Cách Cách không muốn trở thành phi công giống papa nữa đâu!”

“Vì sao thế hả con?”

“Lừa ngốc có thể lái phi cơ, vậy nên có thể thấy lái máy bay rất đơn giản. Papa vì nuôi sống cả nhà nên không còn cách nào khác, Cách Cách thông minh như vậy, giống papa như thế, chắc chắn sau này có thể phóng tên lửa!” – Con bé nói xong, còn dùng tay, vi vu một cái làm điệu bộ đang bay lên bầu trời.

Dứt lời, toàn hội trường không nhin được, có tiếng cười phát ra, có người cường điệu đến mức phải vừa đập tay lên bàn vừa cười ha hả.

Tôi cũng vậy.

Nhìn lại Mark tức đến muốn ngất xỉu, gã ta cũng không thể đứng tranh cãi cùng một đứa con nít, bèn nén giận khoát tay, hung dữ bỏ đi.

Tôi chạy tới, ôm Khang Duật và Cách Cách.

Tôi đã nói rồi, ai có thể địch lại cặp cha con này chứ.

Đúng là đại quái thai và tiểu quái nhân(*), song kiếm hợp bích thì vô địch thiên hạ!

(*) Bản gốc là ‘đại phúc hắc và tiểu phúc hắc’, phúc hắc mang nghĩa âm hiểm, đen tối. Ở đây mình chuyển trực tiếp thành quái thai, theo đúng tựa tiếng Việt đã chọn cho cả câu chuyện, giải thích lí do như ở phần giới thiệu.

Ngày hôm nay vui thật là vui, đột nhiên ở phía sau tôi có tiếng hô lớn – “Miêu Miêu, my sweet heart!”

Miêu Miêu?

Ai là Miêu Miêu chứ? Tôi có phải mèo đâu.

Tôi quay đầu lại, bất ngờ trông thấy tên sói ngoại quốc đang bỏ nhào hướng về phía mình.

Tôi kinh hãi, vui vẻ kiêu gì mà sao lại không nhớ ra anh ta cơ chứ.

Leo Carter, kẻ gây phiền phức cho tôi tới rồi

36. Chương 36: Muốn Bên Nhau Tới Kiếp Sau

“Miêu Miêu, my sweet heart!”

Giọng nói này vang lên, toàn thể hội trường đều im lặng, cho dù không biết tôi là người tên Âu Dương Miêu Miêu nhưng thấy anh ta niềm nở chạy về phía này, cũng biết là đang gọi tôi. Chẳng kịp phản ứng, anh ta vừa chạy tới định ôm, tôi không thể ngăn. Giấy tiếp theo, liền cảm giác eo mình bị xiết chặt, được Khang Duật kéo về sau.

Leo Carter vội dừng lại, tránh bị Khang Duật đá bay.

“Duke, I am so sorry, I fell in love with your wife!”

Anh ta nói, anh ta phun hết rồi. Bảo tôi là người yêu trong lòng, đây rốt cuộc là người nước nào, so có thể không biết xấu hổ đến vậy.

Nhất thời, có thể thấy toàn bộ không khí của buổi tiệc bị ngưng trệ, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía tôi.

Có mấy cô nàng choáng váng sắp té xỉu, tám phần mười là những người ở trong nhà vệ sinh ban này.

Sắc mặt Khang Duật sa sầm, đen thui như phần chính giữa của đĩa xôi, tới bây giờ tôi chưa thấy vẻ mặt này của anh lần nào, giống như đang muốn giết người.

Tôi căng thẳng nắm chặt vạt áo của anh, Khang Duật quay đầu lại nhìn, tôi có thể nhìn thấy từng đường gân xanh nổi trên trán anh như đang muốn vỡ tung.

“Duật, nghe này... nghe em giải thích lí do!”

Thế mà anh chẳng nghe, không nhìn tôi nữa, đặt Cách Cách đang còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xuống, sau đó liếc mắt ra hiệu cho đám đồng nghiệp đang đứng bên cạnh. Mấy người kia đang trong tình trạng kinh ngạc đến đờ người tức thì tỉnh lại, cả bọn liền chạy tới ngăn con sói ngoại quốc kia.

“Leo, không phải cậu bị bệnh hồ đồ rồi chứ!”

“Đại thiếu gia à, đừng có gây rối nữa, mau nói với mọi người lại cậu đang giỡn thôi đi!”

“Cậu điên rồi hả?”

Bọn họ dùng tiếng Anh, cậu một lời tôi một tiếng, ngăn cản không cho con sói ngoại quốc kia tiến gần tôi và Khang Duật thêm bước nào.

“Miếu Miếu, em tự khai hay muốn anh bức cung đây!” – Anh nghiêm mặt cúi đầu ghé sát vào tôi.

Tôi đỏ mặt, nghĩ lại những chuyện trước đây, có lần nào không phải tôi tự khai ra đâu, còn cần anh bức sao.

“Chuyện là như vậy...” – Tôi đem những chuyện miếu Thành Hoàng ra kể tỉ mỉ cho anh một lượt, không bỏ qua bất kì tình tiết nào – “Chính là thế, em chẳng đụng chạm gì anh ta cả, đâu biết là sẽ ra thế này, biết thế để anh ta bị lừa là đáng lắm!”

Tôi chưa từng thấy sắc mặt Khang Duật khó nhìn như vậy, trông không khác gì lão ma vương.

“Duật, em yêu anh mà, rõ ràng em là một người vợ rất chung thủy!” – Tôi vội vàng biện bạch.

Anh híp mắt – “Anh biết!”

Trong lòng tôi khẽ thở dài nhẹ nhõm.

“Có điều...”

Trái tim tức thì đập mạnh.

“Em hội đủ tiêu chuẩn một người tình trong mộng của Leo!”

Cái gì? Tôi kinh ngạc.

“Phụ nữ Châu Á, da trắng như búp bê sứ, ngực lớn, dáng đẹp, lại có bản lĩnh kungfu Trung Quốc, không sợ cường quyền!”

“...”

Vậy mà cũng được hả? Đám ngực.

Tôi càng nóng nảy – “Em có biết kungfu Trung Quốc đâu, rõ ràng là em đánh bữa lão chủ quán đấy chứ!”

“Nhưng anh ta hỏi đó có phải là kungfu Trung Quốc không thì em lại gạt đầu!” – Lúc nói câu này xong, trông anh tức giận như thể muốn cắt cổ tôi vậy đấy.

“Vậy để em đi nói với anh ta mình không biết!” – Tôi vội vàng chạy tới chỗ tên sói ngoại quốc đang đứng.

Khang Duật giữ tay tôi lại – “Vô dụng thôi, cậu ta có tiếng là có nét gà con!”

“Là sao?”

Anh sa sầm trả lời – “Không chịu thừa nhận, đã xác định như vậy rồi thì nhất quyết theo tới cùng!”

Nói thế thì tôi chính là gà mẹ à!

“Vậy giờ làm sao đây?” – Tôi luống cuống, nghĩ đến anh ta là con trai chủ tịch, hôm nay lại là ngày Khang Duật tranh giành chức phó cơ trưởng thì càng thêm hoảng, càng sốt ruột – “Em không hại anh chứ, có thể không, có phải vậy không?”

Tôi khóc, tôi thật đúng là một bà vợ ngu dốt, hại mình chưa đủ, còn ảnh hưởng đến chồng mình.

“Miếu Miếu...” – Khang Duật ôm tôi – “Em khóc gì thế?”

“Là em hại anh!” – Tôi òa khóc.

Anh nhìn tôi khóc nức nở, hung dữ bảo – “Anh đã chết đâu!”

Tôi tội nghiệp ngân ngấn nước – “Em cảm thấy anh sắp chết rồi!”

Nhờ đâu ông chủ tịch kia vì muốn vừa ý con trai, không để chức phó cơ trưởng cho anh nữa thì sao bây giờ? Nghe nói người Đức là con cháu đời sau của Đảng quốc xã, nhờ nổi điên lên tìm người ám sát anh thì sao?

Không phải tôi trở thành kẻ gián tiếp mưu hại chồng mình sao? Tôi nên chết đi cho xong! Tôi khóc càng dữ, đừng ai không đừng, cứ sao tôi lại dính vào chuyện này cơ chứ.

Trong lòng không ngừng hô cha gọi mẹ!

Mã cha ông lớn nhà anh ta.

Tôi không dừng khóc được, bắt đầu thở hổn hển, rồi nhanh chóng không thể hít thở. Khang Duật cau mày, vỗ nhẹ lên lưng muốn giúp tôi thuận khí, anh biết tôi đang tự trách bản thân, giọng nói dịu dàng hơn một chút – “Dừng khóc nữa, anh không trách em đâu!”

Tôi sụt sịt nói – “Anh không trách, em càng khó chịu!”

Có lẽ là tôi khóc rất lớn, kinh động đến con sói kia.

Anh ta kích động dùng tiếng Anh hét lớn về Khang Duật – “Không phải lỗi của cô ấy, là tôi sai, Duke, cậu không được trách cô ấy!”

Con sói ngoại quốc này, sao lại chen vào lúc này chứ, không phải là kiên quyết đẩy tôi vào hố lửa sao? Sớm biết vậy, khi ấy tôi dùng hết sức, đá chết anh ta.

Khang Duật giấu tôi đằng sau, dùng tiếng Anh đáp lời sói ngoại quốc – “Cô ấy là vợ tôi, cậu vĩnh viễn không có cơ hội đâu!”

Sói ngoại quốc kia càng thêm kích động – “Không, cho tôi cơ hội, nhất định tôi sẽ làm cô ấy hạnh phúc hơn cậu!”

Không biết có phải hôm nay tôi kích động quá nên trình tiếng Anh tăng cao hay không, lúc bọn họ nói chuyện, mới nghe đã hiểu ngay.

Tôi đúng là tụy vào thời khắc mấu chốt thì có thể trở nên rất cứng cỏi.

“Leo, tôi nói lại lần nữa, cô ấy là vợ tôi, cậu không bao giờ có cơ hội!” – Về mặt Khang Duật trở nên bình tĩnh, quát.

Về kinh ngạc ban đầu của mọi người dần thay đổi, dường như đã bình tĩnh trở lại, một bộ hoàn toàn như đang xem kịch vui, đã thế còn vừa ăn vừa uống coi phim vậy.

Cách Cách kéo kéo tôi – “Mẹ, mẹ ơi, sao thế ạ?”

Tôi cũng không biết làm sao nên nói với con – “Cách Cách ngoan, con đến bên kia chơi đi?”

Con bé bấu môi, ra bộ không muốn đi, Khang Duật thấy thế, lần đầu tiên quát con – “Cách Cách, nghe lời mẹ đi!”

Con bé biết nhìn vẻ mặt của Khang Duật thì hiểu được đây không phải là lúc để làm nũng, phụng phịu dậm chân, đi đến chỗ tôi chỉ – “Đi thì đi, Cách Cách không thêm quan tâm đến chuyện của người lớn nữa!”

Tên sói ngoại quốc càng thêm kích động, tôi không biết anh ta kích động chuyện gì, gào lớn lên với tôi – “Miêu Miêu, I love you so much! I love you so much!”

Tôi bị anh ta gọi đến toàn thân nổi giận, ló đầu từ sau lưng Khang Duật thét lên – “Tôi không yêu anh! Một chút cũng không!”

Khang Duật cười nhạt nhìn anh ta – “Nghe rồi đấy, cô ấy không yêu cậu!”

“Là cậu không cho cô ấy cơ hội!” – Anh ta cực kì không cam lòng rống lớn.

Tôi đột nhiên nghĩ, muốn làm gì trên đời thì phải có lá gan như người nước ngoài, thật sự biến thái, rất biến thái. Nếu tôi có con dao trong tay, rất muốn đâm chết anh ta.

“Cho dù là có cho cậu cơ hội hay không cũng như nhau, căn bản không hề thích hợp với cô ấy!”

Tôi gật đầu, cực kì đồng ý, đúng thế, trên đời này Khang Duật là người thích hợp với tôi nhất, nhưng nghĩ lại thì, Khang Duật thích hợp với tôi ở chỗ nào?

“Sao cậu biết?” – tên sói ngoại quốc liền đẩy người đồng nghiệp ra, hùng hổ đứng đối diện Khang Duật.

Khang Duật thờ ơ quét mắt sang anh ta, sau đó cúi đầu nhìn tôi. Tôi kinh ngạc nhìn vẻ dịu dàng trong mắt anh, giống như muốn dùng bông nhẹ nhàng bao bọc tôi lại.

“Miêu Miêu vừa lười lại ham ăn, tính tình lúc nào cũng mơ mơ màng màng, còn có...”

Tôi nghe thế muốn khóc lên, thế mà lại còn có nữa chứ...

“Cô ấy yêu chó hơn cả người, đôi khi nóng lên còn có thể đánh người, còn nữa...”

Tôi muốn khóc lắm rồi đây, anh định làm gì thế? Sao lại dùng khuyết điểm của tôi để dả kích kẻ địch chứ? Còn nữa... vậy mà cũng còn sao?

Khang Duật cười rất mờ ám, cười đến mức da đầu tôi tê rần...

“Cậu không thỏa mãn được cô ấy đâu!” – Khang Duật ưỡn ngực hết sức tự hào.

Như thể bị sét đánh năm đạo, mặt tôi đỏ lựng.

Anh... Anh nói gì vậy chứ?

Nghe Khang Duật nói xong câu ‘Cậu không thỏa mãn được cô ấy’, tất cả tầm mắt mọi người đều hướng về phía tôi, nhìn tôi như vừa ngộ ra ‘Ồ thế ra tôi là loại phụ nữ ấy’.

Oan uổng quá đi, tôi chưa làm cái gì cả.

Sói ngoại quốc kia ngược lại then thùng, không ngờ lại là một gã ngây thơ, nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu.

Tội vội vàng trốn ra sau Khang Duật, che hết người sau lưng anh.

Bị hủy rồi!

Tên tuổi một đời tôi bị hủy cả rồi.

“Cậu nói bậy! Tôi mới... tôi không...” – Sói ngoại quốc đỏ mặt nói lớn, càng về sau âm lượng càng nhỏ dần.

Khang Duật thấy anh ta như vậy, càng thêm hùng mãnh, quay lại với tôi nói – “Miêu Miêu, nói với anh ta đi, chúng ta một ngày mấy lần?”

Mẹ ơi, tôi biết anh là người vũ trụ, nhưng có điều ‘vũ trụ’ thì cũng phải vừa vừa phai phải thôi chứ.

Có người hoảng hốt kêu lên – “Một ngày! Trời đất! Các người tính theo ngày à!”

Khang Duật oai dũng nói tiếp – “Đương nhiên, không giống các cậu, tính theo tuần, theo tháng, theo... năm!”

Tôi không chịu được, cũng sắp té xỉu tới nơi.

Bây giờ tôi chỉ muốn đào một cái hang rồi chôn xác cho xong.

Nhưng Khang Duật chẳng hề buông tha – “Miểu Miểu, nói cho cậu ta đi!”

Tôi lắc đầu, lắc nguây nguậy!

Khang Duật mắt hừng, hung dữ nghiêm mặt nhìn tôi – “Nói!”

Nào có lão chồng nào bắt nạt vợ thế này chứ?

Bị anh uy hiếp đến không thể không làm, tôi đỏ mặt, chìa ra ba ngón tay, ngón thứ ba còn chưa duỗi thẳng đã nghe tiếng Khang Duật hừ lạnh.

Á... Tôi sợ đến mức, duỗi thêm một ngón nữa.

Không ngờ, anh vẫn hừ.

Trong lòng tôi gào thét, qua đêm nay tôi không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa rồi, nhất định phải tự đào một hang trong nhà, tự chôn mình dưới ba nghìn thước đất.

Tôi cúi đầu, duỗi thẳng năm ngón tay.

Chết thì chết thôi, tôi cũng không tin đây là sự thật! Có điều cũng hiếm khi nào chỉ một hai hiệp là dừng.

Cả hội trường há hốc hoảng hốt thở dốc...

Tôi cũng hoảng hồn, có điều là vì xấu hổ, vì cẩu mà thở hổn hển.

Tên sói ngoại quốc kia tức giận nói – “Không phải phụ nữ Trung Quốc rất bảo thủ hay sao?”

“Đúng thế, nhưng Miểu Miểu của tôi thì không như vậy.” – Khang Duật đột ngột ôm tôi, cúi đầu, dùng mặt cọ cọ vào má tôi, giọng điệu vô cùng ám muội nói – “Miểu Miểu, rất nhiệt tình!”

Tôi không biết có phải tất cả đàn ông đều giống nhau hay không, Khang Duật vừa nói xong, họ họ đều hướng mắt nhìn anh tỏ vẻ rất hâm mộ.

Hâm mộ cái con cóc khôôôôôôôôô!

Khang Duật vẫn còn xấu xa bổ sung một câu – “Leo, nếu tôi nhớ không lầm, cậu vẫn còn là trai tân phải không?”

Kinh ngạc, cả hội trường hết sức ngạc nhiên, hướng mắt nhìn về con sói ngoại quốc kia, tất cả đều ra vẻ không thể tin được.

Sói ngoại quốc thụt lùi từng bước một, tựa như có người vừa cầm kiếm đâm anh ta, sắc mặt vừa đỏ vừa trắng.

Khang Duật thừa thắng xông lên, quả nhiên là bị nghiền rồi. Tôi đột nhiên nhận ra anh rất thích làm cái trò này, dùng mọi thủ đoạn đen tối để đả kích đối phương, ngày hôm nay thì đặc biệt man rợ.

Tôi đổ mồ hôi lạnh, lẽ nào là kích thích quá độ, nảy sinh thêm một vũ trụ khác?

Tên sói ngoại quốc vẫn không cam tâm, có thể nhận ra là cậu ấm nhà giàu bị chiều hư đây mà.

“Duke, tôi hoàn toàn có thể khiến bố tôi bỏ đi chức phó cơ trưởng của cậu!”

Tôi rít lên chói tai, rồi đấy, rốt cuộc cũng tới rồi, bắt đầu giở trò dùng thân phận áp bức người khác rồi đấy.

Khoan đã, nói như vậy, có nghĩa là Khang Duật thắng rồi sao, trong lòng cảm thấy rất vui.

Không chỉ riêng tôi, mọi người nghe thấy, tầm mắt lập tức dời đi, hướng về phía Mark.

Mặt mũi anh ta trắng bệch, li rượu trong tay gần như suýt bị bóp nát.

Nhưng mà tôi chỉ vui vẻ được vài giây đồng hồ, nhớ lại lời của tên sói ngoại quốc kia, lại lo lắng, kéo lấy áo Khang Duật – “Duật, đừng nói nữa, đừng kích động anh ta làm gì!”

Phó cơ trưởng, người ta mất bao nhiêu năm mới có thể giành được, trong khi năm nay anh chỉ vừa ba mươi, quả thật không dễ dàng.

Khang Duật nắm chặt tay tôi, hơi ảm từ lòng bàn tay anh lập tức truyền khắp toàn thân.

Anh hừ lạnh nói – “Muốn tôi bán vợ cầu vinh, cậu nên tỉnh đi là vừa!”

Nghe anh nói vậy, tôi thật sự cảm thấy rất xúc động, cho dù rất sốt ruột, rất muốn giúp anh, nhưng những lời này khiến tôi xúc động đến không biết làm gì.

Cùng lắm thì tôi nuôi anh!

Sói ngoại quốc bị Khang Duật chặn lại, khí thế càng yếu ớt.

Tôi làm mặt quỷ với anh ta, mắng thầm – “Đồ chết tiệt! Không biết xấu hổ!

Anh ta đứng như phỗng, vẻ mặt bối rối, như thể vô cùng phiền não, đoán chừng là không tìm được cách nào để áp chế Khang Duật, bỗng nhiên òa ra la lối khóc lóc.

“Tôi mặc kệ, tôi bất chấp, tôi chỉ muốn cô ấy!”

Tôi chửi cho, chưa từng gặp người không biết xấu hổ hơn anh ta, cũng chưa từng thấy ai mặt dày thế này, chỉ muốn xông lên cho anh ta hai cái bạt tai vào mặt.

Mọi người ở đây hình như cũng cảm thấy anh ta đã hơi quá trớn, muốn cướp vợ người khác, lại còn đe dọa, mặt dày mày dạn đến thế là cùng, thật là làm mất thể diện cả dòng họ.

Đang lúc con sói ngoại quốc này định nổi khùng, muốn kéo tôi ra khỏi người Khang Duật tức thì có một quát vừa giận dữ, vừa không thiếu uy nghiêm vang lên như sấm.

“Leo, mau xin lỗi Duke cho cha! Ngay lập tức, NGAY! Ai cho con quyền có thể tự tiện thay đổi quyết định của ta hả?”

Một câu này vang lên, khiến mọi người đều nhìn về ông.

Tuy rằng tôi không nhận ra ông cụ ngoại quốc đang bước về bục chủ trì hội nghị kia là ai, nhưng nhìn bề ngoài, có thể dễ dàng nhận ra đó là cha của tên sói ngoại quốc.

“Chủ tịch, chào buổi tối!”

Tất cả đồng nghiệp của Khang Duật đều cúi đầu hỏi thăm.

Cho dù tôi không đoán được thân phận của ông ra, nhưng cũng bị cảnh thăm hỏi kính cẩn này khiến kinh hoảng.

Sói ngoại quốc thấy cha như chuột gặp mèo, khí thế toàn bộ mất sạch, – “Cha, con...”

“Thằng con hư đốn này, mày quên rồi sao? Mười năm trước ai đã cứu mạng mày hả?”

Anh ta nhìn thoáng qua Khang Duật – “Là Duke!”

Hả? Tôi cũng cả kinh, nhìn sang Khang Duật.

Anh khẽ nháy mắt với tôi.

Thì ra là còn có chuyện này.

Tôi an tâm trong lòng.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện Khang Duật là ân nhân cứu mạng của sói ngoại quốc, thế mà anh ta không an phận tơ tưởng đến tôi, còn muốn dùng gia thế đè áp người khác, càng thêm tức giận.

“Anh cứu anh ta làm gì, cứ mặc anh ta chết quách cho rồi!” – Bằng không, cũng không có chuyện như ngày hôm nay.

Anh ghé sát tai tôi, thấp giọng nói – “Anh làm sao biết cậu ta sẽ thích em chứ, lúc cứu cậu ta, cũng chỉ vì muốn lợi dụng, để cuộc sống thoải mái hơn thôi!”

Tôi rét run...

Hiếu rồi!

Sau đó, vị chủ tịch đã quá bảy mươi này la mắng sói ngoại quốc một trận nên thân. Tôi còn nghĩ, mắng làm gì? Phải đập một trận mới được! Sau nghĩ lại, nước ngoài và Trung Quốc không giống nhau, đánh con là phạm pháp.

Tôi buồn rầu cực kì, mắng thôi sao hết tức được.

Kết quả, sói ngoại quốc òa ra khóc như trẻ con.

Tôi chửi tục, thế mà còn khóc? Mặt dày N lần.

Một người trung niên dáng vẻ trông giống một thư kí đưa sói ngoại quốc đi, chuyện tranh chấp coi như dừng ở đây.

Một lúc sau, ngài chủ tịch bước tới.

“Duke, thật xin lỗi, nó đã bị tôi làm hư!”

Khang Duật thế mà lại hừ một tiếng, tiếng hừ này làm tôi rét run.

Đại ca à, ông ấy là ông chủ của anh đấy, còn là ông chủ lớn nhất nữa.

Chủ tịch chẳng có vẻ gì là mất hứng, vẫn nở nụ cười, vô cùng tán thưởng, vỗ vỗ vai Khang Duật – “Quả thật cậu đã cho tôi thấy được dũng khí của người Trung Quốc, rất đáng nể!” – Nói xong, ông bật ngón cái, sau đó nhìn sang tôi.

Đôi mắt sáng lên – “Đây là cô vợ của cậu đấy à?”

Ông ấy nói bằng tiếng Trung, giọng rất ấm áp.

Ghê chưa kìa, ông ấy còn biết nói hai chữ ‘cô vợ’ đấy.

Khang Duật gật đầu – “Đúng vậy!”

Tôi vội vàng bước tới ân cần hỏi thăm ông ta, tất nhiên phải chào hỏi cho tốt, phải giữ lại hình ảnh cho Khang Duật mới được.

“Rất vui vì được gặp ngài!” – Tôi nói tiếng Trung sau đó nghĩ lại thấy không hợp, phải dùng tiếng Anh mới đúng – “N...”

“Không cần, tôi biết tiếng Trung mà, nhưng cũng cần phải học nhiều, Trung Quốc quả là thứ tiếng khó học nhất thế giới!” – Nói xong cười sang sảng.

Ông cười xòa, không khí dịu hân đi, mọi người cũng cười theo.

Thế mới nói, lãnh đạo quả là tối cao, cười một cái thì chuyện gì cũng coi như không có, giống như là dùng gôm tẩy sạch.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục, tôi cũng không thấy tên sói ngoại quốc kia ra đây lần nào nữa.

Mấy phút sau, Khang Duật nhận được thông báo chính thức lên phó cơ trưởng từ chủ tịch, trái tim tôi cuối cùng cũng hạ cánh an toàn.

Thừa dịp anh đang nhận sự chúc mừng của các đồng nghiệp, tôi đưa Cách Cách ra ngoài cho thoáng khí.

Buổi tiệc tối nay như thể đang từ thiên đàng rơi xuống địa ngục, rồi từ địa ngục bay lên thiên đàng, sau đó lại rơi xuống địa ngục, lên lên xuống xuống như vậy, sớm đã lấy hết toàn bộ hỉ nộ ái ố một đời, cả người không có tí tinh thần nào.

Cách Cách đang ăn kem, không để ý đến mẹ. Tôi nghĩ chắc con bé vẫn đang còn đổi chuyện ban nãy nên đưa con ra ngoài hóng mát.

Từng cơn gió thổi đến, chỉ muốn bữa tiệc mau kết thúc, để tôi còn sớm được về nhà ngủ nghỉ.

“Phúc Tấn chị dâu, uống nữa này!”

Tôi quay đầu lại – “Lại là cậu!”

Chính là cậu đồng nghiệp bảo tôi ‘chơi được lắm’ đây mà, tôi nhận li rượu trong tay cậu – “Cám ơn!”

“Phúc Tấn chị dâu, sức quyến rũ của chị là vô cùng tận!”

Tôi nhấp li – “Có thể không nói tới chuyện này hay không?”

Tôi mắt mặt thế còn chưa đủ hay sao?

“Hi hi, không có gì đâu mà. Xã hội bây giờ, cho dù là trong hay ngoài nước, phụ nữ được theo đuổi là chuyện bình thường, có kết hôn rồi hay chưa cũng vậy!

Tôi liếc mắt nhìn, thấy cậu ta có vẻ rất cởi mở – “Quên hỏi, cậu tên gì nhỉ? Thật ngại quá, từ nhỏ tôi đã không giỏi nhớ tên người khác!”

“Lôi Kiều, tên tiếng Anh là Richard, em và Vương Gia đã biết nhau từ sớm, cùng tham gia dự thi ở Thượng Hải, sau đó sang Đức để huấn luyện đấy!”

Tôi bất ngờ – “Thì ra cậu chính là một trong ba người đó đấy à?”

Cậu ta gật đầu – “Vâng, cho nên, kì thật em biết chị từ lâu rồi!”

“Hả?” – Tôi sững sốt.

“Quả thật ba năm rất vất vả, huấn luyện kín, nhìn qua nhìn lại chỉ có máy bay và huấn luyện viên, cho nên em và bọn Vương Gia liền có tình cảm như đồng đội!” – Cậu ta cảm thán, tựa hồ như đang hoài niệm về những ngày ở Đức.

“Cậu nói cậu đã biết tôi từ trước, là ý gì?”

Lôi Kiều ám muội nhìn tôi, – “Ba năm trước Vương Gia phóng bức ảnh chụp chị tới cỡ lớn nhất, treo ngay trên tường phòng ngủ, sớm muộn gì cũng phải ghé qua, sao lại không biết chứ!”

Tôi há hốc, thật đáng ngạc nhiên.

“Mỗi lần chat video với chị, anh ấy đều chụp lại màn hình, chụp xong thì lưu lại, không có việc gì thì mở ra xem, bộ dáng lúc ấy, bây giờ nhớ tới em thấy...” – Cậu ta rùng mình – “Buồn nôn!”

Tôi xấu hổ – “Nói vậy, anh ấy chẳng làm thế đâu. Cậu không thấy ban nãy anh ấy lôi bao nhiêu khuyết điểm của tôi ra, nào là ham ăn biếng làm, nào đánh người, nói tôi như thể chẳng có điểm nào coi được cả!”

Mặt tôi tái mét... từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ tham gia bất kì yến tiệc nào của công ti này nữa.

“Em không nghĩ vậy. Em nhớ lúc Vương Gia nói, cứ như đang kể những ưu điểm của chị, vẻ mặt như muốn nói tôi thích một người vợ như thế.”

Mặt tôi càng thêm đỏ – “Nói vậy không hà!”

Hình như cậu ta sợ tôi không tin, gật đầu một cái – “Thật mà! Chị không biết lễ tạ ơn, giáng sinh ba năm ấy đâu, là lúc có thể xin nghỉ phép dài hạn, anh ấy muốn bay về gặp chị, nhưng vé máy bay mua xong đều bị xé nát!”

“Vì sao thế?” – Đồ ngốc này, tôi không có tiền mua vé, còn anh có tiền mua vé mà lại xé.

Lãng phí, quá lãng phí!

“Anh ấy bảo, sợ về gặp chị rồi, không thể quay lại!”

Tôi ngẩn người.

“Cho nên mới nói, lúc đó anh ấy buồn phiền rối loạn, toàn khiến người khác phải nghiêng rằng mím lợi, làm cho bọn chúng em tức điên lên nhưng chẳng dám nói gì, rõ thật là...” – Cậu ta nói như thể mình là nô lệ bị áp bức, giọng điệu rất đáng thương.

Bống muốn chảy nước mắt – “Anh ấy nói thế thật sao? Thật sự anh ấy đã phóng ảnh của tôi rồi treo lên tường sao? Có thật đã chụp màn hình, lưu ảnh của tôi không?”

Lôi Kiều gật đầu chắc nịch – “Chị không biết đâu, còn...”

“Còn gì nữa?”

“Năm đó có mười người được chủ tịch phỏng vấn trực tiếp. Câu hỏi chung của ông ấy dành cho cả bọn là tại sao muốn làm phi công.”

Tôi gật đầu – “Nói tiếp đi, tiếp đi!”

“Lúc ấy tụi em đều có cùng suy nghĩ, trình bày nào là, muốn thử thách, muốn phát triển tương lai, sau đó nhân tiện tán dương quá trình hoạt động và những quan tâm của mình về công ty, em cũng nói như thế. Đến Vương Gia, anh có vẻ rất không bình tĩnh, cứ nhìn vào đồng hồ. Sau này em mới được biết, hôm ấy chính là ngày thi đại học cuối của chị, anh ấy cứ muốn biết chị thi cử thế nào, nên rất không bình tĩnh với kiểu câu hỏi thế này. Đến lượt mình trả lời, anh ấy nói một câu khiến cả đám đều hoảng sợ!”

“Anh ấy nói gì?” – Tôi hồi hộp nắm cổ áo cậu ta.

Lôi Kiều bị tôi làm cho suýt nữa là nghẹt thở, ho sù sụ.

Tôi vội vàng buông tay – “Ngại quá, tôi dễ bị kích động!”

Cậu ta hớp vội một ngụm nước, nén ho – “Vương Gia nói, ngoại trừ đó là ước mơ của mình, mục đích anh muốn làm phi công chỉ có một, đó là vì hai người phụ nữ quan trọng nhất đời, một người là vợ tương lai, người kia là mẹ mình. Anh muốn kiếm được nhiều tiền, để họ có thể có một cuộc sống hạnh phúc.”

Tôi há hốc miệng, như thế... như thế thì quá thẳng thừng rồi.

Nói đến đây, Lôi Kiều bật cười – “Chị không biết đâu, lúc những bình phẩm viên khác đang có mặt nghe anh ấy nói thế, mặt mày liền cau lại.”

Nói thừa, nếu tôi ở đó, cũng nhăn nhó cho xem.

“Có điều, chủ tịch tụi em rất kích động, kích động đến độ đứng dậy, bảo Vương Gia nói rất đúng, ông ấy cũng cho rằng đó là đáp án chính xác nhất.”

Tôi đỏ mồm hôi... có phải ông già ngoại quốc kia có vấn đề thần kinh không?

“Chủ tịch nói, anh ấy yêu thương trân trọng gia đình như vậy, có nghĩa thật sự rất yêu quý tính mạng của bản thân. Ấu đó cũng là điều quan trọng nhất cần có ở một phi công. Bởi vì chỉ có như thế, người lái máy bay mới có thể chú ý, mới có thể cẩn thận, mới có thể đảm bảo an toàn cho tất cả hành khách và phi hành đoàn. Sau đó, ông ấy liền cho Vương Gia điểm tốt đa, khắc sâu ấn tượng về anh!”

Tôi vừa mướt mồ hôi, vừa sợ!

“Chị có đoán được sau khi Vương Gia nghe chủ tịch dứt lời liền nói gì không?”

Tôi lắc đầu, có hơi không muốn nghe tiếp.

Lôi Kiều chống lan can cười – “Anh ấy chép miệng với chủ tịch, sau đó bảo: ‘Nếu ông nói xong rồi thì có thể để tôi đi trước không? Hôm nay vợ tôi đang thi đại học, muốn tranh thủ thời gian gặp cô ấy, ông nói nhiều vậy, làm lỡ giờ mất rồi!’ Ha ha ha!”

Tôi cả kinh, không biết dùng vẻ mặt thế nào để biểu đạt cảm xúc, như có một dòng nước ấm áp chảy qua trong lòng, dòng nước ấm áp ấy bỗng biến thành cơn sóng, cảm thấy cay cay!

Đến khi tôi nhận ra, nước mắt đã tràn mi, tuôn ra như suối.

Lôi Kiều kinh hãi – “Phúc Tấn chị dâu, chị đừng khóc, chị đừng có hại em! Em bị Vương Gia làm thẹn mất!”

Tôi càng khóc lớn hơn, một tay chùi nước mũi, tay lau nước mắt.

Cậu ta hoảng hốt đến độ giậm chân, sau đó mặt dày nói một câu – “Em đi đây, em về nhà. Chị nhất định không được nói với Vương Gia là em làm chị khóc, dù thế nào cũng không được nói!”

Nói xong, chưa kịp thấy bóng dáng đâu, như thể biến mất, chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Cách Cách thấy mẹ khóc sụt sùi như thế, hỏi han quan tâm – “Mẹ ơi, sao mẹ khóc thế?”

“Mẹ khó chịu!”

Con bé hốt hoảng – “Con đi gọi papa!”

Chỉ một lát sau, Khang Duật vội vàng chạy tới ban công – “Miểu Miểu, em sao vậy?”

Tôi thấy anh, khóc càng dữ, không thể thốt được lời nào, nhào vào lòng anh, tiếp tục khóc lớn.

“Miểu Miểu, em nói mau!” – Anh sốt ruột đến mức như thể tôi bị bệnh nặng không bằng.

Tôi nức nở – “Duật, kiếp sau chúng ta ở cùng một chỗ nhé!”

Anh thoáng sững sốt, rồi ánh mắt nhanh chóng dịu dàng như nước. Anh lau nước mắt cho tôi, lấy khăn tay chùi nước mũi, cuối cùng hung hăng trừng mắt nhìn.

“Nói thừa! Chỉ toàn nói lung tung!”

Nước mắt tôi càng tuôn trào dữ dội, không thể ngừng.

“Kiếp sau, anh làm nữ, em thành nam, em sẽ nuôi anh, yêu thương anh!”

Anh lại nói – “Đừng, cứ giữ nguyên thôi!”

“Vì sao?”

Anh hừ mũi – “Em mà làm đàn ông? Chẳng phải là muốn anh phải hợp gió Tây Bắc sao?”

“...”

Mẹ nó, ác thật.

Có điều, tôi là yêu sự nham hiểm này, tôi yêu anh chết đi được.

Kiếp sau, em muốn gả cho anh!

Kiếp sau sau nữa...

Kiếp sau sau sau nữa...

Vẫn muốn được gả cho anh!

Vĩnh viễn...

37. Chương 37: Phần Kết

Tôi và Khang Duật đã lấy nhau được mười lăm năm, Cách Cách cũng trưởng thành một thiếu nữ mười bốn xinh đẹp duyên dáng.

Ngày hôm nay, cuối cùng Khang Duật cũng được lên chức cơ trưởng. Nhân cơ hội anh và mấy cậu đồng nghiệp vừa kết thúc nhiệm vụ bay, tôi mời bọn họ về nhà, tổ chức tiệc chúc mừng cho anh.

Về chuyện này, tôi rất muốn bộc lộ hết khả năng làm vợ của mình, đích thân nấu một bữa thật ngon. Khang Duật lại muốn vào giúp, tôi không cho, một mình xoay xở trong bếp.

Cũng có thể vì có lần tôi nấu ăn trong bếp mà đổ cả chảo dầu nóng lên chân, anh cứ ba phút năm lần vào bếp trông chừng, càng khiến tôi mất tự tin.

“Đi ra ngoài, quần tử tránh xa nhà bếp!” – Tôi đẩy anh.

Anh thấy tôi vẫn không sao, cười hề hề đến bên cạnh chùi dầu mỡ, lại còn ăn trộm món thịt kho tàu tôi vừa nấu xong, không cần thận dây mỡ ra áo sơ mi.

Quần áo dính dầu mỡ là khó tẩy sạch nhất, tội tội vàng bắt anh cởi áo. Đây chính là đồng phục đi làm của anh, phải chăm sóc từng li từng tí.

Anh nhìn tôi đang cố gắng xử lí nó, liền nói – “Đừng lo, đã có sự thần kì, toàn bộ đều tự động...” (Lời quảng cáo của thuốc Lục Vị Địa Hoàng Hoàn)

Tôi liếc nhìn anh, còn bắt chước quảng cáo nữa chứ. Bình thường ở không có việc gì làm, chỉ toàn nằm ra coi TV, mấy lời quảng cáo này tôi thuộc lâu lâu.

“Anh đây không đánh hư nát thận chú đâu, có điều đừng lo, đã có Lục Vị Địa Hoàng Hoàn, bổ thận tì, lại không có đường.” (Đại khái là lời quảng cáo về thuốc bổ thận Lục Vị Địa Hoàng Hoàn)

Tôi vui vẻ trong lòng, nhìn anh hơn hử, để xem anh đáp tiếp thế nào.

Ánh mắt Khang Duật sáng lên, hiển nhiên có vẻ đùa giỡn rất hăng, cười hề hề nhìn tôi, dùng giọng điệu không biết xấu hổ, ghé sát tai tôi nói – “VẬY... Rửa xong thì ngủ nhé...” (Lời quảng cáo của dung dịch vệ sinh phụ nữ Phụ Viêm Khiết)

Ôt tôi không biết xuất hiện bao nhiêu vạch đen.

Tốt xấu gì thì tôi cũng đang là bình Lục Vị Địa Hoàng Hoàn, sao anh lại coi tôi như chai Phụ Viêm Khiết vậy?

“Rửa cái đầu anh, ngủ cái đầu anh ấy!” – Tôi vớ lấy cái thìa rồi gõ liên tiếp lên đầu anh. Thật không hiểu, sao anh có thể biến thái ngầm, trong ngoài bất nhất đến như thế, biến thái tận mười mấy năm trời.

Còn nữa, ba cái quảng cáo kia, bây giờ cũng là năm 2021 rồi, sao chẳng thay đổi câu từ gì cả, vẫn truyền bá cho đến ngày nay, có phải là nhà sản xuất không có tiền không? (Thời điểm tác giả viết và phát hành truyện là vào khoảng năm 2011-2012)

Tôi không thèm đếm xỉa gì tới anh nữa, dùng thìa múc ít canh, ném thử mặn nhạt.

Bấy giờ, trong phòng khách rất xôn xao, có điều chỉ một chốc thôi, sau đó xuất hiện một cô bé vô cùng xinh đẹp đứng trước cửa phòng bếp nói.

“Bố, mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người!”

Khang Duật nhìn thấy con gái đã về, cũng bớt vẻ phóng túng một chút – “Con gái cưng, gì thế hả con?”

Cách Cách lấy một chai nước ngọt từ trong tủ đá ra, tu ừng ực, lau miệng xong, nói – “Con yêu sớm, muốn báo với bố mẹ, hi vọng bố mẹ cho phép!”

Khang Duật cứng đờ.

Còn tôi thì phun hết nước canh trong miệng lên mặt Khang Duật.

Cách Cách nhìn hai chúng tôi ngơ ngác, đơ cả người, khí sắc bình tĩnh chờ bố mẹ trả lời.

Trả lời cái gì?

Yes or No?

Mẹ ơi, cuối cùng con đã sinh ra ai thế này?

Lát sau, Khang Duật mới có phản ứng lại, ghen tức quá – “Nói với thằng nhãi kia, nếu nó chịu đợi đến khi kết hôn mới đụng vào con thì bố cho phép!”

Nghe đến đó tôi lập tức làm rớt thìa.

Bố ơi, rốt cuộc là con đã gả cho kẻ nào đây?

Cách Cách cười tủm tỉm gật đầu – “Dạ, con tự có chừng mực!” – Nói xong tung ta tung ta tung tấy bước ra ngoài.

Khang Duật đi theo, lại rống – “Còn nữa... nếu như nó không lái máy bay, thì cũng đừng hòng kết hôn với con...!”

“Con biết, con biết. Không phải người đi bằng máy bay con cũng chẳng ưa! Có điều, bố ơi, phóng tên lửa thì coi như cũng được ha?”

“...” – Khang Duật trầm mặc.

Tôi đứng ở phòng bếp, vẫn đang trong tình trạng kinh hoàng.

Hả? Thế là xong à?

Chuyện này xong rồi à?

Tôi còn chưa có ý kiến mà?

Tôi còn chưa nói gì mà?

Coi như tôi không tồn tại à...

Một cơn gió lạnh thổi qua...

Âu Dương Miếu Miếu năm nay ba mươi chín tuổi, một lần nữa sâu sắc hiểu được rằng, mình chỉ là một người trái đất mà thôi.

THE END.

38. Chương 38: Phiên Ngoại 1 – Những Mẫu Chuyện Nhỏ Nhà Tôi

Tên tôi là Âu Dương Miếu Miếu. Vì lúc bố đặt tên cho con, thầy bói bảo mệnh tôi thiếu nước, ông lại là người kinh doanh, thiếu nước có nghĩa là thiếu tài lộc, vì thế phải bổ sung cho tôi. ‘Bổ’ một lần, rút cuộc lại thành nhiều. (Chữ Miếu () gồm ba chữ thủy () ghép lại – mang nghĩa nước mênh mông.)

Đặc biệt là, tôi thiếu Thủy, còn cô em sinh đôi của tôi lại thiếu Hỏa. Đối với một người làm bác sĩ pháp y như mẹ, đây là chuyện rất quan trọng, thiếu hỏa thì âm khí sẽ nặng, rất dễ gặp phải ma quỷ, vì thế đặt tên em tôi là Âu Dương Diễm Diễm (Tương tự, Diễm () gồm ba chữ () ghép lại.)

Như thế cũng tốt, một đứa sáu Thủy, một đứa sáu Hỏa, sẽ không có cảnh Thủy Hỏa bất dung. (như từng giải thích ở chương 8)

Đúng là tôi lớn lên mà bị em gái bắt nạt.

Tôi là đứa trẻ sinh ra và lớn lên ở Thượng Hải, gia cảnh coi như cũng khá giả. Theo như lời ông nội tôi bảo, ở xã hội cũ, gia đình chúng tôi thuộc lớp địa chủ, cũng thuộc hàng có tiền dư của, tiếc thay nông dân muốn vùng lên làm chủ, nhà tôi cũng sa sút theo. Có điều ông nội rất giỏi chịu khổ, dù không còn là địa chủ, cười ha hả đi cày ruộng, cũng có chút tiền tuổi đó nha – Lúa Miêu Đại Vương. (Lúa miêu, còn gọi là củ niễng, màu trắng dùng làm thức ăn)

Bố tôi trưởng thành từ trong gian khó, tuy rằng chưa từng đọc sách nhưng việc kinh doanh rất suôn sẻ, mắt quan sát rất chính xác, làm cái gì thành công cái đó, tiền bạc ào ào.

Ông nội tôi có hai người vợ. Bà nội hiện tại là vợ nhỏ. Vợ cả của ông đã qua đời lúc tôi còn chưa sinh ra, em thứ chín của ông nội vẫn còn sống, nhỏ hơn bà nội hai tuổi, tôi cũng gọi là bà chín.

Ông có nhiều con lắm, tổng cộng hết chín người, bố tôi là thứ ba, ở dưới còn một em trai và năm em gái. Ông cố nội tôi còn sinh nhiều hơn, có tới hai mươi mấy người con. Bao nhiêu nam, bao nhiêu nữ, tôi cũng chẳng nhớ rõ, chỉ biết cứ mỗi dịp lễ tết, cả nhà chúng tôi đều tụ họp, những đứa đồng lứa với tôi, mới tính sơ qua đã tới 300 người.

Thứ vị hơn, đời thứ ba của dòng họ Âu Dương nhà tôi, ngoại trừ bố tôi ra, kể cả các cô đã lấy chồng, hay các chú bác đã cưới vợ, tất cả đều sinh con trai, chỉ có mình tôi và em gái là hai cô cháu gái duy nhất.

Thật ra, bố tôi muốn có con trai hơn. Thời xưa có câu ‘sinh trai có danh, đẻ gái được nhờ’, nhưng bố tôi kiên quyết quăng đi nửa câu sau, chỉ muốn con trai mà thôi.

Nhớ lại mẹ tôi từng kể, khi bố biết mẹ sinh, lại còn là sinh đôi, ông vui đến nỗi chạy vội đi mua hoa. Mà người báo tin cũng thật là, báo sinh đôi nhưng cũng chẳng nói là nam hay nữ. Thời đó chỉ cho sinh một con, nhưng mẹ tôi sinh đôi, đối với người luôn thích nhiều con như bố tôi, sao lại không cao hứng được cơ chứ.

Lúc bố tôi mua tặng mẹ bó hoa cúc trắng (đỏ mờ hời, dù sao đó cũng là hoa mẹ tôi thích, không quản được), vội vàng tới bệnh viện, y tá thấy ông liền nói, chúc mừng anh, ngài Âu Dương, sinh được hai thiên kim.

Đúng là nghìn vàng, lúc ấy bố tôi có cảm giác như bị một cây búa nghìn cân nện xuống đầu, ngất đi tại chỗ.

Sau này được biết nhà Âu Dương đời thứ ba chỉ có hai bé gái, của hiếm là thứ quý, tâm tình bố tôi mới tốt hơn, bấy giờ ông mới nhớ những câu ‘đẻ gái được nhờ’, ‘con gái là áo ấm của cha mẹ’.

Từ đấy về sau, ông chiều tôi và em gái tới tận trời.

Khi tôi được ba tuổi, có một lần bị cảm nặng, xui xẻo là gặp phải một gã lang băm, cảm cúm trở thành virus gây viêm cơ tim, bệnh mãn tính, khiến cơ thể tôi yếu ớt như Lâm Đại Ngọc (nhân vật trong Hồng Lâu Mộng), quanh năm suốt tháng làm bạn với thuốc, ngược lại, sức khỏe em gái tôi rất tốt, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị bệnh lần nào.

Thủy hỏa bất dung sao? Khổng chế lẫn nhau sao? Chả đúng tẹo nào.

Bởi vì sức khỏe tôi yếu, nên bố mẹ càng chiều chuộng tôi nhiều hơn, khi đó tôi đòi gì hai người đều đáp ứng. May mà những năm 80 thời ấy không bị vật chất hóa như bây giờ, tôi cũng chỉ có nhiều hơn vài con búp bê, ăn nhiều ổ bánh, mặc nhiều váy hơn mà thôi.

Đúng là bị chiều đến hư, hồi bé tính tình tôi tệ lắm, hề không vừa ý thì nổi cáu ngay. Bởi bố mẹ tôi cũng muốn để tôi được tự do, dần dà, tôi hiểu thành: Mình là nhất! Tính nết có chút bất thường.

Còn nhớ, khi bé, tôi có một cô chị họ, tôi cực kì không thích nó. Có lần tôi cố ý cột nó vào sau xe ba bánh rồi kéo lê đi, kết quả mặt nó toàn máu là máu. Nhưng tôi chẳng sợ, đã có bố làm chỗ dựa rồi mà.

Tôi được dung túng đến vậy đấy, mãi đến năm bốn tuổi mới được uốn nắn lại.

Năm bốn tuổi, tôi gặp một cậu bé đang bắt nạt một chú cún con. Bé cún kia kêu gào đến tội nghiệp, không hiểu sao tinh thần chính nghĩa của tôi nổi lên, tuy chỉ mới bốn tuổi nhưng lại rất khỏe, đánh cậu nhóc kia một trận tơi bời. Bé cún biết người cứu mình, rất bám tôi, khiến tôi rất vui, liền quyết định nuôi bé cún.

Chính nhờ lần đó, tôi đột nhiên nhận thấy, mình và cậu bé bắt nạt cún con kia cũng giống nhau, đều là đồ đáng ghét, liền thay đổi tính tình. Tính cách tôi trước năm bốn tuổi ngang ngược là vậy, sau đó liền tự sửa đổi, từ ấy về sau yêu chó, yêu đến không cách gì cứu chữa.

Có thể do tôi cảm tình con chó, bản tính vốn hiền lành đó thôi.

Cứ như thế, tôi dần trưởng thành. Nháy mắt, đã đến tuổi đi học.

Vừa vào tiểu học, tính tò mò, hiếu động, thể lực cũng theo đó mà tăng, tôi có không biết bao nhiêu là sự kiện không biết nên khóc hay cười.

Nhớ hồi lớp một, tôi rất thắc mắc không biết mình được ra đời như thế nào.

Về câu hỏi này, tôi tin rằng thế hệ sinh sau năm 80 đều từng hỏi bố mẹ mình một lần.

(Gửi những độc giả đọc quyển sách này, nếu bạn là người sinh sau năm 90, có thể xem nhẹ đoạn này, vì chắc chắn bố mẹ bạn đã nói thật cả rồi!)

Đương nhiên, các bậc phụ huynh không thể nói thật với bạn, đa số bọn họ đều chọn một trong những phương án sau đây để trả lời thôi.

1. Con lớn rồi sẽ tự biết thôi.
2. Con được nhặt từ đồng rác
3. Con từ nách mọc ra rơi xuống.
4. Con sinh ra từ hòn đá.

Hắn là còn rất nhiều câu trả lời tương tự thế, nói chung, các vị ấy hoàn toàn không thể nói thật được.

Câu trả lời của bố mẹ tôi mới lạ hơn cả.

Khi tôi hỏi câu đấy, mẹ tôi ôn tồn kể rằng – “Con mọc lên từ một hạt giống, mỗi ngày mẹ tưới nước, không bao lâu thì con ra đời.”

Lúc ấy tôi mới học lớp một, ngây thơ tin rằng đấy hoàn toàn là sự thật.

Bởi vì có một cô em gái sinh đôi hay bắt nạt mình, nên tôi rất mong có thêm một cô em gái, hoặc một cậu em trai để chơi cùng. Vì thế, ở vườn nhà bà nội trồng rất nhiều rau cải, tôi bứng một bụi lên đặt trồng trong chậu.

Tôi thật rất nghiêm túc với ý định này, chăm sóc cây rau rất cẩn thận.

Kết quả không cần phải nói tới, tất cả mọi người hắn là biết rõ em bé từ đâu mà ra.

Nhưng đến khi cây rau cải kia héo khô, chẳng có bất cứ cái gì được sinh ra cả.

Tôi ôm chậu bông đi hỏi mẹ, khóc lóc bảo rằng bà đã lừa tôi.

Mẹ tôi rất bình tĩnh, bảo rằng – “Rau cải chỉ dùng để ăn thôi, mẹ có nói là rau cải đâu, súp lơ mới có thể mọc ra em bé.”

Tôi ngây thơ không biết gì lại tin là thật, nhưng cũng không tiếp tục làm trò ngốc ấy nữa.

Bởi vì, khi ấy tôi hoàn toàn không biết súp lơ là cây gì, đương nhiên chẳng đi tìm.

Rồi chuyện ấy cũng trôi qua như thế.

Tôi càng lớn thì càng nhiều sự tích để kể hơn.

Lên lớp ba, trong một lần viết văn, thầy giáo ra đề viết về một người mà mình kính yêu nhất.

Thời ấy viết tập làm văn, lúc nào cũng có văn mẫu, trăm bài như một.

Ví dụ như: bố em phải làm việc rất vất vả, mẹ em rất dịu dàng và tốt bụng, anh chị em từ lúc còn bé đã rất siêng năng học hành chăm chỉ, em trai nghịch ngợm em gái đáng yêu, ông bà hiền từ kể chuyện cổ tích, thầy cô luôn quan tâm học trò... thêm vào cuối là chị Trương Hải Dịch thật kiên cường. (Trương Hải Dịch là một nhà văn khuyết tật nổi tiếng sinh năm 1955)

Học sinh tiểu học những năm 80 ấy thật sự hồn nhiên trong sáng.

Thời còn bé, người tôi kính trọng nhất là bà ngoại, bởi vì bà sinh được tám người con, vừa vặn bốn nam bốn nữ. Sinh theo thứ tự thì càng kì diệu hơn, cứ một gái thì có một trai, sau đó là gái rồi trai kế tiếp, cứ nam nữ xen kẽ nhau như thế, theo tôi, điều ấy kì diệu biết là bao nhiêu.

Cho nên tôi quyết định viết về bà ngoại. Nhưng mà phải làm thế nào để nhấn mạnh được hai chữ kính trọng của mình đây, tôi nghĩ đi nghĩ lại, viết ra những thương cảm đau khổ của mình sau khi bà qua đời.

Tôi rất cố gắng, viết rất nghiêm túc, viết đến chảy nước mắt nức nở, đọc là thấy đau lòng.

Kết quả là tác phẩm của tôi được đưa đi tham gia cuộc thi viết văn dành cho học sinh tiểu học ở Thượng Hải, đạt giải ba.

Chuyện hay tới ngay sau!

Bác của tôi, chính là vợ của anh trai mẹ tôi, làm giáo viên, đúng bữa ấy gặp cô giáo tiểu học của tôi.

Cô giáo tôi vừa nhìn thấy bác liền nói – “Chị Kim, người chết không thể sống lại, chị đừng quá đau buồn!”

Bác tôi cũng sốt nói – “Nhà tôi đâu có tang sự nào?”

Cô giáo – “Không phải mẹ chồng chị vừa qua đời tháng trước sao?”

Bác – “Cô nói cái gì thế, bà đang sống rất vui vẻ cơ mà?”

Cô giáo – “Vây bài văn kia là...” – Nói xong cô lấy bài văn tôi viết ra.

Có thể biết kết quả thế nào rồi đấy, tôi bị tám người con của bà ngoại, dì dượng cậu mợ, mắng suốt ba ngày ba đêm.

Chuyện này đến tận bây giờ, mỗi dịp tết quây quần bên nhau, đều lôi ra càn nhần tôi một lần...

Cũng có năm tôi bị chó cắn.

Mọi người ai cũng biết rồi đấy, tôi đặc biệt rất thích chó, khi ấy nhà tôi là nhà riêng, có một cái sân rất rộng, nuôi một chú chó săn (chó berger) rất lớn!

(Thật sự rất lớn luôn đấy, khi tôi còn nhỏ, chỉ trông như cọng giá đổ thôi.)

Tôi đốt nến muốn xem thử nó đã ngủ chưa mà không biết rằng động vật vốn sợ lửa, tôi sơ ý đốt cháy lông nó, vì tự vệ, con chó Bối Bối cắn bị thương người chủ nó yêu nhất!

Chuyện cũng chưa dừng lại ở đó.

Nó cắn chỗ nào không cắn, lại nhằm vào cái ‘bánh bao nhỏ’ chưa phát triển của tôi.

‘Cái bánh bao’ của tôi bị bác sĩ nhấn tâm may ba mũi.

Tôi phải nghỉ học suốt một tuần.

Lúc miệng vết thương còn chưa cắt chỉ, tôi đã phải đi học, người bác làm giáo viên của tôi, đem chuyện tôi bị chó cắn kể cho tất cả giáo viên trong văn phòng.

Lúc nghỉ trưa, tôi được gọi tới văn phòng, cô giáo chủ nhiệm của tôi cứ hỏi tôi có đau không, tôi trả lời không đau, đã khỏe rồi ạ.

Nếu đó chỉ đơn giản là quan tâm thôi thì được rồi, đằng này cô ấy cứ muốn nhìn miệng vết thương của tôi.

Tôi cũng mơ mơ màng màng mà cởi áo cho cô xem.

Cô ấy xem thì cũng xem đi, đằng này còn gọi tất cả các giáo viên bước tới nhìn.

Trong đó... còn có cả thầy giáo.

Tôi ngửa đầu... nhìn trời...

Cứ thế tôi trải qua tuổi thơ quý báu, bước vào thời kì dậy thì.

Nếu hỏi tôi, trong cuộc đời học sinh, lúc nào là vui nhất, tôi nhất định sẽ trả lời rằng đó là thời trung học cơ sở. Cả đời tôi khó mà quên được khoảng thời gian khi ấy, lúc đó không đặt nặng áp lực học tập như với tụi trẻ bây giờ, vô ưu tư lự. Đương nhiên là ngoại trừ những kì thi lên trung học.

Tụi học trò khi ấy, cũng đều đang ngây ngốc ở độ tuổi dậy thì, cứ hết tiết là cãi nhau âm ỉ, vui biết là bao nhiêu. Tuy đó là thời kì ngây thơ, nhưng cũng là lúc các kích thích tố tiết ra, bất kì nam hay nữ sinh nào, đều có cảm giác chua chua ngọt ngọt.

Ở phương diện này, tôi chậm phát triển hơn nhiều. Có lần một cô bạn tốt tâm sự với tôi rằng cô ấy có cảm tình một cậu bạn trai cùng lớp, nghe đến đó tôi hoàn toàn như vịt nghe tiếng sấm, nhưng giả vờ không lộ ra, nếu không chắc chắn nó sẽ nghĩ tôi như cục đất mất.

Có cảm tình là gì? Tôi cứ suy nghĩ về từ này mãi, thật là khó hiểu, đây là nói về một cảm giác nào đó sao?

Về đến nhà, tôi quyết định hỏi mẹ, nhưng không thể nói thẳng, bởi vì cái thời tôi những năm ấy, nếu nói đang có cảm tình với người khác phái, chắc chắn sẽ bị xem là có dấu hiệu yêu sớm. Yêu sớm những năm tám mười sao, nghiêm trọng ngang mức có người phóng hỏa ấy. Nhờ mà mẹ nghi đó là tôi, không chừng bà lấy dao giải phẫu thi thể để phân tích tôi mất. Phải không để lộ chuyện này mới được, lại còn các giáo viên trong trường, cô giáo chủ nhiệm gặp mặt, dạy dỗ hằng ngày nữa chứ.

Tôi chỉ dò hỏi kín đáo – “Mẹ, sao ngày xưa mẹ lại lấy bố thế?”

Tôi rất thắc mắc chuyện này, dù sao mẹ tôi cũng tốt nghiệp thạc sĩ, lại dấn thân vào nghiệp pháp y danh giá, sao lại coi trọng người đàn ông đầy mùi tiền như bố tôi?

Lúc đó mẹ tôi lãnh đạm nói một câu – “Có vị đàn ông.”

“Hả?” – Vị đàn ông? Đó là vị gì?

“Bố con hả... haha...” – Hình như bà đang nhớ lại những kỉ niệm tươi đẹp thời trẻ, cười rất háo sắn.

Tôi không nhịn được thúc – “Mẹ kể nhanh đi, con muốn nghe!”

Mẹ cũng chẳng ngượng ngùng gì, thấy tôi tò mò liền tuôn ra như máy phát thanh.

“Hồi đầu mẹ ghét ba con lắm đó chứ, không bằng cấp lại chỉ biết buôn bán, mẹ và ông ấy căn bản là chẳng hề có tiếng nói chung. Có điều ngày đó mẹ mới từ nông thôn lên thành phố, muốn tìm một người để lấy làm chồng, định cư ở Thượng Hải. Bà ngoại tìm được một người làm mai, thế là liền giới thiệu bố con cho mẹ.”

“Vậy sao sau này này mẹ lại lấy bố con?”

“Vốn đầu mẹ vốn không định tiến xa với ông ấy đâu.” – Lúc này, giọng mẹ kéo dài ra – “Thế là liền hẹn ông ấy tới công viên để nói cho rõ ràng, kết quả là nói xong, bố con... haha...”

“Bố con thế nào? Nói đi, mẹ!” – Đúng là làm tôi tò mò quá đi thôi.

“Bố con rất nổi giận, không không, là vô cùng nổi giận, kết quả là... ha ha...”

Tôi chờ mẹ cười đến nổi suýt nữa phát điên.

Chờ mẹ cười xong, đột nhiên nói ra một câu – “Ông ấy bay lên đá một cái, cái chân to ấy trúng vào đùi mẹ.”

“Lúc đó hả, mẹ đột nhiên cảm thấy ông ấy rất đàn ông, rất khí phách!”

Tôi bị sét đánh vào người.

“Haha...” – Mẹ tôi càng cười càng lộ vẻ mê trai.

Cả nửa ngày rồi mà tôi vẫn không tìm được hồn phách mình ở đâu, đến khi tỉnh hồn thì mẹ vẫn đang cười ha hả.

Tôi đỏ mặt hỏi – “Thế ra vì cái cú đá nó mà mẹ, mẹ quyết định lấy bố sao?”

“Đúng! Lúc bố con đá một cú đó, ống tay áo thổi bay bay, trông đẹp trai cực kì!”

“...” – Cho tôi xin ba phút ới ra máu đã.

Có lẽ là mẹ tôi tự nhận ra nói những chuyện này với con gái rất không thích hợp, vội vàng đứng dậy vào bếp thái rau, che giấu sự khó xử của mình.

“Mẹ nè...” – Tôi nói.

“Sao con?”

“Mẹ, thế thì không phải là bố có vị đàn ông, m là... ngang tàng bạo ngược!”

“ ... ”

“Còn nữa, mẹ.... mẹ... không phải thích bị ngược đãi đấy chứ?” – Nào có phụ nữ nào muốn gả cho người đá trúng mình.

Khóe miệng mẹ tôi co giật, con dao làm bếp trong tay phản chiếu tia sáng lạnh lẽo.

Tôi run cầm cập, vội vàng chuẩn mắt.

Mẹ tôi là vậy, còn bố tôi sao? Tuy rằng tôi không biết vị đàn ông là gì, nhưng tôi cảm thấy không ai có thể qua mặt được bố mình được.

Bố tôi, giống như động vật hoang dã vậy.

Nhà tôi có nuôi một cặp cá rồng vàng(*). Năm tôi lên chín, lúc ấy người ta quan niệm cá rồng vàng mang lại tài lộc, người làm ăn ấy mà, luôn hi vọng tiền vào như nước, bố tôi trước giờ chưa từng bỏ qua cách nào có thể giúp ông phát tài. Vì thế nhà tôi bắt đầu nuôi cá rồng, nuôi cả đôi. Thời ấy cá rồng khoảng một nghìn tệ một con. Những năm chín mươi khi ấy, một nghìn tệ, là một con số rất lớn, không phải có thể tùy tiện bỏ ra. Bố tôi còn sắm một loạt nào là hồ cá, hang cá, bơm oxy, thức ăn cho cá, trong trong ngoài ngoài tốn không ít tiền bạc.

(*) Cá rồng vàng: Giống cá cảnh, đứng đầu danh sách các loài cá nước ngọt trong sách Đỏ Việt Nam, có con lên tới trăm triệu, thường có hai loại quý nhất là cá rồng quá bối – toàn thân vàng, được quan niệm mang tài lộc và thăng tiến trong sự nghiệp, cá rồng huyết long – màu đỏ tránh xui xẻo, mang lại may mắn)

Lúc tôi mười sáu tuổi thì hai con cá kia từ 10cm đã phát triển thành 80cm, nghe nói cá rồng càng dài thì càng có giá trị, lúc đó bố tôi còn đặc biệt mời một chuyên gia tới để định giá con cá kia, thật khủng khiếp, một con thôi mà lên tới bốn, năm vạn.

Nhưng vào lúc đó, chính phủ trưng thu đất, nhà tôi bị tịch thu, phải dọn vào một chung cư cao tầng. Gia đình tôi vốn quen ở nhà riêng, bây giờ phải dọn vào chung cư, liên nẩy ra vấn đề, phải đặt hang của cặp cá rồng kia ở đâu? Hai con cá lớn lên, cái hang ấy cũng được mở rộng dần theo, thành ra bây giờ bị lăm. Bố tôi định đem hang và cá bán đi, nhưng ai sẽ mua? Ai lại bằng lòng bỏ tiền nuôi cặp cá này chỉ cho vui chứ?

Nếu không thì mang tặng? Sao bố lại có thể làm thế được? Ông là người làm ăn, tuyệt không thể làm những chuyện gây lỗ như vậy.

Trước ngày chuyển nhà một hôm, bố tôi đứng trước hang cá đi qua đi lại ngẫm nghĩ, cuối cùng đã có quyết định.

Tôi còn nhớ kĩ, bữa tối ngày hôm đó có món gì.

Một đĩa cá hấp, một mâm cá kho. Chính là – hai con cá rồng nuôi trong nhà. Tôi không biết tình hình, cứ thế mà ăn.

Thật là nghiệp chướng...

Tôi không thể không nói, bố tôi đúng là một người có bản lĩnh phi thường.

Thế không phải là động vật hoang dã thì là gì?

Đó cũng chưa phải chuyện ghê gớm nhất đâu. Tôi từng nuôi một con dê núi nhỏ đặt tên là ‘Lông Quấn’, bởi vì trên trán nó có một phần lông xoắn xoắn. Khi được bố đưa đến nông thôn, tôi thấy nó cực kì đáng yêu, liền bắt mang về.

Khi đó, gia đình vẫn ở nhà riêng, vì hai chị em tôi, bố đặc biệt xây một vườn hoa nhỏ, trải nguyên một thảm cỏ, còn làm cả xích đu, nơi đó cũng trở thành nhà mới của ‘Lông Quấn’.

Mỗi ngày tôi đều cho nó ăn ngon, vỗ béo nó, cứ thế, cuối cùng tai họa của nó đã đến.

Hôm ấy, nhà trường tổ chức đi chơi xuân, đi hết hai ngày. Tôi sợ khi mình đi thì ‘Lông Quấn’ ở nhà bị đói, bố mẹ đi làm rất bận, đành mang nó qua gửi nhờ bà nội, xong xuôi mới yên tâm chơi bởi.

Ngày tôi về, trong nhà chẳng có ai nên tôi qua nhà bà nội để ăn cơm, thuận tiện đi thăm ‘Lông Quấn’, tôi nhớ nó chết đi được.

Ai ngờ, nó đã trở một đĩa thịt dê luộc trên mâm cơm nhà bà, mà kẻ xuống tay không ai khác là bác cả.

Tôi giận đến nỗi muốn lật bàn, nhưng lúc đó vẫn còn nhỏ, không có sức. Tôi thử dỡ cái bàn gỗ lim kia nhưng chẳng nhúc nhích tẹo nào. Tôi nhận, phải đi tìm người có ‘sức lực’ khác đòi lại công cho tôi mới được.

Và bố tôi chính là người có ‘sức lực’ đó.

Chờ khi bố đến, tôi òa khóc nức nở, tức tưởi kể lại hành vi sát sinh của bác cả.

Bố tôi nghe xong, vỗ mạnh lên bàn, đen mặt quát lớn – “Cái gì? Dám làm thịt con dê nhà mình nuôi à!”

Tôi đã hi vọng, có cửa rồi đây.

Lúc đấy, trong mắt tôi, bố chính là đáng cứu thế, là thượng đế.

Thế nhưng...

“Thế nhưng lại không gọi bố tới ăn, anh em gì mà kì vậy! Bố phải lấy đùi về gặm mới được!”

Tôi ghen ngay tức khắc, giọt nước to như hạt đậu còn đọng lại viền mắt, thấy bố tôi hùng hục bước ra khỏi cửa, sau đó hùng hổ quay về, trong tay quả thật còn cầm một cái đùi lớn.

‘Lông Quấn’ của tôi... cục cưng bé bỏng của tôi...

Tôi rơi nước mắt...

‘Lông Quấn’ đã bị làm thịt, hi sinh như thế đó.

Sự kiện ‘Lông Quấn’ quả thật làm tôi rất đau lòng, vậy mà bố tôi chẳng mảy may, tiếp tục quẹt thêm một nét bút tội nghiệt vào niềm vui nuôi dưỡng động vật của tôi.

Số là năm tôi học lớp năm, có một người bạn tiểu học phải chuyển nhà, có một con thỏ, muốn gửi tạm tôi nuôi ít bữa, tôi liền đồng ý.

Nói đến nuôi dưỡng động vật, không phải thổi phồng đâu nha, quả thật tôi nuôi con nào cũng béo tốt cả! Đặc biệt hơn nữa là, con cún tôi nuôi, không bao giờ có kiểu ‘chó cạy gần nhà’ mà bắt nạt con vật không cùng giống loài với nó, lại còn rất thân thiết với nhau nữa kìa.

Bạn vì tin tưởng nên mới giao cho tôi, thật đúng là tình bạn thấm thiết. Đương nhiên tôi phải xem bé thỏ này như báu vật trong lòng. Mỗi ngày tôi đều cho nó ăn cả rốt tươi, chăm sóc trở nên cực kì đáng yêu, trông như quả cầu bông.

Một ngày nọ, trong đêm trăng mờ gió thổi(*), không biết lúc đó bố tôi nghĩ cái gì, thấy thỏ liền nghĩ đó là mẹ mua về để bồi bổ cho ông, không nói lời nào, năm giờ sau, biến thành một nồi thịt thỏ ngon lành.

(*) Nguyên văn ‘nguyệt hắc phong cao’, ý chỉ những đêm phù hợp để làm chuyện đen tối, mờ ám,

Vì để trả thỏ cho bạn, ngày hôm sau tôi vội vàng chạy đi mua một con thỏ khác giống y chang con cũ, định để thay thế. Nhưng tôi đã phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng, quên hỏi con thỏ của cô bạn kia là đực hay cái.

Kết quả là mua nhầm, lộ chuyện!

Từ đó về sau, tôi chẳng nuôi con nào ngoại trừ chó cả, bởi vì tụi nó toàn trở thành đồ ăn cho bố tôi thôi, hoặc không thì cũng thành đồ nhắm rượu cho các bác trong nhà.

Nhưng ít ra, chó thì không.

Bởi vì bố tôi rất thích chó, nhờ điều này, phận con gái như tôi mới tha thứ cho ông đấy.

Thế nhưng, ‘vị đàn ông’ với tôi là gì vẫn không thể giải thích được.

Mãi cho tới khi... một học sinh chuyển trường vào lớp.

Anh xuất hiện...

Ái Tân Giác La – Khang Duật, anh đúng là khắc tinh cả đời này của em.

P/S (lời tác giả): Những câu chuyện của nữ chính, tất cả đều là những điều tôi từng trải qua trong đời.

Là thật đó!

Ồi, đầu năm nay, viết sách thế nào, lại đem chuyện của mình viết vào trong.

Có điều, thời thơ ấu của tôi, quả thật rất hạnh phúc, haha...

39. Chương 39: Phiên Ngoại 2 – Khang Duật Báo Thù

Khi Khang Duật được hai tuổi, cha cậu mới đổi lại thành họ Ái Tân Giác La.

Chuyện này là do vấn đề lịch sử, đa số con cháu của dòng họ Ái Tân Giác La sau cách mạng Tân Hợi đều sửa họ, thành họ Triệu, La, họ Kim, hoặc nhiều họ khác nữa. Bởi nếu không đổi, thì sẽ rất khó thoát khỏi cuộc cách mạng Trung Hoa thời kì tư bản chủ nghĩa, mãi đến sau khi cải cách, một số có đổi lại họ lần nữa, một số thì không.

Có điều, dù cho có sửa lại họ, cha Khang Duật cũng không tránh được bị ghép tội, bắt nhốt đi cải tạo lao động suốt mười ba năm trời mới được thả ra, sau đó lấy nghề sửa xe đạp làm kế sinh nhai.

Lúc Khang Duật ba tuổi, cha qua đời, mẹ là nông dân, dựa vào công việc đồng áng mà mưu sinh. Khi lên sáu, vì muốn Khang Duật có cuộc sống tốt hơn, mẹ đưa cậu từ Phủ Thuận, tỉnh Liêu Ninh bốn ba vào Thượng Hải. Nhưng do khó khăn, chi phí đi đường túng thiếu, mẹ Khang Duật đành tạm ở lại Thượng Hải, đi làm công cho một đội sản xuất, đồng thời tìm một căn trọ, thu xếp tạm thời.

Lên sáu, Khang Duật trông cực kì đáng yêu, khỏe mạnh kháu khỉnh nhưng lại không hoạt bát, cũng không thích chơi đùa chạy nhảy. Cũng có thể vì cha mất sớm, cậu trưởng thành hơn đám cùng tuổi, so với lũ trẻ con được cha mẹ cưng chiều ở Thượng hải, Khang Duật càng giống một ông cụ non, việc đồng lẩn việc nhà đều làm rất tốt.

Có lẽ vì thuộc dòng tộc hoàng thất, nghe đâu là con cháu đời sau của Thuần Thân Vương ngày ấy, cá tính của Khang Duật rất ngoan cường, chỉ ngần ngừ vài ngày, được tôn thành đại ca của lũ con nít.

Tính tình Khang Duật cũng rất cố chấp, miễn cho là đúng thì sẽ làm như vậy, như bình thường, nhất định chỉ đi đường thẳng, không rẽ, không quẹo sang hướng nào. Ví dụ như có lần đi đưa cơm cho mẹ, cậu nhóc chọn đường ngắn nhất, nhưng đồng thời cũng rất khó đi, đối với một đứa bé mà nói thì cũng giống như trèo đèo lội suối, nhưng tuyệt nhiên lại không đổi sang đường khác. Gặp chướng ngại vật thì đá, đá không được thì nhảy qua, mà không được nữa thì sẽ bò sang, nhất định chỉ đi con đường này.

Khi còn bé gia cảnh nhà Khang Duật rất nghèo, chưa từng hưởng thụ cái gì, ngay cả ăn uống, một tháng hết hai mươi ngày là ăn củ cải khô trộn cơm trắng, thế nhưng từ trước tới nay cậu cũng chưa từng trách móc, chỉ suy nghĩ tìm biện pháp để tăng thức ăn trong nhà. Chẳng hạn như lúc chơi đập giấy(1), thắng thì được quả vật, chơi bắn súng nước thắng thì sẽ có đồ uống. Tuy chả thích chơi, nhưng nếu có thể có chiến lợi phẩm, cậu cũng tham gia.

Ngày nọ, cậu nhóc đi đưa cơm tối cho mẹ đang làm việc ở trong ruộng, trên đường về thì gặp một con chó con lông vàng, tròn ửng trông rất dễ thương, bèn tiến tới, đùa với nó một lúc. Nhưng cách cậu nhóc chơi với cún con cũng khác thường. Khang Duật ngồi trên mặt đất, dùng một cành cây nhỏ đâm tới đâm lui con vật, cún con chỉ chừng 3 tháng là cùng, bị cậu nhóc đùa thế, sửa ằng cả lên.

Đột nhiên, có một giọng nũng nịu vang lên đằng sau cậu – “Sao cậu lại bắt nạt cún con thế!!”

Khang Duật quay đầu, mắt sáng rực. Cậu chưa từng thấy một cô bé nào giống búp bê như vậy, chỉ chừng bốn, năm tuổi, nhỏ xíu như cọng giá đỗ, tóc xoăn xoăn hơi ánh nâu, hai con mắt trong vắt sáng ngời, vừa to vừa tròn, nước da trắng hồng. Trên người cô nhóc rất bần, ngay cả bộ váy trắng cũng đầy bùn, chân mang

đôi giày da nhỏ màu đỏ lấm lem bùn đất, nhưng trông vẫn rất xinh xắn, đáng yêu. Bé gái kia tức giận chạy tới, chất vấn – “Cậu không được bắt bạt chó con, xem kìa, cậu dọa nó sợ run rồi.”

Khang Duật muốn nói, tôi không bắt nạt, đang đùa với nó mà thôi. Nhưng nhìn cảnh cây còn ở trong tay, có nói thế nào thì cô bé kia vẫn nhất định cho đó là ‘hung khí’ bắt nạt con cún.

Chờ cậu đang định giải thích, bé xoay nắm đấm, đánh thẳng.

Nhất thời không đề phòng, đại ca Khang Duật bị đánh bại.

Cậu không nghĩ cô bé trông như cọng giá này lại mạnh đến vậy, ôm chỗ đau, nghĩ tới việc đánh trả, nhưng bé gái nhất quyết không cho cậu cơ hội, đá thẳng vào bụng, lại còn dẫm lên hai cái, miệng mắng – “Này thì bắt nạt chó con, dám ăn hiếp chó con nè!!”

Khang Duật nổi điên, nắm lấy chân bé gái kia, sau đó vùng lên, nào biết cô nhóc kia phản ứng rất nhanh, nắm lấy tay cậu, há mồm cắn một cái thật mạnh.

Bị đau, cậu nhóc kêu to lên.

Răng cô bé này còn sắc hơn cả chó.

Khang Duật vội rút về, trên cánh tay đã hiện dấu răng đỏ tươi.

Cô nhóc kia khịt khịt mũi, rồi tiếp tục dùng chân đá tới. Cậu bị tấn công liên tục, bị đánh đến nổi không biết phản ứng thế nào, bé gái kia không chịu dừng tay, tìm kiếm xung quanh xem có cái gì dùng được không, bất ngờ nhìn thấy một cục gạch, vội vàng chạy qua đó, nhặt, rồi quay trở lại.

Cô nhóc hù dọa, bảo – “Không cút đi thì tôi sẽ ném gạch vào cậu đó!”

Khang Duật bị đánh đến mặt mũi bầm dập, cực kì tức giận, nhưng trong đầu cũng biết nhờ mà cô bé kia ném thật thì cũng là mình bị thương, đành nén giận, khập khiễng bỏ đi.

Bé gái kia vẫn dùng gạch hù dọa cậu, đôi mắt xinh đẹp trừng lên, ra vẻ như muốn ném.

Con trai không đánh con gái.

Khang Duật nhếch miệng nghĩ thầm, nhìn cô nhóc kia chơi đến bần cả người, nhất định là ở khu gần đây mà thôi. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Cậu sẽ luôn chờ cơ hội trả thù cho mà xem.

Trước tiên, không chấp nhận với cô bé con này nữa.

Nghĩ thế, cậu cảm giận bỏ đi.

Sau đó, cậu bắt đầu hỏi thăm xem bé gái kia là con nhà ai, có vài đứa bạn biết được, cô nhóc là con của đội trưởng đội sản xuất, tên Âu Dương Miếu Miếu. Mặc kệ là con ai, dám đánh cậu thì phải trả giá.

Chuẩn bị được vài ngày, cậu nhóc dùng pháo hoa thắng được lũ bạn, chuẩn bị báo thù.

Tuy nói là báo thù, nhưng đánh con gái, thì cậu vẫn thấy rất mất mặt, nên mới nghĩ ra cách dùng pháo hoa dọa người ta.

Lén lút đi tới trước cửa nhà cô bé kia, trước nhà có một vườn hoa nhỏ, bốn phía là tường đá, rất cao, nhưng nhờ cậu nhóc cũng cao nên có thể nhìn được, Khang Duật kiễng chân hướng mắt vào trong.

Bé gái kia đang chơi với chó trong vườn.

Một con cún lông vàng, còn có...

Khang Duật nhìn con chó săn khổng lồ, lần đầu tiên cậu nhóc thấy con chó lớn như thế, thấy nó nhe răng, lộ ra hàm răng trắng hếu, cô nhóc kia còn cười rất vui. Cậu lấy tay quẹt mồ hôi, chó lớn như thế mà cô bé không sợ chút nào, còn đưa tay vào trong, bóp hàm con chó.

Cậu đổ mồ hôi lạnh một phen.

Bé gái kia không sợ bị cắn sao?

Lúc này, cô bé nói – “Bối Bối, ngoan, mày còn phải sinh con nữa, không được nhảy lung tung.”

Thì ra là một con chó mẹ.

Mặc kệ chó gì, nhưng lớn vậy thì cũng quá là dọa người.

Cậu nhóc vốn định đá pháo hoa vào để dọa cô bé, nhưng nhìn thấy con chó lớn như thế, nào dám làm gì?

Nhờ đâu con chó bị dọa, nổi điên, cắn người thì phải làm sao?

Đành tạm hoãn kế hoạch, chờ cô nhóc kia ở một mình thì hẵng ra tay.

Đợi suốt ba tiếng, con chó bị kia không rời cô nhóc một tấc, khiến cậu không tìm được cơ hội nào.

Trời sắp tối, Khang Duật đành trở về nhà.

Qua vài ngày, cậu lại đến, cô bé kia vẫn đang chơi cùng con chó lớn.

Suốt một tháng, mỗi ngày cậu nhóc đều tới ôm cây đợi thỏ, nhưng chưa ngày nào tìm ra được cách trả thù.

Chờ đến khi cô nhóc kia chỉ có một mình, thì cậu lại không ra tay được. Đợi suốt một tháng, Khang Duật cũng biết được nhiều chuyện, biết chuyện cô bé kia sức khỏe không tốt, nên bố mẹ không cho ra khỏi cửa, chỉ được loanh quanh trong vườn. Hình như là do tim không tốt, nhờ đâu dọa đến nỗi làm bệnh tim của cô nhóc tái phát thì làm sao?

Khang Duật cào cào đầu, lúc có chó thì không dám, khi có một mình cô nhóc kia cũng không nỡ, chẳng nhẽ thù này của cậu không thể báo?

Cậu nhóc ẩm ực về nhà, ăn cơm, vẽ mặt sa sầm.

Buổi tối, mọi người thường vây quanh trong sân nhà hàng xóm xem tivi, cậu cũng đi theo, được xem miễn phí, không phải tốn điện nhà mình, mắc gì không xem?

Khi già trẻ lớn bé đang chăm chú xem truyền hình thì nhà bên cạnh lại có cãi lộn.

Lại là vợ chồng cãi nhau. Cặp vợ chồng này cứ năm ngày cãi lớn, ba ngày cãi nhỏ, cãi nhau thường xuyên như cơm bữa. Ban đầu còn có người đi khuyên, sau này cứ cãi mãi như thế, rốt cuộc cũng chẳng ai thèm can ngăn.

Giả như không nghe, không thấy gì cả.

Một lát sau, ông chồng đá cửa đi ra, miệng vẫn còn mắng chửi.

Có bác Triệu đang ngồi trong sân không nhìn được, quay sang lão chồng mà nói – “Cậu nói xem sao hồi trước lại lấy cô ấy, không lo mà sống cho tốt, cứ cãi nhau suốt ngày thế?”

Ông chồng kia trả lời – “Tôi có thù với cô ta, nên mới cưới về. Để cô ta cung phụng, bắt cô ta nấu cơm giặt giũ, bắt sinh con cho tôi! Ông quản được hả?”

Nói xong, gã bỏ đi uống rượu.

Mọi người đều hiểu chẳng qua là lời nói lúc nóng giận.

Nhưng Khang Duật thì không, cậu chỉ mới lên sáu mà thôi...

Cậu nhóc ngây thơ lại cho rằng thế là thật.

Trong đầu chỉ nhớ đến câu ‘Tôi có thù với cô ta, nên mới cưới về. Để cô ta cung phụng, bắt cô ta nấu cơm giặt giũ, bắt sinh con cho tôi!’

Thì ra còn có cách trả thù như vậy.

Mắt cậu nhóc chợt lóe, có lẽ cậu cũng có thể làm theo.

Được!!

Cậu quyết định rồi.

Cậu muốn kết hôn với cô nhóc đó!

Nhưng phải làm sao mới kết hôn được ta?

Mặc kệ, dù sao cũng phải kết hôn với cô nhóc kia.

Tiếp theo, cậu bắt đầu nghĩ, tìm cách quen biết với cô bé kia, sau đó... để coi...

Nhưng cậu còn chưa kịp đi nhận mặt, phải về quê với mẹ, tuy thế, suy nghĩ ấy vẫn luôn còn đọng mãi, chưa từng mờ nhạt, bởi cứ nhớ mãi, hình ảnh cô nhóc kia như khắc sâu vào đầu, không thể nào quên.

Mười lăm tuổi năm ấy, mẹ tốn không ít tâm tư và tiền bạc, đưa cậu lên Thượng Hải lần nữa, tạm thời sống nhờ ở nhà cậu. Nhà cậu khi ấy cách đội sản xuất ngày trước không xa, dựa vào trí nhớ, Khang Duật tìm đến trước cửa của nhà cô bé năm đó.

Cảnh vật xung quanh thì vẫn như trước, nhưng khu dân cư ngày đó bị dẹp mất, đội sản xuất năm nào cũng đã giải tán, nghe nói bố cô bé con kia hiện giờ đang làm ăn buôn bán gì đó.

Không biết cô nhóc kia lớn lên thì thế nào? Trên cánh tay vẫn còn in vết răng, cậu vẫn muốn báo thù.

Đột nhiên cửa mở ra, cậu vội trốn sang một bên theo bản năng, đập vào mắt là một con chó thật lớn.

Tại sao con chó này còn sống!? Thành tinh rồi à? Sao chưa chết?

“Lassie, ngoan nào, đừng chạy nha, chờ chị dắt đi...”

Giọng nói rất dễ nghe, cậu nhìn về hướng phát ra giọng nói, đó là một cô bé khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, đang dắt chó ra khỏi cửa. Chỉ cần nhìn qua, cậu đã nhận ra cô bé kia là ai, đôi mắt ấy, cậu sẽ không quên, vẫn xinh đẹp như thế.

Đã lớn rồi, trông lại còn rất xinh, nhưng lại gầy hơn trước đây nhiều, không ăn cơm à, sao lại gầy như thế?

Như thể con chó kia biết sắp được ra ngoài, nhăm thẳng trước mà chạy lên, không phải cô bé kia dắt chó đi dạo, rõ ràng con chó kéo cô thì có.

Cậu vẫn lén đi theo cô bé kia, lo lắng không biết tay chân khăng khiu của cô nhóc có bị con chó lớn kia kéo đứt mất không nữa.

Trong đầu suy nghĩ, không biết có nên chào hỏi, sau đó tiến hành kế hoạch xưa kia.

Để cô cung phụng, bắt cô nấu cơm, giặt giũ cho cậu.

Nghĩ đến đó, trong lòng bỗng cảm thấy hơi... vui.

Không giống như niềm vui khi báo được thù, cũng không rõ là cảm giác gì.

Đợi cô bé kia dắt chó đi dạo xong, trở về nhà, cậu nhìn cô nhóc đóng cửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống vắng, tâm trạng lại chùng xuống quay về nhà cậu. Mẹ vừa thấy Khang Duật liền rống lên – “Mày chết ở đâu, không làm mà đòi có ăn hả!!”

Nghe vậy cậu rất tức giận, nhưng ráng nhịn xuống, nghĩ không nên uống phí tâm sức của mẹ.

Khang Duật là dân ở tỉnh ngoài, muốn chuyển trường vào Thượng Hải gặp nhiều khó khăn, dù cho thành tích trung học của cậu ở Phủ Thuận rất tốt, vất vả suốt nửa năm ròng, cũng không tìm được cách nào.

Lúc kiểm sinh hoạt phí, cậu quen với bác Thẩm, một ông bác tốt bụng. Dù sao cậu mẹ cũng không muốn thấy mặt, không bằng ở chung với bác Thẩm còn hơn, nghĩ thế, cậu bàn bạc với mẹ, chuyển sang nhà bác Thẩm, tiện thể giúp bác trông coi cửa hàng. Ở cùng bác Thẩm, cậu cũng học được không ít chuyện, nhất là chuyện con trai con gái...

Nhờ thế, cậu cũng hiểu ra một chuyện! Tâm tình càng vui vẻ.

Bác Thẩm quen biết nhiều, chẳng bao lâu có thể chuyển cậu tới một trường trung học trong thành phố, chỉ là phải học lại năm hai (bằng lớp 8 theo hệ giáo dục). Chủ nhiệm lớp ba năm hai của trường lại là con gái một người bạn của bác Thẩm, tặng chút quà, thế là mọi chuyện đều đầu vào đấy.

Ngay từ đầu cậu đã không chịu, tại sao lại phải học lại năm hai, cậu chỉ muốn mau chóng học cho xong rồi đi tìm việc, phụng dưỡng mẹ thật tốt, sống vui vẻ với cô bé kia mà thôi.

Nhưng lúc đi thăm trường, cậu phát hiện cô bé kia cũng học ở trường này, cũng ở lớp ba năm hai, chẳng phản đối gì nữa, lập tức đồng ý học lại một năm.

Ngày chuyển trường hôm đó, cậu đứng trên bục giảng.

Cô nhóc kia nằm sấp, ngủ gục ở bàn cuối. Khi giáo viên viết họ của cậu trên bảng, trong tiếng xôn xao ngạc nhiên, cô bé giật mình tỉnh dậy.

Tầm mắt hai người nhìn đối diện nhau.

Đôi mắt đen của Khang Duật như sáng lên...

Ấu Dương Miếu Miếu, em trốn không thoát đâu.

(1) Tên một trò chơi

40. Chương 40: Phiên Ngoại 3 – Ba Năm

Khang Duật đang ngồi trong khoang hạng nhất của chuyến bay đến Hamburg, Đức, máy bay còn chưa cất cánh, cửa ra bên cạnh đã được khóa chặt. Nhớ tới trước khi đi, Miếu Miếu nước mắt ràn rụa, trong lòng anh càng thêm chua xót, Chỉ muốn lao xuống, không đi nữa. (Thành phố Hamburg là tiểu bang lớn thứ hai của Đức)

Nhưng mà cơ hội chỉ có lúc này mà thôi, anh phải kiên nhẫn. Tay nắm thật chặt thanh vịn trên ghế, như thể chỉ vậy mới vậy khôn, sẽ không khiến anh vì quá xúc động mà bỏ lỡ cơ hội này.

Sau đó, anh lấy một bức ảnh chụp từ trong ví ra, cẩn trọng vuốt ve người trong ảnh, thì thầm một cách chua xót – “Ba năm, Miếu Miếu, chỉ ba năm thôi!”

Cuối cùng máy bay cũng cất cánh, quá cảnh ở Frankfurt (thành phố lớn nhất bang Hessen và lớn thứ năm của Đức), sau đó sẽ tiếp tục tới Hamburg, tổng thời gian bay hơn mười bốn tiếng. Mặc dù LTU là một hãng hàng không của Đức, ghế ngồi rộng rãi nhưng cũng không thể ngồi yên suốt năm, sáu tiếng đồng hồ.

Lôi Kiều đứng dậy di chuyển, chỉ mới mười tám tuổi, căn bản là không thể ngồi yên được lâu, định tìm Khang Duật trò chuyện đôi chút. Cậu và Khang Duật giống nhau, tham gia kì thi tuyển ở Thượng Hải, sau bao khó khăn, vào được vòng phỏng vấn của ngài chủ tịch, bộc lộ khả năng, cùng Khang Duật và Trần Húc trở thành ba người được huấn luyện chính thức ở Hamburg, Đức.

Với Khang Duật thì cậu càng có cảm tình hơn cả, ngoại trừ đều là người Đông Bắc, chính là nhờ câu trả lời Khang Duật ở câu hỏi cuối cùng của chủ tịch, vì sao bọn họ muốn làm phi công.

Thật thú vị, rất thành thật.

Cậu đẩy đẩy Khang Duật, anh đeo tai nghe, không biết đang nghe cái gì, nhưng cười rất vui vẻ, hoàn toàn không có chút cảm giác khó chịu vì ngồi lâu.

Lôi Kiều nhin không được, tháo tai nghe của anh rồi nhét vào lỗ tai mình – “Nhìn anh cười vui vẻ đến vậy, để tôi nghe chút đi!”

Khang Duật cũng không kịp phản ứng, bị cậu cướp tai nghe mất.

Trong tai nghe phát ra đoạn đối thoại của một chàng trai và một cô gái.

“Miếu Miếu, sẽ gả cho anh thật nhé! Chắc chắn không? Không hối hận chứ?”

“Chắc chắn, không hối hận! Gả cho anh thì sao, xem ai sợ ai!”

“Không nói xạo chứ?”

“Tuyệt đối không, ai nói xạo là con rùa rụt đầu!!”

Chỉ lập đi lập lại mỗi đoạn hội thoại đó, tuyệt đối không còn gì khác.

Lôi Kiều trợn mắt nhìn Khang Duật – “Anh đừng nói với tôi là ngồi nghe cái này suốt năm, sáu tiếng đồng hồ rồi nhé, không chán à?”

Khang Duật sa sầm, đưa tay – “Trả ngay!”

Lôi Kiều rụt cổ, tháo tai nghe xuống trả anh – “Keo kiệt! Nghe có chút làm gì dữ vậy?” – Một lúc sau, lại ghé qua hỏi han – “Cô gái đó có phải là cô vợ mà anh nhắc tới trước mặt chủ tịch không?”

Khang Duật gật đầu, coi như đã trả lời.

“Có xinh không? Quen nhau từ bao giờ vậy? Cổ là người ở đâu? Có đến tiễn anh không?”

Khang Duật là người cuối cùng lên máy bay, suýt nữa là muộn giờ, cho nên Lôi Kiều và Trần Húc vẫn chưa thấy Miểu Miểu.

Hỏi liên tiếp như thế nhưng Khang Duật chẳng trả lời câu nào, chỉ thấy anh thoải mái tựa lưng lên ghế dựa, nằm xuống, định đánh một giấc.

Lôi Kiều không cho rằng anh không để ý tới mình, tiếp tục hỏi – “Chúng ta đi những ba năm, anh không sợ cô ấy bị kẻ khác bắt mất sao?”

Khang Duật nghe xong cứng đờ cả người, đột nhiên ngồi phắt dậy, sắc mặt đen thui, đầu đón như thể vừa bị người ta đâm một nhát, tức giận quát – “Câm miệng!”

Một tiếng quát ấy, ngoại trừ phi công trong khoang điều khiển thì tất cả mọi người trên máy bay đều nghe thấy. May mà bọn họ ngồi trong khoang hạnh nhất nên chỉ có tiếp viên hàng không bước tới hỏi han tình hình.

Lôi Kiều bị anh quát đến khiếp vía, miệng lắp bắp – “Gì mà hung dữ vậy, hỏi chút thôi mà.”

Khang Duật không quan tâm đến cậu nữa, tiếp tục nằm xuống, quay lưng ngủ.

Lôi Kiều không còn cách nào khác đành quay lại chỗ ngồi phía trước, bắt chuyện cùng cậu bạn bằng tuổi Trần Húc.

Tiếc là, Trần Húc đang ngủ ngon lành, bị tiếng quát của Khang Duật làm giật mình tỉnh giấc, nhất thời không định hình được mình đang ở đâu. Đến khi biết mình đang ở trên máy bay, hết sức bối rối, vẻ mặt đờ đẫn.

Một lúc sau, cậu ta hét toáng lên – “Mẹ, con không đi nữa, con không muốn đến Đức nữa! Thả tôi xuống, cho tôi xuống mau!”

“...”

Cả khoang hạnh nhất náo loạn, chỉ có mình Khang Duật vẫn đang nằm thật an tĩnh, đeo tai nghe, miệng cười thật tươi.

Khi tới căn cứ của hãng hàng không LTU Đức, Khang Duật gặp được thần tượng của mình – Holston Mitchell Richard, ngay lập tức liền cảm thấy xúc động. Tuy nhiên có kích động mấy cũng không bổ nhào lên như hai tên Lôi Kiều và Trần Húc kia, nào kí tên nào chụp ảnh chung các thứ, cùng lắm cũng chỉ gật đầu chào hỏi, nhìn kĩ hơn tí mà thôi.

Sẽ còn được ở chung với ông ấy ba năm trời, nếu dùng toàn bộ sự xúc động của mình, đến khi đó sẽ chẳng thú vị gì nữa.

Nhìn ông ấy mới được vài ngày, anh đã thấy không còn thú vị gì nữa, nhưng mà cũng không sao, mục đích chính của anh là học từng thao tác từng kĩ thuật.

Phúc lợi của hãng hàng không LTU Đức rất tốt, mặc dù chỉ đang trong thời kì đào tạo nhưng mỗi người đều có phòng ngủ riêng, được nhận 150\$ Mỹ mỗi tháng, ăn uống không phải dùng tiền của mình, vì đã có nhà ăn.

Ngày thứ hai Khang Duật ở Hamburg, tranh thủ lúc tối không cần phải huấn luyện, nói là muốn đi tham quan, liền chạy đến một tiệm ảnh gần nhất, phóng bức ảnh chụp Miếu Miếu tới cỡ lớn nhất, đợi một giờ sau, hớn ha hớn hờ mang khung ảnh đã được phóng tới ba mét về phòng, bỏ lớp giấy gói xong, liền treo lên đầu giường.

Khi mọi việc xong xuôi, tâm tình bỗng thấy sáng khoái hơn hẳn, anh nhìn chăm chăm vào bức hình trên tường, thấy vẫn chưa đủ, liền dồn sức hôn mạnh lên đôi môi nhỏ nhắn trong ảnh.

Thỏa mãn rồi, anh mới bỏ đi tắm rửa ngủ nghỉ.

Quá trình huấn luyện bắt đầu từ lúc năm giờ sáng, đầu tiên là về thể lực, dừng nghỉ phi công chỉ cần biết lái máy bay, thể lực rất quan trọng. Nào là sức chịu đựng, lượng hô hấp, lực cánh tay, lực cầm nắm hay lực của đôi chân, tất cả đều nằm trong phạm vi huấn luyện.

Sau khi tập luyện buổi sớm, đúng bảy giờ bắt đầu dùng bữa sáng.

Ăn sáng xong, nghỉ khoảng một giờ, tám giờ bắt đầu học lý thuyết.

Toàn bộ đều dạy bằng Anh văn.

Những ai mơ ước trở thành phi công đều hiểu rõ, muốn làm phi công, điều kiện quan trọng nhất chính là thông thạo Anh ngữ, nó là ngôn ngữ phổ biến nhất thế giới, chắc chắn các chuyên viên ở bộ phận kiểm soát không thể nói cùng thứ tiếng với bạn, hơn nữa gọi tên các lộ tuyến an toàn khi cất cánh cũng bằng tiếng Anh cả.

Nhưng bọn họ cũng đều còn rất trẻ, cho dù ở trong nước tiếng Anh giỏi thế nào thì vẫn có một số thuật ngữ chuyên môn chưa gặp bao giờ, bởi vậy trong quá trình đào tạo có cả tiết học Anh văn.

Một người muốn học ngoại ngữ, cách nhanh nhất là ném mình vào môi trường sử dụng ngôn ngữ ấy, không cần tới nửa năm, khẩu ngữ sẽ trở nên như tiếng mẹ đẻ.

Vì thế trong quá trình huấn luyện, bọn họ hầu như đều sử dụng tiếng Anh để trò chuyện với nhau, rất ít khi xuất hiện tiếng Trung.

Mười hai giờ trưa là lúc dùng bữa, ăn cơm khoảng một tiếng, sau đó nghỉ ngơi trong một tiếng nữa, hai giờ chiều bắt đầu tiếp xúc với khoang máy bay mô phỏng.

Bữa tối bắt đầu đúng bảy giờ, cơm nước xong thì không có việc gì nữa, là khoảng thời gian tự do của mọi người.

Những ngày đầu huấn luyện khiến mọi người đều cảm thấy không chịu nổi, hơn nữa việc tập thể lực lúc sáng sớm giống y rèn luyện trong quân đội, khiến cơ thể đau nhức toàn thân, đôi lúc không thể thẳng thắt lưng.

Có điều, đều là thanh niên, huấn luyện được một tháng thì chẳng còn triệu chứng nào, có thể chạy có thể nhảy, buổi tối có đến hộp đêm thì sáng hôm sau vẫn có thể thức dậy lúc năm giờ như thường.

Không thể không cảm thán một câu, tuổi trẻ thật tốt.

So với hành vi điên cuồng buổi đêm của Trần Húc và Lôi Kiều, quả thật cuộc sống của Khang Duật buồn tẻ như một ông già. Cho dù đã thành niên, nhưng anh không uống rượu, chẳng đến vũ trường, gái gú càng miễn, nhất định không tham gia. Tiền lương phát ra anh giữ lại một phần ba, còn lại đều gửi qua ngân hàng cho người mẹ ở Phủ Thuận.

Vì thế Lôi Kiều từng chê cười Khang Duật, có điều rất nhanh sau đó, cậu phải trả giá lớn.

Thực ra, từ lúc bắt đầu huấn luyện, Lôi Kiều đã bị Khang Duật chơi nhiều cú rồi, ngay cả chính cậu cũng không biết mình đã chọc anh chỗ nào – đương nhiên cậu không biết, nếu mà biết, chắc chắn lúc trên máy bay sẽ không nói câu ‘anh không sợ cô ấy bị kẻ khác bắt mất sao’.

Khang Duật hiềm ác đến mức có thể giết người mà không ai biết. Có hôm, vì phạm lỗi trong giờ học, Lôi Kiều phải ở lại nghe khiển trách, thế nên quá giờ cơm trưa, lúc chạy tới nhà ăn thì đã hết giờ cung cấp, chẳng còn gì. Khang Duật biết Lôi Kiều không thể ăn được hải sản, mỗi lần ăn vào là bị tiêu chảy. Bấy giờ Lôi Kiều đói đến nổi bụng réo ầm ầm, Khang Duật xuất hiện, thân thiết đưa cho cậu một ổ bánh mì thịt bò. (loại bánh mì của nước ngoài, lớp vỏ làm bằng bánh mì như cái tô, trong là cà ri)

Lôi Kiều cảm động, không chút nghĩ ngợi ăn vào. Nào biết bánh mì bỏ thêm nguyên liệu khác, trong đó có cá. Vị cà ri đậm, cậu hoàn toàn không phân biệt được cá và thịt bò, ăn tất. Chỉ ba giây sau, trong bụng có phản ứng ngay lập tức, bụng lòng tất tả chạy vào nhà vệ sinh.

Gấp quá, không kiểm tra có giấy vệ sinh hay không, đặt mông ngồi xuống, giải quyết vấn đề cấp bách trước rồi tính sau.

Thành ra, sau khi trút bầu tâm sự xong xuôi mới phát hiện ra không có giấy.

Đúng lúc ấy, Khang Duật có mặt kịp thời tiếp giấy vệ sinh, cậu lập tức nhận lấy để dùng, sau khi lau xong, một cảm giác cay nóng truyền khắp toàn thân, khiến đi bộ mà như đang chịu hình.

Kinh khủng nhất là khi cậu cay rát đến không thể ngồi, Khang Duật đi bên cạnh cười nham hiểm, tức khắc khiến cậu sồn hết gai ốc.

Trần Húc cũng từng chịu sự trả thù của Khang Duật, số phận còn thảm hơn Lôi Kiều.

Chẳng qua sau khi nhìn thấy bức ảnh chụp Miểu Miểu, cậu nhận xét một câu – “Cô gái này trông cũng bình thường thôi!” – Ngay tối hôm đó lúc đi vệ sinh, tình huống khẩn cấp nhưng không biết tại sao không thể mở được cái khóa của dây nịt, mót đến cực hạn, không nhịn được, đại khái là lênh láng.

Nước tiểu thì thôi đi, còn đúng lúc ấy ấy, khiến Trần Húc xấu hổ, ngồi chồm hổm trong nhà vệ sinh suốt một đêm ròng không dám đi ra.

Kinh khủng! Cực kì kinh khủng!

Vì thế, bọn họ đều học được cách làm ‘người’!

Những ngày tập huấn của bọn họ quả thật rất thảm thương, tuy giận nhưng chẳng dám nói tiếng nào, bị Khang Duật chèn ép như nô bộc. Trong kí túc, từng phòng ngủ đều được trang bị điện thoại, có thể gọi điện về nhà, nhưng tự trả phí. Vì cước điện thoại đường dài rất mắc, hai người cũng chẳng dám gọi, trừ khi nhớ nhà quá, mới gọi nói chuyện một hai phút mà thôi.

Đương nhiên trong phòng Khang Duật cũng có điện thoại, nhưng anh chẳng bao giờ dùng điện thoại của mình, đều qua phòng hai người bọn họ để sử dụng, mỗi lần gọi cũng đến nửa tiếng đồn hồ, còn nếu mà quay số gọi về Thượng Hải, chưa hết bốn mươi lăm phút thì nhất định không gác máy!

Có lần, Trần Húc không nhịn được nói với Khang Duật – “Anh không nên đến phòng tôi và Lôi Kiều gọi điện thoại suốt vậy được!”

Khang Duật quay lại cười – cười nhanh hiềm một cách kinh khủng khiếp!

Cách ngày sau, lúc cậu tắm rửa thì không có nước nóng, khi ấy lại đang giữa đông, còn chưa xả sạch xà phòng, trong mắt đều là dấu gội đầu, khiến cho ngày hôm sau, hai mắt cậu đỏ ngầu.

Trần Húc bị một trận, sau đó không dám ý kiến gì nữa.

Mãi đến sau này bọn họ đều mua mỗi người một cái di động riêng, thì chuyện này mới khá hơn một chút. Trừ lúc huấn luyện phải tắt điện thoại, những khi khác lúc nào cũng thấy Khang Duật cầm điện thoại hí hoáy nhắn tin, mỗi lần gửi xong một tin thì nhìn anh mừng rỡ như ăn mật. Nếu mà hôm ấy nhận được nhiều tin

nhấn thì tâm trạng rất tốt, nói chuyện đùa giỡn, miễn không động chạm chuyện gì thì anh cũng vui vẻ. Chứ mà nếu ít tin, hoặc không có, thì ngày hôm ấy trong lòng vô cùng khó chịu, sau đó, dù không nói chuyện thì anh cũng tìm cách bắt lỗi, sau đó cho ném đủ.

Trần Húc và Lôi Kiều có lần bức xúc đến nỗi muốn đi ra đường băng đứng, chờ máy bay đâm chết cho xong.

Đang định làm thật thì vị chủ tịch của LTU đến, muốn xem thử tiến độ đào tạo của bọn họ, cuối cùng Khang Duật cũng thu liễm được chút ít.

Vị chủ tịch này không chỉ đích thân tới mà còn đưa cả cậu con trai mình yêu thương nhất, Leo Carter, nhỏ hơn Lôi Kiều và Trần Húc một tuổi. Những tưởng rằng cậu ấm này khó phục vụ, nào ngờ ngược lại, Leo mau chóng hòa nhập, nhanh chóng hòa theo cả bọn, lúc chơi đùa không khác gì bạn thân của nhau.

Mơ ước của anh ta cũng là được trở thành phi công, có điều kiện, nên liền tham gia tập huấn cùng mọi người, chủ tịch vì cậu con trai, cũng ở lại căn cứ hàng không này vài tháng.

Trong thời gian này đã một sự kiện thú vị xảy ra, chính là chuyện chấn động từ họ của Khang Duật.

Thì ra từ đầu không ai biết họ của anh là Ái Tân Giác La, lúc tham gia thi tuyển, anh ngại phiền phức nên trên đơn đăng ký chỉ ghi hai chữ ‘Khang Duật’ mà thôi. Lúc người nhận đơn là người Trung Quốc, khi xem qua chứng minh thư của anh, đối với cái họ Ái Tân Giác La này tuy thoáng cả kinh, nhưng không phản ứng gì, để bớt việc, trên tờ xác thực thông tin cũng chỉ viết Khang Duật.

Lúc đến Đức, người chuẩn bị vé gặp sự cố nên cuối cùng do bọn họ tự đặt, công ti sẽ trả tiền vé sau nên không ai biết rõ tên họ của anh. Mà chính anh cũng chưa bao giờ nói mình thuộc họ Ái Tân Giác La, tên là Khang Duật nên mọi người luôn cho rằng anh họ Khang.

Nhưng khi chủ tịch đưa mọi người du lịch Hawaii để nghỉ phép, thì mới biết rõ tên họ Khang Duật trên hộ chiếu.

Vị chủ tịch này là một người rất thích Trung Quốc, khi biết họ của anh là Ái Tân Giác La, xúc động đến mức lên cơn co giật. Người ngoại quốc là vậy, đối với thành viên hoàng thất, bất chấp đã suy vong hay không, đều xem như nhau, huống chi Ái Tân Giác La là một dòng họ nổi danh trong lịch sử Trung Quốc đến thế.

Trong mắt vị chủ tịch này, Khang Duật có cùng cấp bậc với một thành viên hoàng gia Anh, nghĩ đến ngày sau sẽ có một thành viên hoàng thất làm phi công cho công ti mình, lại càng thêm kích động.

Lại còn cố gắng truy hỏi tới cùng tổ tiên của anh là ai, Khang Duật bị ép đến không còn cách nào, đành nói danh hào của Thuần Thân Vương cho ông ta, nói cách khác, nếu triều Thanh vẫn còn tồn tại đến ngày nay thì anh chính là một Vương Gia.

Bởi vì tiếng Anh giải thích Vương Gia could be same level with ‘DUKE’, thành ra nói gọn lại là Duke, sau này trở thành tên của tiếng Anh của Khang Duật luôn.

Khi Khang Duật biết chả hiểu thế nào mình được tên tiếng Anh là Duke, bảo vệ mặt có bao nhiêu chán ghét thì có bấy nhiêu.

Tên này quá là khoa trương.

Sau khi Lôi Kiều và Trần Húc biết được, càng thêm ‘kính trọng’ anh hơn, cũng gọi anh là Vương Gia bằng tiếng Trung.

Ngược lại anh thích được gọi bằng Vương Gia hơn, có lẽ là do thói quen từ nhỏ.

Ngày cứ thế trôi qua, đến một hôm Khang Duật nhận được tin nhắn của Miểu Miểu, ghi rằng ‘Duật, em vừa mua máy tính, em có máy tính rồi! Số QQ của em là...’

Khang Duật mừng rỡ như thể lên kinh phong. Anh đã bắt đầu dùng máy tính từ lâu, tuy trong nước máy tính bắt đầu phổ biến nhưng một thứ xa xỉ phẩm như thế vẫn còn rất mắc. Miểu Miểu nói là đã có máy tính, như thế anh có thể nhìn cô được rồi.

Đêm hôm ấy, Khang Duật chẳng thèm ăn tối, vội vội vàng vàng chạy về phòng ngủ, mở vi tính, vào QQ, thêm bạn, nhấn xác nhận, vô cùng mừng rỡ nhìn thấy Âu Dương Miểu Miểu ngày nhớ đêm mong bao lâu.

Chất lượng camera thời ấy còn rất thấp, vừa tối lại mờ cảm, nhưng có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Miểu Miểu, Khang Duật đã thỏa mãn lắm rồi, trước tiên phải chụp ảnh màn hình.

Bức ảnh đó chẳng rõ ràng tẹo nào, chỉ có thể lờ mờ nhận ra đường nét của Miểu Miểu mà thôi, nhưng anh đã nhìn chăm chú suốt một đêm dài.

Vì thế những ngày sau, cứ đến tối là Khang Duật nhốt mình trong phòng, chat chit cùng Miểu Miểu.

“Miểu Miểu, đại học vui không em?”

“Vui, còn quen với mấy người bạn tốt nữa.”

Khang Duật cau mày – “Nam hay nữ?”

Miểu Miểu đang ăn kem – “Nữ!”

Khang Duật thả lỏng – “Nữ là tốt rồi, nữ là tốt rồi!”

Miểu Miểu ngơ mặt chả hiểu gì.

Lại có lần, Miểu Miểu mở webcam, nhưng lại đi làm việc khác, Khang Duật đợi rất lâu cũng không thấy cô nàng đâu liền nhấn chuông báo như điện, khiến Diễm Diễm phải tới xem tình hình.

“Miểu Miểu đâu rồi?” – Khang Duật bức tức nghiêm mặt hỏi.

Diễm Diễm đáp – “Anh rể, thôi anh đi ngủ đi. Chị em bây giờ không rảnh nói chuyện với anh đâu.”

Khang Duật bức dọc cau mày – “Em nói vậy là ý gì?”

Diễm Diễm cười nham hiểm – “Chị em, đang yêu người khác rồi!”

Khang Duật đứng phắt dậy, quát âm với máy tính – “Là gã nào??”

Diễm Diễm bị anh dọa, sợ hãi buột miệng trả lời – “Kudo Shinichi!”

Lại còn là người Nhật nữa à?

Khang Duật giận dữ dùng tay dồn sức lên máy tính, phát hỏa, những muốn bưng máy tính đập tan tành.

Bấy giờ mới vang lên tiếng của Miểu Miểu – “Khang Duật, em xin lỗi, tại em mãi xem hoạt hình quá!”

Phim hoạt hình?

Khang Duật thoáng sững sốt.

Miểu Miểu bắt đầu ra rả một tràng – “Vâng, anime trinh thám ‘Thám tử lừng danh Conan’ đấy, có Kudo Shinichi, siêu siêu đẹp trai, đẹp trai lắm luôn ấy!”

Lúc này Khang Duật đã bình tĩnh trở lại, đặt lại máy tính lên bàn.

Miểu Miểu vẫn còn đang mê mẩn anh nam chính trong bộ phim hoạt hình, liên tục kể lể anh chàng tốt bao nhiêu, giỏi bao nhiêu, thần kì cỡ nào.

Cơn giận của Khang Duật lại một nữa phát hỏa, quát – “Câm đi!”

Miểu Miểu bị quát, hoảng sợ nhìn anh.

Sau khi mặt nhìn mặt mấy phút đồng hồ...

“Duật... sao anh lại nổi giận?” – Giọng Miểu Miểu ngọt ngào dè dặt hỏi, nét mặt cũng điềm đạm đáng yêu biết bao.

Khang Duật vốn muốn tắt webcam cho xong, chẳng muốn để ý đến cô nàng nữa, nhưng nhìn vẻ mặt đáng yêu mê người kia, nhịn không được chụp lại màn hình, lưu lại, tiếp tục lưu trữ.

Cứ thế, Khang Duật cảm thấy một ngày trôi qua cũng không còn khó khăn, khi rảnh rỗi thì liền lên mạng nói chuyện với Miểu Miểu. Nhưng đôi khi Miểu Miểu vì bận thi cử, để tránh ảnh hưởng đến bài vở, anh cũng đành không ‘nhìn mặt’ cô. Những lúc như vậy, tính tình anh trở nên đặc biệt nóng nảy, vô cùng khó chịu, đến mức nhìn ai cũng chẳng vừa mắt, cho dù là cậu quý tử của chủ tịch cũng chẳng thềm nể mặt.

Leo lại là một người không biết nhìn sắc mặt người khác. Chẳng hay có phải vì chủ tịch giữ anh ta kĩ quá không mà tính cách lại giống như một đứa trẻ.

Có lần anh chàng kéo Khang Duật ra ngoài uống. Người Đức thích uống bia kèm giò heo, bia là uống từ thùng này đến thùng khác, cục giò thì lớn đến vỡ bụng. Khang Duật chưa từng quan tâm đến anh ta, nhưng nghĩ tới kì thi gần đây của Miểu Miểu, những một tuần không thể lên mạng, anh chán nản, cũng muốn đi uống.

Vả lại, máy tính của anh cũng đang có vấn đề, cứ hay bị chết máy, chẳng biết có phải do dùng nhiều quá hay không, làm anh rất bức bối.

Lúc uống bia Leo không biết tiết chế, chẳng bao lâu là say, say xỉn thì thôi đi, lại chọc tới đám côn đồ địa phương. Ở bước ngoài được phép sử dụng súng, khó chịu nổ súng giết người là chuyện rất bình thường. Anh ta chọc ai không chọc, lại đụng vào một đám anh chị vô cùng hung dữ, kết quả là bị bọn chúng đuổi giết.

Vì Leo say bết nhè nên lúc bị truy sát như thế mà không hợp tác, khiến Khang Duật tức giận đến mức muốn quăng anh ta xuống cho xong. Nhưng lại nghĩ nếu cậu ta chết rồi thì có lẽ bản thân mình cũng không sống hạnh phúc được, đành vác gánh nặng này chạy thoát thân.

Bọn côn đồ kia nổi giận, bắn loạn vào hai người, đạn lạc trúng vào cánh tay Khang Duật. Cũng may khi ấy có người qua đường nhìn thấy, kịp thời báo cho cảnh sát, nếu không có lẽ anh sẽ chết thật.

Khang Duật được đưa đến bệnh viện gần nhất để cấp cứu, chủ tịch nhanh chóng chạy tới, vừa tạ ơn, cũng là vừa xin lỗi anh. Đó cũng là chuyện hiển nhiên, anh bị thương, nhưng cậu quý tử nhà ông đi cùng lại chẳng chút xây xát nào, còn uống say đến nỗi gây họa, nhìn thế nào cũng là anh đã cứu con ông ta.

Chủ tịch rất cảm kích anh, hỏi làm thế nào để báo đáp.

Khang Duật đảo mắt – “Phiền ngài lấp cho tôi dàn máy tính tốt nhất hiện nay là được!”

“ ... ”

Ngài chủ tịch càng xúc động hơn. Cứu con trai ông rồi, mà chỉ cần chút báo đáp thế thôi, cảm tình với anh càng tăng gấp N lần.

Sau khi Khang Duật xuất viện, Leo càng bám chặt lấy, xem anh như bạn thân, như anh em, đi đâu cũng kéo anh theo cùng. Nghĩ đến quan hệ tốt với anh ta sẽ có nhiều lợi ích, Khang Duật cũng không so đo thêm, hơn nữa người này quả có chỗ dễ thương, đủ hồn nhiên, đủ đơn giản, chẳng giống người trưởng thành chút nào. Mà quan trọng nhất chính là, anh ta là người duy nhất nhìn ảnh Miểu Miểu mà không nói những lời làm Khang Duật khó chịu.

Chỉ nhờ điều cuối cùng ấy, Khang Duật chưa bao giờ gài bẫy Leo lần nào.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã ba năm trôi qua, chỉ còn hơn một tháng nữa là anh có thể về nước. Tâm tình cũng tốt hơn, mỗi ngày ra về rất đắc ý.

Kì thi sát hạch suôn sẻ, ngay cả thần tượng của anh – vị phi công hàng đầu kia cũng khen ngợi anh không dứt lời.

Mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Đầu tiên phải gọi cho mẹ, báo bình an cho bà, vừa định gọi cho Miểu Miểu thì lại thấy một cô ả váy đỏ đang bước về phía mình. Anh biết cô ả, là thư kí của ngài chủ tịch, một ả lăng lơ.

Hình như cô ả đặc biệt để ý tới anh, không phải nháy mắt làm duyên thì là xoay eo, múa mông. Nếu dùng ánh mắt của một người đàn ông thì ả đúng là một báu vật, trưởng thành, gợi cảm, nóng bỏng, một hồ ly tinh điển hình.

Khang Duật vờ như không nhìn thấy, bỏ đi thẳng, nhưng cô ả liền cản bước.

“Hi, Duke!”

Anh giữ lịch sự, gật nhẹ đầu, lướt qua ả, tiếp tục bước.

Cô ả chạy tới cản, mở ra nửa hàng nút, lộ ra một mảng ngực no tròn, thậm chí còn vươn tay lả lơi, ngón tay khều dưới cằm Khang Duật.

Khang Duật nhú mày.

“Anh đẹp trai, cũng sắp phải đi rồi, không muốn chơi bởi một chút sao?” – Lúc này dù phụ nữ đang câu dẫn đàn ông thì đều rất quyến rũ mê người, không làm người ta cảm thấy thấp hèn.

Khang Duật nhìn chằm chằm vào ngực ả.

Ả lại cho rằng anh mê mẩn bầu ngực của mình, càng kéo áo trễ hơn.

Ai dè Khang Duật lại cười khẩy – “Thật xin lỗi, khẩu vị tôi không nặng, không có hứng thú với bò sữa!”

Ả váy đỏ tức thời biến sắc.

Khang Duật lại còn tỏ ra rất galant, mỉm cười nói – “Tôi nghĩ cô nên từ chức, đến nông trại hợp hơn đấy!”

Nói xong, tung tẩy bỏ đi.

Ả váy đỏ tức đến vẹo mũi, giẫm mạnh chiếc giày cao đến 15cm, sải chân bỏ đi.

Trở về phòng ngủ, Khang Duật lập tức nhắn tin cho Miểu Miểu: Miểu Miểu, bây giờ anh rảnh, chat hình đi!

Tin nhắn trả lời anh là: Webcam hư rồi, đang sửa! QQ!!

Anh ngại QQ phiền phức, liền bắt điện thoại lên gọi.

Nhanh chóng có tiếng trả lời, giọng Miểu Miểu ngọt ngào lại có chút ghen ghét vang lên – “Duật!”

“Sao nghe giọng rầu rĩ vậy, đang cảm ả?” – Dù chỉ một chữ thôi nhưng anh cũng có thể nhận ra giọng nói khác thường của cô.

“Hơi... hơi hơi!” – Miểu Miểu trả lời.

“Có nặng không, uống thuốc chưa, uống nhiều nước vào!” – Liên tiếp buông lời dăn dò từ miệng.

“Không nặng, ăn rồi, uống rồi!” – Miểu Miểu ngoan ngoãn trả lời từng thứ qua điện thoại.

Anh ngồi trên giường an tâm gạt đầu – “Ừ! Còn nữa, không được bỏ ăn bỏ ngủ coi hoạt hình đâu đấy, sức khỏe em vốn không tốt rồi...”

“Anh, bao giờ anh về?” – Miểu Miểu đột nhiên hỏi.

“Ngày 8 tháng 7, 8 giờ 30 tối sẽ tới Thượng Hải, cổng 1 sân bay Phố Đông, chuyến 3846 của hãng hàng không LTU!”

“Chờ đã, anh nói chậm lại đi, để em tìm bút ghi lại đã.”

“Ghi gì chứ, trước khi em lên máy bay anh sẽ gửi tin nhắn cho, em dám không đến đón anh sao, hừ!” – Anh rất thích bộ dạng cuồng cuồng của cô, ngửa người ra sau, nằm trên giường cười không khép miệng.

“Báo cho bác Thắm chưa?” – Miểu Miểu lại hỏi.

“Báo rồi, hôm ấy bác tới đón, không lo em tìm không ra!”

Anh còn không hiểu rõ cô sao, lớn đến vậy mà chỉ đến sân bay một lần duy nhất lúc tiễn anh đi Đức, để Miểu Miểu một mình đến đón, anh sợ cô sẽ đi lạc mắt.

“Duật, lần này anh về, không đi nữa chứ?” – Giọng Miểu Miểu vang lên nài nỉ.

“Anh về bắt đầu nhận nhiệm vụ bay, thực tập ba năm, nếu được tuyển chính thức, sẽ xin được đảm nhiệm chức vụ ở Thượng Hải, em yên tâm, ngoan ngoãn đợi anh về nhé!”

“Ừ! Em vốn đang ngoan ngoãn đợi anh về mà.”

Cô ngoan ngoãn đáp như bé con, khiến Khang Duật đang nằm trên giường vui đến mức phá ra cười.

Đột nhiên, Miểu Miểu nghẹn ngào thổ thở – “Duật, em nhớ anh!”

Khang Duật cứng đờ, vội vàng bật dậy từ trên giường.

Cô đang khóc sao?

Anh lộ vẻ lo lắng, lại càng thêm đau lòng, lập tức gác điện thoại, mở máy tính. Nhớ lời Miểu Miểu nói rằng webcam đã hư, anh lập tức đánh số QQ của Diễm Diễm.

May mà đúng lúc Diễm Diễm đang ở trên mạng.

“Anh rể, anh lại tìm em làm gì?”

Anh phát yêu cầu dùng webcam, Diễm Diễm không đếm xỉa, lập tức tắt đi.

Anh không nhụt chí, lại gửi thêm một yêu cầu nữa.

Diễm Diễm không còn cách nào, đành chấp nhận.

Cửa sổ webcam vừa hiện ra, Khang Duật liền quát – “Gọi chị em qua đây cho anh gặp!”

Diễm Diễm sa sầm, nhưng sợ tính nham hiểm của anh, không còn cách nào khác, đành hét lớn vào phòng Miểu Miểu – “Chị, nói với anh rể đi, em cũng phải có không gian riêng tư chứ, máy của em cũng là vật cá nhân mà, đâu phải hàng công cộng đâu!!”

Rất nhanh sau, Miểu Miểu hoảng hốt xuất hiện trong tầm nhìn của webcam.

Cô không khóc, anh cảm thấy yên lòng đôi chút, nhưng nhìn thấy cái mũi sưng tấy vẫn còn nhứt bông gòn, lập tức nổi giận.

Cô nàng dối trá này, nói là webcam bị hư, thì ra là lừa anh.

Anh lập tức quát lớn – “Mũi em bị sao thế hả!”

Miểu Miểu ngồi trên ghế, lấp bắp trả lời – “Nóng... nóng trong người!”

“Nóng kiểu gì mà mũi sưng thế kia!” – Anh tức giận đến trán nổi lên gân xanh.

Sao cô lại có thể không chăm sóc bản thân cẩn thận như thế chứ?

“Không nói nữa, còn anh sao lại làm phiền Diễm Diễm vậy nè!” – Miểu Miểu tìm cách đổi đề tài.

Khang Duật thở dài, biết cô không khóc, cảm thấy rất nhẹ nhõm.

“Không phải em nói nhớ anh sao, bây giờ anh để em nhìn cho đủ! Cũng phải xem thử em có khóc hay không, để anh còn yên lòng luyện bay nữa.”

“Không, em không sao!” – Miểu Miểu vội vàng lắc đầu.

Anh nhìn Miểu Miểu trên màn hình, vừa nhìn thấy cô thì dù là đang giận cũng chẳng giận lâu. Nghĩ đến cô thú nhận nhớ anh, trong lòng vừa chua xót nhưng cũng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Thấy anh rồi, còn khó chịu nữa không?”

Miểu Miểu lắc đầu.

“Đưa tay đây nào!” – Anh nói.

“Làm sao?” – Miếu Miếu nghi hoặc.

“Sao cơ?” – Tôi hỏi.

Anh dịu dàng nói – “Cho em sờ anh đây!!”

Miếu Miếu thoáng sửng sốt, một lát sau liền sờ dọc theo màn hình, Khang Duật nhìn ngón tay mềm mại của cô, hiện rất rõ nét trên màn hình, chỉ hận không thể để khuôn mặt có thể tự mình cảm nhận.

Còn một tháng lẻ ba ngày.

“Một tháng lẻ ba ngày nữa thôi, Miếu Miếu, em có thể sờ anh được rồi, ráng nhịn, nha?”

Cô nức nở – “Ừ!”

Anh thở dài nói – “Cười lên coi nào, để anh còn yên tâm chứ!!”

Cô nhếch môi, muốn cười, nhưng cứng ngắc, đã vậy thêm hai miếng bông gòn trong lỗ mũi sưng đỏ, đúng là trông rất xấu.

Nhưng Khang Duật lại cảm thấy thật đáng yêu, đáng yêu đến mức chỉ muốn ôm cô vào lòng thật chặt.

Còn một tháng lẻ ba ngày nữa lận, anh cần cái một cái gì đó làm tin, liền bấm nút chụp.

“Được rồi! Anh chụp được rồi! Em thế này, ít nhất cũng làm anh cười cả tháng trời!”

Anh lưu lại, cất vào trong tập tin chứa vô số những tấm ảnh chụp từ màn hình của Miếu Miếu.

Miếu Miếu phì cười, cười rất xinh.

Khang Duật lại lén chụp thêm một bức.

“Ha ha ha ha!” – Miếu Miếu cười lớn.

Khang Duật thấy vậy, cũng không nhịn được cười rộ.

Lúc này, trong loa máy tính phát ra tiếng tru tréo của Diễm Diễm – “Hai người đúng là cặp chó đực cá!! Em thật muốn cắt đứt với cả hai anh chị!”

Khang Duật không thèm để ý đến cô nàng, vẫn si ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của Miếu Miếu.

Chỉ còn, chỉ còn một tháng lẻ ba ngày thôi.

Ngày 8 tháng 7 năm 2002, tám giờ mười lăm phút tối, máy bay hạ cánh an toàn xuống sân bay quốc tế Phố Đông thành phố Thượng Hải, Khang Duật gần như là lao xuống khỏi máy bay, dọc đường tung tăng vui thích như chú chim nhỏ, khiến cho Leo về cùng anh đợt này không theo kịp, đành ở sau gọi với theo – “Duke, anh chờ tôi với!”

Nhưng chẳng thấy bóng người.

Khi chờ kiểm tra, anh sốt ruột đến mức muốn xử lý quách đám người xếp hàng phía trước. Nhanh lên, mau lên nào! Đến khi tới lượt mình, nhân viên hải quan kiểm tra xong, mời anh chấm điểm phục vụ vào cái máy bên cạnh cửa chắn. Không chút nghĩ ngợi, anh nhấn thẳng vào nút ‘Rất không vừa lòng’.

Ai bảo anh ta làm chậm đến thế!

Nhân viên hải quan vô tội ai oán nhìn anh.

Anh cười nhạt, bước thẳng.

Thậm chí anh còn không định lấy hành lý, chỉ muốn lao ra ngoài. Nhưng trong đó vẫn còn món quà muốn tặng Miếu Miếu, đành gặm dũa đứng chờ là quây nhận hành lý.

Sau khi lấy lại được vali của mình, anh liền bước nhanh tới cửa ra, đưa mắt không ngừng tìm kiếm bóng hình ngày nhớ đêm mong trong đám người.

Miêu Miêu, em đang ở đâu, em đang ở đâu rồi?

“Cô ơi, không được vào đây!” – Bỗng một bảo vệ lên tiếng.

Anh lập tức tiến về phía người bảo vệ kia.

Chỉ thấy Miêu Miêu bay lên đá nhân viên bảo vệ, sau đó bỏ nhào về phía anh.

Anh kích động ném vali xuống, dang rộng hai tay...

Miêu Miêu... tốt rồi, may mà em vẫn không bị kẻ khác bắt mất.

Gánh nặng treo trong lòng suốt ba năm, cuối cùng, bây giờ, vào lúc này, buông xuống được rồi.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 4 – Cách Cách Và Phò Mã

Cách Cách bốn tuổi, được lên lớp chồi. Năm nay trong lớp có một bạn mới, đó là một cậu bé con lai cực kì đẹp trai, tóc vàng mắt xanh, da trắng bóc, nhìn như một búp bê sứ. Bởi vì bố cậu phải chuyển công tác tới Thượng Hải, vừa khéo lại là một phi công, đồng nghiệp của Khang Duật.

Tên tiếng Trung của bé trai kia là Tề Dự, năm nay cũng vừa tròn bốn tuổi, mẹ là người Bắc Kinh còn bố đến từ Thụy Điển, thú vị là tuy khuôn mặt mang nét Tây nhưng lại chẳng biết nói được nửa câu tiếng Anh. Nguyên nhân là vì bố cậu nhóc có một tình yêu tha thiết với văn hóa Trung Quốc, hồi trẻ bố Tề vì muốn học tiếng Trung nên đã xin công ty để được công tác ở Bắc Kinh, sau khi nói trời trối trối thì gặp mẹ Tề, một phụ nữ vừa hiền lành lại dịu dàng. Cũng may bố Tề nói được tiếng Trung nên chẳng gặp rắc rối nào với mẹ Tề không biết tiếng Anh, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, sau đó kết hôn, một năm sau bé Tề được sinh ra đời.

Bố Tề cho rằng tiếng Trung là ngôn ngữ khó học nhất trên thế giới, nhưng lại yêu thích Trung Hoa đủ mười phần, cho nên tên tiếng Trung của bạn Tề lấy theo họ mẹ. Không chỉ thế, vì bố Tề dùng tiếng Trung quen, không bao giờ nói tiếng Anh với cậu nhóc, lại còn là phi công nên phần lớn thời gian không ở nhà; mẹ Tề cũng không nói tiếng Anh, vậy nên bé Tề chỉ biết nói tiếng Trung mà thôi, lại còn là khẩu âm Bắc Kinh đúng chuẩn, còn về tiếng Anh, có lẽ không phải là đối thủ của Cách Cách.

Cậu bé xinh trai này lúc nào cũng được ưa thích, lại còn là con lai, chẳng mấy chốc đã đoạt lấy vị trí xinh đẹp nhất lớp vốn của Cách Cách, trở thành tiêu điểm chú ý.

Cách Cách rất tức tối, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Có lần, Cách Cách vô tình thấy bé Tề đang ‘đi nhỏ’, kinh ngạc phát hiện ra nửa dưới của cậu bạn khác với mình, nhưng cô nhóc cố giữ bình tĩnh, điềm nhiên bước qua.

Buổi tối, Cách cách qua nhà bà ngoại ăn cơm. Bà ngoại là một bác sĩ pháp y, trong phòng có một sơ đồ về các bộ phận cơ thể con người, ở trên có ghi tỉ mỉ tên gọi của các phần được đánh dấu.

Cô nhóc nhìn một hồi, vươn tay về chỗ nọ – “Mẹ ơi, chữ kia đọc là gì?”

Âu Dương Miêu Miêu cười đến bắn ra cả cơm, đầu đầu nhìn về nơi con gái vừa chỉ.

Nói thử xem, sao cái sơ đồ cơ thể này lại của nam chứ, của nữ không được sao? Con gái chỉ chữ ấy, có lẽ là vì nhiều nét chẳng?

Cách Cách có tính phải hỏi tới cùng, thấy Miêu Miêu không nói lời nào liền đi hỏi ông ngoại, hỏi bà ngoại, hỏi dì. Tất cả mọi người đều lắc đầu như bị động kinh, lắc liên tục.

Cuối cùng cũng chẳng xong, mọi người đều oán hận hướng mắt về mẹ Âu Dương.

Mẹ nói đi, sao lại để tranh về bộ phận cơ thể con người trong phòng, sao không treo tranh Trung Quốc ấy?

Mẹ Âu Dương chăm chú húp canh, không dám ngẩng đầu.

Chỉ có Khang Duật vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không bị kinh động, thong thả ăn cơm.

“Papa, papa, nói Cách Cách biết đi, chữ kia đọc là gì?”

Tất cả mọi người nín thở nhìn Khang Duật, thấy anh ôm lấy Cách Cách, liếc về sơ đồ kia, cực kì bình tĩnh đáp – “Đản Đản!!” (Đản là trứng)

Mọi người im lặng, ngã xuống không dậy nổi.

Cách Cách đã hiểu, gạt đầu, ôm cổ Khang Duật, thơm liên tiếp lên mặt bố – “Vẫn là papa lợi hại nhất!”

Hôm sau, Khang Duật phải bay đến Thụy Sĩ, Cách Cách đến siêu thị gần nhà mua đồ với Miểu Miểu, nhìn thấy xe nhún trước cửa siêu thị, là loại bỏ đồng xu một tệ vào thì sẽ rung trong ba phút, liền vội mẹ cho ngồi.

“Không được, hôm qua con ngồi rồi, hôm nay không được ngồi nữa!”

Cách Cách bĩu môi, xụ mặt, đột nhiên thấy mẹ Tề và cậu bạn cũng đi siêu thị, bạn Tề kia ngồi xe nhún rất vui vẻ.

Trong lòng Cách Cách cảm thấy rất ghen tị.

Thừa lúc Miểu Miểu và mẹ bạn Tề đang chào hỏi nhau, vội vàng chạy tới.

Bạn Tề chơi rất vui, còn hô lớn – “Bay nào, bay nào, bay nào!”

Cách Cách đảo mắt, tươi cười như một tiểu ác ma – “Này, Heo Ngoại!”

Đây là biệt danh Cách Cách dành cho bạn Tề, bởi vì cậu ta và mình đều cảm tình con heo.

Bạn Tề thân thiết gọi lớn – “Cách Cách, bạn cũng đi siêu thị hả?”

“Ừ, đi cùng mẹ!”

“Bạn cũng tới chơi xe nhún hả?” – Bạn Tề chỉ vào cái xe trống bên cạnh.

Cách Cách liền ra vẻ hoảng sợ, lắc đầu thật mạnh.

Bạn Tề ngờ vực hỏi – “Sao vậy?”

Cách Cách hoảng sợ nói – “Cậu không biết sao, cxe này không ngồi nhiều được đâu, nếu không sẽ không có Đản Đản nữa đó!”

Bạn Tề là nam, đương nhiên biết Đản Đản là gì, liền xanh cả mặt, té xuống xe đang nhún, khóc lóc chạy về phía mẹ.

Cách Cách cười xấu xa, đang muốn dùng tay để trèo lên chiếc xe còn nhúng, nhưng vì lùn quá, không lên được, đành nói lớn với Miểu Miểu – “Mẹ, mẹ ơi, mau mau, bế Cách Cách đi, xe còn đang nhún kìa, còn một phút nữa lặn!!”

Miểu Miểu ngã xuống không dậy nổi.

Nghỉ hè, Khang Duật đưa Miểu Miểu và Cách Cách đi Thái. Đây là phúc lợi của công ty, nên cũng có bạn Tề và bố mẹ cậu nhóc đi cùng, mọi người trò chuyện với nhau rất vui, không chỉ vào hoàng cung còn đi xem biểu diễn gay. Bởi chỉ có bạn Tề và Cách Cách là con nít, nên tình cảm bỗng rất khăng khít.

Đến khi nhập học, Cách Cách và bạn Tề đang chơi đắp cát, cô nhóc nói với cậu bạn – “Nhìn khắp vườn trẻ, mình thấy cậu giống Cừu Xinh Đẹp nhất đấy!”

Bạn Tề đáp – “Cách Cách, Cừu Xinh Đẹp là con gái mà!”

Cách Cách ghen, tuy cô nhóc vốn thích ‘Cừu Vui Vẻ và Sói Xám’ nhưng mà chẳng biết rõ những nhân vật chính bên trong, Vì không phải cô nhóc thích cừu nhất mà lại thích một con sói – Sói Đỏ.

Sói Đỏ đúng là một ngôi sao của ‘Cừu Vui Vẻ và Sói Xám’, là vợ của Sói Xám, chủ nghĩa nữ quyền, hoàn toàn không cho phép có ai khác nắm quyền trong nhà, thói quen dùng chảo để quần lí lão chồng.

Trong nhận thức của cô nhóc, Cách Cách thấy Cừu Xinh Đẹp là một đứa ngốc, ai mà thèm quan tâm là đực hay cái chứ.

Bị bạn Tề chinh, sĩ diện của Cách Cách không chịu được, đảo mắt – “Bạn... sao bạn biết Cừ Xinh Đẹp là nữ? Cậu từng cởi quần của nó, à không, cạo lông, xem chưa?”

Bạn Tề trong sáng, rất đơn giản, liền lập tức lắc đầu nguầy nguậy – “Chưa, chưa từng!”

Cách Cách khép hờ mắt, nói khẽ – “Mình nói cho cậu hay, thật ra... nó là gay đó!”

Bạn Tề cả kinh há hốc miệng.

Các Cách hài lòng gật đầu.

Hết kinh hãi, bạn Tề nhớ Cách Cách đã nói mình giống Cừ Xinh Đẹp, lập tức bật khóc – “Cách Cách, ý bạn nói mình là gay hả? Không phải, Tiểu Dự là con trai, không phải gay, không phải mà...”

Bạn Tề khóc lóc ù té chạy lần thứ hai.

Cách Cách chép miệng, tiếp tục nghịch cát.

Thật đúng là đồ ngốc!

Chớp mắt đã tới năm 2021, xã hội càng thoải mái, thị hiếu thêm đáng sợ.

Cách Cách nay đã là một thiếu nữ mười bốn, càng lớn trông càng giống một tiểu yêu tinh, lại còn xinh đến mức người người kinh diễm. Không chỉ là hoa khôi của lớp mà còn là của cả trường nữa. Tính tình ‘chị đại’ + ‘nữ vương’.

Dáng người Cách Cách rất đẹp, phát triển đầy đủ. Tuy mới mười bốn nhưng so với đám bạn gái bằng tuổi, hoàn toàn nổi trội hơn hẳn. Mỗi khi Miểu Miểu giặt áo lót của Cách Cách, đều không ngừng rơi lệ.

Cuối cùng thì cũng có chỗ giống mẹ nó rồi.

Tề Dự cũng vừa tròn mười bốn tuổi, hồi bé xinh xắn vậy rồi, lớn lên càng thêm đẹp trai ‘trời long đất lở’, trong trường học, tụi nữ sinh bám đuôi đằng sau hết đám này đến đám khác.

Cách Cách nhìn thấy cảm giác rất khó chịu, cũng không biết vì sao, nhưng đúng là khó chịu lắm lắm.

Trong suy nghĩ của cô bé, Tề Dự là sở hữu của mình. Khi còn bé là đồ chơi, lớn một chút thành bao trút giận, bây giờ là gã hầu miễn phí.

Mà cũng không biết tại sao Tề Dự lại nhất nhất chiều theo ý của cô nhóc, nhẹ nhàng bình thản chấp nhận mọi yêu cầu, Cách Cách nói đi hướng Đông, cậu tuyệt đối không dám đi hướng Tây.

Có một hôm, Cách Cách thấy Tề Dự đang cười tươi rói với một cô gái nào đó, khiến cả mặt cô nhóc sa sầm. Mà cái con bé kia có xinh đẹp chỗ nào đâu, cần eo không thấy eo, muốn ngực chả thấy ngực, thật muốn tới nhéo lỗi tai của cậu, hỏi có phải mắt cậu mù rồi không.

Nhưng mà, Cách Cách không làm thế, phải giữ hình ảnh tốt đẹp của mình.

Lúc tan trường, Cách Cách muốn ăn vặt, Tề Dự vội vàng chạy xe đạp chở cô nhóc vào McDonalds.

Trong cửa hàng rất yên tĩnh, khách cũng khá vắng, cả hai chọn một nơi vắng vẻ, Cách Cách ngồi xuống, bấp đôi hơi lộ, mặt nghiêng bốn mươi lăm độ, hơi thở như lan hồi – “Dự, tớ có đẹp không?”

Mặt Tề Dự đỏ lựng, gật mạnh – “Cách Cách rất đẹp!”

“Dáng người thì sao?” – Cách Cách tháo nơ đồng phục, lộ ra cái rãnh nho nhỏ.

Tề Dự suýt nữa là xịt cả máu mũi, cậu cũng chỉ là một chàng trai đang trong thời dậy thì thôi mà – “Rất... lớn!”

“Vậy sao...” – Cách Cách ngân nga ở âm cuối, sau đó đôi mắt xinh đẹp khẽ nhú – “Cậu muốn sờ không?”

Tề Dự kinh hãi, lắc đầu, lại lắc, lắc nguầy nguậy.

Cách Cách thở thẽ – “Chuyện này, chỉ có chồng tương lai của tớ mới có thể sờ vào thôi, trừ khi cậu là...”

Tề Dự kích động – “Nếu vậy tớ sẽ làm chồng của cậu...”

“Vậy à...” – Cách Cách chỉnh lại đồng phục, kéo váy xuống, nhìn Tề Dự là biết đã bị mình quyến rũ mê hoặc. Cô nhóc thỏa mãn, bắt đầu ăn.

Trong lòng bạn học Tề Dự vô cùng xúc động, nắm tay phát thệ.

Khi trưởng thành, nhất định phải cưới Cách Cách!!

Lại mười năm trôi qua, Cách Cách và Tề Dự kết hôn.

Tân hôn, Miểu Miểu không quen nhìn cảnh Cách Cách bắt nạt Tề Dự, tranh thủ Cách Cách đi tắm, liền khuyên nhủ Tề Dự mấy câu – “Tiểu Dự, con đừng giả vờ ngu khờ nữa, cũng đừng chiều Cách Cách thế, cứ vậy, con bé sẽ càng ngang ngược mất!”

Tề Dự cũng là một phi công, đang ngồi trên sô pha ghi nhật kí bay, cậu ngẩng đầu nhìn mẹ vợ, ánh mắt nhu hòa, dịu dàng như nước – “Mẹ, không sao đâu, con giả ngốc, Cách Cách vui. Cô ấy thích là được rồi!”

Miểu Miểu nghe cậu đáp, một câu cũng không nói lại được.

Tề Dự đột nhiên nhớ tới Cách Cách tắm rửa xong muốn ăn thạch sương sáo (sương nam, sương sáo), vội vã lấy bóp tiền, ra ngoài mua.

Chờ cậu đi rồi, Miểu Miểu nhìn về Cách Cách đang nấp sau cánh cửa nghe lén nói – “Nghe chưa, còn không lo đối tốt với người ta một chút!”

Cách Cách đỏ mặt, lẩm bẩm – “Con biết rồi!”

Buổi tối, trong phòng tân hôn, Cách Cách muốn đối xử thật tốt với Tề Dự một lần, liền bày ra vẻ dịu dàng.

Một giờ sau, Cách Cách bị Tề Dự lấn qua lấn lại trên giường rít lên chói tai, đá cậu xuống đất – “Mới cho ba phần sắc thì anh liền mở phờng nhuộm (ý nói được đàng chân lấn đàng đầu), anh cút đi, xem tôi xử lí anh thế nào!”

Bên kia, Miểu Miểu nói với Khang Duật đang chôn mặt thở hổn hển trên ngực mình – “Duật, anh có thể giả ngu chút không, đỡ em vui!”

Khang Duật – “...”

Anh tìm một nơi thoải mái hơn – ngủ!

Ấu Dương Miểu Miểu năm nay bốn mươi chín tuổi, vẫn không thể đánh lại người vũ trụ...

42. Chương 42: Phiên Ngoại 5 – Trai Già Nhả Ngọc

Thứ bảy ngày 18 tháng 4 năm 2023, là ngày sinh nhật thứ bốn mươi ba của Khang Duật, đối với một người đàn ông mà nói, có thể nói tuổi này là lúc hấp dẫn nhất.

Không chỉ hấp dẫn mà trong công việc, anh cũng đạt được chức vụ cơ trưởng rất oai phong, tuy nói làm phi công có thể đi khắp thế giới nhưng bay nhiều sẽ có thể bị rụng tóc, hay mắc bệnh cơ giãn tĩnh mạch, nhưng nhìn Khang Duật mà xem, hoàn toàn chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Tóc tai không cọng bạc, đen bóng như thể ăn hà thủ ô mỗi ngày, da dẻ ngày càng trơn nhẵn, chẳng hề có một nếp nhăn. Thời niên thiếu thì đẹp trai, đến tuổi này rồi thì càng có sức hấp dẫn; tuổi càng lớn, sức hấp dẫn của đàn ông càng cao, chỉ cần là phụ nữ, hễ ai nhìn thấy anh mắt đều sáng rỡ, còn không thì cũng đứng lại ba phút đồng hồ nhìn bóng anh khuất dần.

Mà trên người anh cũng không thấy hình ảnh người đàn ông phải vất vả nuôi gia đình, ngược lại là một ông chú rất thông thả, thư thái.

Mặc dù là ngày nghỉ nhưng Khang Duật cũng có thói quen thức dậy sớm, chủ yếu là do Miểu Miểu không nằm trên giường. Tám năm trước cô đã bắt đầu gia nhập hàng ngũ các bà nội trợ, năm giờ sáng đã bắt đầu

tỉnh, sau khi đánh răng rửa mặt xong thì bắt đầu xay sữa đậu nành làm bữa sáng, thi thoảng cũng ra ngoài mua món mới. Bình thường thì cứ đúng sáu giờ rưỡi, nhất định bữa sáng nóng sốt đã được dọn sẵn trên bàn, vừa thuận tiện vừa dinh dưỡng ngon lành để hai bố con đến trường đi học, đi làm; nếu anh và con gái đều nghỉ ở nhà, cô nhất định sẽ nấu một nồi canh ngon lành để hai bố con được tắm bổ, mỗi ngày cơm ba bữa, đều là những món khác nhau.

Các đồng nghiệp nhiều năm trước đều cảm thấy anh lấy Miểu Miểu thì có chút thiệt thòi, bởi Miểu Miểu không được xinh đẹp gì cho lắm, đến bây giờ thì bọn họ đều cảm thấy con mắt của anh thật tinh tường, cưới một người vợ hiền lành như vậy, chăm sóc anh như một ông hoàng.

Nghĩ lại thì rất giống như mong ước lúc nhỏ, muốn cô chăm sóc anh, nấu cơm, giặt quần áo, lại còn sinh con cho mình. Thế nhưng ý định trả thù lúc bé sớm đã không tồn tại, anh thật không muốn Miểu Miểu phục dịch anh như một bà già, chỉ có thể nói là anh may mắn cưới được một người vợ thật tốt mà thôi.

Anh nhìn qua chỗ trống bên giường, bây giờ chỉ muốn cô vợ đảm đang này có thể nằm lăn trên giường lâu một chút, mới sáng sớm đã phải chịu cảm giác lạnh lẽo như vậy, tốt xấu gì hôm nay cũng là sinh nhật anh cơ mà.

Rời khỏi giường, ngoài cửa sổ ngập tràn hương hoa tiếng chim hót, không khí vô cùng trong lành, anh lười biếng đuổi người, rửa mặt xong lại như một ông lớn ngồi sofa đọc báo. Khang Duật đang dự định đưa Miểu Miểu đến khách sạn xoay tròn giữa không trung cấp sáu sao mới khai trương ở Thượng Hải ăn cơm tối, bên ngoài là ăn sinh nhật, nhưng trong đó là... Anh vờ như đọc báo, thật ra là âm thầm lấy cái thẻ mở cửa phòng khách sạn đang giấu dưới sofa nhét vào ví.

Nếu mà để Miểu Miểu biết trước, thế nào cô cũng lải nhải câu ‘Cái này có thể mua được bao nhiêu con chó...’ hoặc tương tự như thế, vân vân và vũ vũ. Chín phần chắc chắn là sẽ bắt trả lại phòng, chẳng bằng cơm nước xong xuôi kéo thẳng cô vào phòng, tránh khỏi tối mặt tối mày.

Nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, anh cau mày, bình thường thì giờ này cô hẳn là đã mua bữa sáng về rồi chứ.

Cách Cách mười sáu tuổi mặc đồ ngủ in hình cún con, lê đôi dép hình cún con từ trên lầu xuống, dụi dụi mắt, ra về ngủ chưa đủ giấc, cô nhóc cào cào tóc chào Khang Duật – “Bố, con chào bố!”

“Ừ chào con!” – Khang Duật ghé mắt nhìn con gái cứng một cái rồi quay về tờ báo – “Sao dậy sớm vậy con, định ra ngoài à?”

Cách Cách dạ một tiếng rồi vào bếp nhìn quanh – “Mẹ đâu rồi ạ?”

“Mẹ con đi mua bữa sáng, chưa về.”

“Vậy à!” – Cách Cách tùy ý đáp, vào bếp mở tủ lạnh, lấy chanh ngâm Miểu Miểu làm sẵn cho vào chén nước ấm để dễ tiêu trước.

Có điều chỉ lát sau Miểu Miểu đã về, cửa vừa mở ra liền để cặp lông thú ăn lên bàn, sau đó không nói tiếng nào chạy thẳng vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa.

Hai bố con ngạc nhiên nhìn cửa toilet, đây là thế nào? Bình thường sau khi mua bữa sáng về cô sẽ dọn ra, còn kể những mẩu chuyện phiếm nghe được ở chợ, chưa từng không nói một câu mà chạy thẳng vào nhà vệ sinh như thế.

Cách Cách nghĩ chắc là mót tiểu chẳng.

Nhưng, đã ba mươi phút trôi qua, Miểu Miểu vẫn chưa bước ra.

Khang Duật có hơi lo lắng, đang định gõ cửa toilet hỏi han, thì chuông phòng khách vang lên.

Cách Cách đang gặm bánh bò gơ tay, ý muốn để con bé mở cửa.

Cửa mở, cậu thiếu niên đẹp trai tóc vàng mắt xanh xuất hiện.

“Sao anh tới sớm vậy?” – Cách Cách vẫn gặm bánh, hỏi cậu.

Tề Dự cũng mười sáu tuổi, cởi giày bước vào – “Anh sợ em ngủ quên nên muốn đến sớm một chút.”

“Em dậy sớm mà!” – Cách Cách đáp, chỉ về bàn ăn – “Ăn sáng không? Mẹ vừa mới mua, còn nóng đó.”

Cậu lắc đầu, đột nhiên ánh mắt dừng lại trước Khang Duật.

Khang Duật nheo mắt, u ám nhìn cậu. Tề Dự nhất thời cảm thấy ớn lạnh toàn thân, nuốt nước miếng, cúi đầu chín mươi độ, kính cẩn lễ phép chào hỏi – “Bác... bác trai, con chào bác.”

Khang Duật không đáp. Hai năm trước từ khi Cách Cách nói với anh, con yêu sớm, anh liền không thích cậu nhóc này nữa, nhưng đối với chuyện yêu sớm thì anh không có tư cách nào dạy dỗ con cái. Cái này đúng là nhà dột từ nóc dột xuống, không phải trước đây anh cũng thân thiết với Miểu Miểu như thế sao.

Tề Dự bị anh trừng mắt không dám ngẩng đầu, vẫn cúi gập một góc chín mươi độ.

Đối với một người bố mà nói, người yêu con gái như cái gai trong mắt, bởi đánh người là sai nên nhóm các ông bố đành dùng ánh mắt giết người ‘đâm mấy nhát’ cho hả giận.

“Đứng lên đi, còn cúi làm gì nữa, anh không mệt à?” – Cách Cách ôm lấy tay cậu, kéo qua bàn ăn.

Tề Dự không dám không nghe lời Cách Cách, nhưng càng không dám méch lòng Khang Duật, thật đúng là khó cả đôi đường, nhưng Khang Duật bây giờ không hơi đâu mà để ý đến cậu, trong bụng vẫn còn mãi canh cánh về Miểu Miểu trong nhà vệ sinh.

Buổi sáng Cách Cách đã uống rất nhiều nước, muốn đi toilet, tuy phòng của mình trên lầu cũng có nhà vệ sinh riêng riêng nhưng nước xa không cứu được lửa gần, bước tới gõ cửa nhà vệ sinh nhanh hơn cả Khang Duật – “Mẹ, mẹ khỏe không, con muốn vào nhà vệ sinh. Con với Tề Dự phải đi ra ngoài, mẹ nhanh nhanh chút đi!”

Trong cửa vẫn không hề có động tĩnh gì.

Khang Duật đã nghĩ đến chuyện không may, định nâng chân đạp cửa.

Đột nhiên cửa bỗng mở toang.

Đầu tóc Miểu Miểu bị vò như tổ chim, bước từ trong ra.

Cách Cách vội vàng chui tọt trong nhà vệ sinh.

“Sao vậy em?” – Khang Duật vuốt lại tóc cho cô.

Khuôn mặt Miểu Miểu vô cùng suy sụp, vô cùng thê thảm.

“Miểu Miểu?” – Khang Duật nâng cằm cô lên.

Có câu con gái mười tám không xấu, hai mươi như mặn tươi, qua ba mươi là đoá mầu đơn nở rộ, nhưng đến tuổi bốn mươi thì như đồ mi già, người ta thường gọi chung là rau héo. (Đồ mi là một loại cây bụi nhỏ có gai nhọn)

Ấy thế mà Miểu Miểu lại hoàn toàn trái ngược. Không biết có phải nhờ Khang Duật nuôi tốt hay ngây ngốc ở lâu bên cạnh nên được hưởng cái ‘yêu khí’ của anh, tuổi càng lớn thì cô càng đẹp.

Da Miểu Miểu vốn đẹp. Khi còn trẻ vừa trắng vừa mềm như búp bê sứ, lớn tuổi rồi vẫn đẹp đáng ngạc nhiên, không hề có dấu vết của phụ nữ luống tuổi, không hề có nếp nhăn. Diễm Diễm từng ghen tị nói, hẳn là nhờ cô béo, bởi da mặt căng đều, lấy đâu ra nếp nhăn nữa chứ.

Cô béo thật, từ lúc trưởng thành đến nay, nhưng có điều nhờ làm nội trợ trong thời gian dài nên tuy béo nhưng đều đều, hơn nữa thỉnh thoảng có tập thể dục, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ thuộc loại đậm người mà thôi. Ngực lớn thế, còn eo nhìn qua vô cùng nhỏ, không giả chút nào. Bây giờ quả thật trông Miểu Miểu không béo, dáng vẻ lại càng có thêm sức hấp dẫn của một phụ nữ trưởng thành. Ngực của cô vẫn đầy đặn như trước, không hề có vẻ héo hon theo tuổi tác, tuy thật ra sức hút trái đất cũng có ảnh hưởng đôi chút. Nhưng mà làm chủ gia đình mấy năm, ngoại trừ tay nghề nấu ăn giỏi lên, làm mẹ hiền vợ đảm thế nào, cũng có nghiên cứu cách giữ chặt trái tim đàn ông, nhất là loại người luôn có gái đẹp vây quanh như Khang Duật, cô không thể không đề phòng, không liên quan đến việc yêu đương sâu đậm bao nhiêu, ngoại trừ tình yêu để duy trì hôn nhân còn cần phải nỗ lực. Có rất nhiều chuyện phiền hà, đầu óc cô không thể tiếp nhận,

lúc rảnh rỗi thì lên mạng, học một chút về cách làm đẹp đơn giản và cách ăn mặc, sau đó trồng hoa, làm xà phòng thủ công tạo phong cách riêng, kiên trì bền bỉ như thế, hiệu quả rất rõ rệt.

Quả đúng như câu nói, trên đời không có phụ nữ xấu, chỉ có đàn bà lười.

“Miểu Miểu, nói chuyện đi em!” – Thấy khuôn mặt cô khóc lóc nức nở, không hề nói một câu, Khang Duật không chịu được.

Miểu Miểu thút thít, chìa tay, mở ra trước mặt anh.

Là một que thử thai nho nhỏ.

Que thử thai không quan trọng, chủ yếu trên đó có vạch hồng, lại còn... hai vạch.

Lúc nào Cách Cách đã đi vệ sinh xong, tò mò ló đầu nhìn trộm, kinh hô – “Mẹ, không phải chứ, cũng tuổi này rồi mà! Đừng có đùa nha, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chết luôn đó!?”

Miểu Miểu nghe thế, trong lòng càng thêm hoảng loạn, bổ nhào vào lồng ngực Khang Duật, dùng sức đâm anh – “Anh xem, đều tại anh, ngay cả con gái cũng ghét bỏ em.”

Có câu cô em hồn nhiên ngọt ngào, một khi kết hôn sẽ từ từ biến thành mụ dạ xoa, Miểu Miểu không thể, trong nhà có hai người vũ trụ đè nặng, mụ dạ xoa người trái đất như cô không vùng lên được.

Khang Duật đờ người nhìn vào vai vạch hồng rõ ràng kia, món quà sinh nhật này... hơi lớn.

Miểu Miểu tiếp tục đâm không ngừng không nghỉ, càng thêm oán giận, Khang Duật ôm chặt cô dịu dàng anh ủi – “Ừ, trách anh.” – Nói xong, hung dữ trừng mắt về Cách Cách.

Cách Cách rụt cổ, vội sửa lời – “Ý con là... à ừm... à... mẹ lớn tuổi như vậy mà con sinh em bé, sẽ... sẽ... rất... vất vả.”

Cô nhóc lo ngay ngáy trong lòng, cũng do mình lạnh mồm mau miệng, suýt nữa quên mất bố chiều mẹ thế nào. Còn nhớ lần đầu tiên cãi lại mẹ, làm mẹ giận, sau khi bố biết liền trách mắng cô một trận – “Mẹ con là người phụ nữ bố nâng niu trong lòng bàn tay, con dựa vào vì là mà cãi lại mẹ, vào phòng đi, tự kiểm điểm bản thân!”

Kiểm điểm bản thân xong, ba tháng trời cô nhóc không được nhận tiền tiêu vặt.

Tề Dự cảm thấy không khí có vẻ hơi nghiêm trọng, lại muốn kiểm điểm trước mặt Khang Duật, vất óc suy nghĩ một hồi lâu, ngậy thơ cười ngốc nói một câu – “Bác trai và bác gái thật thắm thiết!”

Vèo! Vèo! Vèo!

Sáu con mắt sắt như dao phóng thẳng vào người cậu.

Tên nhóc này, vạch áo cho người xem lưng làm gì chứ...

Nụ cười xán lạn của cậu nhóc cứng đờ trên mặt.

Khang Duật mặc cậu, trước tiên là phải làm chủ tình hình, nhưng nhìn hai vạch hồng kia, lại thấy đau đầu.

Miểu Miểu ngã vào lòng Khang Duật, tâm trạng cũng vô cùng sầu não. Sáng nay cô vẫn ra ngoài mua bữa sáng như mọi ngày, lúc ngang qua siêu thị thấy băng vệ sinh đang giảm giá. Phẩm chất cơ bản nhất của bà nội trợ chính là tiết kiệm, mặc cho Khang Duật kiếm tiền đủ để cô không cần phải như vậy, nhưng mà làm nội trợ hồi lâu hề nhìn thấy giảm giá thì không thể kiềm chế ham muốn mua sắm. Miểu Miểu và Cách Cách đều là phụ nữ, lúc nào cũng cần dùng cái này, không mua không được.

Vào siêu thị đang do dự không biết nên mua hiệu nào, đột nhiên sực nhớ ‘bà dì’ của mình lâu rồi không tới, ngay từ đầu chẳng nghĩ tới việc mang thai, cho là chẳng qua chu kỳ sinh lý chịu ảnh hưởng bởi thay đổi thời tiết mà thôi. Mua xong đi ra chợ, định mua bữa sáng, nhớ tới lâu rồi chưa ăn cá, định làm cá khứa hạt sốt cà, nhưng vừa ghé vào sạp cá, ngửi mùi, liền nôn hết cả ra, rất giống hồi mang thai Cách Cách, tiếng chuông báo động vang lên trong đầu, vội vàng quay lại siêu thị mua que thử thai.

Quả nhiên... trúng thưởng!

Khang Duật từ từ khôi phục – “Này chưa chắc đúng đâu, em cũng biết hàng trong nước...”

Chưa nói hết, Miếu Miếu móc ra thêm vài que khác, khác dạng khác cỡ, hàng ngoại hàng nội đều có, cô xò ra như quạt cho anh xem.

Vạch hồng, vạch hồng, đều là hai vạch!

Nếu không thì cô ở nhà vệ sinh suốt nửa tiếng đồng hồ làm gì chứ, cô cũng không dám tin, mặc cho ánh nhìn kì thị của nhân viên thu ngân, vẫn mua thêm vài loại khác.

Huhuhu... Kết quả, cô quả nhiên đã trúng thưởng.

Năm nay, Miếu Miếu đã bốn mươi một tuổi rồi.

Mặt Khang Duật co giật, sải bước, vội lấy chìa khóa xe trên bàn, kéo Miếu Miếu đi.

Ra đến cửa, đột nhiên anh quay lại về phía Cách Cách và Tề Dự – “Hôm nay hai đứa đừng đi nữa! Ngoan ngoan ở nhà chờ đi.”

Cách Cách gật đầu.

Khang Duật hướng về Tề Dự, cậu nhóc lập tức gật lia lịa, anh nheo mắt, gió lạnh thổi từng cơn – “Ở nhà chơi gì cũng được, miễn là đừng đùa lên đến giường.”

Tề Dự cuống quýt xua tay lắc đầu, mặt đỏ như ớt khi.

Cậu có nghĩ tới cũng không có gan làm.

Rầm! Cửa sập mạnh, ngoài cửa còn loáng thoáng tiếng Miếu Miếu thắc mắc – “Anh kéo em đi đâu vậy?”

“Đi bệnh viện! Em đúng là, quà lớn như vậy, anh phải biết em ‘bọc giấy gói’ xong rồi thì còn có thể ‘mở’ được hay không, ‘mở’ rồi thì còn dùng được không? Nếu có thể ‘mở’ thì anh cũng phải biết mấy tháng nữa mới được ‘mở’ chứ?”

Ặc...

Tới bệnh viện rồi, dù biết đã mang thai nhưng vẫn phải thử nước tiểu một lần nữa.

Thấy hiện hai vạch, mặt Khang Duật tối sầm như thể cả thế giới đang mắc nợ mình.

Vào phòng khám, Miếu Miếu thẹn thùng ngồi trước mặt bác sĩ.

“Bao nhiêu tuổi rồi?” – Bác sĩ nào cũng có tính này, viết rõ rành rành trên bệnh án thế rồi mà còn cố tình hỏi.

“4... 41 tuổi.” – Miếu Miếu đáp.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cô, sau đó nhìn Khang Duật đằng sau, rõ ràng là nam không vui, nữ bối rối.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm làm bác sĩ, liền phán – “... Tái hôn?”

Mấy năm nay quan niệm kết hôn càng lúc càng nhạt hơn nước lã, kết hôn, li dị, rồi lại tái hôn. Nếu là hôn nhân đầu, làm gì có chuyện tuổi này rồi mà còn ‘tra già sinh ngọc’ chứ.

Miếu Miếu lập tức lắc đầu – “Không, không phải!”

“Ồ,... tôi biết rồi!” – Tròng mắt bác sĩ đảo vội ra vẻ hiểu chuyện – là ngoại tình.

Miếu Miếu cảm thấy ánh mắt bác sĩ nhìn mình đầy vẻ mờ ám, đến nỗi cô cũng hiểu rõ, vội vàng đứng dậy lắc đầu – “Không phải, không phải, quan hệ chúng tôi không phải thế!”

Giải thích chính là một sự che giấu, càng bôi càng đen.

Bác sĩ gật đầu – “Tôi hiểu mà. Cơ bản là anh chị cũng không vui vẻ mà thừa nhận chuyện này, chị đừng kích động, ngồi xuống, ngồi xuống đi.”

Mấy năm nay quan niệm kết hôn rồi li dị, li dị rồi lại tái hôn càng lúc càng bừa bãi, không muốn để người khác biết mình đang ngoại tình.

Mặt Miếu Miếu đỏ lựng, không thể giải thích cho rõ ràng.

Bác sĩ lại hỏi – “Vậy chắc là không giữ đứa bé này phải không?”

Miếu Miếu cả kinh, bật dậy – “Không... không phải...” – Vị bác sĩ này là người nước nào vậy, làm cô sốt ruột đến đau dạ dày.

Bác sĩ biết ý liền đáp – “Chị yên tâm, cơ thể chị rất tốt, đừng nói là nạo thai, có sinh cũng không sao.”

Miếu Miếu không biết trả lời thế nào, lắp ba lắp bắp.

Đột nhiên rầm một tiếng, một bàn tay đập mạnh lên tập hồ sơ bệnh án của bác sĩ.

Bác sĩ ngẩng đầu, nhìn cặp mắt Khang Duật đang gườm gườm, tóc gáy dựng ngược – “Anh muốn... muốn làm gì?”

Cái gã này bày ra vẻ khùng bố như vậy làm gì chứ.

Khang Duật nheo mắt, chậm rãi hỏi – “Có thật là sinh... cũng không sao?”

Bác sĩ theo bản năng gật đầu.

“Ông khẳng định?”

Bác sĩ lại gật đầu, suýt nữa là định giơ tay phát thệ.

Khang Duật thở dài một hơi, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều, rút bàn tay đang dè trên hồ sơ bệnh án lại, ôm sát Miếu Miếu, hôn lên đỉnh đầu cô.

Bác sĩ cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa định hỏi lại – cuối cùng là muốn giữ hay không?

Đột nhiên Khang Duật như muốn bắn ra tia sáng giết người – “Cô ấy là vợ tôi, vợ đầu!!”

Bác sĩ ngây người.

Tuy Miếu Miếu chỉ mới mang thai được một tháng, nhưng với khoa học kỹ thuật của năm 2023 thì đã biết được giới tính, là con trai, cô rất mừng rỡ, hễ rảnh ra là đưa tay xoa bụng.

Đầu tiên phải tìm tên ở nhà cho con – Tiểu A Ka.

Mẹ Khang Duật ở Đông Bắc xa xôi nghe tin đó, kích động đến không thở được, cũng may sức khỏe bà tốt, nói qua điện thoại muốn nhất định đến đây.

Khang Duật gạt ý của bà, nói mình có thể chăm sóc được, hơn nữa bà tuổi đã cao, chờ khi sinh rồi hẵng tới.

Lão Phúc Tấn nghĩ thầm, tuy sức khỏe mình còn tốt, nhưng chăm sóc người khác thì cũng khá vất vả, đến rồi, không khéo còn phải để con trai chăm nom thêm, khó mà có thể săn sóc con dâu chu đáo, cũng đồng ý.

Ngoại trừ ba tháng đầu Tiểu A Ka khiến Miếu Miếu khó chịu thì sau đó chẳng quấy chút nào nữa, ngoan ngoãn lớn dần trong bụng mẹ.

Mẹ của Khang Duật vẫn thường xuyên gọi điện thoại, hỏi thăm tình hình, tiện thể bàn bạc với bên nhà thông gia định đặt tên cháu trai là gì.

Đây là cháu trai đích tôn của nhà Ái Tân Giác La, nhất định phải đặt một cái tên thật vang dội, chọn ra cũng chừng mười mấy cái rồi mà vẫn chưa bằng lòng, cứ như thế kéo dài tới ngày Tiểu A Ka chào đời.

Lần này Khang Duật đã có nhiều kinh nghiệm, đại khái gọi là trước lạ sau quen, anh đã chuẩn bị ổn thỏa từ sớm, chăm sóc Miếu Miếu tròn trịa, thuận lợi suôn sẻ đẩy vào phòng sinh.

Một giờ sau, Tiểu A Ka cất tiếng khóc chào đời, mẹ tròn con vuông.

Tuy Tiểu A Ka đã ra đời, nhưng mãi đến khi Miếu Miếu ra viện, vẫn chưa được đặt tên. Một tuần sau khi xuất viện phải đi nộp giấy khai sinh, nếu không thì không thể đăng ký vào hộ khẩu.

Chớp mắt thì đã tới kì hạn một tuần, ông bà Âu Dương, còn có mẹ Khang Duật, ba người vẫn còn đang bàn bạc chuyện đặt tên, mỗi tên đều có cái hay, không ai nhường ai. Miểu Miểu vừa sinh xong, đang ở cữ nên chẳng hơi sức đâu mà để tâm đến việc này, Khang Duật chỉ lo chăm sóc vợ, cũng không tham gia vào.

Cách Cách lên chức chị nhìn cậu em đang nằm trong nôi, vẻ mặt ai oán, Tề Dự đang chơi cũng Tiểu A Ka, lát sau quay qua nói – “Cách Cách, em trai em thật đáng yêu!”

“Đáng yêu con khi ấy!” – Tính cách chị đại của Cách Cách bộc phát.

Tề Dự khó hiểu – “Sao vậy? Em không thích em trai à?”

Cách Cách liếc cục thịt trong nôi – “Em hỏi anh, khi nó mười tuổi thì em bao nhiêu?”

“Hai mươi bảy.”

“Khi hai mươi?”

“Thì... ba mươi bảy tuổi.”

Nghe con số ba mươi bảy, khuôn mặt Cách Cách sa sầm, cau có đáp – “Nó ngày một lớn lên thì có nghĩa em ngày càng già đi. Đối diện với đứa nhóc mỗi năm đều nhắc em đang biến thành một cụ già, thích được mới là lạ!”

Tề Dự cảm thấy mình hoàn toàn không thể theo được suy nghĩ của Cách Cách – “Nhưng mà... Cách Cách, sau này em cũng sẽ sinh con, đến lúc đó...”

Cách Cách hung dữ liếc mắt, Tề Dự cúi đầu ngậm miệng.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày phải nộp giấy khai sinh, ba cụ trong nhà vẫn bàn bạc chưa xong, muốn tranh giành nhau tờ giấy khai sinh để viết cái tên mình chọn vào. Nhưng nghĩ lại tuổi tác cả ba cộng lại đã hơn 200 rồi mà vẫn còn ầm ĩ như đám nhóc tì, có thể thấy sức khỏe ba cụ vẫn còn tốt lắm, đến ngày Tiểu A Ka kết hôn cũng không có chuyện gì đâu.

Ba người làm Miểu Miểu không thể ngủ trưa, nhưng không thể lên tiếng, dù sao cũng là bề trên của mình, cô lẩn qua lộn lại trên giường, vẻ mặt bức bối. Khang Duật yên lặng đứng bên giường, đi ra ngoài, ba cụ vẫn còn giành nhau tờ giấy khai sinh, người tranh kẻ đoạt, tờ giấy bay phấp phới, vừa vụn rơi xuống mũi chân Khang Duật. Anh nhặt lên, tầm mắt nhìn về ba khuôn mặt có ghi chữ ‘Cho bố! Đưa mẹ!’ trước trán.

Anh hỏi – “Tên phải thật vang dội đúng không?”

Bố Âu Dương gật đầu.

“Phải thật khí phách đúng không?”

Mẹ Âu Dương gật đầu.

“Phải để người nghe qua liền khắc sâu đúng không?”

Mẹ Khang Duật gật đầu thật mạnh.

Anh nhìn lại về tờ giấy khai sinh, khẽ nheo mắt, từ đâu móc ra cây bút máy, hí hoáy vài nét. Viết xong, anh đặt tờ giấy lên bàn – “Xong rồi, bố mẹ cũng giải tán đi.”

Phải biết rằng đã điền tên vào giấy khai sinh rồi thì không thể sửa lại được nữa.

Ba cụ vội vàng chạy tới bên cạnh bàn xem Khang Duật đặt tên gì cho con trai.

Hai chữ rồng bay phượng múa được viết bằng bút máy trông rất đẹp mắt – Khang Hi.

Ặc...

Đủ vang dội, đủ khí phách, cũng đủ để... người ta nghe qua liền khắc sâu.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 6 – Kịch Ngắn ‘Khang Hi Đến Đây’

(‘Khang Hi đến đây’ là một chương trình giải trí của truyền hình Đài Loan, bắt đầu phát sóng từ năm 2004, Khang Hi được lấy từ tên cặp nam nữ dẫn chương trình là Thái Khang Vĩnh và Từ Hi Đệ)

Cảnh 01 – Mẹ bắt công.

Năm nay Khang Hi lên ba, ai gặp cũng thích, vừa đẹp trai lại đáng yêu. Nếu nhà nào có con gái mà nhìn thấy cậu nhóc liền hỏi Miểu Miểu có muốn kết thông gia hay không, Miểu Miểu vui đến mức đi đâu cũng dắt con trai theo.

Tuy là trung niên mới sinh con trai nhưng Miểu Miểu vẫn trắng trẻo xinh đẹp, giống như lời Diễm Diễm, da mặt căng cả rồi, lấy đâu ra nếp nhăn. Cô cũng chăm sóc nhan sắc mình cẩn thận, bốn mươi lăm tuổi mà trông tựa ba mươi lăm, dẫn con ra khỏi nhà, không ai nghi ngờ cậu nhóc không phải cô sinh cả.

Hôm nay, Miểu Miểu dẫn Khang Hi đi siêu thị mua sắm, đúng là chuyện củi gạo dầu diêm, tương trà dấm, mua xong cả rồi lúc chuẩn bị về thì Khang Hi thấy một chiếc xe hơi điều khiển từ xa, đứng nhìn một hồi lâu.

Miểu Miểu liếc nhìn giá tiền, 600 tệ, mắc kinh khủng. Cô biết không thể quá chiều con, không thể cứ muốn gì là được đó, hơn nữa đồ chơi cậu nhóc đã mua nhiều lắm rồi, mỗi lần mua về, chơi nhiều lắm cũng chỉ được hai ba ngày liền chán, đúng là rất lãng phí.

“Tiểu Hi, chúng ta về thôi.”

Khang Hi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh trai đầy vẻ mong chờ.

“Không được!! Mắc lắm!” – Miểu Miểu nhăn mặt nói.

Cậu nhóc chẳng quấy, ngoan ngoãn nắm tay Miểu Miểu. Hai người bước tới, cậu nhóc nhìn thấy quầy bán băng vệ sinh, đảo con người xinh đẹp, giật giật tay Miểu Miểu – “Mẹ ơi, mua cái này đi...”

“Mua gì?” – Miểu Miểu trừng mắt, cho tăng mình nghe nhầm.

Cậu nhóc ngửa mặt nghiêm trang trả lời – “Mua băng vệ sinh! So với xe hơi thì rẻ hơn nè, có vài tệ thôi. Chẳng phải trên TV luôn nói, chỉ cần sử dụng băng vệ sinh, có thể làm mọi thứ, có thể trồng cây chuối, chạy bộ, đạp xe đạp, có thể chèo thuyền, có thể đi cắm trại, còn có thể bơi trong hồ sao, thật là tốt, mẹ mua cái này đi, Tiểu Hi muốn mua cái này.”

Tuy mới ba tuổi, nhưng cậu nhóc hành động rất nhanh nhẹn, buông tay Miểu Miểu, vội vàng bỏ chạy qua kia.

Miểu Miểu hoảng hốt cản lại – “Tiểu Hi, cái này... con không dùng được đâu.”

Đôi mắt Khang Hi vừa to vừa tròn lập tức ngân ngấn nước mắt – “Mẹ không công bằng, mua cho chị mà không cho Tiểu Hi mua, người ta không đòi xe hơi, muốn cái gì đó rẻ tiền mà mẹ cũng không chịu, nhưng lần nào cũng cho chị mua hết!”

Miểu Miểu đau đầu. Vấn đề ở đây không phải là tiết kiệm tiền, cái này... cái này... cho dù cậu nhóc có trăm tuổi thì vẫn không thể dùng được. Cô không biết giải thích thế nào với con trai.

Khang Hi dẩu môi, bộ dạng như chực khóc, miệng cần còn lẩm bẩm – “Mẹ không công bằng, không công bằng.”

Những người xung quanh nghe cậu nhóc nói tiết kiệm cho mẹ, liền cho đó là đứa bé rất hiểu chuyện, cũng không để tâm cậu nhóc muốn mua cái gì, ném cặp mắt ghi chữ ‘không công bằng’ về phía Miểu Miểu.

Miểu Miểu bị nhìn chòng chọc đến phát ngại, nhưng không thể giải thích rõ ràng lí do cho cậu con trai, đành kéo cậu nhóc ép đi.

Khang Hi lấy một bị băng vệ sinh ném vào trong xe, Miểu Miểu cứ kéo đi, cậu nhóc cứ việc chộp, còn hả miệng nói lớn – “Tiểu Hi muốn mua cái này!”

Mọi người xung quanh đều biết cậu nhóc muốn mua cái gì, phì cười.

Miêu Miêu muốn chết, máu dồn lên não, nói vội – “Con muốn mua gì cũng được, nhưng không được mua cái này!”

Khang Hi lập tức dừng lại – “Thật hả mẹ?”

Miêu Miêu chỉ muốn mau chóng rời đi cho xong, đầu nghĩ ngợi gì nhiều, tức khắc gạt đầu.

Khang Hi cười tươi rói, khuôn mặt ‘âm hiểm’ trở nên rạng rỡ, thả tay Miêu Miêu, chạy vào khu đồ chơi trẻ em, chỉ vào cái xe hơi nhỏ ban nãy – “Mẹ, mẹ mà không giữ lời là sẽ béo lên đó!”

Miêu Miêu lệ rơi đầy mặt.

Lại thêm một thằng nhóc vũ trụ nữa rồi.

Cảnh 02 – Vài ba chuyện đi nhà trẻ.

Tiết hoạt động ngoài trời của lớp mẫu giáo bé, bảy giờ chương trình giáo dục của Trung Quốc muốn đào tạo cho các em hiểu biết về an toàn, biết cách tự giải thoát khi gặp phải động đất hay hỏa hoạn từ khi còn bé, hôm nay thì sẽ dạy các bé nếu gặp gấu thì nên làm gì.

Trước khi vào bài, cô giáo cho các bé đứng thành một vòng tròn, giáo viên thể dục mặc bộ đồ giả trang thành gấu, hung dữ nhào ra dọa đám con nít, bên cạnh đó, cô giáo hỏi – “Các em, lúc này thì nên làm gì nè?”

Đám con nít liền ù té chạy, chỉ một mình Khang Hi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Thấy vậy, ‘con gấu’ kia liền giương nanh nhe vuốt chạy tới, tụi nhóc xung quanh liền gào to – “Khang Hi mau chạy đi!”

Khang Hi nheo mắt, bày ra một tư thế – “Ta là dũng sĩ thiết giáp, tuyệt chiêu năng lượng tinh thạch chết người, bùng bùng! Tia sáng đông lạnh!”

Dũng sĩ thiết giáp là một bộ phim hoạt hình mới được yêu thích gần đây, tương tự như ‘Siêu nhân điện quang’.

‘Bạn gấu’ ngây ngẩn.

Khang Hi thấy vậy, chép miệng, đi tới đá vào cẳng chân của ‘bạn gấu’, nhắc nhở – “Này, ngã xuống đi!”

‘Bạn gấu’ và cô giáo té cái rầm.

Lại có lần, giáo viên sinh học mang tổ kiến cảnh tới lớp cho tụi nhỏ xem.

Tụi con nít thấy lũ kiến không ngừng hoạt động trong cái hộp trong suốt, tò mò hỏi – “Cô ơi, tụi nó đang làm cái gì vậy ạ?”

Cô giáo mỉm cười đáp – “Chúng nó đang xây một căn nhà thật thoải mái cho mình đấy. Các em thấy có chúng cùn cùn, không lãng phí thời gian nô đùa không? Vậy nên...”

Lời chưa nói hết đã bị Khang Hi cắt ngang, cậu nhóc ngồi trên ghế dựa, chân bắt chéo khinh khỉnh nói – “Khỉ gió, mỗi lần em và mẹ đi ra ngoại ô chơi đều gặp tụi nó. Tụi nó cùn cùn chỗ nào chứ, không phải cũng ra ngoại ô chơi đó sao. Cô giáo đừng có nói xạo con nít, cô là giáo viên mà, làm vậy là rất kém văn hóa.”

Giáo viên sinh vật ngã cái rầm.

Một lần nhà trẻ mở lớp âm nhạc, các thầy cô giáo động viên các em học sinh tham gia. Đầu tiên là để các bé được chọn nhạc cụ yêu thích, dù là loại nào cũng sẽ có giáo viên chuyên nghiệp chỉ dạy, nếu như không muốn học chơi nhạc cụ thì cũng có thể hát. Chờ khi học xong rồi sẽ chọn ra những em nhỏ ưu tú nhất để tạo thành một ban nhạc, có thể đi lưu diễn khắp cả nước, diễn xong thì đưa các em đi chơi khắp nơi. Đám con nít mong được thử sức, nhưng mà rất phân vân, không biết nên chọn loại nhạc cụ nào. Khang Hi đứng trước một dãy nhạc cụ nhìn nhìn, bạn Giáp hỏi – “Tiểu Hi, cậu muốn học cái nào?”

Khang Hi đáp – “Chắc là piano đây, nhìn rất bánh.”

“Bánh lắm à?”

Khang Hi gật đầu chắc chắn – “Bảnh lắm!!”

“Vây tớ cũng học piano.” – Bạn Giáp phấn khởi chạy tới đăng kí với cô giáo.

Lại thêm bé Ất bước tới, Khang Hi nhìn chăm chăm violon lắm lắm – “Đàn violon trông có phong cách ghê cơ!”

Bé Ất nghe thế, vội vàng ôm lấy cây violon chạy xin giáo viên được vào lớp violon.

Nhóc Bình vẫn còn do dự, chần chờ.

Khang Hi tới bên cạnh chú nhóc lắm lắm – “Thối trumpet có vẻ ngầu lắm đây.”

Nhóc Bình nghe thế mắt sáng rỡ, vội vàng chạy tới xin đăng kí vào lớp dạy kèn trumpet với giáo viên.

Cứ thế, Khang Hi chạy đến bên những bạn đang còn lưỡng lự không biết nên chọn loại nhạc cụ này, nói cái này tốt lắm, cái kia rất hay, cũng thêm vào hát hò cũng chẳng kém.

Đi hết một vòng, các bạn khác đều chọn được chương trình mình muốn học, chỉ thấy cậu nhóc nhàn nhã thong thả đi tới, cầm lấy khung tam giác bằng sắt nọ.

Khung tam giác ấy được gọi là ‘kể ba góc’, một loại nhạc cụ thuộc bộ gõ từ xưa, dùng trong dàn nhạc diễn tấu, trong dàn giao hưởng, trong hòa âm, kể cả trong ban nhạc ca vũ kịch cũng không thể thiếu bộ gõ. Thường thường sẽ tham gia diễn tấu trong những đoạn vui tươi để thêm không khí sôi nổi.

Tụi trẻ thấy rất kì lạ, vừa rồi cậu bạn chẳng hề dă động gì tới khung tam giác kia, một chữ cũng không, nói các nhạc cụ kia hay, ca hát cũng tốt vậy sao lại chọn cái đó?

Kết cuộc, chỉ có mỗi Khang Hi chọn kể ba góc mà thôi.

Đối với một ban nhạc, kể ba góc là một nhạc cụ không thể thiếu, vì thế Khang Hi hoàn toàn không cần phải thi đấu cùng người khác, đương nhiên sẽ trở thành một thành viên trong dàn nhạc lưu diễn toàn quốc, vì cậu nhóc là người duy nhất.

Dàn nhạc của nhà trẻ cuối cùng cũng chọn được một bản nhạc rất đơn giản, cả một màn biểu diễn, Khang Hi chỉ cần gõ nhiều nhất năm, sáu cái là xong.

Lúc biểu diễn, những đứa trẻ khác đều đổ mồ hôi hột, nào là liều mạnh đánh piano, kéo violon, hoặc mặt đỏ kè thối trumpet. Trong khi đó, Khang Hi tay trái giơ ngang ngực, móc sợi dây treo ở đỉnh tam giác vào ngón trỏ, ngón cái đỡ phụ, tay phải cầm một gậy nhỏ, ung dung gõ.

Đình! Đình! Đình!

Sau khi hạ màn, cậu nhóc liền như không có việc ngồi ghế tựa, thở ra, sau đó nhìn sang bên cạnh – “Vây bây giờ chơi cái gì đầu tiên thì được ha?”

Giáo viên âm nhạc ngã ngạo.

Cảnh 03 Khang Duật vs Khang Hi.

Đạo gần đây TV có phát lại một bộ phim cũ cách đây vài chục năm trước, ‘Khang Hi Đế Quốc’ của chú Minh(*), cậu nhóc Khang Hi hoàn toàn mê mẩn. Tuy Khang Duật là con cháu chính thống của dòng họ Ái Tân Giác La, những đó cũng là chuyện tám trăm năm trước, chưa từng kể cho con trai. Khang Hi hoàn toàn không hay biết, chẳng qua đột nhiên phát hiện vị hoàng đế này cũng tên là Khang Hi, cách viết lại giống y như cậu, rất hưng phấn, sau đó là bắt đầu chơi trò ‘nhập tuồng’.

(*) Có lẽ nhắc tới phim Khang Hi Đế Quốc do Trần Đạo Minh đóng, sản xuất năm 2000.

Cậu nhóc hướng về Miểu Miểu gọi lớn – “Mẫu hậu, trẫm đói bụng, muốn dùng bữa!”

Ngay từ đầu Miểu Miểu cũng nghĩ con trai muốn đùa, dù sao cậu nhóc còn nhỏ nên không để trong lòng.

Nhưng cậu nhóc càng lúc càng phấn khích, có lúc – ‘Mẫu hậu, trẫm muốn tắm rửa!’, khi thì lại – ‘Mẫu hậu, trẫm muốn được hầu ngủ.’

Khang Hi không giống Cách Cách, từ nhỏ đã bám Miểu Miểu, đến bây giờ vẫn thích ngủ chung với mẹ.

Nhưng hầu ngủ thì...

Miếu Miếu tái mét cả mặt, hầu ngủ cái đầu của con, con bảo mẫu hậu hầu ngủ... Thế này là kiểu gì chứ!

Suốt một tuần, cứ bị cậu nhóc trằm tới trằm lui.

Cuối tuần, Cách Cách trở về từ kí túc xá đại học, thấy em trai, muốn nựng bầu má múp míp. Lúc cậu nhóc sinh ra, cô không trông em, sau khi Khang Hi biết nói thì phải rời nhà, vì học ở trường đại học bắt buộc ở lại, không ở nhà một thời gian dài, mỗi lần trở về đều muốn béo má, bắt nạt nhóc em.

Cậu nhóc nổi tức – “Lớn mặt, cho dù là hoàng tử của trằm, cũng không thể bắt kính với trằm như thế, nếu vậy, trằm sẽ hạ lệnh cho chị đi hòa phiên.”

Nói xong, cậu nhóc liếc mắt nhìn sang Tề Dự đang đứng bên cạnh, thoáng sững sốt, rồi sau đó che miệng cười đều – “Trằm quên mất, chị đã sớm hòa phiên rồi, há há...”

Cách Cách tức điên lên được, thằng nhóc này dám nói chuyện với chị nó như thế, nhưng không thể phản bác, đúng là cô đã hòa phiên rồi.

Tề Dự tóc vàng mắt xanh, ở thời cổ đại không phải là người Phiên thì là gì?

Trong lòng Miếu Miếu quỳnh lên. Tên nhóc càng chơi càng nghiện, lo cậu nhóc sau này sẽ tự cho mình là vua. Muốn dạy dỗ lại con nhưng thằng bé quả thật là một cậu nhóc vũ trụ.

Một câu ‘Hậu cung không thể tham chính!’ làm Miếu Miếu lệ rơi đầy mặt.

Cô hoàn toàn là người địa cầu, không đỡ nổi.

Hai ngày sau, Khang Duật hoàn thành nhiệm vụ bay trở về, Miếu Miếu như thể gặp được đấng cứu thế, vội vàng kể tai thì thầm, tố cáo những việc xấu gần đây của Khang Hi.

Khang Duật nghe xong, nhìn về phía Khang Hi như thể sắp gặp đại địch.

Khang Hi suy nghĩ, trong phim thì Khang Hi không có bố, chỉ có một Hoàng Tổ Mẫu Hiếu Trang, bà lão này có thể không tính tới, cho nên ông ta vẫn ‘làm trùm’. Nhưng mình có bố mà, phụ thân của hoàng đế không phải là Thái Thượng Hoàng đó sao?

Thái Thượng Hoàng về rồi, cậu nhóc hết ‘làm trùm’ được rồi.

Lại nói, Thái Thượng Hoàng có thể tham gia chính sự không?

Ghét quá. Trong TV không nói.

Khang Duật ngược lại chẳng vội dạy con, trước tiên vẫn cứ chăm sóc Miếu Miếu, sau đó đi ăn cơm, tắm rửa. Khang Hi làm theo chiến thuật ‘Địch bất động, ta bất động’, cũng không ‘phát bệnh’ – chẳng nói tiếng nào.

Giờ đi ngủ, Khang Hi mò tới, tay chân cùng lúc bò lên giường, nói – “Mẫu hậu, trằm muốn được hầu ngủ.”

Khang Duật thấy thế, đưa tay xách áo con, như thể túm gà con, nhấc chân của con trai ra ngoài cửa rồi thả xuống đất, liếc mắt nhìn cậu nhóc nói – “Hoàng nhi, không cần phải quỳ gối thỉnh an, ngủ sớm đi!”

Rầm, cửa phòng đóng sập, khiến cậu nhóc bị ngăn cách bên ngoài.

Khang Hi ngây ngẩn cả người.

Huhuhu...

Cậu nhóc gục đầu, lết về phòng mình ngủ.

Miếu Miếu đang mong Khang Duật dạy dỗ lại con, không ngờ anh lại hòa theo, nào là quỳ gối thỉnh an nữa chứ. Đang định chất vấn, Khang Duật đã sớm cởi hết quần áo, túm cô lên giường, đặt dưới thân, cười nói – “Ái phi, hầu ngủ!”

Khỉ gió!

Thật đúng là con trai thế nào thì ông bố cũng là dạng đó.

Cô quay mặt, lười quản.

Hôm sau, vừa đúng ngày đầu tháng, là lúc phát tiền tiêu vặt cho con cái nhà họ Khang.

Khang Hi tuy chỉ mới ba tuổi nhưng mà cũng có tiền tiêu vặt – 20 tệ.

Đây là cách giáo dục con cái của Khang Duật, cho tiền tiêu vặt, để các con có thể tự sử dụng hợp lý, có chi quá mức cũng là trách nhiệm của bản thân, anh sẽ không giúp, nhằm giúp các con học được cách quản lý tiền bạc từ bé.

Tiền tiêu vặt cũng sẽ tăng theo tuổi tác. Hôm nay cũng vừa đúng ngày sinh nhật bốn tuổi của cậu nhóc, nói cách khác, bé con có thể nhận 25 tệ rồi. Cậu nhóc này cực kì thích để dành tiền, Miểu Miểu từng mua cho con một cái hộp tiết kiệm trong suốt. Khang Hi thích bỏ tiền vào trong, càng đầy thì càng vui sướng.

Thế nên mỗi lần phát tiền, cậu nhóc nhất định đòi tiền xu.

Hôm nay có thể được nhận 25 xu, Khang Hi vui đến mức dậy từ sớm, cung kính đứng trước cửa chờ bố bước ra với Cách Cách.

Sau khi Cách Cách nhận được tiền tiêu vặt, trang điểm xinh đẹp, tung ta tung tẩy đi ra ngoài.

Khang Hi phần khích chờ Khang Duật phát tiền.

Đương nhiên Khang Duật sẽ phát.

Nhưng mà đếm đi đếm lại, không đúng, sao chỉ có 20 xu thôi.

Cậu nhóc ngờ vực nhìn bố mình.

Khang Duật ngồi trên sô pha, thâm ý nói – “Hoàng nhi, vĩnh, viễn, không, tăng, thuế.”

Vĩnh viễn không tăng thuế...

Cái này trên TV có diễn, chính là không tăng thuế của nhân dân.

Nhưng mà, thế thì liên quan gì đến nhóc?

Cậu nhóc nhìn về phía Khang Duật, anh không để ý gì đến con trai, nhàn nhã ngồi đọc báo trên sô pha.

Khang Hi sầu khổ, muốn hỏi, nhưng chẳng biết nói thế nào.

Chẳng lẽ lại nói – ‘Nè Hoàng A Mã, thiếu tiền rồi, cho con thêm đi...’

Khang Hi ủ rũ gục đầu, lời này nói sao cho đáng?

Cậu nhóc thông minh, ngẫm nghĩ, sức nhớ tới nếu không nói không tăng thuế dân chúng, thì khoản tiền trong quốc khố cũng sẽ không tăng rồi.

Quốc khố = tiền tiêu vặt.

Nhất thời, ngay đơ cả người.

Nếu như cậu nhóc vẫn nói mình là tiểu hoàng đế, không phải cả đời chỉ nhận 20 tệ thôi sao.

Khủng khiếp quá!

Lần này ngược lại Khang Hi hoàn toàn sụp đổ.

Bấy giờ, Miểu Miểu đã mua bữa sáng về.

Cậu nhóc lập tức nhào tới – “Mẹ, bố bắt nạt con, thiếu con 5 tệ kìa, mẹ nói bố đưa thêm cho con, đưa thêm con đi!!” – Khang Hi rất nóng nảy, trở về bản tính của đứa bé con – không nề, vừa dậm chân vừa kéo áo Miểu Miểu, mặt mày cũng đỏ ửng.

Miểu Miểu nghe xong, kinh ngạc, sao không tự gọi mình là trăm nữa, nghi ngờ nhìn về Khang Duật đang đọc báo.

Khang Duật buông tờ báo xuống, tươi cười nhìn cô, con người đen láy xinh đẹp lóe lên tia nham hiểm.

Miêu Miêu nhìn thấy, không nhịn được phát run.

Từ đó cậu nhóc Khang Hi cũng không dám tự xưng là trăm nữa. Bà nó chứ, ai mà ngờ làm ‘quốc khố’ của hoàng đế chỉ có 20 tệ!

Quả thật, gồng càng già càng cay.

44. Chương 44: Phiên Ngoại Mini

Một.

Một hôm nọ, Miêu Miêu hỏi Khang Duật một câu hỏi tâm lý: Khi máy bay gặp tai nạn, chắc chắn là không thể cứu được, việc đầu tiên anh làm là gì?

Khang Duật liếc cô: Anh mà lái thì không thể nào có chuyện đó.

Miêu: Nếu anh không lái, là hành khách thì anh sẽ làm gì?

Khang: Chạy tới khoang điều khiển, đá bay gã phi công.

Miêu: Hả? Muốn trả thù trước khi chết à?

Khang: Dù sao cũng phải chết, sao không để anh hưởng thụ cảm giác lái máy bay một chút chứ!

Miêu đỏ mặt hỏi, thế rốt cuộc anh yêu máy bay được bao nhiêu thế?

Hai.

Con đường đi của Khang Hi hoàn toàn không tầm thường. Bố là phi công, anh rể cũng làm phi công, những ông chú bên cạnh luôn nịnh bợ cậu từ bé để tránh bị bố cài bẫy cũng đều là phi công, thế mà cậu lại bước chân vào giới nghệ thuật, còn rất nổi tiếng. Hỏi vì sao, cậu trả lời: Việc gì phải liều chết ở độ cao ba mươi ngàn feet để lái máy bay chứ, mua một chiếc mũ hình ảnh ba chiều, có thể đưa người lạc vào thế giới kì lạ, vừa tốt lại rất an toàn, hoàn toàn miễn phí (vì đó sản phẩm cậu đại diện quảng cáo mà).

Đỏ mặt hỏi...

Ba.

Biệt danh của Khang Duật là Vương Gia, còn Khang Hi nhảy thẳng lên làm Vạn Tuế Gia. Vạn Tuế Gia cũng đến tuổi kết hôn, cậu cứ khẳng khái không chịu, khiến người ta nghi ngờ cậu đồng tính. Hôm nọ quay phim, một nhóm diễn viên nữ phụ rất xinh đẹp bước vào. Đạo diễn muốn để cậu chọn vài người thuận mắt đóng vai phi tần, ai cũng muốn được để ý, không dám phật lòng. Khang Hi vừa đi vừa nhìn ngắm, đột nhiên con mắt đục ngầu, cũng như khi bố cậu năm đó nhìn mẹ, cảm thú nói – “Đạo diễn, trăm muốn lập hậu được không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-toi-ro-la-lao-quai-thai>